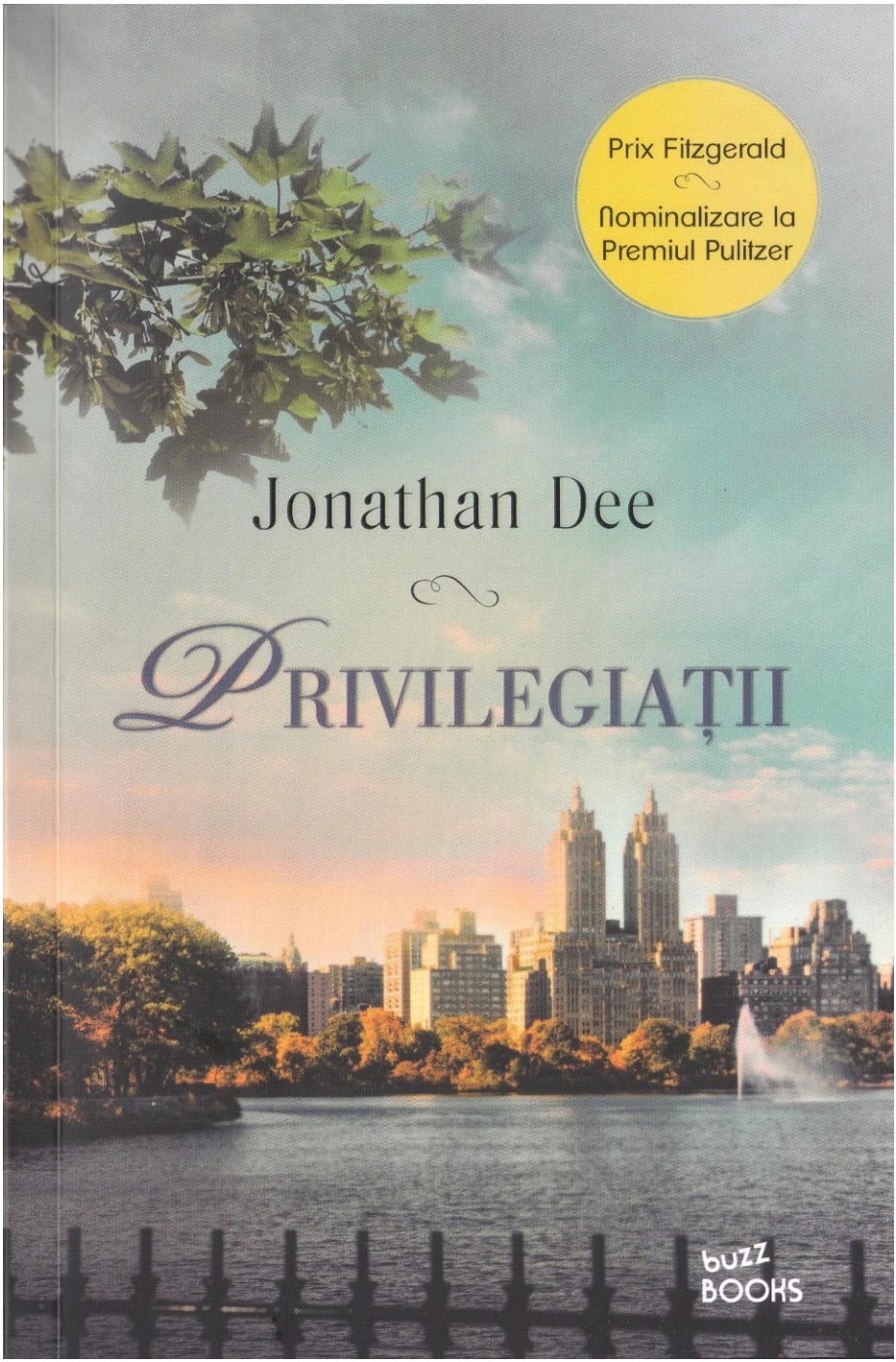
Prix Fitzgerald
Nominalizare la
Premiul Pulitzer
Jonathan Dee
PRIVILEGIAȚII
buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

Jonathan Dee s-a născut la New York, în 1962, şi a studiat la Universitatea Yale. A scris şase romane: *The Lover of History* (1990), *The Liberty Campaign* (1993), *St Famous* (1996), *Palladio* (2002), *Privilegiaţii (The Privileges,* 2010), volum câştigător al Prix Fitzgerald şi nominalizat la Premiul Pulitzer, şi *A Thousand Pardons* (2013). Face parte din echipa de autori a *New York Times Magazine* şi publică, de asemenea, în *Harper's.* Predă cursuri de scriere creativă la Universitatea Columbia şi la The New School.

Jonathan Dee

Privilegiaţii

Traducere din limba engleză şi note
MIRELLA ACSENTE

The Privileges
Jonathan Dee
Copyrigt © 2010 Jonathan Dee
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www. litera.ro

Privilegiaţii
Jonathan Dee
Copyright © 2016 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Dee, Jonathan
Privilegiaţii / Jonathan Dee;
trad.: Mirella Acsente – Bucureşti: Litera, 2016

ISBN 978–606–33–0457–6
I.Acsente, Mirella (trad.)
821.111 (94)-3113 5.1

1

O nuntă! Prima dintr-o întreagă generaţie; mirele şi mireasa nu au decât douăzeci şi doi de ani, o vârstă tânără pentru căsătorie în zilele noastre. Majoritatea prietenilor lor au ajuns aici ieri şi, deşi se află în Pittsburgh, un oraş cu o jumătate de milion de locuitori, afişează un aer de dezorientare snoabă politicoasă, pentru că vin de la New York şi Chicago, dar şi pentru că, să-şi imagineze că acum se află în mijlocul pustietăţii, se potriveşte cu felul în care privesc ei întregul eveniment, noutatea lui încărcată de magie şi nelinişte. Bineînţeles, cu toţii, când erau copii sau adolescenţi, au fost la nunta vreunui unchi sau văr, ori, în câteva cazuri, chiar a mamei sau a tatălui lor, aşa că din acest punct de vedere ştiu la ce să se aştepte. Dar aceasta este prima oară când participă la un asemenea eveniment ca prieteni şi persoane de aceeaşi vârstă cu cei care-şi unesc vieţile; iar exuberanţa ciudată, anarhică pe care o simt este legată de teama că sunt traşi de nişte surogate în lumea adulţilor responsabili, o lume a cărei ieşire va dispărea în spatele lor şi pentru care se simt, cu mândrie, nepregătiţi. Ei sunt nişte adulţi care pretind că sunt copii care pretind că sunt adulţi. Cina care a încheiat repetiţiile pentru

nuntă, din seara trecută, s-a sfârşit cu ameninţările managerului restaurantului, care, depăşit de situaţie, a anunţat că va chema poliţia. Ziua care urmează se prefigurează ca o combinaţie imprevizibilă de tabără şi ocazie plină de importanţă. Cu nouă ore înainte de momentul la care trebuie să se afle la biserică, mulţi dintre ei mai dorm încă, dar deja pereţii vechi şi groşi ai Clubului Atletic din Pittsburgh par să vibreze de un entuziasm arogant debordant.

Este mijlocul lui septembrie. Începând cu Ziua Muncii[1], un val târziu şi descurajator de căldură s-a abătut peste jumătatea de vest a Pennsylvaniei. Cynthia se trezeşte în casa mamei sale, într-un pat în care se mai trezise doar de vreo cinci sau şase ori în viaţă, şi primul ei gând se îndreaptă către temperatură. Îşi trage pe ea un tricou, în caz că mai e cineva treaz, trece peste enervanta ei soră vitregă Deborah (niciodată Debbie), care doarme, în pijama de flanel, pe jumătate căzută de pe canapeaua din living, şi deschide încet uşa glisantă ce dă pe terasă, de unde poate să vadă în depărtare câteva steaguri atârnând blege deasupra terenului de golf de la Fox Chapel. E răcoare, oricum suportabil de răcoare, deşi e încă prea devreme ca să-ţi dai seama cu siguranţă cum va fi în cursul zilei. Probabil că nici măcar nu e şapte, îşi spune ea. Nu că şi-ar face probleme. Imaginea domnişoarelor ei de onoare lipindu-şi de frunţile înfierbântate sticle reci de bere, sau cea a lui Adam ştergându-şi picăturile de transpiraţie din

1 Prima zi de luni din septembrie

ochi în vreme ce îşi recită jurămintele, o face doar să zâmbească. Nu e genul care clachează atunci când lucrurile nu merg perfect; ceea ce contează cel mai mult pentru ea e ca această zi să fie una pe care nimeni dintre cei care o cunosc să nu o uite, o zi despre care prietenii ei să aibă mereu ceva de povestit. Se întoarce şi intră din nou în cameră, lăsând în spate urmele din ce în ce mai neclare ale paşilor ei în stratul gros de rouă aşternut pe scândurile de cedru ale terasei.

Nu-şi imaginase niciodată o nuntă în Pittsburgh, pentru că nu avusese niciodată vreun motiv ca să şi-o imagineze, asta până când mama ei s-a recăsătorit şi s-a mutat aici cu doi ani în urmă. Dacă s-a întâmplat totuşi să-şi închipuie cumva, Cynthia presupusese întotdeauna că se va mărita în Joliet Park; dar la jumătatea ultimului ei semestru la Colgate[2] a aflat că tatăl ei vânduse vechea lor casă de acolo, în care el nu mai locuise de mult; şi când ea şi-a anunţat logodna, două luni mai târziu, mama ei, Ruth, a intrat într-una din crizele ei de încăpăţânare despre cum Warren, tatăl vitreg al Cynthiei, „face parte din această familie” şi că ea nu accepta nicio aluzie că această afirmaţie nu ar fi fost în întregime adevărată. Nici nu se punea problema să le oblige pe aceste personaje superimportante să se întoarcă la locul destrămării familiei din Joliet Park, să le asculte cum se plâng de aranjamentul la mese şi de vechii prieteni a căror loialitate de după divorţ era uneori dureros de ambiguă. Ar fi fost un soi de nostalgie

2 Colgate University, colegiu privat din Hamilton, New York

oribilă şi cu totul inutilă. O nuntă înseamnă pe bună dreptate un viitor, asta dacă înseamnă ceva.

Ar fi putut să se căsătorească în New York – unde Cynthia şi Adam deja împărţeau un apartament – şi, de fapt, acesta era aranjamentul asupra căruia a insistat şi Adam, cu delicateţe, pe motiv, tipic bărbătesc, de maximă simplitate. Dar adevărul e că asta nu i s-ar fi părut suficient de ieşit din comun Cynthiei; ar fi fost mult prea puţin diferit de o seară obişnuită de sâmbătă petrecută în oraş cu prietenii, bând şi dansând, îmbrăcaţi doar cu nişte haine mai şic şi ascultând o trupă mai proastă. Nu ştia prea bine de ce ar fi trebuit să-i placă ideea asta – marea nuntă siropoasă, genul de nuntă pentru care toată lumea va trebui să-şi facă planuri de călătorie –, dar nu-şi făcuse un obicei din a-şi pune sub semnul întrebării dorinţele. Aşa că a rămas Pittsburgh. Adam a ridicat din umeri şi a spus că tot ce voia el era să o facă fericită; tatăl ei i-a trimis o scrisoare drăguţă de acolo de unde locuia el acum, din care se înţelegea că întreaga idee fusese, de fapt, a lui; iar Warren a ripostat deschizându-şi carnetul de cecuri, o consecinţă – ca să spunem adevărul – de care nu se poate afirma că Cynthiei nu i-a păsat.

Acum trece în vârful picioarelor pe lângă canapea ca să n-o trezească pe Deborah, pentru că trezirea ei ar putea să o oblige să vorbească, şi în ziua nunţii tale sunt anumite încercări de care ar trebui să fii ferit. Ele două nu se cunosc prea bine, dar sunt unele lucruri mărunte legate de Deborah care stârnesc dispreţul Cynthiei, ca şi cum ar fi

locuit împreună mulţi ani la rând. Pijamalele de flanel, de pildă. E cu doi ani mai mare decât Cynthia, dar atât de friguroasă congenital, încât parcă ar fi colegă de cameră cu Ruth într-un azil de bătrâni. Casa a fost cumpărată cu gândul la o a doua viaţă, o viaţă în care copiii erau mari şi plecaţi pe drumurile lor, ceea ce explică de ce există o singură cameră pentru oaspeţi. Deşi canapeaua pare satisfăcător de incomodă, Cynthia s-a gândit la o campanie de a o trimite pe Deborah la Clubul Atletic împreună cu toţi ceilalţi invitaţi, pentru ca Marietta, domnişoara ei de onoare şi cea mai bună prietenă, să stea în locul ei în casă. Dar obligaţiile de familie sunt nerezonabile. Nu are absolut nicio logică faptul că această tocilară asexuată şi în mod clar ostilă trebuie să se numere printre domnişoarele ei de onoare, şi, ca urmare, una dintre multele prietene apropiate ale Cynthiei să se simtă rănită; totuşi, iat-o aici.

În bucătărie, Ruth, mama Cynthiei, al cărei nume de familie este acum Harris, bea în picioare o ceaşcă de ceai, într-un halat de baie până la glezne, verde, pe care îl ţine cu mâna închis la gât. Cynthia trece pe lângă ea şi deschide frigiderul fără niciun cuvânt.

— Warren a ieşit, spune Ruth, ca răspuns la o întrebare pe care Cynthiei nici nu-i trece prin cap să o pună. S-a dus să-ţi ia nişte cafea. Noi nu ţinem în casă decât decofeinizată, aşa că a ieşit special pentru tine.

Cynthia se încruntă gândindu-se la insolenţa cafelei decofeinizate, un fetiş al celor bătrâni şi

deprimaţi. Aruncă nişte pâine pe blat şi se ridică în vârful picioarelor ca să caute în dulap, acolo unde îşi aduce aminte că sunt ţinute gemurile vechi; apoi, simţind privirea mamei sale, întoarce capul ca să se uite peste umăr şi spune:

— Ce-i?

E lenjeria; faptul că defilează de colo-colo în ea, dar şi lenjeria în sine, lipsa ei de insipiditate, faptul că fiica ei a devenit o femeie căreia îi place să cheltuiască mulţi bani pe lenjerie. „Neruşinare” e cuvântul potrivit. Tot ce vrea Ruth e puţină solemnitate pentru ziua de azi, dintre toate zilele, un sentiment adecvat de nervozitate sau chiar de teamă, pentru care apoi s-ar putea gândi la o modalitate de a-l linişti.

Un ultim moment de dependenţă. Dar nu; a devenit clar, cu săptămâni în urmă, că pentru fiica ei toată povestea asta nu e deloc un rit de trecere către condiţia de femeie – e o petrecere, o mare petrecere pentru ea şi toţi prietenii ei, iar Ruth şi Warren sunt acolo doar ca să achite nota de plată. În ultimii şase sau opt ani, aproape de fiecare dată când îşi vedea fiica, o anumită expresie apărea pe faţa lui Ruth, o expresie gen „las’ că vezi tu”, deşi întrebarea „ce să văd?” nu e una la care ar putea răspunde, aşa că nu deschide gura. Stomacul plat al Cynthiei, şoldurile ei înguste şi puternice şi, în primul rând, felul în care umblă cu o asemenea lipsă de pudoare într-un trup a cărui apropiere de idealul modern cu siguranţă că urmează să provoace o gamă imprevizibilă de reacţii: femeile mulţumite de sine sunt adeseori privite cu dispreţ

în această lume, şi de mulţi ani, în general doar încruntându-se, Ruth încearcă să-şi strecoare părerile în conştiinţa publică.

Dar se mustră singură; astăzi, oricât ar contrazice-o cineva, nu e o zi oarecare. Simte ecoul stins al propriei groaze în ceasurile de dinaintea primei sale nunţi, o groază care era în parte sexuală, ceea ce poate fi privit ca o legătură între ele, chiar dacă sexualitatea fiicei sale e un subiect pe care ea a pierdut de mult curajul de a-l aborda.

— Aşadar, spune ea, încercând un ton împăciuitor. Asta e ziua ta specială.

Şi Cynthia se întoarce, cu gura deschisă, şi râde – un râs pe care Ruth l-a mai auzit înainte, unica alinare pentru ceea ce este un refugiu în amintiri din vremea când singurul ei copil era bebeluş.

În spatele lor, ceasul digital de pe cuptorul cu microunde arată, clipind în tăcere, ora şapte şi jumătate. În living, Deborah, care fusese trezită de propriul sforăit, scoate un mic geamăt pe care nu-l aude nimeni şi îşi înfundă şi mai mult capul în spaţiul dintre perne şi spătarul canapelei. La Clubul Atletic, recepţionera de weekend studiază hârtia printată pe care o ţine în mână şi sună în camera lui Adam. A văzut programarea Evenimentelor Zilei şi a recunoscut numele lui ca fiind cel al mirelui; la salutul de trezire scris în, partea de sus a hârtiei adaugă şi propriile ei urări de bine, pentru că l-a văzut aseară şi i se pare drăguţ.

— Mulţumesc, spune Adam şi închide.

Şi se duce direct la fereastră ca să vadă cum e vremea. Dar fereastra lui are vedere spre alee; probabil că o să-şi dea mai bine seama de prognoza zilei de la televizor. Îl deschide, cu sonorul mut, dar apoi se întinde din nou în pat, cu degetele împletite la ceafă, şi uită să-l mai privească.

Nu poate să sufere să doarmă singur şi poate că acesta este motivul pentru care a petrecut minutele de dinainte să sune telefonul visând ceva bizar, un vis în care conducea o maşină fără volan, o maşină care răspundea la cele mai uşoare schimbări ale centrului său de greutate, la fel ca un skateboard sau o sanie.

Mai are o oră până la micul dejun în restaurantul hotelului cu părinţii şi cu fratele său mai mic şi cavaler de onoare, Conrad. După ce se gândeşte la asta, încearcă să uite din nou totul, pentru ca să pară sincer nevinovat dacă întârzie. Are o uşoară mahmureală după cina de aseară, deşi, reflectează el, alţii vor avea de ce să fie mult mai mahmuri decât el. E prea devreme ca să o sune pe Cynthia, care probabil că încă mai doarme. Ceea ce l-ar calma cu adevărat ar fi să facă sex cu ea – de fapt, aşa încep cele mai multe dimineţi ale sale; sexul îi alungă neliniştile vagi cu care se trezeşte –, dar astăzi aşa ceva nu are să se întâmple. Brusc, îşi arcuieşte spatele şi bate cu pumnul în peretele de deasupra tăbliei patului, în peretele pe care camera lui îl împarte cu cea unde stă Conrad.

Conrad nu aude; s-a trezit deja de-o oră şi

acum stă sub duş şi îşi repetă toastul. A fost singura obligaţie care l-a făcut să şovăie când a acceptat rolul de cavaler de onoare. Ori de câte ori trebuie să vorbească în public se înroşeşte şi tremură; şi ar fi relativ uşor să facă asta în faţa unei săli de bal pline de străini şi nu în faţa prietenilor şi familiei care au voie să-l tachineze nemilos pe termen lung, oameni în faţa cărora nici nu se pune problema să se prefacă măcar pentru câteva minute că ar fi altcineva.

— Sunt un cuplu magic, spune el, pentru că aceasta este o frază la care s-a poticnit la repetiţiile anterioare; şi acum e prea târziu ca să o refacă. Sunt un cuplu magic! Rahat!

Şi o ia de la început.

Cei care se trezesc în celelalte camere de la primul şi al doilea etaj ale Clubului Atletic sunt prieteni ai mirelui şi ai miresei – cupluri de prieteni, prieteni care au adus cu ei însoţitori deosebit de serioşi sau de promiţători – şi aproape toţi se pomenesc acţionând, la acea oră, dintr-un impuls sexual care este neliniştitor de puternic până şi pentru efervescenţa tinereţii. Unii râd, iar alţii se uită în ochii partenerilor lor cu o nevoie a cărei amintire îi va face să-şi evite privirile peste o oră. Ei nu sunt obişnuiţi cu destrăbălarea camerelor de hotel; iar siguranţa că în acest weekend anume nu doar s-au infiltrat într-un club convenţional, ci chiar au pus stăpânire pe el oferă un sentiment tainic de grup fiecărei partide de sex, un simţământ de orgie care îi face să dorească să îi ofenseze pe străini, să se epuizeze până ce zidurile acestei clădiri se

prăbuşesc.

Chiar e un cuplu care loveşte atât de zgomotos tăblia patului de peretele din spatele patului părinţilor lui Adam, încât mama lui se roagă în gând să nu-i cunoască pe cei doi. Îi spune soţului ei să sune la recepţie şi să se plângă, dar el este în baie şi aude, ca de obicei, doar ceea ce vrea să audă.

La opt treizeci, maşina Mariettei intră pe aleea din faţa casei familiei Harris. Ea şi Cynthia, încă dezbrăcată, se sărută în bucătărie ca două surori.

— Dumnezeule, e-al dracului de cald aici, spune Marietta. O, bună, doamnă Sikes. Adică doamnă Harris!

E mai mult decât poate suporta Ruth; zâmbeşte premonitoriu şi se retrage din bucătărie.

— Ei, mergem să ne ocupăm de păr? spune Marietta, dar apoi, brusc, Deborah apare în pragul uşii, cu părul încâlcit, cu faţa iritată de la stofa aspră a canapelei, uitându-se la ele cu o ură tribală.

— Îţi sună telefonul, îi spune surorii sale vitrege, după care se întoarce şi pleacă.

Telefonul este pe podeaua dormitorului, sub jacheta pe care Cynthia a purtat-o la cina de aseară. Marietta o urmează prin living.

— Mersi că mi l-ai adus, Debski, spune Cynthia, deşi Deborah a dispărut în baie. Deci, nu ţi-ai adus rochia? Unde e?

— În congelator, spune Marietta.

— O, nu fi copil. N-ai auzit? E Ziua mea Specială.

— Păi, asta era ideea. Tu eşti mireasa. Încă mai poţi să schimbi toată ţinuta obligatorie în, să zicem, ţinută de plajă.

— Poartă tu maiou la nunta ta, scârbă, spune Cynthia. Nu aşa umblăm noi aici în Pittsburgh.

— Am senzaţia aia de murdărie, spune Marietta. Asta-i tot ce zic.

Aşezat în scaunul lui şi uitându-se la CNN când fetele trec prin spatele său, Warren aude toate lucrurile astea şi, deşi tot i-ar plăcea să fie un soi de tată pentru această tânără, ştie că pentru moment singura atitudine demnă este să pretindă că nici nu se află în cameră.

Cynthia îi zâmbeşte Mariettei şi iese cu telefonul pe terasă.

— Nu-i ăsta un adevărat ghinion? spune ea, închizând uşa în spatele ei.

— Ţi-am văzut tatăl în lobby aseară, spune Adam. L-am recunoscut din poză. Părea într-o formă foarte bună. L-ai sunat deja?

— Nu, spune ea, şi inima i-o ia puţin la goană. O s-o fac, în curând. Hei, cât e ceasul?

— Patru fără un sfert.

— Ha, ha, nostim. Nu trebuia să fii la micul dejun cu părinţii tăi?

— Poate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa pe Conrad singur cu ei. Ştii la ce se ajunge. Plus că inelele sunt la el, aşa că hai să nu-l supărăm.

Adam zâmbeşte, în vreme ce aşteaptă liftul în coridorul pustiu de hotel.

— Poţi să crezi că facem chestia asta? spune

el.

Scândurile de pe terasă îi ard deja tălpile Cynthiei.

— Nu-i prea târziu să renunţăm, spune ea, dacă de-asta suni.

— Păi, încă mai am şapte ore ca să mă gândesc, nu?

— Şi eu. Uite ce e, dacă nu ajung acolo până la, hai să zicem, patru fără zece, tu mergi înainte şi consideră că nu vin, da?

— În regulă. Şi pentru că totul e plătit, dacă nu apari, o să aleg o domnişoară de onoare şi o să mă însor cu ea.

— Pe care ai pus ochii?

Urmează o pauză.

— Mi-a fost dor de tine când m-am trezit azi-dimineaţă, spune el.

Terenul de golf pe care ea îl văzuse mai devreme e acum acoperit de ceaţă. Cynthia închide ochii.

— Şi mie, spune. Nu uiţi de poze, da?

— Două şi-un sfert în Camera Trofeelor. Conrad are la el programul.

— OK, spune ea. Ne vedem atunci. Bucură-te de ultimele tale ore de libertate.

— Tre’ să plec, răspunde el. Au venit târfele.

Ea închide telefonul, zâmbind. În living, Marietta stă în picioare, cu un aer neliniştit, în vreme ce Deborah, aşezată din nou pe canapea, o urmăreşte cu privirea ca un câine de pază, ca un emisar din lumea subterană a celor damnaţi social. Marietta îi interpretează ura doar ca invidie, ceea

ce îi îndulceşte puţin propria atitudine.

— Aşadar, zice ea şi îşi aduce aminte că Deborah e masterandă undeva, la ceva. Merge şcoala?

Adam intră în sala de mese a hotelului şi vede că părinţii lui, aşezaţi la masă împreună cu un Conrad care pare şocat, au comandat micul dejun, dar nu s-au atins de el. Au pierdut ieri zborul de legătură din New York şi au ajuns prea târziu ca să mai participe la cina care a încheiat repetiţiile pentru nuntă, ceea ce poate că e mai bine. Adam o sărută pe mama lui pe creştetul capului.

— Cum e camera voastră? întreabă. Sunteţi mulţumiţi de ea?

Tatăl lui Adam scoate un sunet sarcastic, pe care mama lui îl recunoaşte şi începe să vorbească repede ca să îl acopere.

— Foarte drăguţă, spune. Foarte confortabilă. Trebuie să mi-i arăţi pe părinţii Cynthiei ca să le putem mulţumi.

Cele două seturi de părinţi nu s-au întâlnit niciodată. Nu a părut să aibă vreun rost.

— Marietta a ajuns cu bine acasă aseară? îl întreabă Adam pe Conrad.

Conrad încuviinţează din cap, dar continuă să mănânce pentru că ar vrea foarte tare să termine cu micul dejun. Adam îi face semn chelneriţei să-i aducă nişte cafea. De când s-a aşezat la masă, nu s-a uitat cu adevărat la niciunul din părinţii lui. Nimeni nu se uită la domnul Morey, deşi el pare totuşi să se adune într-un fel misterios, ca un ceas care se pregăteşte să bată. Două infarcte l-au adus

de spate ca pe un bărbat mult mai bătrân decât este el de fapt. Sus, în cameră, există patru tuburi de oxigen portabile, în caz că are nevoie de ele, iar în geanta de la picioarele soţiei lui se află diverse pastile şi numere de telefon. Dar firea lui irascibilă şi resentimentele sale necontrolate sugerează că hibele lui fizice sunt un soi de consecinţă naturală a personalităţii sale, şi lumea care îl cunoaşte, atentă la mândria lui furioasă, este lipsită de amabilitate faţă de el. El este chinuit de înflorirea prostiei şi de irosirile de tot felul, peste tot în jurul lui. A fost instalator, devenit şef de sindicat cu normă întreagă, până când boala l-a forţat să se retragă. Clubul Atletic din Pittsburgh este exact genul de loc care îl irită. Soţia lui l-a pus să poarte haină şi cravată la micul dejun, chiar dacă acum va trebui să-i ascultai reproşurile vreme de o lună.

Dar Adam nu se simte prost din cauza prezenţei lor în acest decor, aşa cum o face fratele său, pentru că el nu îi mai asociază, de fapt, atât de mult cu el însuşi. Îl amuză eforturile lor neputincioase de a fi ei înşişi şi îi aţâţă cu orice ocazie, la fel cum ar răsuci cheiţa într-o cutie muzicală.

— Hei, ştiţi ce am găsit în camera mea? spune el. În sertarul măsuţei de toaletă? O listă cu preţurile camerelor. Voi aţi văzut-o? Aveţi idee cât costă locul ăsta?

— Vai, Adam, *te rog,* şopteşte mama lui, măcar azi…

— Întâmplător, am văzut, zice tatăl lui, înroşindu-se la faţă. Mă bucur doar că nu sunt eu

tâmpitul care plăteşte toate astea.

— Un motiv în plus să ne bucurăm că nu avem fete, spune mama lui şi râde ca şi cum ar filma-o cineva râzând.

— Asta n-ar fi schimbat niciun pic lucrurile pentru mine, zice domnul Morey. Nu trebuie să joc teatru pentru nimeni. Nu pretind că sunt ceva ce nu sunt.

Adam se ridică brusc în picioare.

— O, uite-l pe domnul Sikes, spune. Scuzaţi-mă. Trebuie să exersez să-i spun „tată”.

Şi traversează încăperea către locul unde tatăl miresei, spilcuit, stă singur la o masă şi citeşte ziarul. Conrad îl urmăreşte cu o privire neîncrezătoare cum pleacă. Părinţii lui se uită unul la celălalt acuzator. O clipă mai târziu, chelneriţa vine şi umple ceaşca de cafea a lui Adam.

Uşile sălii de dans a hotelului sunt închise şi, în spatele lor, în momentele de tăcere, se aud aspiratoarele. Adolescente în fuste negre sobre merg de la o masă la alta, verificând aşezarea tacâmurilor, numărând pe degete. Se mişcă încet; aerul condiţionat e deschis la maximum şi, cu încăperea încă neumplută de trupuri, este ciudat de rece, cel mai rece loc din hotel. Numai cele foarte disperate după o ţigară ies pe uşile duble către bucătăria de infern şi aleea plină de aburi din spatele ei.

La barul hotelului stă organizatoarea de nunţi, venită ca de obicei devreme, după ce şi-a trimis fiul şi pe prietenul lui la florărie cu camioneta ei, rugându-se în sinea sa ca băieţii să nu se fi oprit pe

drum ca să se drogheze. De-asta nu-i plăteşte în avans. Barul nu e deschis în mod oficial, dar Masha cunoaşte pe toată lumea la Clubul Atletic; asta e cea de-a patra recepţie organizată de ea aici în acest an. Deşi nu e încă ora prânzului, are chef de (cum spunea tatăl ei) o băutură de băut, iar Oman, barmanul, cu siguranţă i-ar oferi una, dar cât lucrează, alcoolul iese din discuţie pentru ea. Chestia asta se află, şi reputaţia îţi e distrusă. E adevărat, mireasa – a cărei atitudine superioară nu-i e în mod deosebit pe plac Mashei – nici măcar nu e din Pittsburgh şi se poartă ca şi cum probabil că nu va mai pune niciodată piciorul aici; dar tatăl vitreg, al cărui nume apare pe cecuri, e un soi de mahăr la Reed Smith[3], iar mama, a cărei atitudine superioară nu-i este de asemenea pe plac Mashei, e genul ăla de tipă cronic nemulţumită, căreia nimic nu-i place mai mult decât să întreţină un scandal, confirmat sau nu.

Dar acesta este secretul succesului Mashei: nu investeşti în oameni, care te pot dezamăgi, ci în ceremonie, care nu te dezamăgeşte niciodată. Ea nu o spune prea des cu voce tare, dar se vede ca o păzitoare a ceva, un soi de baraj în calea indiferenţei totale faţă de cele câteva lucruri care au contat întotdeauna, ritualul, devotamentul şi implicarea. Când priveşti astfel lucrurile, cu cât îţi pasă mai puţin de familiile respective, cu atât mai nobilă devine munca ta. Propria ei căsnicie s-a

3 Reed Smith LLP, reputată firmă de avocatură, cu mai bine de 1800 de avocaţi în 28 de cabinete din Statele Unite, Europa, Orientul Mijlociu şi Asia

încheiat după nouă ani, dar asta nu a micşorat cu nimic amintirea frumoasă a zilei în care se căsătorise; de fapt, cu asta ai rămas, îşi spune ea, cu asta şi cu un fiu iubit, chiar dacă nu foarte demn de încredere. În plus, dacă ar fi după ea, încă ar fi cu toţii împreună, bărbat, şi nevastă, şi copil, în vremuri fericite şi conflictuale deopotrivă. Dar nu ea hotărăşte în toate.

În bar intră un cuplu de vârsta mirelui şi a miresei, iar Omar le spune că e închis. Băiatul pare gata să protesteze în faţa evidenţei, dar fata spune:

— Las-o baltă. Oricum trebuie să urc şi să mai fac un duş. Asta o să fie astăzi, îşi spune Masha, o ceremonie a năduşelii. Sunt deja 31 de grade, conform ecranului mut al televizorului de deasupra capului ras al lui Omar. Asta făcea parte din riscul pe care şi l-au asumat atunci când au rezervat cea mai frumoasă biserică veche şi nemodernizată din Pittsburgh. De aceea aşteaptă ea până în ultimul minut cu florile. Nu a avut cum să rezerve şi vremea. Nu că asta ar opri-o pe mamă să dea vina pe ea pentru caniculă.

În cealaltă parte a oraşului, Cynthia şi Marietta stau năucite şi intimidate, fără cămăşi, cu capetele scoase prin găuri tăiate în nişte cearşafuri vechi, în vreme ce o poloneză cu buzele strânse (recomandată de Masha) şi tânăra ei asistentă le aranjează părul. Se necăjesc una pe cealaltă cu poveşti din zilele lor de colegiu; toate poveştile implică stânjeneală sau regret, dar niciuna din ele nu poate stârni râsul. Doar câteva sunt despre

bărbaţi, pentru că Cynthia şi Adam au început să iasă împreună în anul doi. Polonezele, într-un soi de temă secundară, vorbesc într-o poloneză lipsită de zâmbete despre Dumnezeu ştie ce, cel puţin până când Cynthia spune ceva despre cât de tare o face chinul ăsta să-şi dorească o ţigară.

— Te rog, nu, spune cea mai în vârstă, cu foarfeca în aer. Sărut mare la altar, soţul tău crede că hei, capul neveste-mii miroase ca afurisita de scrumieră.

Ochii li se întâlnesc în oglindă, confirmând cuvintele.

Uşile bisericii sunt deschise, pentru ca lumea să poată circula, dar praful atârnă nemişcat pe fasciculele de lumină care coboară de la ferestrele înalte. Masha priveşte cum fiul ei cu ochi injectaţi şi prietenul lui mexican, pe care ea îl numeşte în sinea ei Senor Detenţie, încearcă să aşeze traversa albă peste mocheta decolorată de soare dintre bănci. Scoate o listă mototolită din buzunarul jachetei şi se îndreaptă către amvon, pe lângă băieţii aşezaţi în genunchi; se întoarce cu faţa către şirurile de bănci goale şi bate solemn cu degetul în microfon.

— Nu staţi în căldură, spune poloneza, dar fără speranţă, în vreme ce Cynthia şi Marietta îşi pun cămăşile şi le încheie. O să cadă tot.

Cu aerul condiţionat al maşinii dat la maximum, Marietta intră din nou pe aleea din faţa casei familiei Harris. Stând în picioare în faţa uşii bucătăriei, pe micul palier, lipită de perete în puţina umbră a streşinii, printre cizme de cauciuc

şi unelte de grădinărit, Deborah fumează o ţigară. Poartă deja rochia de domnişoară de onoare. Cu ochii abia deschişi, se uită urât, plină de ură, la parbrizul fumuriu al maşinii.

— Ce face? întreabă Marietta.

Pare aproape speriată.

— Nu ştiu, spune Cynthia, obosită. Întotdeauna are vreo nemulţumire.

— Dar de ce fumează afară, în căldura asta? Nu e voie să se fumeze în casa mamei tale, sau ce?

— Warren fumează. Fumează tot timpul în casă.

— Atunci ea de ce…

— Ştii ceva? spune Cynthia. Hai să plecăm. Nici măcar nu pot să mă întorc acolo acum. Hai, ieşi de aici. Ştiu un loc unde putem merge.

Deborah le priveşte cum pleacă şi zâmbeşte când se gândeşte la panica mamei sale vitregi. Mama şi fiica seamănă aşa de mult. Nu au capacitatea de a se vedea cu ochii celorlalţi, nu le interesează. Nimeni nu deschide vreodată o carte în afurisita aia de casă blestemată, inclusiv tatăl ei, pentru care dezvoltarea personală înseamnă să se uite la emisiunea „Mistere nerezolvate”. Întotdeauna, cel mai puţin i-a păsat la el de banii lui, dar acum, că îl vede cum îi lasă pe ăştia doi să-i cheltuiască de parcă ar fi ai lor, o irită, îi consideră nişte arivişti, în special pe sora ei vitregă. Ştie că asta îl face să sufere. „Fă un efort”, îi spune el mereu, dar nu e nevoie de niciun efort ca să-i înţelegi pe cei de teapa Cynthiei şi a

prietenilor ei. Într-o bună zi o să realizeze cu toţii că s-a terminat liceul.

Adam stă aşezat pe pat în chiloţi. Se uită la televizor la jocul Piraţi[4]. Se gândeşte să se masturbeze, de plictiseală, dar e foarte posibil ca fratele său Conrad sau altcineva să bată la uşă. Există o senzaţie de agitaţie în pereţii din jurul lui, dar nimic nu pare să-l solicite chiar în acel moment. Afară este mult prea cald ca să iasă să alerge. Şi, de fapt, de ce au programat căsătoria la patru după-amiaza? Singurătatea şi lipsa de activitate îl fac să se simtă agitat. La petrecerea burlacilor din weekendul trecut – o excursie cu rafting pe Delaware, cu cei şase cavaleri de onoare ai săi – nu a existat nici un singur moment de lenevie; epuizaţi într-un fel minunat, au dormit în corturi, au avut nişte whisky scump, dar nu s-au îmbătat cu adevărat, toată afacerea fiind organizată de Conrad, una dintre cele câteva nopţi nemaipomenite din viaţa lui. L-au luat veseli peste picior, povestind despre vechi legături, vechi beţii, vechi umilinţe. A existat un soi de ritual de jelire sarcastică a libertăţii sexuale la care renunţa, dar şi-a dat seama – şi acum zâmbeşte amintindu-şi – că nu vorbeau serios, pentru că niciunul din ei nu crede cu adevărat că el face o greşeală. Se mai culcase şi cu alte femei înainte să o cunoască pe Cyn şi, ca să fie sincer, o scurtă vreme după. Ce-ar mai fi de jelit aici? Doar o obsesie adolescentină

4 *Sid Meier' Pirates,* joc video creat de Sid Meierân 1987, o simulare a vieţii de pirat, corsar sau vânător de piraţi în Marea Caraibilor în secolele al XVI-lea, al XVII-lea şi al XVIII-lea

pentru varietate, şi el a trecut de acel moment. Sunt făcuţi unul pentru celălalt; o simte atât de profund, încât nu e în stare să o spună, nici măcar ei. Ea e asemenea acelor îmblânzitori de cai, se gândeşte Adam, doar că e vorba numai despre el; el e singurul cu care lucrează ea, ea e singura pe care el o va lăsa să-i vorbească în acel fel. Ar părea juvenil să se întoarcă la dorinţa de a vrea altceva decât ceea ce are. Beneficiază şi de o casă, şi de o slujbă, şi, având aceste lucruri, e nerăbdător să-şi lase în urmă eul copilăresc şi să o pornească în mod serios către viitor.

Îşi ia telefonul de pe măsuţa de toaletă şi o sună din nou.

— Am vorbit cu tatăl tău la micul dejun, spune. Ar trebui să-l suni.

— Asta am de gând.

— Unde eşti? întreabă el.

— La aeroport. Nu încerca să pui pe cineva să mă urmărească.

— Nu, serios! Încearcă să desluşească zgomotul din fundal, apoi îşi dă seama că e acelaşi cu zgomotul de fundal din camera lui. Eşti la jocul cu Piraţi?

Ea râde.

— Sunt într-un bar cu Marietta. Ne-am aranjat părul, dar încă nu suntem pregătite să ne întoarcem în Casa Durerii[5].

— Ce bar?

— S-o crezi tu!

5 Laboratorul din romanul *Insula doctorului Moreau* de H.G. Wells

— Bine, OK, dar să nu apari beată la altar, pentru că aşa a făcut şi ultima mea nevastă, ceea ce, crede-mă, chiar a coborât nivelul evenimentului.

Ea zâmbeşte. Televizorul merge pe un raft aflat deasupra barului din lemn de stejar zgâriat, în minunatul întuneric de terariu de la ora prânzului. Cu degetul, strică cercul de condens pe care paharul ei de votcă cu apă îl lasă pe lemn. Ştie de ce a sunat el.

— Deci, spune ea, eşti bine?

Când rosteşte cuvintele, poate să jure că aude cum răsuflarea lui încetineşte.

— Sigur, spune el. Sunt bine. Doar că nu-mi place toată aşteptarea asta.

Verifică din nou împreună programul şi apoi închid, iar Cynthia o vede pe domnişoara ei de onoare privind-o lung.

— E agitat, ha? spune Marietta şi bea din pahar. Deci, tu eşti agitată?

Prima reacţie a Cynthiei, trebuie să recunoască, este de a nega imediat, fără să se gândească, pentru că ştie că aşa apar ea şi Adam în viaţa prietenilor lor: precum cei neînfricaţi, nepăsători la avertismente şi permisiuni, cei care acţionează primii. Dar când se gândeşte totuşi, îşi dă seama că răspunsul este tot „nu”. Sunt perfecţi împreună.

— Mă face să râd şi mă face să am orgasm, spune ea. Şi are prea mare nevoie de mine ca să strice totul.

— Ei bine, o să beau pentru asta, spune

Marietta, dar nu bea.

Însoţitorul ei îşi petrece dimineaţa în sala de sport a hotelului; nimic n-o să-i placă mai mult în acest weekend decât descoperirea faptului că nu trebuie să-şi schimbe rutina exerciţiilor fizice zilnice. Ea se uită în oglinda aburită din spatele barului, unde capetele lor cu coafuri elaborate plutesc ca într-un acvariu. În bomba asta minunată arată ca două figurante plecate de pe un platou de filmare.

— Hei, spune ea. Capul tău miroase ca o scrumieră afurisită.

Căldura atinge cote înalte şi oraşul capătă un luciu de murdărie. Dincolo de pâclă, soarele nu poate fi localizat decât cu aproximaţie, la fel ca sursa unei dureri de cap; pe trotuare, fiecare cetăţean înaintează într-un soi de cocon de umezeală. Invitaţii la nuntă au renunţat la planurile lipsite de entuziasm de a mai vizita puţin oraşul – biserica e la doar trei minute de mers pe jos prin parc de Clubul Atletic şi vor aştepta până în ultimul moment ca să plece. Îşi scot fără grabă cămăşile pentru smoching din cutiile lor, îşi verifică nasturii şi butonii, îşi atârnă rochiile pe uşa băii şi dau drumul la duş ca să îndepărteze de pe ele încreţiturile adunate în bagaj. Fiindcă nu mai au ce face, îşi lasă uşile deschise şi transformă hotelul într-un cămin de studenţi. Cineva pune muzică şi soseşte şi prima plângere de la recepţie. Au început să bea. Ocaziile speciale sunt marcate de excese.

E unu şi patruzeci şi nimeni nu ştie unde e

mireasa. Deborah n-a scos o vorbă; stă întinsă pe canapea în rochia ei de domnişoară de onoare, citind Walter Benjamin[6] şi bând o Cola Diet. Ruth se simte ca şi cum creierul e pe cale să-i zboare din cap la fel ca un dop de şampanie. În acelaşi timp, starea îi e oarecum justificată prin faptul că închipuirea ei că această întreagă zi se va încheia cu un dezastru ameninţă să se transforme în realitate. Fiica ei a plecat de la coafeză acum mai bine de o oră. Bun. Concepţia lui Ruth despre viaţă, cel puţin propria ei viaţă, era confirmată de gândul că lucrurile care contau pentru ea erau, în opinia tuturor celorlalţi, o glumă. Soţul ei a cheltuit treizeci şi opt de mii de dolari în această zi – mai mult decât le dăduseră dreptul vechile timpuri să viseze – şi Cynthia abia de l-a băgat în seamă; cât despre Warren, de o oră îşi tot pune smochingul în dormitor, ceea ce, deoarece e un bărbat care ştie cum să poarte un smoching, îi sugerează lui Ruth că o evită. Dar cel mai rău lucru este acela de a conştientiza pe deplin competenţa supremă, lipsită de orice griji, a fiicei sale. Peste câteva minute, fără să aibă vreo veste de la ea, n-o să aibă încotro şi vor trebui să o pornească spre Clubul Atletic pentru şedinţa foto planificată, şi Ruth ştie, în adâncul sufletului, că Cynthia va fi acolo. Bineînţeles că nu va exista un dezastru cu adevărat; în schimb, va fi răzbunarea acelui refuz de a lua totul în serios, de a trata cu respect ziua

6 Walter Bendix Schonflies Benjamin (1892–1940), critic literar, traducător, om de radio şi filosof marxist german. A tradus din Goethe, Kafka, Proust şi Baudelaire.

care marca sfârşitul condiţiei de mamă. Până când moartea ne va despărţi. Ce glumă bună!

Singura care deja a înfruntat drumul de la hotel la biserică, de mai multe ori azi, de fapt, este Masha. Îmbrăcată într-un sacou maroniu – puţin cam gros pentru o asemenea zi, dar singurul obiect din garderoba ei care se apropia cel mai mult de vişiniul rochiilor domnişoarelor de onoare –, ea pierde treptat lupta de a-şi păstra o înfăţişare proaspătă şi calmă de-a lungul întregii zile, acea proiecţie a eficienţei care în mod normal este un element-cheie al slujbei sale; dar astăzi, îşi repetă ea într-una, e un caz special. Şi-a trimis fiul la Wal-Mart, deşi ştie că e drogat, ca să cumpere toate ventilatoarele cu picior pe care le au acolo. Se bucură că mirele a întârziat puţin la întâlnirea lor de dinaintea şedinţei foto. Nu prea îi mai pasă cum ar putea părea faptul că îl aşteptă în barul hotelului. Bea pahar după pahar cu apă minerală şi se uită la băieţii din formaţie care îşi cară tobele, şi orgile, şi difuzoarele în sala de dans, icnind şi înjurând, în timp ce ea încearcă, într-un fel discret, să verifice dimensiunile petelor de transpiraţie de la subsuori.

Apoi intră mirele, îmbrăcat în smoching, un băiat foarte arătos şi foarte conştient de farmecul personal.

— Organizatoarea de nunţi? Oh, e la bar, spune el, întinzând mâna.

Masha îşi aduce aminte că el e din New York şi are un fel de a vorbi care uneori e greu de urmărit.

În Camera Trofeelor îi găsesc pe Ruth şi

Warren şi pe mama lui Warren, care la optzeci şi şapte de ani a pierdut şirul curgerii timpului şi de aceea e mulţumită să aştepte acolo la nesfârşit, în vreme ce nora ei se simte dezorientată şi jignită. Stau lipiţi mai mult sau mai puţin de peretele de lângă uşă ca să nu-l încurce pe fotograf, care mută ţâfnos luminile şi rearanjează mobila. Nu mai e nimeni acolo. Fotograful, un bărbat scund cu o mustaţă îngrijită şi dependent de alcool, cu care Masha a lucrat de multe ori, se bucură să o vadă, pentru că iată, în sfârşit, pe cineva cu care poate să-şi iasă din fire în voie.

— Are ceva mai bun de făcut? spune el, zâmbind strâmb, referindu-se la mireasă. O fi ceva bun la televizor?

Cu spatele la Adam, Masha ridică din sprâncene către fotograf, ca şi cum ar spune: „Ce putem face, cu asta lucrăm”, şi apoi rosteşte:

— Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu mirele, Adam Morey.

Proasta dispoziţie a fotografului este îmblânzită de charisma lui Adam doar pentru că vede un tânăr care în mod clar nu se opune să i se facă poze. Cavalerii de onoare intră unul câte unul; îşi dă seama, mai mult din felul adolescentin în care se înghiontesc, că mulţi dintre ei sunt beţi. Cui îi pasă, îşi spune şi-l înşfacă pe unul dintre ei, arătându-i semnul de pe podea unde trebuie să stea. Îi observă pe părinţii mirelui (tatăl are aceeaşi bărbie puternică şi gură mică, aceeaşi linie a părului convexă) stând cu spatele rezemat de perete, uitându-se la fiul lor ca de la mare

depărtare, ca şi cum mulţimile ar fi ovaţionat, ca şi cum ar fi stat pe un sloi de gheaţă plutitoare.

Apoi în încăpere intră mireasa, în fruntea propriului ei anturaj asemenea unui boxer, în rochie, cu machiaj, voal şi mănuşi, toate însemnele momentului. Masha şi Ruth scot un icnet care este la fel de nepremeditat ca tot ce vor spune sau vor simţi întreaga zi.

— Nicio grabă, spune fotograful, dar deja sarcasmul lui nu mai e aşa de tăios – munca lui îl plictiseşte şi îl chinuie, dar nu e insensibil la frumuseţe – şi se uită la ea prin obiectivul aparatului.

În spatele Cynthiei vin cele şase domnişoare de onoare, cu Deborah cu câţiva paşi în faţa lor, grăbită să iasă din acel apartament îngrozitor unde năroadele frumoase sporovăiau. Domnişoarele de onoare se răspândesc în evantai lângă uşă, împărţind una din sticlele alea uriaşe de apă, trăgând cu degetele de rochiile fără mâneci de culoarea vinului pe care deja au apărut pete întunecate.

Iată de ce au întârziat: în drum spre apartamentul rezervat pregătirilor miresei şi domnişoarelor ei de onoare, Cynthia s-a oprit în cele din urmă şi a ciocănit la uşa tatălui ei; el a deschis uşa în smoching, arătând ca un star de cinema, deşi mai bătrân şi mai slab decât şi-l amintea ea; şi apoi, aşa cum ştiuse prea bine că o va face, dar fără să ştie de ce, ea a izbucnit în lacrimi. El a luat-o în braţe, a închis uşa şi i-a şoptit nimicurile pe care doar el le putea şopti; câteva

minute mai târziu ea a reapărut şi s-a îndreptat spre lifturi ca să se ducă să i se aplice machiajul.

El e ultimul care intră în Camera Trofeelor. Viaţa nu pare suficient de ingenioasă pentru a justifica faptul că acest bărbat şi mama Cynthiei s-au îndrăgostit unul de altul cândva şi s-au căsătorit. Până şi lui Ruth îi vine greu să accepte că acesta este adevărul, nu pentru că a uitat, ci pentru că îşi aminteşte impresia puternică pe care el o lăsa, în fiecare zi vreme de zece ani, cum că întârziase la o întâlnire amuzantă în altă parte. Acum priveşte îngrozită cum Warren străbate încăperea pentru a da mâna cu fostul ei soţ. Asta e soarta ei, se gândeşte, să sfârşească prin a fi loială unor bărbaţi care nu înţeleg ce este loialitatea.

În încăpere există o singură persoană de vârsta lui Conrad pe care el să nu o ştie de foarte mult timp, şi aceasta este Deborah. Lângă ea sfârşeşte prin a sta după fotografia de familie; iar ea nu-l ignoră subit, pentru că există ceva în expresia lui pe care ea nu îl regăseşte în feţele de Bărbie ale celorlalţi din încăpere.

— De fapt, mă simt puţin cam agitat, se trezeşte el spunând. Eu trebuie să ţin toastul.

Deci asta e cu el, gândeşte ea, o emoţie omenească recognoscibilă. În mod inconştient, ea trage de marginea decolteului rochiei de mătase, încercând să-şi acopere tatuajul. El pare de vreo optsprezece ani, deşi ea ştie că trebuie să aibă mai mult; la un moment dat, toţi oamenii ăştia au fost la acelaşi colegiu în acelaşi timp, sau poate că doar pare să fi fost aşa.

— O să te descurci, spune ea, nu cu răutate. Doar fii tu însuţi.

Încăperea se umple de zgomot, iar în centrul ei, Adam şi Cynthia stau uitându-se lung unul la celălalt, în acea ciudată poziţie semiprofil în care îi potrivise fotograful însuşi când devenise prea greu de explicat ceea ce voia. Cu braţul în jurul taliei ei. Ceva îi lipsise toată ziua, şi exact asta era. Când sunt atât de aproape unul de celălalt, nimeni altcineva nu-i poate atinge. Casele lor, familiile lor, toate cele care i-au făcut ceea ce sunt au rămas acum în urma lor şi aşa vor rămâne de acum înainte. Masha se repede cu un teanc de şerveţele să şteargă transpiraţia de pe fruntea lui Adam.

— Am slăbit de când cu nunta asta, spune Adam. Nu ştiu cum!

— Nu mai vorbi! se răsteşte fotograful. E vremea pentru suvenire.

Acesta e momentul în care totul începe să devină neclar. Iar acum, în sfârşit, în timp ce se supun ordinelor de a-şi întoarce capetele sau de a schimba poziţia degetelor – în vreme ce stau bine înrădăcinaţi în vârful unui V încontinuu reconfigurat –, apare sentimentul pe care nu prea l-au recunoscut până atunci, sentimentul că ceremonia însăşi a preluat controlul şi a început să-i tragă după ea. De aici încolo totul este dictat. S-au schimbat pentru rolurile lor şi nu este deloc un sentiment neplăcut sau forţat. În final, nici măcar pe amintirile lor nu se vor putea baza; imaginile zilei şi ale nopţii care le-au fost luate din grijă vor sosi prin poştă, peste nişte săptămâni, legate într-

un mod oficial şi costisitor.

Biserica e un cuptor. Cu valul de căldură aflat deja în a doua sa săptămână, fiul Mashei nu a reuşit să găsească de cumpărat decât cinci ventilatoare cu picior; adierea pe care o stârnesc se opreşte cam la al treilea şir de bănci. O tânără cu un bebeluş, o verişoară de-a mirelui, se ridică de la locul ei şi se întoarce la hotel înainte chiar să fi început ceremonia. Dar Masha se simte în largul ei acolo unde se întâlnesc spectacolul fastuos şi criza; îi adună pe plasatori şi le dă indicaţii să îi aşeze pe invitaţii în vârstă mai aproape de uşă, indiferent de legătura lor cu mirele sau mireasa, şi le predă un curs rapid de prim ajutor în caz de leşin. Dacă tot e să se întâmple, însă, cel care leşină în cele din urmă este unul dintre plasatori, un băiat blond pe nume Sam, chiar în capătul intervalului dintre bănci. Prea epuizaţi ca să fie discreţi, prietenii lui îl întind cu neîndemânare pe ultima bancă. Masha îi aşază capul în poala ei şi scoate sărurile pe care a avut prevederea să le mute chiar în acea dimineaţă din trusa de prim ajutor de acasă în geanta ei.

Ceilalţi pornesc către altar, mai puţin cu unul. Ceea ce părea a fi o treabă atât de uşoară s-a dovedit aşa de violentă, încât a căpătat un aer uşor amuzant, mai ales când ei se uită de cealaltă parte a altarului la domnişoarele de onoare, care arată ca şi cum tocmai au sosit dintr-o plimbare de opt kilometri în rochiile lor roşii. Dar apoi, bine-cunoscuta melodie introductivă marţială coboară

bubuind din galeria organistului, o sută douăzeci de oameni se străduiesc să se ridice vitejeşte în picioare, iar atenţia lor se concentrează pe locul unde este cea mai puternică lumină, uşa bisericii. Sub valul de căldură şi priviri, mireasa şi tatăl ei scânteiază uşor.

Marietta, care, spre deosebire de cei mai mulţi, a avut la dispoziţie câteva ore ca să se obişnuiască cu imaginea celei mai bune prietene ale sale în rochie de mireasă, se gândeşte la ceremonia în sine, la cât de multe elemente unanim acceptate ale ceremoniei par greşite din punct de vedere simbolic şi ar trebui schimbate. De ce să te îndrepţi către bărbatul cu care vrei să-ţi împărţi viaţa cu acel mers sacadat, infantil, mai lent decât ai fi traversat vreodată o cameră, de parcă ai fi adusă de flux? N-ar fi mai de bun augur să-ţi arunci din picioare pantofii chinuitori şi să o iei la fugă către el? Apoi îşi dă seama că, de fapt, poartă o conversaţie cu Cynthia, care, în mod normal, ar împărtăşi interesul ei distrugător pentru multele ciudăţenii ale acestei zile, dar care acum se află de cealaltă parte a oglinzii. Şi-au promis de nenumărate ori că nimic din ceea ce au ele două nu se va pierde, dar niciuna din ele nu a avut vreo prietenă căsătorită, aşa că niciuna din ele nu ştie cu adevărat cum e. Vede cum tatăl Cynthiei, ticălosul ăla fermecător, strânge emoţionat braţul fiicei sale fără să-şi ia privirea de la destinaţia lor; arată ca Washington stând în barcă[7]. Întotdeauna a

7 Referire la un tablou din 1851 al pictorului american de origine germană Emanuel Gottlieb Leutze, care imortalizează

ştiut cum să se poarte la evenimentele importante; ocaziile obişnuite sunt cele care nu l-au interesat niciodată.

Când, în cele din urmă, ajung şi ultima notă a imnului se stinge, el o sărută pe obraz, îi spune ceva şi se retrage. Toate privirile se întorc către preot, care, în stiharul său uriaş în formă de clopot, seamănă cu unul dintre acele monumente care picură la nesfârşit.

— Înainte să începem, hârâie el în microfon, pot să vă sugerez că, în situaţia dată, li se permite domnilor să îşi scoată hainele.

Cam vreun an după ce soţul ei a părăsit-o, Ruth a dus-o pe Cynthia în fiecare duminică la biserica Saint George din Joliet Park, încercând să profite cât mai mult de absenţa lui pentru a porni o campanie de îndreptare morală. Apoi, într-o duminică, Cynthia a anunţat că n-o să mai meargă niciodată acolo, şi asta a fost tot. Prin urmare, Ruth s-a arătat surprinsă când fiica ei a spus că vrea o cununie la biserică. Surprinsă şi oarecum ofensată, pentru că un lăcaş de cult nu e un platou de filmare; dar Warren a convins-o să renunţe la acea nemulţumire anume. Acum, în vreme ce invitaţii îşi ocupă cu toţii locurile şi sunetul aşezării lor acoperă ca un ecou bâzâitul slab al ventilatoarelor, ea se bucură să fie aici, deşi e nedumerită.

Stabiliseră să fie ţinute două prelegeri scurte. Natalie, prietena Cynthiei, cea pe care Ruth o

---

traversarea fluviului Delaware în noaptea de 25 spre 26 decembrie 1776, în timpul Războiului de Independenţă, într-un atac-surpriză

ţinuse de mâini când Natalie plânsese după ce asistentul de la cursul lor de artă a numit-o „aţâţătoare”, citeşte din *Scrisori către un tânăr poet* de Rilke. Bill Stearns, colegul de cameră al lui Adam din anul doi, care l-a ajutat odată să-şi pună umărul la loc, la un meci de rugby, şi pe urmă a anulat o întâlnire cu o fată, ca să aştepte trei ore împreună cu Adam în camera de urgenţă, continuă cu nemaipomenita sa recitare a unui poem de Iuvenal. Cuvintele nu au un înţeles special în acest context; imnurile şi versetele din Biblie sunt şi ele doar nişte accesorii de sens, dar asta nu înseamnă că sunt mai puţin sincere. Ornamentele credinţei reprezintă prin ele însele un soi de credinţă, la fel cum sutana preotului este serviciul lui divin.

Din acest motiv, brusc, aşteaptă cu toţii ca preotul, care nu îi cunoaşte, care n-o să-i mai vadă din nou după ziua de astăzi, care are şi mai puţină experienţă decât ei în ceea ce priveşte intimitatea, care a spus probabil aceleaşi lucruri către treizeci de alte cupluri anonime în acest an, să aibă ceva decisiv să le împărtăşească. Cu o nepăsare maiestuoasă, el îşi şterge creştetul chel al capului cu ceea ce se poate presupune că e o batistă.

— Este bine că viaţa voastră împreună a început în nişte condiţii care sugerează o încercare, spune el şi apoi se opreşte pentru a evalua râsetele uşoare care văluresc peste bănci; feţele aflate înaintea lui, cele ale mirelui şi miresei, sunt încremenite într-o expresie gravă. Vor exista, bineînţeles, mari bucurii în viaţa voastră împreună, dar vor fi şi încercări, poate chiar unele grele, iar

bucuriile şi încercările nu vor apărea întotdeauna în aşa fel încât să pară că se compensează între ele. E posibil, în astfel de momente dificile, să pierdem din vedere calea, promisiunea, fericirea din vieţile noastre, pentru că devenim prea apropiaţi de noi înşine; scopul nostru pe Pământ este ceva ce, cu siguranţă, şi noi am putea să desluşim, dacă ne-ar fi fost dat să vedem aşa cum vede Dumnezeu. Dar noi nu avem puterea lui Dumnezeu de a vedea în viitor. Să aveţi încredere că El vede ceea ce voi nu puteţi vedea, şi asta vă va ajuta să aveţi încredere unul în celălalt. Şi dacă vreodată vă veţi îndoi de voi, dacă va veni o vreme când vă veţi îndoi de capacitatea voastră de a îndura greutăţile, aduceţi-vă aminte că Domnul, în această zi şi pentru totdeauna, v-a dăruit unul altuia. El ne-a făcut pe noi toţi. Şi El nu ne va cere niciodată să purtăm pe umerii noştri o povară mai mare decât ştie că avem puterea de a purta.

Jurămintele pe care şi le-au ales sunt cele tradiţionale. Sărutul e o uşurare mai mare ca orice; timizi, ies din biserică şi coboară treptele în pâcla mirositoare, urcând direct pe bancheta unei limuzine, pentru un drum de un minut în jurul parcului, până la recepţia hotelului. Invitaţii văd limuzina oprind în faţa intrării hotelului în vreme ce ei traversează înapoi parcul, târșâindu-și picioarele. Clopotele bat, se apropie înserarea şi, deşi sunt tot treizeci şi trei de grade, aerul solemn a dispărut; la capătul acestui drum îi aşteaptă o petrecere, şi încă una cu aer condiţionat.

Când ajung la capătul şirului celor care îi

întâmpină, se trezesc deja în dreptul uşii salonului, unde mesele goale scânteiază şi e la fel de răcoare ca pe un patinoar. Trei barmani care nu fac nimic zâmbesc amabil. Câteva minute mai târziu, muncesc ca nişte fochişti, căci invitaţii mai tineri încearcă să-şi regăsească euforia pe care o avuseseră în camerele lor de hotel înainte să le-o distrugă ceremonia. La masa de onoare – o platformă lungă instalată perpendicular pe estrada pentru formaţie –, mama mirelui descoperă că ea şi soţul ei au fost aşezaţi între părinţii naturali ai noii lor nurori, poate ca să-i împiedice să se omoare între ei. Ea încearcă, vitejeşte, să nu se simtă ofensată de faptul că, în această zi importantă din viaţa primului ei născut, a primit rolul de scut uman. Bănuieşte cui i se datorează asta, chiar dacă acum nu este momentul, chiar dacă nu va fi niciodată momentul; în plus, crede Sandy, până la urmă, vina este oricum a ei. A avut o perioadă grea când băieţii erau mici şi a trebuit să plece de acasă o vreme. Efectiv la recomandarea medicului. Aşadar, poate că nici nu e de mirare că fiul ei sfârşeşte prin a se căsători cu o fată care ia toate hotărârile, care ţine frâiele. Care îl tratează ca pe un copil. Dar acesta nu este un moment potrivit ca Sandy să se cufunde în amintiri din trecut; în primul rând trebuie să nu uite să numere paharele soţului ei. Ţinând seama de trecut, din punctul de vedere al capacităţii lui de a spune ceea ce nu trebuie spus, cinci este numărul magic.

Nu trece niciun minut şi se aude un clinc; un

cuţit este lovit de un pahar undeva în sală, mai întâi unul, apoi un cor de cuţite: Ne-aţi făcut să batem atâta drum până aici ca să vă vedem iubirea? În regulă atunci – hai să vedem ceva iubire. Personalul de servire dă buzna pe uşile duble la fel ca o echipă de fotbal şi serveşte o sută de meniuri. Conrad îşi mănâncă somonul fără să-i simtă gustul, apoi aşteaptă, zâmbind ca un robot ori de câte ori ceilalţi de la masa lui râd de ceva, până când ospăţul se încheie, este turnată şampania şi, în sfârşit, vine momentul lui.

— Întotdeauna mi-am admirat fratele, spune Conrad, cu privirea în pământ, urmărind îngrozit cum propria salivă stropeşte microfonul.

Şi-a memorat toastul, dar acum regretă că a făcut-o, pentru că o foaie de hârtie i-ar fi ocupat mâna dreaptă, cea care nu ţine paharul de şampanie, cea care se mişcă spasmodic de la buzunarul pantalonilor la bărbie, şi apoi la ceafă.

— Când eram copii, tot ce îşi punea în minte să realizeze realiza, tot ce îşi dorea, se străduia până când obţinea, tot ce făcea era un exemplu nu doar pentru mine, ci pentru toţi cei din jurul lui. Superioritatea unui frate mai mare, în ochii frăţiorului său, e în mare măsură inevitabilă mult timp. Dar chiar şi când am devenit suficient de mare pentru a renunţa la acest sentiment şi a putea lua singur hotărâri, niciodată nu şi-a pierdut respectul meu. Până azi.

Întreaga sală râde, făcându-l să se simtă ameţit, şi când Conrad îndrăzneşte să-şi ridice privirea, aceasta este atrasă direct către sora

vitregă a miresei, Deborah, poate pentru că rochia ei roşie este despărţită de mănunchiul de alte rochii roşii de întreaga lăţime a sălii; ea stă departe într-un colţ, alături de bunica ei sau oricum de o bunică. „Fii tu însuţi.” Ce fel de sfat prostesc era ăsta? Se sileşte să-şi ia privirea de la ea înainte să piardă cu totul şirul gândurilor.

— Până azi, pentru că aici se încheie şirul de succese obţinute prin el însuşi şi apare norocul absolut chior. Oricine poate vedea că Cynthia este o femeie cu un farmec extraordinar (aici se aude un fluierat de la cineva din sală), oricine a stat cu ea până când barul s-a închis, sau a urcat cu ea în White Mountains[8], sau a fumat o ţigară cu ea pe puntea feribotului către Staten Island ştie că are un simţ al umorului, şi al compasiunii, şi al aventurii care nu doar că e rar, ci şi fără pereche. Orice bărbat în toate minţile ar alege-o dintr-o mie. Dar cum naiba să înţelegem alegerea *ei?* Ce şanse sunt ca o fată atât de minunată să vrea să-şi petreacă viaţa cu un tip care poartă şorturile alea stupide în pătrăţele pe care le poartă el; care se crede comic, dar îi lipseşte concentrarea pentru a spune o glumă banală de la început până la sfârşit; care crede din toată inima că lângă gunoi, scrumieră sau coş este totuna cu în gunoi, scrumieră... E o şansă la un milion, prieteni, şi, sincer, fratele meu are tot atâta merit pentru că se însoară cu femeia asta cât ar avea dacă s-ar trezi cu un bilet câştigător de loterie lipit de frunte, ticălos norocos

8 Lanţ muntos care ocupă un sfert din teritoriul statului New Hampshire, cu cel mai înalt vârf Mount Washington (1917 m)

ce e el.

Îi este foarte greu să se abţină să bea din paharul de şampanie pe care-l ţine în mână. E uimit cât de tare râde toată lumea, şi totuşi îşi doreşte ca afacerea asta să se termine odată. Fără să vrea, se uită din nou la Deborah. Ea nu râde, dar stă aplecată înainte, atentă, cu coatele pe genunchi.

— Serios, zice el. Sunt un cuplu magic. Nu există nimeni care să îi cunoască şi să nu fie sigur că sunt meniţi să petreacă împreună o viaţă lungă, fericită, extraordinară. Şi nu există nimeni care, văzând că aceşti doi oameni minunaţi şi-au găsit perechea perfectă şi au fost suficient de isteţi ca să înţeleagă asta, să nu se simtă puţin mai optimist în privinţa propriilor sale perspective, atunci când intră în viaţă. Pentru Cynthia şi Adam!

Strigăte aprobatoare, clinchete de cristal. În parcare, toboşarul aude aplauzele şi mai trage două fumuri rapide din ţigara lui cu marijuana de dinainte de cântare, apoi o striveşte sub călcâiul pantofului.

Momentul de dinaintea începerii dansului, când personajele principale sunt greu de găsit, este momentul când Masha de obicei pleacă. Se mişcă într-un soi de mers de crab prin spatele mesei de onoare, primind mulţumiri, oferind cele mai bune urări, zâmbind la cea de-a mia glumă despre vreme ca şi cum ar fi fost prima. Banii sunt deja în bancă. Trebuie să le recunoşti meritul, îşi spune Masha, aruncând o ultimă privire la întregul spectacol, amânând deschiderea uşilor sălii şi valul

de căldură de dincolo de ele. N-au fost cei mai amabili oameni din lume, dar în final au fost dispuşi să cheltuiască atât cât era nevoie să fie cheltuit.

Primul dans: e clar că mirele şi mireasa ar fi putut să exerseze mai mult, dar expresiile lor timide fac momentul şi mai înduioşător. Niciodată n-au mai dansat în felul acesta în public – nimeni nu mai face asta –, şi, pentru ei, faptul că renunţă la graţia obişnuită doar ca să o facă în felul în care s-a făcut întotdeauna reprezintă o expresie de umilinţă surprinzătoare. Cântecul este „The Nearness of You”[9] şi înainte să ajungă la jumătate, părinţii intervin. Sandy este copleşită de forţa fizică neastâmpărată a fiului ei. De obicei, mamele nu sunt ţinute în braţe de fiii lor după o anumită vârstă, şi lucrul ăsta e resimţit ca un adevărat şoc. În vreme ce o conduce pe ringul de dans, tatăl miresei simte obrazul fiicei sale pe umăr, aceeaşi greutate nevinovată ca atunci când era mică şi el o purta pe braţe, adormită, de la maşină. Iată un bărbat care ştie să danseze. Nici măcar Ruth nu se oboseşte să încerce să nu-şi amintească. El i-o oferă cu graţie pe copila lor lui Warren şi simte ochii aţintiţi asupra lui în vreme ce iese de pe ring. Acesta a fost întotdeauna ritmul condiţiei lui de tată: fulgerări orbitoare şi dezastru lăsat în urmă. Toată ziua a suportat privirile de profundă uimire a

9 Cântec scris în 1938 de Hoagy Carmichael pe versurile lui Ned Washington şi apărut pe coloana sonoră a filmului *Romance in the Dark, cu John Barrymore. A fost cântat, printre alţii, de Bing Crosby, Etta James, Paul Anka, Shirley Bassey, Ella Fitzgerald, Barbra Streisand şi James Brown.*

aproape tuturor celor cărora le-a fost prezentat. El ştie că sunt lucruri pentru care trebuie să fie iertat, dar consideră dragostea fiicei sale o justificare deplină, şi, oricum, nu i-au plăcut niciodată cei care nu pot uita trecutul.

Apoi începe dansul mai puţin ceremonios. Este fieful celor tineri, care se simt foarte bine în trupurile lor bete şi vag încordate, având nevoie de eliberare. Numai prin exorcizarea lor ei simt cerinţele acestei zile. Trupa este proastă, dar onorabilă, calmă şi relaxată, pentru că, deşi ambiţiile lor s-au cernut până la această condiţie, ei tot îşi câştigă existenţa făcând muzică în faţa unui public. Rareori mai au şansa de a cânta pentru o mulţime atât de tânără şi de nestăpânită; ei nu văd nimic înspăimântător sau distructiv în toată acea energie, dar înţeleg totuşi rolul pe care îl joacă în ea starea de beţie şi nu îi deranjează. Cu atât mai puţin îi deranjează farmecul femeilor care urcă pe scenă lângă ei pentru a incita mulţimea cu gesturi stângace de discotecă.

Vârsta de douăzeci şi doi de ani este o zonă privilegiată şi, pe măsură ce noaptea se adânceşte într-un mod invizibil dincolo de draperiile grele, ceilalţi sunt alungaţi într-un fel centrifugal, mai întâi de pe ringul de dans, apoi din sala propriu-zisă. Cuplurile mai vârstnice, cuplurile cu copii, ele văd cum se scurge noaptea, şi îşi termină tortul, şi apoi se scuză politicos, invocând lungul drum spre casă sau doar patul din camerele lor de la etaj. Peste tot în hotel, impulsul de a nu mai respecta convenienţele îşi depăşeşte în sfârşit limitele.

Portarul de noapte al hotelului intră în toaleta pentru bărbaţi şi vede că trei invitaţi de la nuntă, în smochinguri, au smuls oglinda din perete şi acum stau ghemuiţi peste ea; se teme atât de tare de ceea ce se aşteaptă de la el, încât decide că cel mai prudent este să se ducă la subsol şi să se uşureze în chiuveta îngrijitorului. Oamenii flirtează cu străinii, sau chiar cu vechi prieteni, de faţă cu însoţitorii oficiali. Dorinţa de a face ceva ce ştiu bine că vor regreta este copleşitoare. Uşile sălii stau deschise, iar fumul, şi mirosul băuturilor, şi intimităţile intense din conversaţii se revarsă în lobby – împotriva regulilor casei, dar personalul de noapte este intimidat şi nesigur în privinţa protocolului, şi oricum în număr prea mic. În mijlocul a toate acestea, alimentându-le, de fapt, stă credinţa totală în uzanţă: la unsprezece şi jumătate, mirele şi mireasa dispar la etaj, iar la miezul nopţii se întorc în „costumul de călătorie”, în care vor parcurge distanţa celor opt străzi până la pensiunea ca o căsuţă de turtă dulce, unde îşi vor petrece noaptea. Toată lumea aplaudă şi, pe urmă, se înşiră alandala pentru a-şi lua rămas-bun.

Mama şi tatăl lui Adam sunt incapabili să-şi împartă tristeţea unul cu altul. Luna de miere în Mexic este darul lor.

— Drum bun, spune domnul Morey.

Şi apoi sunt în maşină, făcând cu mâna. Ruth începe să plângă. Formaţia se apucă să cânte din nou şi, cu oaspeţii de onoare plecaţi, eticheta dispare definitiv.

Sam, plasatorul blond care a leşinat în biserică,

stă acum lângă uşa bucătăriei şi se leagă neîncetat de una dintre chelneriţe, care are douăzeci de ani şi are nevoie de plata din seara asta, şi, prin urmare, încearcă să nu se gândească prea mult la cât de arătos ar fi tipul ăsta dacă ar tăcea măcar din gură, un lucru pe care ea cu siguranţă ar putea să-l determine să-l facă.

Marietta, beată şi stoică, este jos, în sala de fitness a hotelului, îngăduindu-i prietenului ei să-şi împlinească o anume fantezie. Cine poate să spună ce îţi dă fiori? se întreabă ea. În mintea ei răsună o replică din *Naşul*: „Într-o zi", îi spune ea în gând în vreme ce el munceşte din greu, „şi e posibil ca acea zi să nu vină niciodată, ţi-aş putea cere să-mi faci un serviciu…"

Unul dintre barmani îşi părăseşte postul pentru un drum rapid la toaletă şi, când se întoarce, descoperă că invitaţii au trecut în spatele barului şi şi-au luat sticlele la masă; se uită în jur şi îi vede pe toţi zâmbindu-i, nu batjocoritor, ci ca unui bun camarad. În lobby, Bill, cavalerul de onoare care a recitat din Iuvenal, încearcă să convingă o femeie măritată şi cu zece ani mai mare ca el să bea ceva în camera lui de la etaj. De fapt, aproape că a convins-o. Vrea să facă ceva despre care nu poate să povestească nimănui. Un băiat din personalul hotelului, care pare speriat, intră în sală şi, după ce întreabă câteva persoane, îl găseşte pe Conrad. Îi spune că îl aşteaptă un mesaj urgent, sus în camera lui. Singurele explicaţii la care se poate gândi Conrad sunt unele rele; iese din lift, îşi descuie camera, aprinde lumina şi acolo, stând în

picioare la jumătate de metru de el, este domnişoara de onoare tatuată, nesociabilă şi susţinătoare a adevărului, Deborah.

— Dumnezeule! face Conrad.

— Închide uşa, spune ea.

— Cum ai intrat?

— Tu nu eşti ca ceilalţi, spune Deborah.

E tot în rochia ei de domnişoară de onoare, dar nu are pantofi în picioare. E foarte beată.

— M-am prins ce-i cu tine, să ştii, spune ea. Ar trebui să renunţi să mai încerci să fii ca ei, pentru că nu eşti.

El începe să bănuiască despre ce e vorba aici. Ea nu e ceea ce el consideră de obicei a fi o femeie atrăgătoare, dar, pe de altă parte, viaţa îţi aduce uneori în cale ceva ce s-ar putea să nu mai apară acolo niciodată.

— Tu meriţi ceva special, spune ea.

Ceva în el se enervează în faţa acestei rutine de doamnă Robinson[10] mulţumită de sine. Dar nu e în situaţia de a nu se lăsa intimidat; „cel puţin atâta lucru ştie despre mine”, se gândeşte el. Ea îşi ridică rochia de domnişoară de onoare; dacă înainte purta ceva pe dedesubt, acum nu mai poartă nimic. Are un piercing care chiar îl face să se înfioare. Este încă suficient de tânăr ca să completeze imediat o listă mentală cu chestiile

10 Referire la filmul *Absolventul* (1967), cu Dustin Hoffman şi Anne Bancroft, în care proaspătul absolvent de facultate Benjamin Braddock are o legătură amoroasă cu o femeie măritată mai în vârstă decât el, doamna Robinson. Pe coloana sonoră se regăseşte cântecul „Mrs Robinson” cântat de Simon Garfunkel.

sexuale deosebite pe care le-a văzut sau nu le-a văzut.

— Închide uşa, spune ea. Haide. Repede.

— Nu ne înrudim acum? întreabă el.

— Pune-te-n genunchi, îi cere.

— Dumnezeule mare! spune el şi îngenunchează, în sala de dans izbucneşte o bătaie. Unul dintre spălătorii de vase a venit din bucătărie şi i-a spus lui Sam să o lase în pace pe tânăra chelneriţă; ea şi-a încheiat tura, dar acum îi este atât de frică să părăsească hotelul, pentru că ştie că el o s-o urmărească afară, încât are ochii plini de lacrimi. Sam dă prima lovitură caraghioasă de pumn, dar adevărata distrugere apare când se dă înapoi pentru a se apăra şi cade drept peste bar, spărgând pahare şi sticle deopotrivă. Femeile şi-au scos de mult pantofii, aşa că, pentru siguranţă, se caţără pe mese şi continuă să danseze acolo. Băieţii din formaţie n-au mai avut genul ăsta de euforie de ani de zile. Ei cântă până în momentul în care nu mai primesc bani, şi apoi mai interpretează trei cântece, şi pe urmă apare managerul de noapte şi îi ameninţă că îi scoate din priză. Ar fi chiar cool să-l dea dracului, dar mai au o cântare aici luna următoare.

Aşa că muzica se opreşte, şi barul se închide, şi se aprind toate luminile, pentru că managerul de noapte a primit atâtea plângeri de la etaj, că nu mai suportă; dar încă mai sunt vreo douăzeci sau treizeci de oameni în şi pe lângă sala de dans, beţi, obosiţi, euforici, tineri, frumoşi, transpiraţi, îmbrăcaţi elegant, şi pe banii altcuiva, şi hotărâţi –

şi cine n-ar fi? – să rămână aşa pentru totdeauna. După ce sala de dans se încuie, pun stăpânire pe lobby, iar când sunt daţi afară din lobby urcă în camerele lor. Zorii se strecoară pe la marginea draperiilor.

Ei leşină pe podeaua altora, prăbuşiţi de-a curmezişul patului altora, refuzând să se despartă, confirmându-şi legenda.

La pensiunea aflată opt străzi mai departe, Cynthia, în tricou şi şort, stă rezemată în perne pe patul uriaş cu baldachin, ideea vreunei bibliotecare despre un alcov de proaspăt căsătoriţi; îşi mângâie pe păr soţul, care doarme cu capul în poala ei. Nici măcar nu reuşise să se dezbrace. Ea nu e dezamăgită. Sexul nu e nimic nou; să fie epuizaţi împreună, să fie fiecare un adăpost sigur pentru celălalt – asta îţi spune că ai aflat ceea ce toată lumea se plânge întotdeauna că nu a găsit. Aerul condiţionat bâzâie. Mâine vor zbura către Mexic, şi când se vor întoarce în New York, Cynthia va fi însărcinată. Când va înţelege asta, se va întreba din nou ceea ce se întreabă în acest moment: dacă e adevărat ce a spus preotul – că Dumnezeu îi dă fiecăruia dintre noi doar ceea ce ştie că poate duce –, pentru că, în toată viaţa ei, lucrurile s-au derulat foarte repede.

2

Vremea s-a scurs simultan în două feluri diferite, deşi trecerea anilor s-a dovedit extravagantă şi misterioasă, strivindu-le din urmă

tinereţea cu aceeaşi nepăsare ca o mare roată în flăcări, cumva, acei ani au fost alcătuiţi din zile care puteau părea nesfârşite în sine, care se scurgeau cu toane, ca o tortură a celor damnaţi. Au fost, de pildă, două săptămâni pline, între sfârşitul taberei de vară a copiilor şi începutul şcolii. Cynthia începuse plină de idei, dar, după grădina zoologică, acvariu, Muzeul Copiilor[11], Circle Line[12] şi cealaltă grădină zoologică, mai rămăsese o săptămână. Şi pe urmă a venit ploaia.

Au trecut două zile de când nu mai ieşiseră din casă, iar April şi Jonas, care aveau şase şi, respectiv, cinci ani, nu reuşeau să găsească nimic de făcut, separat sau împreună, care să nu degenereze, în maximum zece minute, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cynthia stătea la masa din bucătărie cu o revistă şi îi asculta cum ţipă în camera lor. Fiind copil unic, nu avea nicio experienţă cu acest gen de ceartă; o necăjea prea mult şi de aceea se străduia să stea acum departe de ea. Avea tendinţa de a-şi pierde răbdarea şi de a pune capăt situaţiei pedepsindu-i pe amândoi, fără discriminare, în numele corectitudinii. În pofida căreia cei doi îşi ridicau acum vocea dinadins, pentru a încerca să o facă să intervină. Pe urmă s-a auzit un pocnet şi Jonas a început să urle, iar Cynthia a ţâşnit din scaunul ei şi, când a ieşit din nou din camera lor, le spusese deja că în

11 Children’s Museum of Manhattan

12 Plimbări organizate cu feribotul pe Hudson, în jurul Manhattanului, sau pe lângă puncte de reper ale oraşului, precum Statuia Libertăţii şi Insula Ellis

acea zi nu mai aveau voie la televizor, o decizie spontană şi stupidă care ştia că avea să-i doară, dar care, până la urmă, avea să o lovească pe ea, pentru că nu era nici două după-amiaza, şi ei nu puteau ieşi afară şi acum ziua avea să treacă de trei ori mai încet pentru ei toţi.

Bucătăria dădea în luminatorul clădirii, o coloană de ploaie. Prin ceaţă, vedea celelalte bucătării din clădire, cele mai multe cu lumina stinsă. După naşterea lui Jonas, Cynthia şi Adam angajaseră trei bone în decurs de doi ani, dar nu avuseseră deloc noroc cu ele; una şi-a luat optsprezece zile de concediu medical în primele două luni, iar alta era atât de aiurită încât, o dată, a rămas afară când s-au închis uşile unui autobuz, iar copiii înăuntru, deşi ceilalţi pasageri începuseră să strige înainte ca şoferul să plece din staţie. Şi când cea de-a treia, pe care o iubeau cu toţii, a plecat fără preaviz şi s-a întors în Filipine, April a fost atât de afectată, încât a venit la ei în pat în fiecare seară timp de două săptămâni. Aşa că Cynthia, care oricum îşi redusese programul şi lucra cu jumătate de normă, a decis să încerce o vreme să stea chiar ea cu copiii, pentru că nu mai putea să-i lase să treacă din nou prin asemenea experienţe. Copilăria nu trebuia să cunoască lipsurile. Asta se întâmpla cu trei ani în urmă.

După o vreme, April a ieşit din camera copiilor şi s-a rezemat de braţul mamei sale.

— Mai plouă? a întrebat ea cu o voce obosită, matură.

Cynthia a încuviinţat din cap şi şi-a aşezat

obrazul pe creştetul capului lui April.

— Nu mergem în parc azi, iepuraş, a spus ea. Ce altceva să facem?

April a oftat gânditoare. Faţa începea să i se subţieze, în vreme ce fratele ei încă avea o faţă rotundă ca o mingiuţă, şi moştenise de la tatăl ei gura mică şi ochii pătrunzători. Ştia să citească destul de bine pentru vârsta ei, aşa că Cynthia a închis revista *Vogue* pe care o răsfoia şi a întors-o cu faţa în jos pe masă.

— Vrei să jucăm „Go fish”[13]? a spus April.

Jonas s-a prins: April încerca să-i taie elanul de a fi se alătura inventând reguli noi şi complicate, ceea ce nu era corect, şi Cynthia a spus „sigur că poate juca şi el”, doar ca să prevină acea notă plângăreaţă îngrozitoare din vocea lor, nota care îi străpungea scutul de apărare şi îi făcea propria voce să sune speriată. O vedea pe feţele lor ori de câte ori se întâmpla asta – erau ca o oglindă în momentele ei de mare slăbiciune – şi, pe urmă, se simţea atât de nefericită după ce se culcau ei, în vreme ce Adam o masa pe spate cu o inutilitate care nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Jonas avea mâini mici şi la un moment dat şi-a scăpat cărţile pe masă.

— Ăla e un nouă! a spus April.

— Ba nu, nu e, a replicat Jonas în timp ce şi le aduna.

— Te-am întrebat dacă ai vreun nouă şi tu ai spus „Go fish”!

A replicat ea îndârjită. Mami!

13 Joc de cărţi

— Ba nu m-ai întrebat şi, oricum, ăla e un şase. Şi trişezi dacă te uiţi la cărţile altcuiva, aşa a zis mami. Trişoareo!

— Le-ai scăpat chiar în faţa mea! Şi ăla chiar e un nouă, te uiţi la el invers, hai, dă-mi-l…

— Nu!

— Dumnezeule, ce idiot eşti!

Astea erau două cuvinte pentru care avea să fie pedepsită, şi Jonas s-a uitat nerăbdător la mama lui, dar se întâmplase ceva ciudat: mama lui plângea.

Copiii s-au retras în ei înşişi, speriaţi, iar Cynthia a încercat din răsputeri să nu-i mai sperie, dar nu era atât de uşor.

— Îmi pare rău, le-a spus.

— E-n regulă, a răspuns April în mod reflex.

— Mda, a spus Jonas – şi apoi, găsind din experienţa lui de grădiniţă o propoziţie pe care o învăţaseră în scopul încheierii conflictelor, dar nu o folosise niciodată, a întrebat: Tu ce ai vrea să joci?

Când erau atât de scumpi, trebuia să profite imediat, trebuia să facă sau să spună ceva, altfel chiar aveau să o vadă plângând. Aşa că Cynthia a spus:

— Vreau să joc poker.

— Poker? a repetat April, încreţindu-şi năsucul pentru un efect comic. Văzuse ceva poznaş pe faţa mamei sale, ceva care promitea o întoarcere la normal, şi acum încerca să îl obţină. Cum se joacă?

— Păi, sunt mai multe feluri, dar o să vă învăţ unul uşor. Aduceţi vasul ăla mare cu mărunţiş de pe comoda tatei.

A început să amestece şi să bată cărţile, ceea ce le plăcea grozav copiilor. Numărarea bănuţilor de unu, cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi şi aranjarea lor în grămezi egale au luat destul timp, suficient ca Cynthia să nu se mai simtă în primejdie.

I-a învăţat să joace poker draw cu cinci cărţi, şi când s-au obişnuit cu jocul – o pereche, două perechi, trei de un fel – a introdus licitarea. A împărţit o mână, şi Jonas, aranjându-şi cărţile în evantai, a ridicat pumnul în aer şi a strigat:

— Da!

— Ascunde, a spus Cynthia în mod automat, iar apoi, pe un ton mai blând: Acum o să învăţăm ce înseamnă o faţă de poker, adică o faţă lipsită de expresie. Trebuie să ai aceeaşi faţă tot timpul, ca o statuie. În felul ăsta păstrezi secretul cărţilor pe care le ai până la sfârşit, când e momentul să le arăţi.

Dar asta era împotriva firii lor. Se încruntau şi gemeau când nu primeau ceea ce sperau, şi se foiau şi făceau ochii mari când se trezeau cu ceva bun în mână. Cynthia fusese atât de înduioşată de generozitatea copiilor de a sugera ca astăzi să joace ceea ce voia mami să joace, încât nu se îndura să le cedeze jocul. Voia ca lucrurile să meargă bine între ei, nu să piardă ea dinadins ca să-i facă fericiţi, sau să-şi îngăduie să câştige câteva mâini doar ca să-i înveţe o altă lecţie penibilă despre cum să accepţi să pierzi. Nu era ca şi cum ea chiar le lua banii. Ei erau surescitaţi şi, atâta vreme cât vraja nu era ruptă, orele vor

continua să se scurgă într-un mod plăcut şi poate că măcar în seara asta, când soţul ei va veni acasă, n-o s-o găsească cu ochii pironiţi pe uşa de la intrare.

Aşa că a trimis-o din nou pe April la comoda lui Adam, la sertarul de sus de data asta, şi April s-a întors cu două bandane roşii. Cynthia ştia că erau acolo pentru că le folosise ca să lege încheieturile mâinilor lui Adam de tăblia patului, deşi asta părea să se fi petrecut cu îngrozitor de mult timp în urmă. I-a chemat pe copii în faţa scaunului ei şi le-a legat bandanele pe faţă, aşa că totul în afară de ochi era ascuns, la fel ca la nişte spărgători de bănci. Apoi i-a trimis înapoi în dormitor ca să se privească în oglinda înaltă, de unde curând a auzit nişte ţipete de încântare. Jonas a venit în fugă în bucătărie, prefăcându-se că o împuşcă.

— Mâinile sus! a strigat el.

— Treci la locul tău, partenere, i-a spus Cynthia. Dacă îmi vrei banii, trebuie să-i câştigi cinstit. Acum, numele jocului, a continuat ea, împărţind cărţile, este „Jacks or Better”.

Deşi era devreme, a comandat cina – sendvişuri cu curcan, chipsuri, o pungă de fursecuri Milano, chiar un pahar mic de cola pentru fiecare, ceea ce în mod normal nu aveau voie să bea. Orice, doar ca să îi ţină la masă. Bandanele nu erau suficiente, pentru că ochii expresivi ai copiilor tot le trădau cărţile, aşa că s-a dus ea însăşi în dormitor şi a venit cu două perechi de ochelari de soare, ai ei şi ai lui Adam, şi i-a potrivit pe urechile

copiilor. Arătau ca nişte mici Unabomber[14], dar acum cel puţin condiţiile jocului erau oarecum egale. Nu cedau niciodată jocul, chiar şi după ce le explicase principiul de mai multe ori; şi totuşi, la un moment dat în acea după-amiază, Cynthia a descoperit cu încântare că datora trei dolari copiilor ei.

Apoi atenţia lor a început să fie distrasă. Jonas a spus că s-a plictisit, şi cuvântul a ieşit umflând bandana roşie. Dorinţa lui April de a o vedea pe mama lor fericită era mult mai puternică, dar începuse şi ea să-şi lase capul pe masă, între palme.

— Putem să mergem în parc? a întrebat Jonas.

Cynthia a aruncat repede o privire către ferestrele ce dădeau în luminator ca să confirme că încă mai ploua; apoi ceva a făcut-o să se uite din nou şi a văzut-o pe una dintre vecinele lor – o bătrână, nu ştia cine e – stând la propria ei fereastră de la bucătărie şi holbându-se cu neobrăzare, încruntată, la Cynthia şi la copiii ei mascaţi. Şi, ce era mai rău, a văzut Cynthia, femeia vorbea la telefon.

— Hei! a strigat Cynthia.

S-a ridicat imediat de la masă şi a deschis fereastra bucătăriei cât de larg a putut, dar nu suficient, din cauza grilajului de siguranţă pentru

14 Theodore John „Ted” Kaczynski (n. 1942), cunoscut şi ca „Unabomber”, matematician, critic social şi criminal. Între 1978 şi 1995, Kaczynski a purtat o campanie naţională împotriva tehnologiei moderne, punând sau trimiţând prin poştă numeroase bombe artizanale, omorând trei oameni şi rănind alţi 23.

copii. S-a aplecat peste pervaz şi a strigat afară, într-o parte a ferestrei:

— Hei! La ce te uiţi?

Încurajat de buna-dispoziţie a mamei lui, gata să sară în apărarea ei, fie că ştia sau nu sursa atacului, Jonas a alergat lângă ea, şi-a ridicat un colţ al bandanei şi a strigat şi el pe geam:

— Daa! La ce te uiţi?

Cynthia s-a întors spre el; s-au privit în ochi şi, pentru câteva clipe, întrucât asta în mod normal ar fi fost considerată o încălcare a regulilor, nu a fost foarte clar cum vor evolua lucrurile. În cele din urmă, ea a ridicat mâna pentru a bate cuba cu el.

— Al naibii de exact! a spus. Nimeni nu se holbează la familia noastră!

Sprâncenele femeii de la fereastră au părut să sară în sus şi ea s-a mişcat repede pentru a ieşi din raza lor vizuală.

În bucătărie erau două ferestre. Cynthia a deschis-o pe cealaltă şi amândoi copiii şi-au ocupat poziţia acolo.

— Du-te să te holbezi la altcineva, bufniţă bătrână! a strigat Cynthia peste luminator.

— Du-te să te holbezi la altcineva, bufniţă bătrână! au repetat copiii, grozav de încântaţi.

— Vezi-ţi de treaba ta!

— Vezi-ţi de treaba ta!

Apoi Cynthia s-a urcat în picioare pe pervaz şi s-a proptit cu mâinile în rama ferestrei. Nu considera că era periculos, deşi acum nu era prea mare distanţa între ea şi luminator. April, mult prea prinsă de euforia mamei sale pentru a-i fi frică, l-a

tras pe Jonas sus pe celălalt pervaz şi au rămas amândoi acolo, ţinându-se de mijloc.

— Regulile familiei noastre! a ţipat Cynthia, şi răsuflarea ei a aburit geamul.

— Regulile familiei noastre!

Apoi ceva a scânteiat în lumina reflectată în geamul pe care nasul ei aproape că îl atingea; a întors capul şi în cadrul uşii bucătăriei l-a văzut pe Adam. Încă nu-şi scosese haina de ploaie din care picura apa. Nu-şi putea da seama cât auzise, dar stătea cu capul lăsat într-o parte, ca un câine. Cynthia a sărit jos pe podea, respirând greu. Copiii au făcut la fel şi apoi au venit să se sprijine de ea, de-o parte şi de alta, purtându-şi încă bandanele şi ochelarii de soare. Nările ei palpitau în efortul de a nu izbucni în râs. Şi-a pus mâinile pe umerii lor.

— Bună, iubitule, a spus cu o voce veselă. Copiii şi cu mine am jucat cărţi pe bani.

După patru ani la Morgan Stanley, o corporaţie atât de mare încât adevăraţii şefi ai lui Adam existau în general la nivel de bârfe şi zvonuri, începuse să aibă un sentiment de stază toxică în dimineţile când ajungea la muncă. Nu era doar în închipuirea lui; în ultimul timp, mai mulţi colegi de-ai lui fuseseră promovaţi în jurul şi peste el, şi când a întrebat despre asta la bilanţ, ceea ce i se repeta era că, poate, tipii respectivi erau nişte nărozi şi linguşitori, dar toţi aveau MBA[15]- ul. De ce trebuia asta să impresioneze lumea, chiar nu înţelegea.

15 Master of Business Administration – masterat în management şi administrarea afacerilor

Teoretic, şi el ar fi putut să-şi ia concediu şi să se întoarcă la studii – mulţi din angajaţii firmei o făceau, dar oamenii aceia nu aveau copii de întreţinut şi, oricum, lui Adam îi lipsea înţelegerea pentru acel pas înapoi care avea sau nu să determine proverbialii doi paşi înainte. Muncise din greu ca să ajungă acolo unde era şi nu se vedea cedând acel loc de bunăvoie. Avântul lumii afacerilor avea o singură direcţie, un principiu care nu trebuia explicat raţional. El şi Cynthia aveau o încredere puternică în viitorul lor, nu ca un element variabil, ci ca destinaţie; tot ceea ce le dezvăluia New Yorkul din vieţile celor cu adevărat prosperi, anvergura atât de puţin cunoscută a experienţelor lor, asta trezea în ei doi mai degrabă nerăbdare decât invidie.

Aşa că el l-a sunat pe un tip numit Parker, pe care îl întâlnise de câteva ori când juca baschet cu cine se nimerea la Chelsea Piers, şi l-a scos la prânz, iar două săptămâni mai târziu Parker îl adusese la un fond de investiţii de capital numit Perini Capital, o afacere cu bani căcălău în spate, dar cu atât de puţini oameni care lucrau acolo, că Adam îi ştia deja pe toţi pe nume la sfârşitul primei lui zile în firmă. Banii, cel puţin cei în afara bonusului, erau de fapt ceva mai puţini decât luase la Morgan, dar nu asta era important. Era vorba despre avantajele potenţiale, ca şi despre felul în care considera el că trebuia să fie munca unui bărbat: un grup restrâns de prieteni care fac eforturi pentru a se îmbogăţi reciproc. Fără ierarhii sau fişe de post; exista şeful şi pe urmă erau toţi

ceilalţi, iar boss-ul, Barry Sanford, l-a plăcut pe Adam din prima zi. Sanford era un destrăbălat cu părul cărunt, aflat la cea de-a patra nevastă şi care îşi numise compania după iahtul său. Era clar pentru toată lumea că el vedea în Adam ceva din sine la tinereţe şi, deşi Adam însuşi nu sesizase asemănarea, nu se simţea jignit de asta. Singurul dezavantaj al slujbei era că implica unele deplasări – o noapte petrecută când şi când în Iowa sau ceva asemănător, pentru a tatona nişte belele de tipi care credeau că afacerea lor merita să fie mai mare decât era. Şi stripteuze: dintr-un oarecare motiv, aceşti aspiranţi credeau întotdeauna că stripteuzele erau *lingua franca* a oamenilor serioşi cu bani. De fapt, puţine lucruri din viaţă i se păreau lui Adam o plictiseală mai mare decât o seară la cel mai grozav club de striptease din cine ştie ce oraş uitat de lume, dar o accepta pentru că slujba lui era să-i facă pe aceşti oameni să-l admire, o slujbă în care excela.

Colegii lui de la Perini, inclusiv Parker, erau toţi încă necăsătoriţi; ieşea cu ei după muncă să bea câteva pahare, dar pe urmă seara începea să se transforme în alt soi de seară, aşa că el se scuza şi pleca acasă. Cu toate acestea, noul loc de muncă – lipsa de formalitate şi de respect, decorul de club, masa de foosball, sentimentul că nu erau legaţi de vreun soi de etos corporatist anost, ci doar de limitele propriei lor creativităţi – i se potrivea perfect; simţea că acolo era locul lui. Cea mai mare atracţie a sa, deşi nu i-ar fi mărturisit asta nimănui în afară de Cynthia, era că la subsolul clădirii, care

se afla pe Ninth Avenue, exista o piscină. Atunci când nu avea o întâlnire la prânz, Adam lua liftul până jos, îşi atârna costumul în garderobă şi făcea tururi de bazin până când obosea. Uneori, în capătul puţin adânc al bazinului era un grup de copii care purtau aripioare gonflabile – una dintre celelalte companii mai mari din clădire avea propria ei grădiniţă –, dar de cele mai multe ori bazinul îi aparţinea doar lui, şi fiecare lovire a apei răsuna între pereţi, iar bătăile inimii îi bubuiau în urechi. Era ca şi cum ar fi fost la furat. Apoi făcea duş, îşi punea costumul şi urca la etaj, la biroul lui. Uneori o ruga pe Liz, recepţionera, să-i comande ceva de mâncare, iar alteori pur şi simplu sărea peste prânz şi lăsa adrenalina să-l susţină până la cină. Era în cea mai bună formă din viaţa lui, iar asta era şi în favoarea performanţelor sale în muncă, pentru că întotdeauna gândea mai limpede când era puţin obosit.

La şcoală, prima temă a lui April a fost să vorbească despre sine. Au început cu autoportrete, cu capete uriaşe, în care trupurile apăreau ca un gând ulterior, ocupând pe pagină în general cam tot atâta spaţiu cât un nas sau o ureche. Portretele zâmbeau larg cu dinţi strâmbi, nu pentru că dinţii copiilor erau strâmbi, ci pentru că dinţii erau greu de desenat. Au făcut liste cu motivele pentru care le plăcea de ei înşişi, liste cu lucrurile la care erau buni şi cu lucrurile la care erau hotărâţi să devină buni. Au înşirat toate lucrurile care le plăceau de acasă – animale de companie, fraţi, jucării

preferate sau locuri preferate. O fetiţă a spus că locul ei preferat era Parisul, dar April s-a gândit că asta însemna Parisul imaginar din cărţile cu Madeline[16]. Locul preferat al lui April era patul părinţilor ei, fără părinţi în el, doar ea şi câteva animale de pluş, o cutie cu suc şi un film Disney la televizor. Visa la asta adeseori, deşi în realitate trebuia să fie bolnavă ca să se întâmple. Avea însă o bănuială că o asemenea dezvăluire ar putea părea ceva copilăros, aşa că, în schimb, a spus că locul ei preferat era caruselul din Central Park.

Mai puţin promiţător părea proiectul cu numele. Un nume, li s-a spus copiilor, are o istorie secretă; poate să te lege de ţara de unde familia ta a emigrat de mult, sau de limba, sau de religia acelei ţări, sau chiar de familie numai şi de cei dragi care nu mai sunt. Numele îţi spune că nu eşti doar un fenomen care apare o singură dată, ci un rezultat, un punct culminant, ramura din vârf a unui copac maiestuos. Pentru că i s-a cerut să se ducă acasă şi să cerceteze de ce a primit numele de April Morey, şi-a văzut părinţii schimbând o privire rapidă înainte ca mama ei să-i răspundă.

— Păi, a spus Cynthia, închizând sonorul la televizor, tati şi cu mine am discutat despre o mulţime de nume. Stăteam pe canapea în fostul nostru apartament şi le rosteam pe rând, pe fiecare, când eram însărcinată cu tine, şi le

16 *Madeline* este o serie de cărţi pentru copii creată de scriitorul şi ilustratorul austriac Ludwig Bemelmans. Prima carte din serie a fost publicată în 1939. Cărţile istorisesc aventurile zilnice ale lui Madeline, o fetiţă roşcată şi îndrăzneaţă, la un internat parizian.

spuneam cu voce tare ca să vedem cum sună. Şi au fost câteva care ne plăceau, dar ne tot întorceam la April. April Morey. Ni se părea că sună cel mai frumos.

Tatăl ei a zâmbit şi a mângâiat-o pe mama ei pe picior.

— Asta-i tot? a întrebat April.

Ei păreau la fel de nedumeriţi ca ea.

— În plus, a adăugat tatăl ei, aplecându-se în faţă pe canapea, e un nume destul de rar întâlnit. Nu mai există prea multe April în lume. Am vrut un nume la fel de special ca şi tine.

Îi dăduseră numele nu pentru că altcineva îl mai avusese, ci pentru că nimeni nu îl avea?

— A mai fost vreodată vreo April în familia noastră? a întrebat ea.

Ei s-au uitat din nou unul la altul şi au scuturat din cap.

— De ce nu m-aţi numit după cineva drag?

— Cineva drag? a întrebat Adam.

April a încuviinţat din cap.

— Cineva drag care a murit. Asta fac o mulţime de oameni. Sau cineva din vechea noastră ţară.

Mama ei i-a tras un pumn tatălui în coapsă şi asta, şi-a dat seama şocată April, pentru că el voise să râdă.

— De unde venim noi? a vrut ea să ştie. Din ce ţară?

Uluitor era că nu prea păreau să ştie. Adam ştia că familia tatălui său venise din Anglia, dar nu ştia de unde anume din Anglia şi nici cu câte generaţii în urmă se întâmplase asta; familia

mamei ei era în parte germană, în parte olandeză. Cynthia ştia că strămoşii tatălui ei fuseseră ruşi, asta dacă nu o minţise şi în această privinţă; cât despre bunicii din partea mamei, aceasta refuzase întotdeauna să vorbească despre ei.

— A fost ceva special legat de luna aprilie? a întrebat April.

Nu fusese. Nu avusese loc niciun eveniment istoric, deşi au spus că dacă ziua de naştere a lui April chiar ar fi căzut în aprilie, ar fi numit-o altfel.

— Cum mi-aţi fi spus atunci? a insistat ea.

Destăinuirea că ea, April, ar fi putut la fel de bine să fie Samantha, sau Josephine, sau Emma, că numai şansa s-a aflat în spatele întregii chestiuni foarte serioase a identităţii ei o făcea să se simtă mai rău ca oricând. Îşi dădea seama că acum părinţii săi erau tulburaţi, dar ea era supărată pe ei şi nu-i păsa. Ei tot reveneau la frumuseţe, dar era o frumuseţe pe care ea nu o înţelegea şi despre care nu era sigură că profesoara ei avea să o considere o încheiere satisfăcătoare a temei pentru acasă.

Doamna Diaz a acceptat cu bunăvoinţă explicaţia, bineînţeles, dar nu a putut face nimic în legătură cu invidia stârnită de celelalte eseuri despre nume, mai lungi şi care au fost puse pe pereţi deasupra dulăpioarelor lor, poveşti despre rude respectate, şi limbi deosebite, şi ritualuri religioase păstrate cu afecţiune de-a lungul generaţiilor. April avea sentimentul că familia ei nu provenea de nicăieri şi, un lucru şi mai de neînţeles, că asta nu-i deranja absolut deloc pe părinţii ei.

Următoarea temă a fost „tradiţii de familie”. Profesoara s-a chinuit să definească această idee în linii mari, pe cât posibil; şi totuşi, ce tradiţii avea familia lui April? Nu prea făceau acelaşi lucru de două ori. Nu aveau o casă strămoşească la care să se întoarcă, nu aveau o biserică pe care să o frecventeze (mama ei mersese la biserică atunci când era mică, dar April o auzise spunând că ura chestia asta şi se bucura că nu mai trebuia să o facă) sau un loc special unde le plăcea să meargă – într-adevăr, după ce fuseseră o dată în vacanţă într-un loc, ca de pildă Nantucket, sau Vail, sau Disney World, chiar dacă se simţiseră foarte bine, acesta era de obicei un motiv ca să nu se mai ducă acolo. Nici măcar bradul lor de Crăciun nu era pus în acelaşi loc în fiecare an. April îşi cunoştea atât de puţin bunicii, încât uneori îi încurca în mintea ei şi era timidă când trebuia să vorbească cu ei la telefon. Avea un unchi şi nicio mătuşă, doar ceva ce mama ei numea mătuşă vitregă, pe care o văzuse doar în albumul cu fotografii de la nunta părinţilor ei.

Curând, caracterul temei se schimbase, în mintea lui April, dintr-un exerciţiu de autocunoaştere într-o goană aiurea după ceea ce doamna Diaz, pentru care oricum ar fi fost gata să-şi dea viaţa, voia să admire la ea. Părea perfect justificabil să înceapă să inventeze diverse lucruri. A scris că familia ei mergea la Catedrala St Patrick în fiecare duminică şi că se gândeau la o excursie la Ierusalim de Crăciun. Bunica ei din partea mamei, care se numea May, îşi pierduse părinţii

când era mică, dar ajunsese cu mult curaj din Olanda în America pe un vapor. În fiecare vară, April şi verii ei se reuneau pe proprietatea familiei, aflată pe un munte în New Hampshire. Era atât de mare, că unele dintre primele ei rude îndepărtate erau înmormântate chiar acolo, într-un mic cimitir.

Adam şi Cynthia au citit toate aceste lucruri pe perete, sub autoportretul fiicei lor, în Seara Părinţilor, muţi de uimire.

Doar nu putea să creadă toate lucrurile astea profesoara lui April, nu? Şi totuşi, le afişase chiar aici, alături de toate celelalte istorii, scrise de mână şi cu o ortografie dubioasă, despre perseverenţă şi lovituri ale sorţii. Deja simţeau că sar în ochi, aşa cum se întâmpla întotdeauna la asemenea activităţi şcolare, drept cel mai tânăr cuplu din clasă; la douăzeci şi nouă de ani erau încă izbitor de tineri, cel puţin conform standardelor din Manhattan, pentru a fi părinţi. Cel mai bun prieten din grădiniţă al lui Jonas dormise odată la ei un weekend întreg, când tatăl lui o dusese pe mamă la Londra pentru ziua ei de naştere – împlinea cincizeci de ani. La fiecare Seară a Părinţilor, Adam şi Cynthia erau ei înşişi un soi de generaţie şi, în acel context, nu era nevoie de mult pentru a trezi în ei o urmă de stânjeneală cum că ar fi într-un oarecare bucluc pe care nici măcar nu-l înţelegeau. Când doamna Diaz, aflată într-o discuţie cu un tată de copil suficient de bătrân pentru a fi şi tatăl lor, le-a zâmbit din cealaltă parte a încăperii ca şi cum le-ar fi spus că va veni la ei într-o clipă, i-au zâmbit şi ei cu căldură

până când ea şi-a întors privirea, şi pe urmă Cynthia l-a strâns de braţ şi au plecat dracului de acolo.

Când ea renunţase să mai lucreze în afara casei, cum se spunea pe atunci, copiii erau mici şi aveau programe de somn diferite, astfel încât creierul Cynthiei funcţiona destul de mult în funcţie de ei; chiar dincolo de epuizarea fizică, exista efortul de a găsi un mic spaţiu interior pentru ea însăşi, un mic spaţiu în care să fie ea însăşi, când ei erau atât de prezenţi, şi atât de vulnerabili, şi atât de solicitanţi în fiecare minut al zilei. Singurul moment pe care îl simţea cu adevărat numai al ei era târziu în noapte, când toţi ceilalţi dormeau, când ea putea să stea şi să se uite la un film şi să savureze singura ţigară din acea zi, suflând fumul pe fereastră; dar chiar şi asta avea un preţ, căci somnul pe care îl pierdea făcea ca altruismul zilei următoare să fie mai greu de păstrat.

Dar acum crescuseră, ziua de şcoală era mai lungă, şi ea a decis că ar putea să reia lucrurile de acolo de unde le lăsase şi să înceapă să lucreze din nou. A tratat această idee mai strict decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit mai bine. Prima şi singura ei slujbă din New York, din vara de după terminarea colegiului până când s-a născut Jonas, fusese ca asistent editorial la o revistă glossy plină de reclame numită *Beauty,* iar acum, în absenţa vreunui alt fel de muncă pe care ardea în mod deosebit să o facă, se gândea că ar putea să se întoarcă acolo. A fost o dureroasă eroare de calcul.

Cele mai plăcute amintiri ale ei despre *Beauty* erau în general legate de acele bombăneli euforice care aveau loc când ieşea după muncă să bea ceva cu colegii ei; majoritatea acelor tinere femei isteţe şi bărbaţi gay plecaseră de mult, la fel ca Cynthia, dar erau doi dintre ei care nu părăsiseră vaporul şi reuşiseră să se înalţe până în vârful catargului. Aceasta era singura modalitate de a scoate ceva decent dintr-o carieră în reviste – să rămâi toată viaţa în domeniu. Actualul editor de ştiri era cineva cu care ea obişnuia să ia prânzuri ieftine pe vremea când erau fericiţi că ziua trecea fără ca vreo persoană importantă să ţipe la ei. Numele său era Danielle. Cynthia a lăsat un mesaj asistentei lui Danielle, a primit un telefon de la o altă asistentă, care îi cerea să vină lunea următoare la unsprezece treizeci, şi, când a sosit, a găsit-o pe Danielle stând în picioare în spatele biroului ei, cu o expresie de condescendenţă stânjenită pe faţa ei îngustă, care spunea tot ce era de spus.

Cu toate acestea, au trebuit să treacă prin toată neplăcerea întâlnirii. Cynthia, furioasă, şi umilită, şi nerăbdătoare să plece de acolo chiar înainte ca Danielle să se fi aşezat la loc, a scos fotografii cu April şi Jonas. Danielle a spus povestea logodnei ei rupte. Şi-au amintit de câţiva dintre oamenii cu care lucraseră demult. Cynthia nu ştia ce se întâmplase cu ei; Danielle ştia ce se întâmplase cu fiecare dintre ei. Exista poate o legătură între această femeiuşcă sigură pe ea, arogantă şi slujbaşa umilă, uşor de manipulat emoţional care fusese demult, dar foarte vagă. În

cele din urmă au ajuns, cu aceeaşi lipsă de tragere de inimă, la subiectul zilei.

— Haide, s-a trezit Cynthia spunând, sunt isteaţă, şi muncitoare, şi pot să fac deosebirea dintre o idee bună şi una de rahat. Dacă asta era adevărat acum trei ani, nu are de ce să nu fie şi în prezent valabil. Copiii nu te prostesc – ştii asta, nu? Sau poate că ăsta ar fi un subiect bun de dezbătut pentru tine.

Ceea ce a ţinut-o acolo, dincolo de limita bunului-simţ, a fost cum şi-a imaginat expresia lui Danielle – îngrozită, uşurată, compătimitoare – în momentul în care uşa biroului s-ar fi închis între ele două. A amânat acel moment cât a putut, chiar şi când această amânare a sunat a implorare.

— Nu vrei ceea ce îţi pot oferi, spunea într-una Danielle, şi avea dreptate, Cynthia nu voia, dar şi mai puţin voia să i se vorbească asemenea unui copil de către cineva care fusese pe vremuri egala ei şi acum pretindea că ştie ce voia sau nu voia ea.

În cele din urmă, într-un elan de ardere a tuturor punţilor în urma sa, a scris „Să mă pupi!” deasupra numelui pe CV-ul pe care-l adusese cu ea, a împins foaia pe biroul lui Danielle şi a plecat.

Pe stradă şi-a adus aminte brusc – inutil acum – de o ieşire în oraş după muncă, cu vreo şase sau şapte ani în urmă, când Danielle se îmbătase atât de tare – Cynthia, pe atunci însărcinată, era perfect trează –, încât începuse să-l lovească pe barmanul urât ca naiba şi Cynthia primise sarcina să o ducă acasă cu taxiul. Patul din garsoniera ei din York Avenue, unde Cynthia nu mai fusese niciodată, era

acoperit cu câini de pluş. Dar nu era de mirare că Danielle se schimbase. Exista în viaţă un curent rapid şi, odată ce îl părăseai, aşa cum făcuse Cynthia, nu erai întâmpinată cu prietenie de către toată lumea atunci când încercai să te integrezi din nou în el.

Asta i se întâmplase ei: căzuse în cealaltă lume, a femeilor care nu au nimic special de făcut. La fel ca toate acele mame pe care le dispreţuia, cele cu care flecăreai în vreme ce îţi aşteptai copilul să-şi găsească pantofii, după ce fusese să se joace în apartamentele lor cât Versailles-ul, care aveau menajere ce locuiau cu ele şi nicio responsabilitate, şi totuşi, tot ce făceau era să se plângă cum că nu aveau niciodată un minut pentru ele. Dar cu ce îşi umplea zilele Cynthia? Acum se ducea la sală în cinci dimineţi din săptămână; Adam îi tot spunea că arată mai sexy ca niciodată, ceea ce era probabil adevărat, dar poate că întregul program de acolo nici nu urmărea asta, poate că era vorba de cu totul altceva. Se oferise, din nou, să prezideze comitetul de organizare a unei licitaţii cu ofertă în plic pentru clasa lui April şi pentru a lui Jonas, deşi nu-i făcea nicio plăcere, din cauză că o obliga la apropierea de femei despre care îşi imagina că nu semănau deloc cu ea. Avea o regulă de a nu bea înainte de ora cinci. Nu o încălca niciodată, dar de ce exista, de fapt, regula asta?

Ea şi Adam glumeau tot timpul despre purgatoriul social la care se condamnaseră singuri având copii când erau atât de tineri. Unii dintre

vechii lor prieteni încă mai ieşeau la agăţat în baruri şi închiriau în gaşcă o casă în Hamptons[17], în vreme ce oamenii care chiar duceau genul de viaţă domestică a familiei Morey erau, de obicei, cu vreo zece ani mai în vârstă, groaznic de plictisitori şi prea invidioşi pe tinereţea lor pentru a se împrieteni cu ei. Se duceau la vreo activitate cu părinţii la şcoală şi, după câteva pahare, toţi bărbaţii între două vârste care lucrau pe Wall Street îi făceau Cynthiei propuneri indecente; ei i se părea ilar, la fel şi lui Adam, dar pe urmă, a doua zi, nevestele lor cu fundul mare aveau grijă să nu vorbească cu ea, ca şi cum asta ar fi fost un soi de pedeapsă. Şi totuşi, propria ei charismă devenise latentă în ea; cine erau acum prietenele ei?

Domnişoara ei de onoare de demult, Marietta, era una dintre cele despre care Cynthia nu mai ştia nimic, cu atât mai ruşinos cu cât ea locuia chiar în Tribeca – la mai bine de o sută de străzi de ei, şi totuşi. Era căsătorită acum, cu un director de la Viacom pe care îl cunoscuse printr-o agenţie matrimonială online – bravo ei că acceptase toate chestiile astea; cu cât era ceva mai nou, cu atât mai în largul ei se simţea –, dar, căsătorită sau nu, era greu să păstrezi legătura cu ea pentru că lucra zece-douăsprezece ore pe zi ca vicepreşedinte al unei companii de relaţii cu media, una din acele

17 The Hamptons sunt un grup de sătucuri în apropiere de Southampton şi Last Hnmpton, situate în East End, capătul estic al Long Island, New York, şi reprezintă o staţiune de vară celebră, unde vin numeroase personalităţi politice, actori, oameni de televiziune.

firme care orchestrau reabilitarea publică a celor căzuţi în dizgraţie: starlete bete, politicieni care apăreau în filmuleţe cu sex, genul ăsta de clienţi.

— Seamănă mult cu avocatura, aşa îi explicase Marietta. Sau la fel de mult cu reclamele. De fapt, seamănă mult cu majoritatea lucrurilor.

Ca şi cum ar fi vrut să dovedească legătura dintre ele, exact când Cynthiei îi era cel mai dor de ea, Marietta a sunat într-o seară din senin şi a implorat-o pe Cynthia să se întâlnească cu ea la un pahar în după-amiaza următoare, trebuia să o întrebe ceva. Cynthia a spus că trebuia să-şi ia copiii de la şcoală la trei şi jumătate şi poate o cafea era mai bună.

— Dă-o dracului, a spus Marietta. Atunci o să bem ceva la două. Nu că n-am mai fi făcut-o vreodată. Ţi-aduci aminte, la regata de pe Charles[18], când am făcut cocktailuri cu Martini la nouă dimineaţa?

— Nu foarte clar, a răspuns Cynthia, zâmbind.

De fapt, se întreba dacă Marietta voia să-i ofere o slujbă, chiar dacă ar fi fost ceva ciudat, dar, în schimb, s-a dovedit că încerca să rămână însărcinată. Ea şi domnul Viacom se străduiau de numai şase luni, dar Marietta, care la treizeci de ani era o persoană mai puţin răbdătoare decât fusese pe vremuri, se pregătea să treacă pe Clomifen[19].

18 Cea mai mare regată de două zile din lume, cu aproape 9 000 de canotori în peste 1900 de bărci, în 61 de probe; se desfăşoară pe râul Charles, care separă oraşele Boston şi Cambridge, Massachusetts

19 Medicament pentru tratarea infertilităţii

— Cu tine cum s-a întâmplat? a întrebat-o ea pe Cynthia. Când s-a întâmplat, vreau să spun momentul când s-a întâmplat, ai ştiut pur şi simplu?

— Nu-ţi aduci aminte? a spus Cynthia. A fost un şoc total. Eram în luna de miere. Încă nu ştiu prea bine cum s-a întâmplat.

— Şi cu Jonas? a întrebat Marietta, muşcându-şi o cuticulă. La el încercai?

— Nu.

Ea s-a încruntat.

— Scârbă fertilă! Păi, tot eşti singura prietenă cu care pot vorbi despre chestiile astea şi care nu încearcă să mă convingă să renunţ. Dacă se prind ăia de la muncă, pot să uit de tot.

Stăteau la o măsuţă de pe terasa unei cafenele de vizavi de intrarea la Muzeul Metropolitan şi beau Martini cu lămâie. Nu mai era nimeni la ora aia acolo în afară de chelner, şi chiar şi el abia se vedea.

— Iată marea descoperire, a spus Marietta. Iată singurul aspect al acestui subiect despre care ştiu mai multe decât tine. Sexul, atunci când *încerci* să rămâi însărcinată, este cu siguranţă cel mai groaznic sex cunoscut vreodată. Încă şase săptămâni la fel şi jur că dacă nu rămân, o să divorţăm.

— Nu te mai prosti, a spus Cynthia.

Noul ei pahar cu Martini era prea plin ca să nu-l verse când îl ducea la gură, aşa că se aplecase deasupra paharului, încercând să soarbă din el.

— Toată lumea spune că ăsta e scopul

adevărat al sexului, nu? Scopul cel nobil. Ar trebui să fie frumos. Doi oameni care se iubesc încercând să creeze o viaţă nouă. Şi, crede-mă, e de departe cel mai trist futai de care am avut parte în toată viaţa mea. Ţi-aduci aminte de Tom Billings?

Cynthia s-a gândit puţin.

— De la cursurile de orientare din primul an? a întrebat ea.

Marietta a încuviinţat din cap cu un aer prevestitor de rău.

— *Aia* a fost mai bine decât asta, a spus ea. Tot ce vreau e să termine repede şi să iasă din cameră ca să pot sta acolo întinsă ca o idioată cu genunchii în sus, aşa cum trebuie să fac. Ai zice că e tot ce-şi doreşte un tip, nu? Să-şi golească încărcătura şi să plece. Dar nu, el vrea să se poarte ca şi cum ar fi într-un soi de film porno creştin ciudat, se mişcă foarte încet, mă mângâie pe păr, îmi spune că mă iubeşte. Dumnezeule! Marietta s-a uitat la Cynthia încremenită pentru o clipă, cu gura căscată de uimire, apoi a început să râdă. Şi el ştie ce gândesc, şi chiar îmi pare rău pentru el, dar în acelaşi timp, dacă toate astea îi pică foarte prost la afurisita lui de vanitate, ei bine, pfui! Ultima dată când am făcut-o, nici n-am mai vorbit unul cu altul până a doua zi. Şi, apropo de asta, a spus ea scoţându-şi telefonul din geantă, ar trebui să îl sun. Azi se presupune că e una din cele mai fertile zile ale noastre. Trebuie să vină acasă direct de la muncă şi să mă insemineze, şi dacă a uitat, îl omor. Scuză-mă un minut. Încă două? i s-a adresat ea chelnerului.

— Râdeau deja atât de tare acum, încât au trebuit să fure nişte şerveţele de la mesele goale din jur ca să-şi şteargă lacrimile, atrăgând privirile celor care treceau prin soare dincolo de tendă. O jumătate de oră mai târziu se îmbrăţişaseră de trei ori şi juraseră să se vadă mai des, iar Cynthia, beată şi paranoică, era în drum spre Dalton ca să-şi ia copiii. Trebuia să evite conversaţia cu celelalte mame, dar, cum ele oricum n-o plăceau, nu era prea greu. Cât despre copii, nu erau suficient de mari, şi-a spus ea, ca să-şi poată da seama; în plus, era marţi şi April avea dans, iar Jonas, baseball, aşa că oricum era vorba doar de a-i băga repede într-un taxi şi de a-i duce prin East Side. Nicio grijă de a face conversaţie. Copiilor nu le plăcea când întârziau.

Şi-a adus aminte că mersese pe aceeaşi porţiune din Fifth Avenue cu ani în urmă, când Jonas era încă bebeluş, şi în timp ce aştepta să se schimbe culoarea semaforului, una din acele doamne în vârstă excesiv de vesele, care se simţeau îndreptăţite să te acosteze ori de câte ori împingeai un cărucior, începuse să arate spre el şi să gângurească. După ce terminase, se uitase la Cynthia şi spusese: „Bucură-te de momentele astea. Trec atât de repede”. Şi Cynthia răspunsese: „Ei bine, atunci ori mi s-a oprit ceasul, ori una din noi e nebună”. Sau poate că nu spusese asta cu voce tare. Nu-şi mai aducea aminte.

Aceea fusese o perioadă grea, cu amândoi copiii în scutece încă. Şi totuşi, chiar şi acum, probabil că cel mai urât secret al ei era acea

nerăbdare ca anii ăştia să se termine, ca ei să devină adolescenţi, cel puţin, şi să înceapă să se întreţină singuri, şi ea să nu trebuiască să petreacă atât de mult timp întrebându-se dacă va face faţă oricăror lucruri rele care li s-ar putea întâmpla. Cele mai multe zile erau grozave, dar din când în când se simţea captivă într-o după-amiază care pur şi simplu părea că refuză să se scurgă. Partea bună consta în faptul că ei erau mai dezvoltaţi decât cei mai mulţi copii de vârsta lor, şi asta probabil că se datora în parte faptului că ea nu era doar o apariţie scurtă şi strălucitoare în vieţile lor de fiecare zi, că, spre deosebire de cei mai mulţi dintre prietenii lor, copiii nu erau crescuţi de bone care, imperturbabile, îi duceau de colo colo ca şi cum ar fi fost nişte pachete deosebit de valoroase. Cynthiei nu-i păsa dacă ei apreciau sau nu asta acum, dar exista în ea o parte care era sigură că aveau s-o aprecieze mai târziu. Şi nu putea să sufere când oamenii îi spuneau porcăria aia a lui Norman Rockwell[20] despre copiii care cresc prea repede; dimpotrivă, abia aştepta să le poată vorbi aproape ca unor egali, poate să le ceară sfatul uneori, în loc să se simtă ca şi cum ea ar trebui să aibă mereu toate răspunsurile din lume. Oricum, când te gândeai la toate relele la care te expunea copilăria, oare se putea vorbi de o creştere prea rapidă?

Cynthia şi-a privit din nou ceasul; îl mai privise şi în urmă cu câteva secunde, dar, cumva,

20 Normal Perceval Rockwell (1894–1978), pictor şi ilustrator american

trecuseră cinci minute, aşa că a grăbit pasul. Nu voia să ajungă acolo după ce suna clopoţelul. Mersul prin soarele orbitor îi dădea o durere de cap, ca şi cum ar fi fost beată şi mahmură în acelaşi timp. În vreme ce îşi căuta din nou în geantă ochelarii de soare, a auzit prin zumzetul supărător din capul ei o voce care şoptea: „Prea târziu. Prea târziu”.

Ceea ce era ridicol. Nu avea decât treizeci de ani. La fostul loc de muncă al lui Adam era un broker care fusese plimbător de câini profesionist şi terminase cursurile de administrarea afacerilor la treizeci şi cinci de ani. Prea târziu pentru ce, mai exact? Ar fi contat poate dacă ar fi fost pasionată de un anume gen de muncă, sau ar fi avut vreun talent deosebit pe care l-ar fi dezvoltat până la excelenţă, ceva puţin mai vandabil decât doar o inteligenţă uşor peste medie şi teama de trândăvie. Mariettei îi plăcea să râdă de clienţii ei dezmăţaţi, dar dacă o îmbătai suficient, începea să-ţi vorbească cu o sinceritate deplină despre munca ei în termeni de a doua şansă şi dorinţa de ispăşire. Păi, dacă o îmbătai suficient pe Cynthia, şi-a spus Cynthia, ea ar fi ars de nerăbdare să facă ceva bun în lume, sau cel puţin să aibă sentimentul că prezenţa ei în lume aducea o valoare în plus. Şi totuşi, cum? Fără un cadru, fără resurse, chiar şi aspiraţiile tale secrete deveneau un rahat sentimental.

O groază de timp părea să se fi scurs dintr-odată. Nedreptatea acestui lucru, înţelegerea faptului că nimeni nu se va putea întoarce

vreodată acolo de unde a pornit nu scădeau în acea zi sau în următoarea. Ea ştia că, în fiecare zi, într-un oarecare loc, o femeie făcea exact ceea ce ei acum i se părea imposibil. Cu toate acestea, stăruia în ea sentimentul că i se furase un fel de privilegiu, nu de către copii, evident, ci de către cineva.

Investiţiile în companii private erau considerate „clasice” oarecum, pentru că aveau legătură cu realitatea, un mod de confirmare a valorii reale; fie valoarea acţiunilor la oferta iniţială, fie profiturile de pe urma bunurilor vândute, chiar şi ocazionalul start-up, faţă de care instrumentele financiare exotice folosite de fondurile speculative erau ca nişte ramuri ale astrofizicii care generau bani. Chiar necesitau nişte abilităţi demodate, din care s-a dovedit că Adam avea din belşug, şi încă de timpuriu. Trebuia să stai de vorbă cu un tip, să îi asculţi prezentarea şi, după ce prezentarea era gata, să încerci să determini dacă succesul companiei lui era legat în mare măsură de talentul lui sau dacă, pentru a obţine un profit de pe urma investiţiei, la un moment dat avea să fie nevoie ca respectivul să fie îndepărtat de la conducerea firmei.

Şi totuşi, în lucrurile delicate se aflau adevăraţii bani, şi toată lumea o ştia. Mai ales lui Parker îi plăcea să se plângă că munca la Perini era la fel ca mânarea unui cal înhămat la o şaretă financiară demodată şi că de-abia aştepta ca bătrânul să slăbească puţin hăţurile, ca să poată şi

ei deveni adevăraţi jucători. Îl rodea invidia faţă de unii tipi cu care fusese la Wharton şi care făcuseră cincizeci de milioane din investiţiile în firme ambiţioase de venture capital pe care le lansaseră poate cu vreo trei ani în urmă. Cel puţin o dată pe săptămână încerca să-l atragă în discuţie despre cum ei doi ar trebui să plece şi să-şi creeze propriul fond de investiţii. Poate că ar fi meritat chiar să-l asculte, îşi spunea Adam, dacă n-ar fi fost faptul că Parker era atât de slab în tot ce făcea. Jucase fotbal la Cornell şi era uşor de văzut ce îi plăcuse odinioară lui Sanford la el, dar în ultimul timp bătrânului părea să i se fi acrit de el complet. Cu cât îşi făcea Parker mai multe probleme pentru siguranţa slujbei lui, cu atât mai mult dispreţ arăta în particular pentru întreaga operaţiune, şi cu atât mai stupide erau porcăriile riscante pe care le propunea, în speranţa de a-şi dovedi o dată pentru totdeauna cât de indispensabil era el pentru firmă.

Într-o dimineaţă a venit la biroul lui Adam cu un dosar în mână şi a zis:

— Amice, pot să-ţi spun ceva?

Fusese la Los Angeles în weekend, la o petrecere decadentă cu ocazia zilei de naştere a unuia dintre colegii lui de la Facultatea de Administrarea Afacerilor şi se întorsese la New York cu ideea că Perini ar trebui să intre în industria filmului. Aparent, creditul comercial era atât de restrâns acum, încât studiourile mai mici preferau să obţină finanţare din orice surse mai degrabă decât să renunţe la proiectele existente.

— Uite care-i treaba, a şoptit Parker. E un soi

de abordare nouă, şi dacă intru acolo singur cu ea, o să-mi taie capul înainte să audă ce am de zis. Dar dacă intri cu mine, o să-i acorde o şansă. Te iubeşte al dracului de tare. Aşa că vrei să vii cu mine? Nici măcar nu trebuie să zici ceva.

Adam era foarte sigur că şi cinci minute dacă studiai ideea lui, vedeai că e una îngrozitor de proastă. Dar simţea milă şi fascinaţie deopotrivă când era vorba de Parker, care părea din ce în ce mai capabil de un eşec spectaculos; şi ştia că Sanford avea să-şi dea seama că el se afla acolo doar pentru a-i face o favoare lui Parker. Plus că era o idee atât de nebună, încât n-ar fi vrut să nu se afle în cameră atunci când o auzea şi Sanford.

— Când? a întrebat el.

Parker s-a luminat la faţă.

— Nu trebuie amânat, acum e momentul, a spus.

Peretele din spate al biroului lui Sanford era de sticlă, din podea până în tavan, şi dădea spre Hudson. Totul înăuntru era din lemn întunecat şi piele, cu atâtea porcării legate de navigaţie, încât ar fi putut să stea lângă fereastră şi să-şi închipuie că se afla într-un soi de gabie high-tech. Afară turna cu găleata şi era mult mai întunecat decât ar fi trebuit să fie. Parker i-a spus agitat despre ce era vorba şi, cu o privire către Adam, bătrânul i-a făcut semn să-i dea dosarul. A studiat analiza lui Parker, cu răbdare. La un moment dat, a ridicat privirea şi a spus:

— Dar cine e Joe Levy?

— Şeful de producţie, a răspuns Parker.

— Da, înţeleg asta, dar cine e el? Ce-a făcut? Ce soi de istoric are în termeni de, ştii tu, obţinerea efectivă de bani?

Parker s-a foit în scaunul lui.

— Păi, a produs numeroase filme ca independent, a spus. *Boathook* a fost unul care a mers destul de bine, în privinţa box-office-ului. Dar interesant la el, în general, e pedigriul. E fiul lui Charles Levy, care a fost şeful de la United Artists în zilele ei de glorie. Un tip legendar. Ceva de genul a cinci sau şase Oscaruri. Joe a crescut înconjurat de toate minţile mari din industria filmului.

Sanford a scos un pufnet.

— Asta e? a zis el şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ce-i acolo, un soi de sistem feudal?

— Cam aşa ceva, de fapt, a răspuns Parker.

Dar Sanford se pornise.

— Au existat vreodată cuvinte mai descurajatoare, a spus el, punând dosarul pe birou, din punctul de vedere al investitorului, decât „este fiul fondatorului”? Se gândeşte că bătrânul a făcut ca totul să pară atât de uşor; aşadar, cât de greu poate fi? Adică, să nu mă înţelegi greşit, sunt convins că e un tip drăguţ. Sunt convins că petrecerile lui sunt fabuloase. Dar eu nu am niciodată încredere în tipii care fac asta, care iau locul taţilor lor. Ştii de ce? Pentru că, de obicei, sunt un soi de Pete Rose Junior[21]. Păi, tatăl meu a

21 Pete Rose (n. 1941), fost jucător profesionist de baseball şi manager în Major League Baseball. Fiul său, Pete Rose Junior, a jucat şi el baseball în ligi minore, fără să se ridice la

fost croitor. Ar fi trebuit să fac şi eu acelaşi lucru? Crezi că am avut un soi de afinitate genetică pentru asta? Şi tu? Cu ce se ocupă tatăl tău?

Parker încuviinţa acum din cap, încercând să accepte ideea, înainte să o audă spunându-i-se, că întreaga propunere a fost de la început o glumă.

— E avocat specializat în taxe, a spus el.

— Ei bine, atunci poate că ţi-ai ratat chemarea. Poate că şi tu ar trebui să fii avocat specializat în taxe. Şi tu, Adam? Ce meserie are tatăl tău?

Adam a zâmbit.

— Instalator, a spus.

Privirile celorlalţi doi s-au întâlnit pentru o clipă în tăcere, apoi au izbucnit în râs.

— Înţeleg acum! a spus Sanford. Şi atunci, poate că se gândeşte să lucrezi cu el?

— Imposibil, a răspuns Adam. A murit.

Voise să spună asta exact aşa cum era, un fapt, dar a ieşit aiurea. Îşi dădea seama din expresiile lor. Unul dintre lucrurile care nu-i plăceau era ca oamenii să îl compătimească. Atunci când compasiunea dispărea, ei aveau să-şi aducă aminte de slăbiciunea lor, şi apoi, într-o bună zi, aveau să se răsucească şi să te lovească.

Ploaia crea un efect ciudat la etajul patruzeci, pentru că nu o vedeai lovind ceva în drumul ei până jos, era un soi de ecran cu purici în aerul cenuşiu.

— Dumnezeule, a spus Sanford.

Vocea lui era acum foarte schimbată. Avea în el o latură sentimentală – toată lumea ştia asta, şi

---

notorietatea tatălui său.

unii chiar profitau, dar departe de Adam gândul.

— N-am ştiut, a spus Sanford.

— A murit când erai mic sau ceva de genul? a întrebat Parker.

Adam s-a gândit o clipă.

— Acum mai puţin de un an, a spus.

— Ce? a făcut Sanford. Adică nu când lucrai aici.

— Chiar înainte.

— Nu ştiam. A fost bolnav?

— Nu, a răspuns Adam. Adică, şi da, şi nu. A murit de infarct, dar era al treilea.

— Câţi ani avea?

— Şaizeci şi doi.

Sanford s-a albit la faţă.

— Nu ştiam, a spus.

— Ei, e-n regulă, a răspuns Adam.

Aştepta să fie reluată discuţia. Sanford îl privea drept în faţă, ca şi cum nici nu era acolo, ca şi cum era un portret al său. În cele din urmă, a bătut cu arătătorul în dosar.

— O să mă uit peste ăsta, a spus.

Adam şi Parker au încuviinţat din cap şi s-au ridicat să plece, şi nu şi-au mai vorbit tot restul zilei, deşi probabil că Parker vorbise cu alţii de acolo; Adam îşi dădea seama de asta după felul în care se holbau la el atunci când credeau că nu îi vede. La sfârşitul zilei se simţea agitat şi irascibil, şi tot ce voia era să iasă de acolo şi să alerge, dar ploua atât de tare acum, încât aproape că nu se mai vedea fluviul. Apoi a avut o idee genială. Şi-a înşfăcat geanta cu echipament pentru sală şi a

coborât la subsol, dar piscina era deja închisă, chiar dacă trecuseră doar câteva minute după şase. Când s-a întors la etajul patruzeci, toată lumea plecase. S-a dus în biroul lui Sanford şi s-a uitat o vreme pe geam, pe urmă s-a întors la biroul lui şi a luat telefonul.

— Drăguţă vreme mai avem, a spus Cynthia. Credeam că eşti deja pe drum.

— Ce faci în clipa asta? a întrebat-o Adam.

— Ce fac? Ce fac acum?

— Poţi s-o suni pe fata aia, Barnard? Crezi că am putea s-o convingem să vină şi să stea cu copiii acum?

— Sunt sigură că nu, a spus Cynthia. De ce?

— Pentru că uite ce-aş vrea să fac, i-a spus el, privind luminile care pâlpâiau pe telefoanele din biroul cufundat în linişte. Vreau să mă duc cu tine la un hotel pentru câteva ore. Vreau să merg în cel mai drăguţ loc care ne vine în gând, să luăm o masă bună, şi pe urmă să mă culc cu tine. Vreau să te gândeşti la ceva ce nu mi-ai mai cerut niciodată să fac, şi pe urmă eu s-o fac. Vreau să te uimesc. Vreau să aud plângeri de la recepţie. Vreau să fiu dat afară de acolo. Serios, sunt tare ca piatra în clipa asta doar când mă gândesc la tine.

Ea a râs încântată.

— Cred că încep să văd aburii, a spus. Sper că nu sunt ascultate telefoanele, perversule. Poate că trebuie să suni la numărul ăla care se apelează când ai o erecţie ce ţine mai bine de patru ore.

— Dar nu glumesc, a spus Adam. Te iubesc. Pe bune, copiii sunt suficient de mari ca să rămână

singuri câteva ore, nu?

— Nu, a spus ea cu indulgenţă, nu sunt. Dar se culcă totuşi devreme. Aşa că uite şi propunerea mea.

El o auzea cum se ducea cu telefonul în altă cameră.

— După ce copiii adorm, tu te aşezi pe canapea şi eu o să-ţi aduc un scotch şi, pe urmă, o să mă las în genunchi în faţa canapelei şi, orice ţi s-ar fi întâmplat azi, pun pariu că eu şi scotch-ul o să te facem să te simţi mai bine. OK? Şi, apropo, şi eu te iubesc. Şi îmi place cum gândeşti. Dar în felul ăsta n-o să primim nicio vizită de la Asistenţa socială pentru copii. În regulă?

— În regulă, a răspuns el.

— O să-l numim Planul B, a spus Cynthia. Acum vino acasă.

Adam a închis. Se întunecase aproape de tot deja, iar ploaia de pe ferestre crea un efect minunat pe peretele de vizavi, ca o umbră sângerândă. A chemat maşina de serviciu şi cincisprezece minute mai târziu era pe bancheta din spate a unei limuzine care stătea nemişcată în ploaie pe 57th Street, într-un trafic atât de îngrozitor, încât lui Adam i se părea că se oprise timpul.

„Tatăl tău nu a murit, Barry?”, voise el să spună. Nu moare tatăl fiecăruia? Nu asta se întâmplă? Dar, se gândise el, cu cât spunea mai puţine, cu atât treceau mai repede mai departe. Multă vreme Adam îl considerase pe tatăl lui un ticălos căruia îi sărea repede ţandăra, dar apoi, în

adolescenţă, ceva schimbase şi el simţise că părinţilor lui parcă le era puţin frică de el. De fapt, nu era un sentiment neplăcut.

Chiar şi când ştergea ferestrele cu dosul mâinii, nu vedea nimic afară. I se părea că nu se mişcă deloc. S-a gândit să îl certe pe şofer pentru că o luase pe 57th Street, dar asta nu avea să-l facă să se simtă mai bine. Tot ce îi trebuia era să înceapă o nouă zi.

Sanford avea câteva case de vacanţă, dar cea de care soţia lui actuală era îndrăgostită se afla în Cornwall, Connecticut, la vreo două ore şi ceva depărtare de oraş. În joia următoare, la prânz, a hotărât cu voce tare că Adam ar trebui să îi viziteze chiar în acel weekend şi ar trebui să-şi aducă soţia şi copiii. La început, Adam nu a ştiut în ce măsură să-l ia în serios, mai ales pentru că erau la un prânz la Gramercy Tavern, care includea o mare cantitate de vin, dar când secretara lui Sanford i-a trimis a doua zi un fax cu indicaţii cum să ajungă acolo, a sunat-o pe Cynthia şi i-a dat vestea. Ea a reacţionat foarte frumos. A întrebat dacă ar trebui să-şi ia copiii costumele de baie şi el a răspuns că habar n-avea.

— Îţi rămân dator, i-a spus.

De fapt, se gândea la soţia lui Sanford, pe care el o cunoscuse, dar Cynthia, nu. Nu vedea întâlnirea desfăşurându-se prea bine.

Şi-a petrecut ziua de vineri luând în glumă invidiile în mare măsură prietenoase ale tuturor celor de la Perini, dintre care nimeni nu fusese

onorat cu o asemenea invitaţie până atunci, deşi erau cu toţii de mai mult timp în firmă decât el. Drumul către partea de nord a statului a devenit treptat acel soi de peisaj colinar din New England, desprins dintr-un calendar artistic, în care crescuse Adam – ziduri de piatră, turle de biserici, pajişti de ţară –, dar casa lui Sanford, aflată la capătul unui drum de pământ pe lângă care au trecut de două ori înainte să-l descopere, era un conac alb în stil Regency atât de imens şi de nelalocul lui, încât arăta ca un parc tematic. Se întindea pe o pajişte obţinută într-un mod destul de costisitor, ca şi cum ar fi fost coborât acolo din cer. Adam a oprit maşina şi s-au dat jos cu toţii pentru a se holba.

Casa, cu aspectul ei total nepotrivit, era atât de plină de ea, încât putea foarte bine să fi ţâşnit, pe deplin alcătuită, din capul îngrozitoarei soţii a lui Sanford; şi totuşi, purul ei tupeu agresiv, aroganţa necesară pentru a rade la pământ tot ce fusese probabil acolo pentru a înălţa această monstruozitate exact într-un loc unde nu avea ce căuta erau, într-un fel, impresionante. Adam ştia că Sanford avea o groază de bani, dar uneori chiar şi cuiva cu o slujbă ca a lui trebuia să i se amintească ce însemna, de fapt, expresia „o groază de bani”.

— Asta, a spus Jonas, este cea mai cool casă pe care am văzut-o vreodată.

Nimeni nu a ieşit să-i întâmpine; Adam nu ştia cum să-şi anunţe gazdele că au ajuns.

Să claxoneze părea greşit din mai multe puncte de vedere.

— Aşadar, când e următorul tur? a spus Cynthia, dar chiar atunci, doamna Sanford Nr. 4 – i s-a prezentat Cynthiei cu numele de Victoria, slavă Domnului, pentru că Adam uitase cum o cheamă –, a apărut veselă pe o uşă laterală pe care ei nici măcar nu o observaseră. Sanford însuşi aştepta în holul mare de la intrare ca să dea mâna cu Cynthia şi cu copiii, de care nu a făcut niciun efort să pară interesat, şi pe urmă el şi soţia lui au făcut ceva care lui Adam i s-a părut cu adevărat de modă veche: şi-au despărţit imediat oaspeţii pe sexe şi Victoria i-a luat pe Cynthia şi pe copii la etaj, iar Sanford l-a condus pe Adam câteva trepte mai jos, printr-o încăpere care părea sală de cinema, în ceea ce s-a dovedit a fi o verandă din spatele casei, cu uşă de plasă, care dădea direct către pădurea cea deasă, despărţită de casă doar printr-o peluză de câţiva metri.

Veranda era plină de zeci de plante, agăţătoare sau în ghivece mari, creând pentru o clipă senzaţia că această casă nou-nouţă era, de fapt, un soi de ruină pe care mestecenii şi pinii se străduiau să o recâştige; dar acolo, în mijlocul acelei flore, se aflau două fotolii de ratan mari şi cu perne foarte moi, iar între ele era o masă pe care stătea o carafă cu Bloody Mary. Veranda era răcoroasă şi întunecoasă, deşi Sanford purta o pereche de ochelari de soare pe un şnur în jurul gâtului. Paharul lui era deja pe trei sferturi gol – probabil că stătuse acolo înainte să sosească familia Morey şi l-a umplut pe al lui Adam cu un gest larg şi maiestuos.

— Ai o familie frumoasă, a remarcat, lăsându-se din nou în scaunul lui.

— Mulţumesc, a spus Adam. Unde s-au dus?

— Nu sunt prea multe de făcut aici, a fost răspunsul lui Sanford. Eşti la cel puţin 150 de kilometri de ocean, ceea ce nu-mi place. Şi totuşi, e linişte.

A scos tulpina de ţelină din paharul său şi a băgat-o în gură.

Victoria se lansase fără niciun preludiu într-un tur al casei, povestind cât de greu reuşise să-i facă pe diverşii zugravi, şi decoratori, şi constructori să adere la viziunea ei clar exprimată, o naraţiune trufaşă distinctă pentru fiecare încăpere a conacului. Pe la a patra sau a cincea cameră, Cynthia simţea deja o dorinţă arzătoare de a da foc întregii case, cu tot cu slăbănoaga asta botoxată înăuntru. Era imposibil să fie mai mult de zece ani între ele – poate doar dacă era o mumie, se gândea Cynthia în timp ce îi privea maxilarul mişcându-se pe faţa ei straniu de netedă, sau poate un vampir, menţinut în viaţă vreme de secole de sângele inferiorilor săi din punct de vedere social – şi totuşi, vorbea de pe poziţia înaltă a cuiva cu o mare experienţă, ca şi cum, la sfârşitul comentariilor ei, ar putea fi timp pentru câteva întrebări.

— De trei ori am zugrăvit această cameră, spunea ea, ca şi cum chiar ar fi ştiut de care capăt să apuce bidineaua. Şi aveam pentru zugrav o bucăţică de tencuială de la casa lui Barry din Stowe, ca să o facă la fel. E chiar atât de greu? Pe

bune! Dar ştii cum e în orăşelele astea, trebuie să te mulţumeşti cu ce primeşti; vorbesc despre constructori şi restul.

— Pare neplăcut, a remarcat Cynthia.

— Te-ai născut în New York? a întrebat Victoria.

Cynthia, care se întorsese ca să se asigure că nu rămăseseră copiii prea mult în spate, sau că nu fuseseră răpiţi de nişte servitori ninja tăcuţi, a spus:

— Cum? Nu. Lângă Chicago.

— Şi în ce domeniu lucrează familia ta?

Cynthia a repetat întrebarea în minte ca să fie sigură că o auzise bine.

— Sunt constructori într-un orăşel, a răspuns.

Că făcuse o gafă i s-a părut mai plauzibil Victoriei decât gândul că cineva îşi bătea joc de ea pe faţă; stânjenită, s-a uitat în altă parte şi, evitând privirea Cynthiei, a părut să-şi amintească de prezenţa celor doi copii, care, deşi bineînţeles că puţin le păsa de nuanţele tencuielii şi de ornamentele din jurul ferestrelor, erau uluiţi de casa în sine, de dimensiunile ei şi de nenumăratele ei dispozitive. Existau panouri de control al mediului în fiecare cameră, touch-screen-uri care nu doar că reglau lumina, şi temperatura, şi muzica, dar îţi ofereau acces la ecranele camerelor de securitate din garaj, la împrejurimile proprietăţii, la aleea de la intrare şi chiar şi la celelalte camere din casă. Lui Jonas îi trebuiseră zece secunde ca să se prindă.

— Uite-l pe tati! a exclamat el.

Cynthia continua să-i arunce priviri ucigătoare peste umăr, dar după ce reuşise să rezolve misterul ecranelor, el nu-şi mai putea ţine mâinile departe de ele şi, oricum, ea deja spera pe jumătate ca Jonas să-şi dea seama cum să facă să plouă înăuntru. Curând, el lăsase un şir de imagini cu tatăl lui şi Sanford pâlpâind în fiecare cameră goală prin care treceau.

Victoria nu observase asta, dar îşi dăduse seama de încântarea generală a copiilor şi se simţea iarăşi mulţumită. Acum, April mergea cu câţiva paşi înaintea fratelui ei, stânjenită de entuziasmul lui copilăresc, încercând să se alăture femeilor, mimându-le expresiile faciale precum cineva care încearcă să se furişeze în cel de-al doilea act al unei piese, îi plăcea la nebunie când noile cunoştinţe credeau că e mai mare decât în realitate. Se înclina către Victoria ca un soi de plantă însetată, dar Victoria nu părea să aibă chef să o implice direct.

— Doamne, copiii ăştia sunt minunaţi, i-a spus ea Cynthiei. Câţi ani ziceai că au?

— Şapte şi şase, a răspuns Cynthia, ignorând încruntarea lui April, care considera că vârstele trebuiau rotunjite.

— Ar putea fi modele. Arată ca dintr-un catalog Ralph Lauren. Merg la şcoală?

— Păi, da, a spus Cynthia. Ne-am gândit că aşa ar fi înţelept.

— Şi unde?

— Dalton, a precizat Cynthia.

— Foarte drăguţ, a spus Victoria. Şi ai fost

isteaţă să-i faci aşa de tânără. E mai uşor să-ţi revii.

Şi a întins mâna, mângâind-o nonşalantă pe Cynthia mai jos de talie, cu un aer aprobator, o atingere condescendent de intimă, care a lăsat-o pe Cynthia fără cuvinte. A încercat să-şi spună că asta era nevasta şefului soţului ei şi că va trebui pur şi simplu să reziste acelui weekend, iar când asta n-a mers, a încercat să îşi stârnească o repulsie plină de compătimire la gândul a ceea ce bătrâna Vicky trebuie să fi avut de oferit sexual la schimb pentru viaţa asta de dorinţe sofisticate realizate. Dar nici asta n-a funcţionat, pentru că Sanford, chiar şi aproape de şaptezeci de ani sau cât o fi având, era un tip ridicol de arătos.

Se pare că intenţia lui era să stea pe verandă şi să bea Bloody Mary pe toată durata şederii invitaţilor săi. Acum vorbea despre cursa de iahturi Newport-Bermude, care se apropia. Bloody Mary era excelent; Adam începea să-şi aducă aminte de plăcerea de a se îmbăta înainte de prânz, dar veranda părea un cadru ciudat pentru aşa ceva, ca un mit sau un basm în care ar putea să bea băutura interzisă şi să nu-şi mai găsească niciodată drumul înapoi către suprafaţa pământului. Nu că se simţea stânjenit din pricina şefului său – se îmbătaseră împreună de multe ori – sau că se străduia să păstreze oarecare aparenţe. Dimpotrivă, cu cât era mai mult el însuşi, cu atât mai mult părea să-l placă bătrânul.

Brusc, Sanford s-a uitat la Adam, fiindcă îi venise o idee.

— Ai putea intra în echipaj, a spus el. Echipajul pe care l-am avut anul trecut a fost jalnic. Te interesează? O să ieşim în larg, între patru şi şase zile.

— Din păcate, a răspuns Adam, nu ştiu nimic despre navigaţie.

Dezamăgirea lui Sanford a durat doar o clipă.

— Ai putea învăţa, a spus el. Recunosc un marinar când văd unul. Să ştii că văd lucruri măreţe în tine.

Adam s-a prefăcut că nu aude, ceea ce era atitudinea lui cea mai apropiată de modestie.

— Toţi ceilalţi o să se descurce bine, a continuat Sanford. Dar ei sunt secunzi. Le dai o treabă de făcut şi ei o fac – în orice afacere e nevoie de asta. Dar pentru tine văd lucruri mai mari. Dumnezeu ştie că n-o să fiu pe-aici pe vecie.

Ca să nu-l lase pe Sanford să rătăcească mai departe pe această cale, Adam a spus:

— Aşadar, o să-l cunosc pe amicul dumneavoastră, Guy, în Milwaukee luni dimineaţă. Trebuie să iau avionul într-acolo mâine-seară.

A rostit „amicul dumneavoastră” cu o oarecare uşurinţă; Sanford s-a încruntat la numele lui Guy.

— Omul e un animal, a spus el. Cred că ies bani de acolo, dar nu cred că pot petrece încă o oră în aceeaşi cameră cu el. Data trecută când ne-am întâlnit mi-a aruncat cu un stilou în cap. Îmi pare rău că te sacrific cu nebunul ăsta. Dar poate că reuşeşti să rezolvi treaba. Oamenii te plac. Ştii asta? E un dar. Nu poţi să-l înveţi. Mi-e foame, a spus brusc.

— Pot să vă întreb ceva? Există o piscină aici?

— Dumnezeule mare, a exclamat Sanford, tu şi înotatul.

— Nu, a răspuns Adam, mă gândeam la copii. Şi-au adus costumele de baie. Aruncă-i în apă şi o să fie cuminţi toată ziua. Ar avea ce să facă în timp ce stăm noi aici şi ne îmbătăm.

Sanford şi-a încrucişat mâinile pe piept. Se cufundase cât mai jos în scaun.

— Elicopter, a spus el. Ăsta e termenul, nu? Părinţi-elicopter, creştere-elicopter.

— Poftim?

— Eşti apropiat de ei, nu? Cred că e grozav.

— Aveţi copii, domnule?

Bătrânului îi plăcea să i se spună „domnule”.

— O, Doamne, da, a răspuns. Bineînţeles. Oricum, nu, nu există piscină aici, dar suntem membrii unui mic club din oraş unde pot să înoate cât vor. Poate că putem primi şi un blestemat de prânz acolo, de vreme ce aici nu pare să ne aştepte vreunul.

I-au urmat pe Sanforzi în maşina lor, într-o tăcere generată de teama că orice voiau să spună ar putea fi ulterior repetat cu nevinovăţie în faţa gazdelor de către unul din copii. În acelaşi timp, era nevoie de concentrarea deplină a lui Adam pentru a nu pierde din vedere Boxsterul lui Sanford, pe care îl conducea pe drumurile înguste cu o viteză aristocratică. Adam era convins că acel „club” însemna o piscină simplă, şi aşa le spusese şi copiilor; de aceea, familia a scos un „aaa” colectiv când, în schimb, au ajuns la un lac curat şi

liniştit, situat improbabil de sus pe dealurile din Berkshire. Un indicator de lemn de la poartă le spunea că locul acesta se numea Cream Hill Pond. Liniştea era copleşitoare.

— Fără bărci cu motor, le-a spus Sanford. Oraşul peştilor.

Vele albe punctau apa. Existau două terenuri de tenis, dar nu juca nimeni pe ele. Copiii trepidau de nerăbdare să intre în lac; Cynthia a întrebat-o pe soţia lui Sanford unde erau cabinele, dar Victoria, care părea nefericită şi chiar oarecum surprinsă să se afle acolo la ceea ce părea să fie cererea copiilor, nu ştia şi a trebuit să întrebe pe altcineva.

Pinii întunecaţi, soarele oglindit în apă, sclipirea velelor triunghiulare, totul avea o frumuseţe de carte poştală, încât te simţeai puţin caraghios dacă te impresiona; dar plăcerea simplă a lui April şi Jonas era contagioasă.

Cynthia i-a privit cum organizau un soi de joc în apă împreună cu un grup de copii pe care îi cunoscuseră cu cinci minute în urmă. Rareori cei doi se înţelegeau bine atâta timp şi trebuia să-şi dea seama că legătura dintre asta şi sentimentul absolut de spaţiu nu era o coincidenţă. A ridicat capul ca să admire pantele domoale şi verzi ale dealurilor. Larg deschisă, şi totuşi oferind o senzaţie de siguranţă. Poate că privise locul ăsta, viaţa asta, într-un mod greşit. Tot ce voia era ca propriii copii să devină cât se poate de buni, dar cum ar fi trebuit să ştie dacă asta nu se întâmpla? Victoria avea dreptate; erau frumoşi, atât de

frumoşi încât aproape simţea că ar trebui să-şi ceară scuze pentru asta, de parcă ceva fundamental fusese aranjat în favoarea lor. Poate că le refuza ceva de care aveau nevoie fără ca măcar să o ştie, doar pentru că nu avea ambiţii suficient de mari sau nu vedea lucrurile suficient de departe de cutia cu care semănase copilăria ei.

Dar în vreme ce îi privea jucându-se, a recunoscut în sinea ei că, uneori, această nelinişte dacă viaţa copiilor ei era perfect realizată putea ajunge în punctul unde nu era diferită de încercarea Victoriei de a obţine nuanţa exactă a unei bucăţele de tencuială. Cumva, trebuia să justifice fiecare zi, şi existenţa sa în ea. Într-un fel, era impresionant că o femeie de vârsta Victoriei nu numai că nu-şi dorea copii, dar nici măcar nu se prefăcea că îi plac. Sigur că o astfel de viaţă era posibilă. Sigur că mai erau şi alte lucruri pe care cineva le putea face. După cum spunea Adam, ea făcea parte din comitetele de conducere a vreo zece societăţi diferite de binefacere, unde, fără îndoială, se dovedea o adevărată pacoste, dar ce mai conta, de fapt, asta când avea averea şi poziţia socială necesare pentru a face cu adevărat ceva bun în lume? Ce conta că banii nu erau ai ei, atâta timp cât ea era cea care îi dădea? Cynthia ducea deja o viaţă mai bună decât dusese vreodată cineva din familia ei, cel puţin până când Ruth se recăsătorise; şi totuşi, erau bogaţi şi bogaţi. A aruncat o privire spre Victoria, care purta o pălărie de paie uriaşă, pe care şi-o ţinea pe cap cu palma, chiar dacă pe malul lacului nu era pic de

vânt. Cynthia era grozav de tentată să o întrebe câţi ani avea. Era imposibil să fie de aceeaşi vârstă.

— Aveţi o casă frumoasă, a remarcat.

Victoria privea lung în direcţia parcării şi nu a părut să o audă.

Sanford însă a încuviinţat din cap binevoitor.

— Păcat că nu puteţi rămâne peste noapte, a spus. Data viitoare.

Expresia şocată a lui Adam era, din fericire, ascunsă de ochelarii de soare; în portbagaj aveau lucrurile necesare pentru noapte.

— Sunteţi foarte amabil, a spus Cynthia.

Nu ştia însă cum putea să-i împiedice pe copii să se pună pe urlete, aşa că s-a dus la debarcader ca să le dea vestea fără să fie auzită de gazdele lor. Adam a văzut-o ducând un deget la buze şi dându-le semnalul universal „încă cinci minute”, în vreme ce ei băteau din picioare în apă şi protestau. Cynthia ştia cum să fie binevoitoare. Chiar şi după zece ani împreună, cele mai complicate dorinţe pe care Adam le simţea pentru ea se traduceau, până la urmă, în limbajul mai simplu al excitării sexuale; şi, privind-o cum se întorcea pe iarbă către masa de sub umbrelă unde stăteau adulţii, a simţit un impuls nepotrivit să o ducă în parcare şi să i-o tragă lipită de maşina unui membru în vârstă al elitei locale. Victoria a plecat la toaletă, Sanford a plecat să vorbească la telefon, iar Adam a reuşit în sfârşit să-şi dea ochii peste cap către soţia lui, ceva ce dorise toată ziua să facă.

— Îmi pare atât de rău că te-am făcut să

suporţi chestia asta, i-a spus.

Dar ea doar a zâmbit.

— De fapt, a răspuns, chiar mă bucur că am venit. Dacă vrei să ştii adevărul, totul în jur mă cam face invidioasă.

Replica ei l-a surprins atât de tare, încât nu a mai găsit nimic de spus până când gazdele lor s-au întors. Copiii erau atât de distruşi când a venit momentul să fie scoşi din apă, încât Adam şi Cynthia au hotărât în final să plece la New York direct de la club. Din nou, bărbaţii s-au despărţit de femei şi bătrânul l-a condus pe Adam în direcţia propriei lui maşini, cu un braţ pe după umerii acestuia.

— Ei, ce părere ai de toate astea? a spus Sanford, şi întrebarea a sunat surprinzător de sinceră, chiar dacă era beat.

La viaţa lui a bănuit Adam că se referea.

Gândul că i se cerea să îşi exprime părerea despre ea, chiar dacă doar ca o chestiune de etichetă, l-a făcut să se simtă aproape ofensat.

— Sunt verde de invidie, a spus, în cele din urmă. Aveţi o casă frumoasă. Adică, sunt sigur că aveţi mai multe. Dar asta e o regiune minunată. Şi, sincer, a adăugat, bătând uşor în capota Boxsterului, ăsta mă şi excită puţin.

Sanford a râs, plin de încântare. Apoi şi-a pus mâna pe obrazul lui Adam.

— Răbdare, fiule, i-a spus. Într-o bună zi, toate astea o să fie ale tale.

În timp ce căutau indicatorul pentru Autostrada 22, Adam a observat că degetele i se albiseră pe

volan.

— E destul de linişte acolo în spate, a remarcat el. V-aţi distrat azi, copii?

— A fost super, a răspuns April. Dar credeam că au şi ei copii.

— Ştii, nu toată lumea are, a spus Cynthia.

— Tati? a zis Jonas cu sfială. Putem să avem o casă de vacanţă?

Cynthia a râs.

— Da, tati, a spus şi ea. Putem?

Adam nu a răspuns nimic şi, după jumătate de minut, Cynthia s-a răsucit în scaunul ei.

— Într-o bună zi, le-a spus ea copiilor. Într-o bună zi, curând. O să avem toate chestiile alea. Doar că trebuie timp. Trebuie să nu uitaţi că domnul Sanford are aproape două sute de ani.

De fapt, s-a gândit Adam, nu exista niciun motiv pentru care nu puteau să cumpere chiar acum un soi de casă de weekend, deşi, după ce a văzut casa lui Sanford, fără îndoială că Jonas se va simţi dezamăgit de orice ar putea Adam să-şi permită. Dar era ceva în Adam care se împotrivea acelei idei – cu atât mai mult astăzi decât până acum. Un conac la ţară, la care să te tot întorci, în care să stai şi să bei printre plante şi să nu faci nimic deosebit; asta trebuia el să-şi dorească? Toată ziua se simţise ca şi cum casa, maşina, clubul, peisajul, acea întreagă viaţă îi fuseseră arătate într-un mod ostentativ, fluturate în faţa lui. „Răbdare, fiule.” Şi atunci, de ce nu le dorea? Poate că pur şi simplu voia să-şi stabilească singur propriile răsplăţi şi ritmul în care aveau să vină.

Sau poate era presupunerea că tot acest privilegiu, indiferent cât de emoţionant era faptul că Sanford voia ca el să-l aibă, trebuia în primul rând să-i fie dat de Sanford. Patrimoniul, chiar şi cel de natură sentimentală, nu avea nimic de-a face cu asta. Era ceva în Adam care îl făcea să se zbârlească la gândul de a moşteni ceva de la cineva.

În seara următoare au luat cina mai devreme, pentru ca Adam să poată ajunge la cursa de Milwakee. Guy – al cărui nume de familie era Farbar, dar al cărui mod abuziv de a vorbi la telefon avusese ca rezultat faptul că i se spunea pe numele mic la Perini – conducea o companie care făcea cauciuc criogenie; dorea finanţare pentru extindere la nivel global. Adam nu înţelegea prea bine ce era cauciucul criogenie sau la ce se folosea, dar una dintre frumuseţile slujbei sale era că nici nu trebuia să înţeleagă. Sanford era entuziasmat de cifre, şi pe bună dreptate, chiar dacă Guy însuşi, ca om de afaceri, era în esenţă tot ceea ce nu era Sanford – zgomotos, agresiv, impetuos, deschis. Personalul său se schimba într-un ritm incredibil, fapt la care contribuia din plin dorinţa lui aparent nestăpânită de a i-o trage fiecăreia dintre angajatele lui. De fapt, probabil că cel mai mare semnal de alarmă în privinţa încheierii unei afaceri cu Guy era că existau deja două acţiuni juridice împotriva lui, una implicând o angajată temporară care avusese nouăsprezece ani la acea vreme.

Cunoscut personal, s-a dovedit a fi un personaj şi mai pitoresc. Avea o hălăciugă de păr şi o

mustaţă stufoasă, şi adusese compania de la insolvenţă la un profit de unsprezece milioane în mai puţin de trei ani. În biroul lui, pe un perete, se afla unul dintre calendarele alea cu fete topless pe care le găseşti în staţiile de benzină.

— Am crescut cu 31% anul trecut, a strigat el la Adam. În afurisitul de Wisconsin! De ce durează aşa de mult la voi? Unde-s banii? Snobi încuiaţi de pe Wall Street! Niciunul din voi nu a condus vreodată o afacere adevărată… adică o afacere care produce ceva. Mă sunaţi şi-mi cereţi ba formularul ăsta, ba prospectul ăla. Treziţi-vă la realitate! Vorbesc cu tipu' ăla, Sanford, şi e ca şi cum aş vorbi cu chestiile alea Disney animatronice. Muzeul americanilor albi influenţi[22]. Pe de altă parte, tu pari aproape o persoană reală. De ce nu pot trata numai cu tine? Scrie-mi doar un afurisit de cec!

— Nu sunt banii mei, a spus Adam, amuzat.

Guy s-a încruntat.

— Mă rog, a replicat. Dacă erau banii tăi, puteam să ne strângem mâinile şi să ne-mbogăţim. Dar înţeleg că eşti încă tânăr şi mai ai un şef de dat deoparte. Când pleci înapoi? Am numărul tău de mobil?

— Mâine la prima oră. Uite, ţi-l scriu din nou.

— Atunci, până cel mai târziu miercuri

22 În original, Hali of WASPs – *WASP (White Anglo-Saxon Protestant*) este un termen colocvial, uşor depreciativ, pentru un grup de elită care deţine puterea socială, politică şi financiară în Statele Unite, pe baza averii de familie, a educaţiei, statutului şi relaţiilor sale; referinţă la Hali of Fame – Muzeul celebrităţilor din New York.

dimineaţă, am nevoie de şaisprezece milioane pentru început, sau mă duc în altă parte.

— Am înţeles, a spus Adam, adică înţelegea că Guy dădea acelaşi ultimatum de fiecare dată.

În sinea lui, intuia că acest nebun nu avea cum să nu reuşească, indiferent ce vindea. Dar, oricum, nu erau banii lui Adam.

— Mi-e indiferent, a spus Guy şi s-a răsucit ca să dea un telefon.

Şi asta a fost. Fără un prânz generos pentru a-i câştiga simpatia, fără directori executivi, fără club de striptease. Întors la hotel, Adam a încercat să-şi rezerve un bilet la o cursă spre casă chiar în acea seară, dar nu era niciuna – se apropia un soi de furtună şi o grămadă de zboruri erau anulate. O cameră de hotel era acum, practic, asemenea unui mausoleu cu un televizor mare în el; nu putea să stea pur şi simplu acolo. Dar clubul de fitness de la subsol era închis pentru renovare; iar în bar o formaţie cânta cântecele lui Journey[23]. Era un coşmar. Nici măcar nu-şi adusese ceva de lucru. Ploaia răpăia în ferestre, iar în lobby, personalul alerga de colo colo, punând coşuri de gunoi acolo unde picura din tavan.

A urcat din nou în cameră şi a sunat-o pe Cynthia.

— Şi ce-ai mai făcut? a întrebat-o, plimbându-şi degetele peste cuvertură ca şi cum ar fi cântat la

23 Formaţie rock americană creată în San Francisco de foşti membri ai trupelor Santana şi Frumious Bandersnatch, considerată de *US Today* ca fiind a cincea în topul celor mai bune formaţii rock americane din toate timpurile

pian.

— Tema la mate. Clasa lui April a început să înveţe geometrie săptămâna asta. Nu e tocmai punctul meu forte. Ea se cam stresează dacă nu înţelege ceva imediat.

Vocea ei devenea monotonă seara, odată ce copii se culcau – el observase asta în ultimul timp, dar niciodată atât de clar ca acum, când prezenţa ei consta doar din voce.

— Există unghiuri ascuţite, a spus el, şi mai sunt şi altele.

— OK, a replicat ea. Atunci probabil că şcoala la domiciliu nu e o soluţie.

— Dar de ce aşa de devreme? Noi n-am început geometria în clasa a noua?

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Cynthia.

— Oricum, trebuie să-mi vorbeşti despre ceva, a spus el. Sunt într-un soi de gaură din Vestul Mijlociu. Ce-mi oferi?

Ea a oftat.

— OK, a spus. E psihiatrul ăsta la care se ducea Marietta, şi l-am sunat azi şi mi-am făcut o programare.

El a tăcut.

— Comentează, a zis ea.

— O programare pentru tine?

Ea a râs.

— Da, bineînţeles că pentru mine, geniule. Cel puţin nu e ca şi cum ar fi un străin. Adică, e străin pentru mine, dar Marietta l-a studiat cam vreo trei ani. E ceva la care m-am gândit puţin în ultimul timp şi am decis să văd despre ce e vorba.

Adam simţea că ea avea nevoie ca el să spună ceva, dar exista ceva care îl împiedica, ceva ce semăna oarecum, cel puţin, cu panica.

— Adam, sigur că n-o s-o fac dacă asta te sperie, a zis ea. Vorbesc serios. Ştiu că, în general, nu eşti de acord cu astfel de lucruri.

— Sigur că n-am nimic împotrivă, a spus el. Sigur că sunt de acord. Adică, nu eu sunt cel care aprobă sau dezaprobă. Doar că nu ştiam că eşti nefericită.

— Nu nefericită, a răspuns ea gânditoare. Mai degrabă blocată. Oricum, Dumnezeule, e ca mersul la sală; toată lumea o face. Ştii asta, nu?

El a încercat să rostească vorbele potrivite şi, pe urmă, a auzit-o pe April venind în cameră cu altă întrebare din temă şi a trebuit să renunţe. Adevărul era că, de fapt, avea ceva împotrivă, cel puţin într-o mică măsură – nu în general, nu pentru alţi oameni; dar ei doi erau diferiţi. Unul dintre lucrurile care îi făcea pe ei doi atât de minunaţi împreună era acel talent pe care îl aveau amândoi de a-şi lăsa toate experienţele emoţionale în urmă. De ce să te întorci şi să le reiei? Toată lumea şi le are pe ale sale; pleacă naibii de lângă ale tale şi nu te mai uita înapoi. A văzut asta confirmându-se în fiecare zi în lumea finanţelor. Cei mai realizaţi oameni erau cei pentru care nici măcar ziua de ieri nu exista. Şi totuşi, ea era nefericită; era nefericită şi asta trebuia să fie responsabilitatea lui. A deschis minibarul, s-a aşezat pe marginea imensului pat, cu picioarele urcate pe pervaz, cu spatele la camera goală dindărătul lui, şi a privit

fulgerele peste întunecatul lac Michigan. După câteva sticluţe s-a simţit mai puţin agitat; dar ura să nu facă nimic, şi astea erau nişte ore pe care nu le va mai recupera niciodată.

Primele lucruri pe care le-a colecţionat vreodată Jonas au fost animalele Duplo. Era prea mic pe atunci ca să mai ţină minte acum, dar mamei lui îi plăcea să-i spună poveşti despre el însuşi. Seturile Duplo diferite aveau piese distincte în formă de animale, iar el le scotea din cutiile lor şi le alinia pe măsuţa de cafea din living, sau pe marginea căzii, sau pe podea sub patul părinţilor săi, întotdeauna în aceeaşi ordine misterioasă, determinată cumva, din câte îşi dădea ea seama, de culoarea lor. Cynthia le găsea astfel înşirate, în diferite locuri din apartament, de două sau trei ori pe săptămână.

Pe urmă fuseseră bănuţii de un penny; îi aranja pe ani, odată ce învăţase numerele, apoi îi aranja pe culori, de fapt în funcţie de gradul de murdărie, de la strălucirea celor nou-nouţi, la bronzul verzuliu întunecat care făcea ca omul de pe monedă să pară că stă şi se gândeşte la ceva pe o bancă într-o peşteră. Pe urmă, mama lui a stat de vorbă cu altă mamă la locul de joacă, şi după aceea i-a arătat cum să scoată la iveală strălucirea din toţi bănuţii cufundându-i în suc de lămâie. Asta era foarte distractiv – ca şi cum l-ar fi condus pe omul de pe bănuţ afară la lumină –, deşi era în acelaşi timp şi soiul de distracţie pe care o ai o dată, şi pe urmă, gata cu ea. Ăsta era de multe ori cazul când cei

mari se implicau.

A fost o dimineaţă când Jonas a intrat în living ca să-i ceară mamei lui nişte biscuiţi Oreo înainte de masă, deşi ştia că nu avea să-i primească; a văzut-o stând pe bancheta de la fereastră, ţinându-şi genunchii în mâini şi uitându-se afară, ca şi cum ar fi fost tristă pentru ceva ce nu putea găsi. „Gândeşte-te bine”, îi spunea ea adeseori. „Unde l-ai văzut ultima oară?”

Îi plăcea grozav când se juca şi ea cu el, dar când era vorba de colecţionare, avea un fel de a se băga prea mult. Ca atunci când bunica Ruth i-a trimis unul dintre seturile alea de monede de 25 de cenţi cu state[24]. Mama lui şi-a verificat monedele ei înainte chiar să le vadă el; ştia care sunt cele care îi lipseau şi a venit în camera lui şi i le-a dat. Sau mai târziu, când începuse să citească acele cărţi cu Nate the Great[25]. Ea a văzut că i-au plăcut primele trei, aşa că s-a dus şi a cumpărat tot restul seriei, de la numărul patru la şaisprezece. Asta tocmai tocmai când lui i se părea aproape mai distractiv să nu le aibă încă – să ştie că ele existau undeva şi aşteptau răbdătoare să fie găsite. Nu ştia cum să-i spună mamei lui toate astea.

Bineînţeles că ea nu-i aducea numai lucruri pe

---

24 În engleză, *50 State Quarters, o* serie de monede comemorative emise de Monetăria Statelor Unite în perioada 1999–2008, conţinând fiecare dintre cele 50 de state americane reprezentate pe reversul unor monede de 25 de cenţi

25 Cărţi pentru copii al căror personaj principal este Nate the Great, un copil detectiv, scrise de Marjorie Weinman Sharmat (n. 1928). Cărţile au fost traduse în mai multe limbi, au câştigat numeroase premii şi au fost ecranizate.

care le cerea. Din când în când cumpăra câteva CD-uri, şi se aşezau pe podea în living şi le ascultau, şi dacă era vreunul pentru care el nu manifesta interes, probabil că nu le mai puneau niciodată. Era unul numit „Zborul cărăbuşului”[26] – cum s-a terminat, a întrebat-o dacă îl mai putea asculta o dată, şi faţa mamei lui s-a îmblânzit, ca şi cum asta aşteptase. Destul de curând, ea i-a spus că nu trebuia să ceară voie de fiecare dată. Ştia cum să folosească combina, deşi nu trebuia să se joace cu butonul de volum.

April a zis într-o zi că dacă mai auzea „Zborul cărăbuşului” încă o dată o să-şi piardă minţile. El nu ştia cum se putea întâmpla asta, dar s-a ruşinat, aşa că nu l-a mai ascultat în acea zi.

— Se poate concentra neobişnuit de mult timp, a auzit-o el pe mama lui într-o zi spunându-i cuiva în Zabar[27]. Pentru un copil de vârsta lui, mai ales un băiat, se poate concentra multă vreme pe un anumit lucru.

În cele din urmă a găsit o modalitate de a-şi vedea de ceea ce-l interesa fără să-şi facă probleme că ceilalţi aveau să-i strice distracţia cu entuziasmul lor sau să se simtă jigniţi. A început o colecţie secretă, care, dat fiind libertatea lui limitată de mişcare în lumea exterioară, îl constrângea să colecţioneze lucruri din interiorul apartamentului. De asemenea, ca să păstreze secretă integritatea colecţiei, ea trebuia să constea

26 Interludiu orchestral din *Povestea ţarului Saltan* de Rimski-Korsakov

27 Magazin alimentar în Manhattan

din obiecte despre care lumea uita sau, în cele din urmă, o să fie dispusă să uite. El ştia că asta se apropia destul de mult de ceea ce oamenii numeau furt, dar a decis să nu se gândească prea mult la aşa ceva. Până acum adunase unul din rujurile mamei sale, o încuietoare cu cifru de la geanta cu echipament de sală a tatălui său, banda de păr a lui April cu floarea-soarelui pe ea, patru dopuri diferite de vin, agrafa pentru bani a tatălui său (pe care o găsise, dintr-o întâmplare fericită, sub o pernă de pe canapea), o factură de electricitate, o fotografie din albumul de nuntă al părinţilor săi, caracterizarea lui April de la grădiniţă, unde scria că era „iute la mânie”, doi cercei desperecheaţi luaţi din fundul genţii mamei, o gravură micuţă reprezentând o pisică, pe care o luase din casa şefului tatălui său din Connecticut, şi o lampă de carte care se prindea în partea de sus a cărţii pe care o citeai în pat. Lampa asta aproape că îi pusese în pericol întregul proiect, pentru că mama lui o căutase cu o atenţie neobişnuită înainte să renunţe.

Nimeni nu se uita vreodată în vechea cutie de Lego care se afla într-un sac cu şiret ce era băgat în fundul cufărului cu jucării pe care stătea el de obicei când citea sau desena. Nu trebuia să se uite în cutie ca să-şi aducă aminte ce se afla înăuntru – dar din când în când îi plăcea totuşi să o deschidă. Faptul că ştia că toţi ceilalţi renunţaseră la aceste obiecte făcea ca fiecare dintre ele să pară şi mai valoros, pentru că el era singurul din familie care cunoştea secretul – că lucrurile pot dispărea, dar,

datorită lui, rareori era ceva cu adevărat pierdut. Ţinea fiecare obiect între degete o vreme, încredinţându-l din nou memoriei; apoi le strângea pe toate, şi le punea la locul lor, şi deschidea uşa camerei lui, şi trecea pe lângă mama lui, aşezată la masa din bucătărie, şi intra în living, ca să asculte din nou „Zborul cărăbuşului”.

În vacanţa de Crăciun se duceau într-o staţiune din Costa Rica; un tip de la Morgan Stanley cu care Adam mai juca uneori baschet spusese că plajele de acolo erau cele mai frumoase plaje din lume. Pentru copii, toate staţiunile erau la fel, adică un soi de paradis unde toţi străinii se purtau frumos cu tine şi unde părinţii tăi nu spuneau niciodată „nu” la tot ce voiai tu şi nici nu întrebau cât costă, şi tot ce trebuia să faci ca să primeşti ceva era să pui mâna pe telefon. În acelaşi timp, April era conştientă, deşi ştia că n-ar fi trebuit să fie, de invidia pe care aceste excursii o stârneau la unele dintre prietenele ei de la şcoală, care poate se duceau la schi câteva zile sau îşi petreceau vacanţa în Florida, în casa încinsă, banală, a bunicilor lor.

Cu vreo săptămână înainte să plece, cel mai recent angajat de la Perini – un tip pe nume Bill Brennan, proaspăt absolvent de colegiu, al cărui statut de junior era, din nefericire, întărit de faptul că avea doar un metru şaizeci şi şapte –, s-a învârtit prin firmă aruncând invitaţii gen carte poştală pe birourile tuturor.

— Nişte amici de-ai mei deschid un bar, a spus

el. Mare deschidere mâine-seară. De fapt, deţin şi eu o părticică din el. Tre’ să veniţi. Sunteţi cu toţii invitaţi. Toate fetele sexy pe care le ştiu o să fie acolo. Adam, frate, e la intersecţia dintre 89th şi Second Street, chiar în spatele casei tale. Tre’ să vii. Ştiu că nu te mai interesează.

— Pe dracu’ nu mă mai interesează, a replicat Adam râzând.

A sunat-o pe Cynthia şi i-a zis să o cheme pe fata pe care o chemau de obicei, sau pe alta, nu conta. Nu mai fuseseră la un bar unde se agăţa de foarte mult timp, suficient de mult încât totul de acolo să li se pară extrem de caraghios. Bărbaţii – asta dacă puteai folosi acest cuvânt, căci, în ciuda costumelor şi a cravatelor lărgite, toţi arătau de vreo douăzeci de ani – dădeau din cap cu înţeles în ritmul muzicii bubuitoare şi, în general, rătăceau de colo colo, sperând ca nişte femei dezinhibate să cadă peste ei ca nişte pachete umanitare lansate din văzduh. Parker şi toţi ceilalţi erau în al nouălea cer. Brennan le dădea toată băutura pe gratis, dar era aşa de aglomerat, că lui Adam îi trebuiau aproape cincisprezece minute ca să ajungă până la bar şi înapoi la locul pe care puseseră stăpânire, lângă perete. Când s-a întors din al treilea tur cu un whisky pentru el şi o votcă cu apă pentru Cynthia, ea avea deja în mână ceva de băut, un pahar nou-nouţ pe care i-l adusese altcineva; era în mod vizibil ameţită şi înconjurată de nişte tipi ciudaţi, ca nişte hiene.

— Ăsta, rataţilor, e bărbatu-meu, a strigat ea când l-a văzut, pentru că trebuia să strigi acolo ca

să spui ceva.

Chiar şi aşa, ei au zâmbit şi au dat din cap, părând că doar se prefac că au auzit sau că le păsa de ce spunea ea. O femeie frumoasă şi beată stând singură, chiar şi preţ de cinci minute doar, îi atrăgea pe tipii ăştia ca un agent plin de ponturi la curse; erau prea tineri şi novici ca să se uite măcar dacă exista o verighetă.

— E mai bărbat decât o să fie vreodată oricare dintre voi. Mai ales tu, grăsane, a urlat ea, arătând către unul dintre tipi, care doar a zâmbit.

— Hei, a făcut Adam.

— Să ştii că ai pierdut ritmul, i-a spus Cynthia la ureche. Prădătorii ăştia mi-au adus trei pahare în vreme ce te aşteptam să vii cu ăsta.

A luat un pahar din mâna lui, a sorbit din el, şi pe urmă, cu băuturi în ambele mâini, l-a cuprins cu braţele pe după gât şi a început să se giugiulească cu el. El a simţit cum i se varsă un strop de votcă pe ceafă. Nu-şi dădea seama dacă situaţia era sau nu ilară. Tipii strânşi în cerc poate că nu auziseră ce le spusese ea, dar genul ăsta de demonstraţie îl înţelegeau, aşa că fără pic de ranchiună s-au întors ca să caute pe altcineva disponibil.

Cynthia s-a oprit din sărutat pentru o clipă şi a ţipat după ei:

— Şi scula lui e mai mare ca a voastră!

Asta băieţii au auzit. De fapt, o mulţime de oameni au părut să audă.

— OK, a spus Adam, punându-şi uşor mâna pe şalele ei, cred că e vremea să mergem la culcare.

Când au ieşit afară, pe trotuar, ea s-a întors

către faţada barului şi s-a închinat. Erau doar la vreo zece străzi de casă, dar în situaţia dată, el s-a gândit că ar fi mai bine să ia un taxi. În vreme ce mergeau spre casă, a privit-o, cum stătea cu ochii închişi, cu capul rezemat de geam. N-o mai văzuse aşa de beată de mulţi ani; sau poate că o văzuse, dar diferenţa era că fusese şi el la fel de beat. Ea rezista foarte bine la băutură, aşa că dacă se îmbătase atât de tare – şi fără el –, era doar pentru că aşa voise ea.

Au ieşit din lift şi ea s-a dus direct la baie. Adam a aşteptat lângă uşa de la intrare cât timp Gina, o fată durdulie de la Barnard[28] care stătuse cu copiii şi despre care nu ştia absolut nimic, în afară de faptul că era din Minnesota, îşi căuta jacheta şi pantofii şi îşi băga manualele în rucsac. I-a numărat banii şi a adăugat o hârtie de douăzeci pentru taxi.

— E în regulă dacă nu te conduc în seara asta? a spus el.

— E-n regulă, a răspuns fata. Nu e un cartier periculos.

El a aşteptat până când uşa de la lift s-a închis. Când a intrat din nou în hol, a văzut că Gina scrisese pe o hârtiuţă sub telefon; „Cynthia, a sunat mama ta” şi apoi, dedesubt, „2 x”.

S-a dus până la baie, să se asigure că ea era bine, dar a găsit uşa deschisă şi a văzut că ea nu era acolo. Nu era nici în dormitor. A găsit-o în camera copiilor, aşezată pe podea între paturile lor, rezemată de perete. Avea ochii larg deschişi.

28 Barnard College, afiliat la Columbia University

— Avem nevoie de un apartament mai mare, a şoptit ea. Nu pot să doarmă în aceeaşi cameră la nesfârşit.

El a încuviinţat din cap şi a întins mâinile spre ea ca să o ajute să se ridice. Când ea s-a întins pe pat în camera lor, el i-a scos pantofii din picioare şi i-a adus două pastile de Advil şi un pahar cu apă. Camera era luminată doar de afară, dar ea s-a lăsat pe pernă, cu braţul peste ochi.

— Eşti bine? a întrebat-o Adam.

Ea a încuviinţat din cap. Apoi, pentru că lipsa ei de prudenţă era contagioasă, la fel cum este adeseori neatenţia celor beţi, el a spus:

— Hei, Cyn, pot să te întreb ceva?

Fără să-şi ia braţul de pe ochi, ea a făcut un gest larg cu mâna, gen „N-ai decât”.

— Când te duci la psihiatrul ăla, a spus el, despre ce vorbiţi?

Ea a rânjit.

— N-ar trebui să întrebi asta, a zis.

El a încuviinţat din cap, deşi ea nu-l putea vedea, şi a continuat să o mângâie pe şold cu vârful degetelor. Caloriferul şuiera uşor.

— Acum, a spus ea, ridicându-şi braţul de pe faţă, e vremea să-mi arăţi cu ce te lauzi. Haide, armăsarule. Ştiam că o să fii bun de cum te-am văzut în barul ăla.

A început să se chinuie să-şi scoată jeanşii. El a venit lângă pat ca să o ajute şi când a reuşit să-i scoată, ea adormise deja.

În dimineaţa următoare, a dus el copiii la şcoală şi a lăsat-o să mai rămână în pat; a pus

biletul despre telefonul mamei ei lângă cafetieră, ca să-l vadă. Ea s-a încruntat; bun, încă două pastile de Advil şi ceva de mâncare înainte să mă ocup de asta, şi-a spus, dar n-a avut aşa un noroc, căci la opt fără cinci minute telefonul a sunat din nou. Ruth părea tensionată şi ofensată, deşi asta era cam la ce te puteai aştepta.

— Am sunat de trei ori aseară, a spus ea.

— Am fost în oraş până târziu. De asta a răspuns la telefon o persoană străină. Am ajuns acasă după ora ta de culcare.

— Mă rog, oricum, te sun pentru că vreau să-ţi cer o favoare şi, cum credeam că ţi-ai dat poate seama, e ceva urgent. E vorba de sora ta.

— Poftim?

— Sora ta vitregă, Deborah. Înainte ca Cynthia să se poată gândi măcar la ce să spună, Ruth a continuat repede: Ştii că locuieşte în New York…

— Nu, nu ştiam asta. Parcă locuia în Boston. De unde să ştiu eu unde locuieşte?

Ruth a scos un sunet de exasperare, foarte familiar pentru Cynthia.

— Ei bine, nu ştiu cum reuşeşti să nu ştii lucrurile astea. Da, locuieşte în acelaşi oraş cu tine de doi ani. Îşi ia doctoratul în istoria artei la NYU[29].

— Asta-i grozav pentru ea, a spus Cynthia, ţinând telefonul cu umărul în timp ce turna apă în cafetieră. Aşadar, de ce…

— În ultimul timp a avut – a spus Ruth, şi aici vocea ei a încetinit puţin ritmul, ca şi cum s-ar fi lovit de un obstacol – a avut ceva greutăţi. Aşa se

29 New York University

pare. Vreau să spun că noi tocmai am aflat. Se pare că e implicat în asta un profesor, sau, oricum, de acolo a început. Un profesor de-al ei.

— Ce original, a comentat Cynthia.

S-a aşezat pe pervaz, simţind în spate metalul grilajului de siguranţă.

— Dar e mai mult de-atât. A avut... a fost... ei bine, a ajuns la spital, mai mult sau mai puţin împotriva voinţei sale, a fost vorba de un soi de pastile, ea zice că a fost un accident, dar se pare că un oarecare doctor de-acolo refuză să privească treaba aşa.

— Un oarecare doctor de unde?

— De la Bellevue, a spus Ruth.

— De la *Bellevue?*

— Nu e aşa de rău pe cât pare. După cum mi s-a explicat, e doar o formalitate. Warren zice că pentru ei e o chestie de răspundere. Trebuie să o externeze în grija cuiva, un membru de familie, aşa că vreau să te duci acolo şi să o iei. Numele doctorului care a internat-o e...

— Hei, a oprit-o Cynthia. Hei! Nu mă bag în asta. Bellevue? Pe bune?

— E *sora* ta! s-a tânguit Ruth.

— Nu e sora mea. Dumnezeule! Plecăm în Costa Rica în mai puţin de o săptămână. De ce dracu' nu veniţi tu şi Warren să o luaţi?

— Warren e în San Francisco. O să vină să o ia dacă trebuie, dar asta ar însemna încă o noapte în locul ăla pentru ea. Cine ştie ce se petrece? Până şi doctorul a zis că în mod clar ea n-are ce căuta acolo. Părea atât de amabil.

Gândul amabilităţii instituţionale într-o asemenea situaţie a făcut-o pe Ruth să cedeze nervos şi a început să plângă.

— Te rog, Cynthia. Te rog. E singurul lui copil. Poate că ţie nu-ţi pasă de ea, dar cu siguranţă n-o să laşi pe cineva cunoscut să sufere, dacă poţi curma această suferinţă. Tu nu eşti genul ăsta de persoană.

Capul îi zvâcnea cu putere. Chiar trebuia să mănânce ceva imediat. Poate un sendviş cu ou.

— Fir-ar a dracu', a zis ea. Fir-ar a dracu'. Bine. Dar unde dracu' e Bellevue, mai exact?

Ruth i-a dat adresa.

— Doar o noapte sau două cu voi, a spus ea, şi o să se simtă mai bine, poate suficient de bine ca să se întoarcă la ea acasă, deşi ne-au spus că n-ar trebui să încerce…

— Nici gând să se întâmple asta. E problema ta. Nu-mi pune mie în cârcă rahatul ăsta de familie. Aici nu e sanatoriu. Am copii aici.

În taxiul care o ducea pe 27th Street a sunat la Delta şi a rezervat un bilet pe numele lui Deborah pentru o cursă spre Pittsburgh din acea seară. După vreo două ore, după ce a completat toate formularele şi apoi a aşteptat în hol, care era luminat ca o sală de autopsie, ca să găsească cineva pe altcineva care să semneze pentru externare, uşa de metal a secţiei s-a deschis şi sora ei vitregă a apărut. Nu se mai văzuseră de opt ani, dar Cynthia, amintindu-şi de vechea ostilitate din ochii lui Deborah, a fost surprinsă să vadă că dispăruse, fără să fie înlocuită cu altceva. Poate că

sunt doar medicamentele, şi-a spus Cynthia. Tre' să aibă aici nişte rahaturi pentru problema ei.

Era slabă şi palidă şi semăna foarte mult cu cineva care petrecuse ceva vreme vomând. Ca o versiune mult mai intensă a mahmurelii cu care încă se lupta Cynthia. Părul ei era numai noduri. Improbabilitatea acestui moment era, de fapt, destul de fascinantă, dar Cynthia a încercat să nu o arate.

— Ţi-am rezervat bilet la cursa de 7.32 spre Pittsburgh, a spus, dar Deborah nici măcar nu a încetinit pasul, atât de tare se grăbea să iasă de acolo.

Cynthia şi-a potrivit paşii cu ea.

— Dar probabil că nici n-o să te lase să urci în avion aşa cum arăţi acum. Poţi să vii la noi acasă să te speli şi să-ţi împrumut nişte haine. Trebuie cumva să mai treci pe la tine pe-acasă?

Deborah şi-a umezit buzele şi a spus răguşită:

— Nu.

— Bun. Oricum, nu cred că e timp.

A stat în bucătărie cât a făcut Deborah un duş care a durat mai bine de treizeci de minute. Cynthia oscila între iritare – copiii trebuiau să fie luaţi de la şcoală la trei şi un sfert – şi agitaţie pentru ceea ce putea să se petreacă acolo înăuntru, în cele din urmă, Deborah şi-a făcut apariţia într-un nor imens de aburi, îmbujorată şi părând mai mult ea însăşi, deşi încă jalnic de slabă. Jeanşii Cynthiei stăteau să-i cadă de pe şolduri; avea o pereche mai mică, dar în niciun caz nu voia să renunţe la ăia.

— Nu pot să cred ce casă ai, a spus Deborah. Ăsta e cel mai drăguţ duş în care am fost vreodată. Ar trebui să vezi casa mea.

Cynthia o cerceta cu privirea, fără să o asculte. Nu avea încredere în ea. În starea în care era, putea face orice, şi dacă se întâmpla aici, ar fi devenit problema Cynthiei.

— Haide, i-a spus. Trebuie să luăm copiii.

Clădirea şcolii primare Dalton era o casă mare aflată la doar câteva străzi depărtare; mamele care ajungeau mai devreme intrau în hol, unde era un şemineu, ca să se încălzească, dar Cynthia şi Deborah au aşteptat afară, la baza scărilor, până când Jonas şi April au ieşit.

Deborah părea să fie oarecum conştientă că nu avea ce căuta acolo; stătea cu un pas în spatele Cynthiei şi se strânsese puţin, ca şi cum încerca să nu fie văzută, nu numai de către copii (pe care oricum nu i-ar fi recunoscut), ci de către oricine. Mai bine de jumătate din femeile de pe trotuar erau bone, solide şi cele mai multe cu pielea închisă la culoare şi cu un aer serios, vorbind între ele cu ochii la uşă şi din când în când râzând fără să zâmbească. Când April şi Jonas au apărut în faţa uşii, înfăşuraţi strâns în hainele lor, şi au coborât zâmbind treptele către mama lor, Cynthia a auzit din spatele ei, încet, dar clar, un icnet.

— Copii, a spus Cynthia; şi apoi, doar pentru că era cea mai scurtă explicaţie la îndemână: Ea e mătuşa voastră, Deborah.

Ei au căscat gura, dar şi-au amintit să fie politicoşi şi au întins mâna către Deborah.

— Am văzut poze cu tine, a spus April şi, pentru o clipă, Cynthia a fost surprinsă. La nunta lui mami şi tati. Ai fost una dintre domnişoarele de onoare.

— Este corect, a răspuns Deborah.

Cynthia şi-a dat ochii peste cap. Unii oameni chiar n-aveau pic de talent să vorbească cu copiii.

Acasă, copiii s-au uitat la televizor şi au mâncat ceva, ca de obicei; iar Deborah, după ce a stat câteva minute tăcută sub ceasul din bucătărie cu Cynthia, s-a ridicat de la masă şi s-a dus în living la ei. Cynthia a sunat-o pe mama ei ca să-i dea datele zborului lui Deborah.

— Da, mamă, e bine, a spus ea, privind prudentă prin uşa bucătăriei. Perfect normală. Adică, dacă o femeie în toată firea care stă pe podea, mănâncă sărăţele în formă de peştişori şi se uită pe Disney Channel e normală. Fii acolo când aterizează cursa ei, ca să nu dispară sau ceva.

Când Adam a intrat pe uşă, Cynthia s-a ridicat în picioare, l-a sărutat, iar apoi şi-a înşfăcat cheile.

— Copiii au mâncat, i-a spus ea. Stai să-mi iau paltonul şi plecăm.

El s-a dus în living şi copiii au sărit pe el.

— Tati, au ţipat, o ştii pe mătuşa Deborah?

Deborah s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat firimiturile de pe cămaşă. Şi ea, şi Adam au dat stângaci din cap unul spre altul.

Jonas, apucându-se de mâinile tatălui său, s-a cocoţat pe coapsele lui şi s-a aruncat pe el.

— Ce mai face fratele tău? a întrebat Deborah.

Sprâncenele lui Adam s-au ridicat.

— Bine, a răspuns. E în Los Angeles. Cred c-am uitat că vă cunoaşteţi. Vrei să-i spun că îl saluţi?

— Nu, a spus ea, şi Cynthia a apărut din nou în uşă în spatele lui şi i-a făcut semn cu un deget, să vină.

Au intrat în traficul de la acea oră de pe FDR[30] şi apoi pe Triborough[31]. Cynthia a început să se uite nervoasă la ceas. Nici nu se punea problema să piardă cursa aia. Deodată a simţit un soi de zguduitură în scaunul de lângă ea şi, când s-a întors, a văzut că Deborah plângea, tremurând de efortul de a nu scoate niciun zgomot.

— O, te rog, a spus Cynthia, nu neapărat adresându-i-se lui Deborah, dar ea aşa a crezut.

— Te rog ce? a spus furioasă Deborah, ştergându-şi ochii cu cămaşa împrumutată. Îmi pare rău că nefericirea nu se potriveşte cu stilul tău de viaţă. Ştiu că nu dai doi bani pe mine, dar cred că aş merita măcar compasiunea pe care ar merita-o un străin. Bineînţeles, poate că nici străinul nu ar căpăta ceva de la tine. Uitasem cât de uşor a fost totul pentru tine. Pur şi simplu nu m-am aşteptat că o să fiu vreodată atât de invidioasă.

— Din câte înţeleg, a spus Cynthia, te-ai regulat cu un profesor însurat şi, ca să vezi, acesta s-a dovedit un mare mincinos. Uau, sunt convinsă

30 Franklin D. Roosevelt East River Drive, numită în mod obişnuit The FDR, este o şosea de 15,2 kilometri, cu trei benzi pe fiecare direcţie de mers, aflată în partea de est a Manhattanului.

31 Triborough Bridge, un complex de trei poduri care leagă Manhattan, Bronx şi Queens

că eşti prima persoană căreia i s-a întâmplat aşa ceva. Aşa că uiţi totul şi mergi mai departe. Restul e doar dramă, care, apropo, chiar ar trebui să fie al doilea nume al tău. Poate că tu nu ai pic de respect pentru mine, dar eu cel puţin mă respect atât cât să nu ajung la nebuni.

— Ce ştii tu despre asta? Ce ştii tu despre lucruri în general? Tu nu ai suferit nici măcar o zi în viaţa ta. Ai primit absolut tot ce ai vrut. Şi acum copiii ăia ai tăi cresc exact la fel. Ca o micuţă clasă conducătoare. E înspăimântător.

— Ce le-ai spus? a întrebat Cynthia.

— Li se dă totul. Habar n-au ce norocoşi sunt. Drăgălaşi, şi mulţumiţi, şi bine-crescuţi. Totul e exact aşa cum ar trebui să fie şi habar n-au cum trăiesc restul de 99.

— Hei, ai dreptate, a replicat Cynthia. Chiar ar trebui să încerc să-i înnobilez cu puţină suferinţă timpurie. Chiar ar trebui să mă întorc acasă şi să le iau din lucruri. Doamne, zău că-i un mister pentru mine cum de cineva aşa de deştept ca tine nu are propriul ei copil.

Şi când a spus asta, Deborah a înţepenit ca şi cum fusese pălmuită; a tăcut şi s-a întors să se uite pe geam. Şi astfel, Cynthia şi-a cam dat seama ce se întâmplase de fapt. Au parcurs restul drumului până la Laguardia în tăcere.

— Lasă aparatul de taxare să meargă, i-a spus Cynthia şoferului.

Deborah, cu mâna pe portieră, s-a întors cu faţa către ea.

— Ştiu că ai făcut asta doar pentru că a trebuit

să o faci, a spus, dar mersi oricum.

— Nu a trebuit să o fac, a spus Cynthia. De ce ar fi trebuit să o fac?

— Pentru că suntem, între ghilimele, o familie, a răspuns Deborah.

„Dar de-asta e totul aşa de aiurea”, s-a gândit Cynthia în vreme ce intra iar în traficul către oraş pe LIE[32].

Toată lumea credea că putea să joace cu ea cartea asta a familiei ca să o determine să facă ceea ce voiau ei; ironia era că habar nu aveau cât de convinsă era ea că ei îşi băteau joc de noţiunea asta. Ea credea în familie mai mult decât oricare dintre ei. Dar nu puteai să te joci cu definiţiile, ale tale sau ale altcuiva. Doar pentru că Ruth a găsit un tip bogat alături de care să îmbătrânească, asta nu însemna că Cynthia nu mai era copil unic. Şi nu mai vorbise cu tatăl ei de trei ani, dar asta nu însemna că el nu era tot tatăl ei, sau că altcineva era. Aşa păstra noţiunea asta plină de sens, şi puternică. O păstra modestă.

Dar toată acea izbucnire îi rămăsese în minte, mai ales acuzaţiile îndreptate asupra copiilor ei, sau cel puţin a felului în care îi creştea. Asta era inacceptabil. Chiar dacă ţi-ai petrecut noaptea la Bellevue, ar trebui să ştii că nu se spune aşa ceva. Nu era prima dată când ajungea la concluzia că, atunci când era vorba de copii, oamenii se înşelau. Care trebuia să fie logica de a le refuza ceva? Cine hotăra că lipsirea de lucrurile pe care nici părinţii

32 Long Island Expressway

tăi nu le-au avut îţi forma într-un fel caracterul? Rahaturi narcisiste. Vieţile copiilor tăi trebuiau să fie mai bune ca a ta; asta era toată ideea. Şi ce rost avea să te concentrezi pe cât costă lucrurile? Toată lumea se aştepta să te plângi când lucrurile erau, sau păreau a fi, mai scumpe decât ar fi trebuit să fie: aparatele dentare, de pildă, despre care dentistul lor a spus că amândoi copiii vor trebui să le poarte în cele din urmă. Cinşpe miare, probabil, până la sfârşit. Dar adevărul era că şi-o puteau permite. Cheltuiau şaizeci de mii de dolari pe an doar ca să-şi trimită copiii la şcoală, şi şi-o puteau permite şi pe asta. Cunoşteau sau vedeau o mulţime de oameni – în cartierul lor, chiar în blocul lor – mai bogaţi decât ei; şi totuşi, ei deja aveau mult mai mulţi bani decât văzuse Cynthia când era copil, chiar şi în perioadele de abundenţă. De fapt, însăşi noţiunea de „perioadă de abundenţă” era ceva la care Cynthia nu voia să se mai gândească.

Iar cât priveşte ideea că firile copiilor ar fi modelate de bani, era în mod clar neadevărat, deoarece chiar banii reprezentau zona în care se vedeau diferenţele fundamentale dintre ei. Cei doi se certau din ce în ce mai puţin pe măsură ce timpul trecea; nu aveau multe motive de rivalitate sau de invidie pentru că ei pur şi simplu nu voiau aceleaşi lucruri. April era un animal profund social, obsedată de profituri preadolescentine şi foarte pricepută când se punea problema de a le dobândi cât mai repede. Anul aceasta primise propriul telefon mobil, pentru că era o problemă de

siguranţă personală; dar chiar săptămâna trecută Cynthia îi cumpărase o pereche de pantofi Tory Burch ca dar de Crăciun – sincer, o încântase oarecum, doar la nivel de mândrie pentru precocitatea fiicei sale, că April îi ceruse –, iar înainte de asta fusese un soi de miniscandal la şcoală când nişte copii pe care ea îi ştia, cu un an mai mari, au fost prinşi încercând să plătească pentru un prânz la Serendipity[33] cu cardul de credit al unui părinte. Le puteai interzice totul o vreme, dar orice părinte ştia că aici nu era vorba despre deţinerea tuturor acestor lucruri, cât mai degrabă despre dorinţa de a se avea încredere în ei, de a fi se da voie să pătrundă puţin mai mult în lume, şi, privind astfel problema, Cynthia nu vedea niciun argument pentru care ar spune „nu” prea des. Faptul că liniile de comunicare trebuiau să rămână deschise, că ea trebuia întotdeauna să fie prima persoană la care să vină April pentru orice şi pentru toate – asta era cea mai importantă grijă, şi nu avea de gând să rişte pierderea încrederii fiicei sale pentru ceva atât de stupid ca părerile răutăcioase ale altora despre privilegiile ei. Ştia că April deja avea un soi de reputaţie de fată rea la şcoală, dar în ceea ce o priveşte pe Cynthia, să te văicăreşti de soiul acesta de stratificare socială firească ţinea mai mult de vanitatea mamelor decât de cea a copiilor. April se putea descurca foarte bine şi singură. Adevărul e că Cynthia nu putea să nu fie uşor impresionată de uluitoarea

33 Faimos restaurant situat în partea de nord-est a Manhattanului, renumit pentru hotdogii şi îngheţatele sale

ingeniozitate folosită de April pentru a părea cu doi-trei ani mai mare decât era de fapt. Bineînţeles, marea ironie era că totala lipsă de interes a lui Jonas pentru ceea ce făceau, sau cumpărau, sau priveau cei de-o vârstă cu el îl făcea să pară de patruzeci de ani.

Dar existau unele forme de apropiere între fraţi de care nu putea scăpa. De pildă, trebuia să îi ducă din nou la dentistul ăla înainte să plece în Costa Rica şi, deşi April era furioasă că avea să lipsească de la ora de balet, Cynthia stabilise consultaţia asta cu şase luni în urmă, şi dacă o ratau, mercantilul ăsta era ocupat până la vară. I-a luat de la şcoală şi, chiar dacă era târziu, au trebuit să ia metroul în loc de un taxi, pentru că în ultimele trei săptămâni învăţătoarea lui Jonas făcuse mai multe lecţii despre conservarea mediului şi poluarea aerului, şi dacă Cynthia mai trebuia să audă un singur cuvânt despre nenorocitul de strat de ozon, ar fi început să ţipe. Au traversat 87th Street, şi în faţa intrării la metrou s-au intersectat cu un tip care împingea un cărucior cu un bebeluş în el – de fapt, nu era deloc un bebeluş, a observat Cynthia, ci mai degrabă un copil de trei ani, un puşti care, pentru că era încă plimbat în cărucior la vârsta asta, evident că îi manipula pe toţi. Cu toate acestea, era un copil frumos. Şi tatăl era un tip arătos, ciufulit într-un fel costisitor. Toţi patru au făcut acel dans „nu, treci tu înainte” în capul scărilor şi, deşi nu a durat decât o clipă, Cynthia a devenit deodată conştientă de oamenii nerăbdători care se adunau în spatele lor.

— Scuze, i-a spus ea tatălui, treci tu primul, şi a zâmbit înainte să-şi dea seama că el nici măcar nu se uita la ea, ci privea, nesigur, în jos la scări.

Şi-a adus aminte vag de străinii grosolani şi enervanţi de pe vremea când o ducea pe April în cărucior, iar instinctul de mamă îi spunea că bărbaţii se simt depăşiţi de copiii mici.

— Copii, coborâţi voi, le-a spus lui April şi Jonas. Nu prin turnichet. Apoi s-a întors spre tată cu cel mai formal zâmbet al ei, în vreme ce ceilalţi navetişti au plonjat pe poteca deschisă de plecarea copiilor, şi l-a întrebat: Pot să te ajut să-l cobori pe micul prinţ?

Brusc, ochii lui au părut să se aţintească asupra ei şi el i-a oferit un zâmbet cuceritor, deşi fără să încuviinţeze din cap, sau să înalţe din umeri, sau să dea vreun alt semn că ea i s-ar fi adresat. Nici măcar nu părea să observe valul de străini ostili care se chinuiau să treacă pe lângă el, ceea ce reprezenta o calitate admirabilă, şi-a spus Cynthia. Sau poate că era ceva aiurea cu el.

— Da, mulţumesc, a rostit el în cele din urmă. Eşti foarte amabilă.

A rămas nemişcat, şi atunci ea a coborât în faţa căruciorului şi l-a apucat de bara dintre roţile din faţă, chiar dacă asta însemna că ea avea să fie cea care cobora scările cu spatele. El a ridicat de mâner şi au pornit-o încet în jos.

— E clar că te-ai aflat înainte în situaţia mea, a spus el. Frumoşi copii.

Ea a zâmbit, privindu-şi picioarele pentru a coborî treapta următoare. În faţa ei, ochii

băieţelului s-au deschis puţin.

— E uşor de văzut pe cine au moştenit, a remarcat tatăl.

— Mulţumesc. Păi, şi la tine. E foarte drăguţ.

— Ei, cred că asta e un soi de întâlnire ca în filmele romantice, a spus el, şi ea a râs, chiar dacă nu ştia prea bine la ce se referea.

Oamenii se scurgeau în jurul lor. Ea a încercat să-i caute cu privirea pe April şi Jonas, dar nu-şi putea întoarce prea mult capul.

— Apropo, numele meu e Eric, a spus el.

— Cynthia.

— Hei, Cynthia! a spus el.

S-a îndoit din mijloc şi aşa a ştiut ea că ajunsese aproape de baza scărilor. A trebuit să se aplece în faţă ca să-l audă.

— Ai fost foarte amabilă. Ascultă, asta o să sune ciudat, dar locuieşti în cartierul ăsta? Nu vreau să mă gândesc că n-o să te mai văd vreodată. Eşti o femeie foarte frumoasă.

— Poftim? a făcut Cynthia.

— Nu pot să cred că am spus asta, a zis Eric şi a arătat exact ca şi cum rostea un adevăr.

Probabil că era un actor şomer. Probabil că soţia lui era avocat, şi lucra într-o corporaţie, şi se simţea vinovată că nu petrecea mai mult timp cu fiul ei, în vreme ce soţul său îşi petrecea după-amiezile în parc, adunând numere de telefon de la bonele au-pair.

Erau acum pe pardoseala de ciment din staţia de metrou, ţinând încă în mâini căruciorul, la circa jumătate de metru de pământ. Oamenii care

coborau în grabă scările treceau pe lângă ei ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo. Ea ştia bine, cu cât rămânea mai mult acolo, cu atât mai îndrăzneţ avea el să devină. A simţit cum se înroşeşte.

— Faci asta des, Eric? l-a întrebat.

El se pricepea să privească în ochii unei femei, asta era clar.

— Ştiu că sunt de-a dreptul obraznic, a spus el, dar nu îmi pare rău, pentru că dacă mai treceau două secunde, nu te mai vedeam niciodată. Ştiu că eşti căsătorită. Şi eu sunt căsătorit. Nu despre asta trebuie să fie vorba.

Ce? continua ea să-şi spună, ca şi cum ar fi fost surdă la toate gândurile ei. *Ce?* Ochii băieţelului erau pe jumătate deschişi şi aţintiţi asupra ei, la fel de lipsiţi de orice expresie, de parcă tocmai o condamnase la moarte. Asta îl făcea pe Eric să pară un soi de Superman pentru că ştia că, la un anumit nivel, uitase chiar şi de prezenţa băiatului.

Ea a lăsat încet jos capătul de cărucior şi s-a întors, îndepărtându-se cât de repede a putut.

Jonas şi April stăteau lângă cel mai apropiat turnichet cu acea expresie de infinită indulgenţă sarcastică pe care o au întotdeauna copiii când trebuie să aştepte un adult. Pentru o clipă, Cynthia s-a panicat, căci s-a gândit că o vor întreba cu siguranţă ce-a fost toată povestea aia, şi ştia că era prea buimăcită pentru a veni cu un răspuns; dar ei n-au scos niciun cuvânt, puţin le păsa. S-au întors şi şi-au trecut cartelele de metrou prin aparat, şi au luat-o înaintea ei în jos pe trepte către liniile de metrou.

Adevărul e că Cynthia nu se simţea nici ofensată, nici flatată – credea doar că era ilar. Abia aştepta să-i povestească lui Adam. O deranja puţin când se gândea că genul ăsta de activitate nepedepsită se desfăşura fără implicarea ei, că nu făcea parte din ea, deşi nu dorea deloc să facă parte din asta – străini însuraţi care agăţau de faţă cu copiii lor. Cine ştie? Poate că genul ăsta de decadenţă exista tot timpul. Fusese o vreme când ea ar fi putut măcar să-l mai încurajeze puţin pe tip, doar ca să se simtă ea însăşi şocată, când orice lucru atât de nou pentru ea s-ar fi ivit sub forma unei provocări ipotetice.

— Pământul către mami, a spus Jonas.

Un tren se afla deja la linia expres, uşile sale tocmai se deschideau glisând, şi copiii grăbiseră pasul pentru a-l prinde. Ea i-a împins în faţa ei, unde îi putea vedea; când uşile s-au deschis, au intrat, şi apoi o voce dinăuntrul vagonului a bubuit: „Ţineţi uşa!” Cynthia a auzit un bocănit; era bastonul unui orb, un bărbat cărunt, care purta un blazer albastru vechi, o şapcă de baseball şi nişte ochelari de soare enormi. Părea furios pentru ceva sau pe cineva. „Ţineţi uşa!”, a răcnit din nou, deşi cineva, nu Cynthia, o ţinea deja. Bastonul lui se învârtea haotic la nivelul gleznelor, pocnind baza scaunelor, stâlpul din mijlocul vagonului, cadrul uşii şi picioarele oamenilor. Ea nu-şi putea da seama dacă omul chiar se orienta în acest fel sau pur şi simplu era panicat. Cynthia a mai făcut un pas în spate, pentru a evita arcuirea bastonului – nu pentru că se temea că o s-o lovească, ci pentru

că nu voia să-i ofere omului o informaţie falsă –, şi atunci s-a întâmplat. Uşile s-au închis cu clinchetul lor pe două note şi ea s-a trezit pe peron, iar copiii au rămas în tren, şi în vreme ce acesta ieşea din staţie, a văzut expresia îngrozită de pe faţa lui Jonas, deşi se putea foarte bine ca el să fi fost îngrozit în principal de ea, care bătea cu pumnii în uşă şi ţipa „Stai!”

Înainte chiar ca Cynthia să ajungă la capătul peronului, trenul se mişca prea repede pentru ea şi a rămas acolo, privind cum luminile trenului devin tot mai mici în întunericul tunelului. Nu putea să-şi ia ochii de la ele.

Simţea că străinii din spatele ei rămăseseră şi ei nemişcaţi; nimic nu se mai mişca acum, doar acel tren.

— Ai copiii în tren? a spus o voce în spatele ei, o voce tânără, o voce de bărbat.

Nefericirea făcea ca toată lumea să devină familiară cu tine.

— Câţi ani au?

Cynthia s-a întors şi a încercat să răspundă, dar n-a putut. Vedea un cerc întunecat formându-se la marginea câmpului ei vizual.

— Du-te la cabină şi întreabă de un poliţist, a spus tânărul, care purta un tricou cu mâneci lungi, uriaş, cu Knickers.

— Du-te tu, i-a spus altcineva tânărului cu dispreţ. Vrei să o trimiţi pe femeia asta sus pe scări? Nu vezi că e gata să leşine?

Deasupra capetelor lor ea auzea un huruit care creştea şi s-a gândit la început că îşi pierdea

cunoştinţa, dar era un huruit real; un alt tren expres intra în staţie lângă ei. Două persoane o ţineau cu blândeţe de coate. Copiii dispăruseră în tunel: nu părea real.

— Cum te cheamă? a spus o voce de femeie în vârstă.

Cynthia a urcat în primul vagon al trenului şi şi-a croit drum pe bâjbâite către uşa încuiată din faţă, îndreptată către întuneric. Îşi dădea seama că era o idee stupidă, dar logica situaţiei era acum o logică a speranţei absurde şi nu credea că mai era ceva de discutat. Teama pentru copii îi umplea fiecare celulă a trupului. Trebuia să se ducă să-i găsească. Trebuia să-şi lipească faţa de sticlă pentru a vedea dincolo de propria ei reflexie, chiar dacă nu a fost nimic de văzut o bună bucată de vreme, doar şinele, şi cadrul de oţel care ţinea deschis tunelul, şi staţiile locale fantomatice pe lângă care treceau în viteză fără să se oprească. În cele din urmă, a simţit trenul încetinind sub picioarele ei şi luminile peronului de la 59th Street au plutit către ea. S-a năpustit afară pe peron şi abia atunci i-a trecut prin minte că nu exista niciun motiv real pentru care să creadă că aici chiar coborâseră copiii, poate că ei încă mai plângeau în tren în vreme ce acesta îşi continua mersul pe lungul lui traseu întortocheat pe sub oraş, dar apoi a văzut în josul peronului un poliţist, şi poliţistul îşi ţinea mâinile pe umerii a doi copii, şi cei doi copii erau April şi Jonas.

— Eşti aici? a spus poliţistul, nu foarte prietenos. Tocmai am cerut prin staţie la 86th

Street să te caute acolo. N-a fost prea isteţ să te sui în alt tren.

Copiii se holbau la ea cu acea expresie goală a copiilor care îşi aud părinţii certându-se. Chiar şi o oră mai târziu, Cynthia nu-şi putea aminti prea multe despre cum i-a dus în sus pe scări, şi i-a scos în strada scăldată în lumină, şi i-a urcat într-un taxi înapoi către casă, dar nu şi-a adus aminte ca vreunul dintre ei să fi scos vreun cuvânt tot drumul.

În acea noapte, l-a pus pe Adam să doarmă în camera copiilor, pentru ca amândoi să poată sta în patul cel mare cu ea. A doua zi nu i-a trimis la şcoală. Adam a fost puţin surprins, dar a pus-o pe seama unei griji exagerate. E adevărat, cei doi erau mai tăcuţi decât de obicei, dar era greu să-ţi dai seama – nici măcar April şi Jonas nu-şi puteau da seama – cât din neliniştea lor venea dinlăuntrul lor şi cât se datora felului atât de grijuliu în care erau trataţi, ca şi cum ceva îngrozitor li se întâmplase. Adam le-a spus cât de mândru era de ei pentru că fuseseră atât de curajoşi şi pentru că se arătaseră atât de isteţi cerându-i ajutor unui poliţist, exact aşa cum ar fi trebuit să facă. Le-a spus că oricând voiau să vorbească despre ziua de ieri, el era acolo pentru ei; dar nu la fel s-a purtat şi Cynthia. S-a aşezat lângă copii şi le-a cerut să o întrebe tot ce voiau, despre ce se întâmplase ieri, şi de ce mami nu se urcase cu ei în tren, şi când ei nu au spus nimic, ea a considerat asta o dovadă pentru cât de traumatizaţi erau, că trebuia să acţioneze foarte repede înainte ca sentimentele pe

care le aveau să nu se adâncească atât de tare în ei, încât ea să nu le mai poată scoate niciodată de acolo. I-a lăsat să se ducă la şcoală a doua zi, dar era atât de îngrijorată pentru ei, încât de îndată ce au venit acasă, i-a aşezat din nou lângă ea ca să stea de vorbă, asta pentru a compensa o eventuală greşeală. În acea noapte, April s-a trezit plângând dintr-un coşmar. Zece minute mai târziu, amândoi copiii dormeau lângă mama lor şi Adam stătea ghemuit în patul cel scurt al lui Jonas şi privea umbrele, treaz, dar prea obosit ca să se ridice şi să stingă lumina de veghe.

Până în weekend, ei păreau deja să fi trecut peste toată întâmplarea; erau ceva mai puţin lipiţi de părinţi, şi momentele de tăcere neobişnuită, cu ochii mari, în care îi găseau uneori Adam sau Cynthia s-au rărit, şi apoi au dispărut cu totul. S-au dus cu toţii la Radio City Show[34], şi şi-au făcut bagajele pentru excursia în Costa Rica, şi au mâncat la 3 Guys[35], şi totul părea uitat.

Dar Cynthia nu era convinsă. În fiecare noapte, nu îl lăsa pe Adam să doarmă până nu îl întreba ce credea el că mai trebuiau ei să facă. El s-a străduit să spună toate lucrurile amabile potrivite; ştia că suferinţa pe care ea le-o atribuia era de fapt doar a ei, dar grozav la Cynthia era că, indiferent cât de

34 *Radio City Show* sau *The Radio City Christmas Spectacular,* spectacol muzical anual prezentat la Radio City Music Hali din New York, o tradiţie de Crăciun care a început în 1933. Spectacolul de 90 de minute combină cântece, dansuri şi momente de umor cu scene se sezon în decoruri spectaculoase.
35 Restaurant fast-food situat pe Madison Avenue, lângă Muzeul Guggenheim

stresată putea fi, ea întotdeauna îşi revenea, cumva, dacă aveai răbdarea să laşi ca lucrurile să se rezolve de la sine. Dar când ea i-a spus miercuri seara că sunase la Dalton ca să întrebe dacă îi puteau recomanda un psihiatru specializat în tratarea copiilor cu stres posttraumatic – şi nu numai că exista o asemenea persoană, dar chiar îşi făcuse programare la el –, Adam a început să se întrebe dacă nu cumva toată povestea scăpa de sub control.

— În câteva zile, a spus el pe un ton liniştitor, o să stăm cu toţii pe plajă şi o să vedem lucrurile cu alţi ochi. La fel şi ei.

Vorbeau în şoaptă pentru că, deşi copiii dormeau de câteva ore în capătul celălalt al holului, nu puteai să ştii niciodată.

— Nu prea cred, a spus Cynthia. Am sunat în seara asta la hotelul din staţiune şi am anulat rezervările.

El s-a chinuit să se ridice în coate şi s-a holbat la ea.

— Biletele de avion nu au fost rambursabile. Îmi pare rău. Dar le-am spus copiilor, şi n-au avut nimic împotrivă. O să petrecem de data asta Crăciunul acasă. Chiar nu mă simt în stare acum să fiu într-un loc necunoscut. Cynthia a început să plângă. Dar ceva trebuie să se schimbe aici, a spus. Ceva trebuie să înceapă să fie mai bine. Nu poţi să nu faci nimic.

— O să se schimbe. Lucrurile merg grozav. Era adevărat, şi totuşi, chiar în momentul în care a spus-o, el a simţit că începe să intre în panică. Ştii,

bonusurile vin săptămâna asta. O să fie mai bine pentru noi.

— Ştiu. Dar, vezi tu, timpul nu mai înseamnă acelaşi lucru pentru tine şi pentru mine. Toţi sunteţi la fel, peste zece ani o să avem tot ce vrem, şi între timp eu mă simt de parcă aş avea nevoie de un binoclu doar ca să pot vedea capătul afurisitei de zile.

— Uite ce-i, a spus el rugător, nu te învinuiesc că eşti supărată pentru ce s-a întâmplat, dar nu poţi privi toată povestea asta şi altfel? Ce vreau să spun e că April şi Jonas au ştiut ce să facă. Au făcut exact ceea ce trebuia. Într-un fel, asta ar trebui să te facă să nu mai fi aşa de îngrijorată. Plus că, ştii, nu vreau să o iau prea uşor, dar ăsta e New Yorkul. Nu poţi să-i protejezi de absolut tot.

— Păi, atunci poate că n-ar trebui să locuim aici, a spus ea.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Poate că ar trebui să locuim în altă parte. Poate că ar trebui să ducem o viaţă diferită. Cine spune că aşa trebuie să fie? Tu crezi că asta e cea mai bună viaţă pe care o putem avea? E atât de puţin loc aici. E atât de puţin spaţiu în care să te mişti. Ar trebui să te simţi în siguranţă, dar de fapt te simţi expus. Trebuie să existe un alt loc în care să mergem.

Brusc, el a simţit că îi e teamă să o atingă.

— Dar parcă spuneai că vrei să stai aici, a rostit el şovăitor.

Ea a scuturat din cap şi şi-a şters ochii.

— Nu înţelegi? a spus. Ăsta e singurul lucru la

care pot fi bună. Şi sunt groaznică. De fapt, sunt îngrozită că sunt din ce în ce mai proastă, în loc să fiu mai bună.

— Cyn, a fost doar o singură oră nefericită din vieţile noastre. Tu chiar crezi că, dintre toate momentele fericite pe care le-am trăit, exact ăsta o să-şi amintească?

— Nu fi idiot, a spus ea. Crezi că te-ai născut cu ştiinţa de a uita o porcărie ca asta?

În fiecare decembrie, Sanford îi scotea pe rând la prânz şi le dădea cecurile cu bonusurile, împreună cu un soi de trecere în revistă a performanţelor, cunoscută în rândul angajaţilor ca „Discursul despre starea carierei”[36], care justifica suma respectivă. Firma în sine era capriciul lui şi, deşi ştiau cu toţii că fusese un an profitabil, nimeni nu se aştepta ca mărimea relativă a bonusului să reflecte altceva decât gradul de afecţiune a lui Sanford pentru ei.

Erau suficient de buni prieteni ca să glumească despre temerile lor. Întreaga operaţiune era atât de imprevizibilă, încât n-ar fi fost imposibil ca unul dintre ei să fie concediat în cursul prânzului de bonusuri, sau ca toţi să primească un salariu compensatoriu şi să li se spună că Sanford hotărâse să închidă firma. Adam, al cărui prânz era programat pentru vinerea dinaintea Crăciunului, se afla într-o perioadă de glorie. Pregătise prima

36 Parafrază la *Discursul despre starea naţiunii,* pe care preşedintele Statelor Unite îl ţine anual în cadrul unei sesiuni comune a Congresului SUA

rundă de finanţare pentru un start-up de medicamente generice care avea perspective să devină de succes într-un fel în care puţini oameni în afară de Adam prevăzuseră; şi aranjase o preluare a Wisconsin Cryogenics, suficient de prietenoasă încât volatilul Guy din Milwaukee să se bucure de adolescente şi cocaină tot restul vieţii sale.

Cea mai grea parte cu pregătirea firmei era să-l convingă pe Guy să nu deschidă gura, ca să nu existe un efect imediat pe bursă, ceea ce ar fi putut să strice afacerea.

Sanford l-a dus pe Adam la Bouley, unde au împărţit două sticle de vin înainte ca bossul să scoată un cec într-un plic din hârtie transparentă.

— Deschide-l, i-a cerut plin de el, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat un inel.

Adam l-a deschis şi a văzut că valora trei sute cincizeci de mii de dolari. Era mult mai mult decât se aşteptase sau decât primise în anii anteriori, şi auzise suficiente zvonuri ca să ştie că niciunul din colegii săi nu primise o sumă cât de cât apropiată.

— Asta rămâne între noi doi, a spus Sanford, fără niciun rost; la vârsta lui înaintată, plângea mai uşor. Asta nu e pentru anul care a trecut. Asta e pentru viitor. Vreau să mă asigur că nu pleci nicăieri. Trebuie să fiu sigur că ştii cât eşti de preţuit. Mă apropii de momentul în care trebuie să mă gândesc la moştenirea pe care o las în această lume.

La fel ca mulţi dintre cei asemenea lui, Sanford îşi păstra profilul social prin evenimente generoase

legate de organizaţii caritabile; la scurt timp după momentul bonusurilor, când se presupunea că toţi se simţeau bogaţi, angajaţilor lui li s-a cerut să cumpere bilete la un eveniment anual de binefacere pentru o organizaţie la care el ţinea foarte mult, Boys and Girls Clubs of New York[37], ce urma să aibă loc pe puntea lui *Intrepid,* portavionul scos din uz şi devenit muzeu naval plutitor la unul dintre debarcaderele de pe Hudson.

O mie de dolari de persoană. Pentru cei care lucrau la Perini nu era o invitaţie care putea fi refuzată. Adam a cumpărat un bilet şi pentru Cynthia. În mod normal nu i-ar fi forţat aşa mâna, dar simţea nevoia să mai vadă ceva din vechea Cynthia, strălucitoare la o petrecere, de dragul ei, dar şi al lui. Era atât de deprimată în ultimul timp şi, deşi Adam chiar nu vedea niciun motiv pentru deprimare, era atât de obişnuit să fie legat de ea, încât se temea sincer că oriunde se îndrepta Cynthia, acum în derivă, avea să ajungă şi el împreună cu ea. Nu-şi putea da seama ce trebuia să încerce, poate doar să reconstituie o seară în care ea fusese mai fericită.

Nu era un plan prea grozav, dar în acea seară, cel puţin, a părut să funcţioneze. Cynthia era radioasă, în vreme ce tremura într-o rochie neagră în spaţiul cât un hangar aflat sub puntea vasului, bând un soi de Martini tematic şi fiind în centrul atenţiei printre colegii lui Adam de la Perini, dintre care niciunul nu plătise o mie în plus pentru o

37 Organizaţie naţională înfiinţată în 1860, care oferă programe after-school pentru tineri

însoţitoare. Au invitat-o cu rândul la dans. Adam vedea cât de îndrăgostiţi erau de ea, de ideea de ea, dovada vieţii de după căsătorie. Chiar şi când s-au ameţit puţin şi privirile lor au devenit mai făţişe, nu i-a trecut prin minte să se simtă gelos, deoarece ea merita atenţia lor. Au mâncat miel la grătar. L-au văzut pe Tiki Barber[38]. Sanford şi soţia lui au venit cu generozitate la masa lor, unde toată lumea era beată şi fericită.

— Unul din ăştia nu seamănă cu ceilalţi, a spus Sanford, zâmbindu-i şmechereşte Cynthiei. Ce cauţi la masa asta plină de smochinguri goale?

I-a întins mâna, şi când şi-a întins-o şi ea, i-a sărutat-o. Victoria a zâmbit către spaţiul dintre ei.

— Mă bucur să te revăd, Barry, a spus Cynthia.

— Te rog. Plăcerea e doar a mea. Tu eşti nestemata acestei triste adunări. O să te întreb ceva. Dansezi?

— Nu prea.

— Splendid. Fiule, i s-a adresat lui Adam, nu te superi dacă plec puţin cu soţia ta, nu? Poate că Adam nu ţi-a spus asta, dar eu sunt un profesor de dans *par excellence.* Şi ăsta e doar unul dintre multele mele talente.

I-a oferit braţul; Cynthia, cu o privire prefăcut speriată către soţul ei, şi-a pus pe masă Martini-ul şi a alunecat la braţul lui Sanford către ringul de dans. Victoria a văzut o prietenă la câteva mese mai departe, sau aşa a pretins, a făcut cu mâna, ciripind ceva, şi a plecat de la masă fără niciun

38 Atiim Kiambu Hakeem-Ah „Tiki” Barber (n. 1975), jucător de fotbal american la New York Giants

cuvânt.

— Incredibil, a spus Parker, cu o urmă de invidie în glas. Afurisitul de ţap bătrân. Şi cu nevastă-sa chiar aici. E uimitor ce poa’ să facă tipul ăsta.

Bonusul lui Parker, Adam ştia, era jignitor de mic, astfel încât el trecuse peste resentiment şi ajunsese direct la groază. A golit un alt Martini şi i-a făcut semn unui chelner, cu paharul gol.

— Nu-i beţie mai grozavă, i-a spus el lui Adam, ca beţia pentru o cauză bună.

— Cor-rect, a aprobat Adam.

Dar, de fapt, cu cât era mai ameţit, cu atât mai neliniştit şi mai vag posac începea să se simtă, ceea ce era neobişnuit pentru el. Se simţea zâmbind, aşa că s-a oprit. Mai exista un bar şi pe punte, şi s-a hotărât să îl viziteze, doar ca să plece pentru câteva minute de la masă. Pe scări s-a întors şi a reuşit să-şi zărească şeful şi soţia pe ringul de dans aglomerat. Era o mare de smochinguri acolo, dar ochii lui au fost imediat atraşi spre ei. L-a privit pe Sanford cum o răsuceşte într-una în acel spaţiu mic; cum îi spune ceva care o face să râdă. Văzându-i, Adam s-a simţit nostalgic. Toată energia ei, şi nepăsarea, şi credinţa în ea însăşi pe care el le adorase dintotdeauna îşi pierduseră supapa, şi astfel, acea încredere s-a mutat, într-un fel, în viaţa copiilor. Mai rău era că viaţa de potenţial maximizat în care crezuseră întotdeauna pentru ei înşişi era încă aici în faţa lor, de fapt chiar mai aproape ca niciodată, dar ea încetase să o mai aştepte cu nerăbdare, nici

măcar nu-şi mai înălţa capul ca s-o vadă. Când îi spusese despre bonus, ea îşi aşezase pe chip un zâmbet politicos şi fluierase, vrând să zică: „Ce drăguţ pentru tine”. Era deopotrivă fascinant şi puţin trist să o vadă acolo dansând ca vechea Cynthia, beată şi strălucitoare, pentru că era nevoie de un decor ciudat ca acesta, aproape o fantezie, ca să o scoată din nou la lumină. Poate că viaţa trebuia să semene mai bine cu fantezia. Nu că exista vreo gală de o mie de dolari biletul la care să meargă în fiecare seară. Dar orice ar fi ceea ce trebuia făcut, era rândul lui să o ajute; ea îl ajutase în mai multe feluri decât putea el socoti. Nici n-ar fi reuşit să-şi imagineze ce ar fi ajuns fără ea.

Îşi cunoştea suficient de bine şeful ca să nu aibă nicio îndoială că, în această clipă, singurul lucru din mintea lui era seducerea Cynthiei. Nu-l deranja. Nu doar pentru că ştia că nu avea să se întâmple niciodată: într-un fel, era corect ca asta să fie ceea ce trebuia Sanford să facă, indiferent că soţia lui se afla chiar acolo, indiferent de afecţiunea lui pentru Adam sau de prezenţa a sute de martori. Acesta era rostul unei vieţi ca a lui Sanford. Urmăreai ceea ce îţi doreai.

Sus, pe punte, era un soi de agitaţie la coada pentru băuturi. Un tip gen membru al unei frăţii, aflat în faţa lui Adam, se plângea prietenilor săi că puştiul care era primul la rând şi care părea cam de nouăsprezece ani flirta cu barmaniţa.

— Gagicăreşte pe timpul tău liber, junioare, a spus el. Unora dintre noi le e sete.

Puştiul s-a întors. Avea un nas uriaş, unul din acele nasuri care pornesc practic din frunte, dar la el părea roman şi ciudat de arătos.

— Ia-o-ncet, Bluto, a spus el, şi ochii lui Adam s-au mărit plini de veselie la acest tupeu. E sora mea.

— Ce? a făcut Bluto.

— Pe bune, a zis puştiul. Cred că suntem gemeni.

Deşi cu paharul în mână, s-a întors din nou către barmaniţă şi a început să-i murmure ceva.

Un alt ţânc de pe Wall Street, şi-a spus Adam, un alt puşti care îşi sparge bonusul la o petrecere unde crede că o să comunice cu oameni care nici măcar nu ştiu că el există. De fapt, toată treaba cu bonusul începea să-l roadă, într-un fel în care nu i se mai întâmplase până atunci. Anul acesta primise un bonus mare. Şi asta ce însemna? Poate că ar trebui să-şi cumpere o barcă, sau să găsească nişte hoteluri mai scumpe în care să stea în cele câteva săptămâni pe an când i se dădea voie să călătorească unde voia, în loc de Charlotte sau Omaha, sau să încerce să găsească o şcoală şi mai supraevaluată la care să-şi trimită copiii? Se simţea ca un prost. Toată lumea se purta de parcă suma ar fi contat, când, de fapt, ceea ce conta era ideea de a primi un bonus, de a te afla în afara acelui mic cerc în care se hotăra cât valora munca unui om, cât de aproape ai ajuns de un anume ţel pe care altcineva l-a stabilit pentru tine. Sanford i-ar fi putut da două milioane şi principiul rămânea acelaşi. Între timp, ceasul ticăia şi viaţa din jurul

tău începea să se osifice, în vreme ce toţi Barry Sanforzii din lume te plăteau ca să aştepţi să ţi se spună ce urma să se întâmple.

Relaţia lui cu băutura devenise complicată. Cu cât simţea că vrea să bea, cu atât mai tare încerca să nu o facă. Era un exerciţiu de autocontrol, desigur, dar în acelaşi timp el mergea la sală din ce în ce mai mult în ultimul timp, iar băutura şi, mai ales, mahmureala nu erau corespunzătoare cu planul lui de a fi într-o formă perfectă. Cântărea mai puţin şi putea ridica o greutate mai mare decât cu zece ani în urmă. O singură zi însă în care nu-şi făcea rutina, şi simţea cum începe să alunece în vechea formă. Chiar şi acum, stând la coadă la bar în smoching, simţea un impuls neliniştit de a coborî prin viscerele metalice zgomotoase ale acestui vas neputincios şi, odată ajuns pe aleea îngustă dintre Hudson şi West Side Highway, să alerge.

Când Bluto a ajuns în faţa cozii, l-a împins pe puşti deoparte – de fapt, a fost doar un cot, dar puştiul era mult mai mic, aşa că s-a împiedicat şi jumătate din conţinutul paharului i s-a vărsat pe jos. A pus paharul pe tejgheaua barului şi, pentru o clipă, Adam s-a gândit că puştiul era suficient de beat încât să facă ceva foarte prostesc. Dar în schimb, el a întins mâna.

— Fără resentimente, frate, i-a spus lui Bluto şi, când Bluto s-a încruntat şi i-a strâns mâna, puştiul a întins cealaltă mână şi l-a bătut pe Bluto pe umăr.

Apoi s-a îndepărtat, nu către mese, ci în

direcţia avioanelor muribunde, unele dintre ele luminate de proiectoare, sudate de punte ca exponate. Adam a continuat să-l urmărească cu privirea, nu foarte atent, cât mai degrabă confuz, şi apoi puştiul s-a întors brusc şi l-a surprins. Au trecut câteva minute ciudate, ciudate pentru că a părut mai puţin stânjenitor decât ar fi trebuit probabil să fie. Puştiul a ridicat din sprâncene, iar pe urmă – Adam era absolut sigur de asta –, când a pornit-o iarăşi mai departe, a ridicat mâna dreaptă, a deschis-o desfăcându-şi degetele aşa cum ai putea desface un plic de chibrituri, şi acolo, profilat pe palmă, agăţat de două degete, era un ceas.

Nu zău! Bluto s-a întors cu spatele la bar pentru a intra din nou în mulţime, ţinând într-o mână, de gât, trei sticle de bere.

— Noapte bună, G, i-a spus lui Adam.

— Şi ţie. Hei, ştii cumva cât e ceasul?

Bluto şi-a scuturat încheietura groasă a mâinii pentru a o trage din mânecă şi a ridicat-o în dreptul feţei. Era goală.

— Fir-ar al dracu’! a exclamat.

Adam l-a lăsat acolo împingând pe toată lumea deoparte, în vreme ce îşi căuta pe punte ceasul cel scump.

Era la jumătatea drumului înapoi către masa lui când s-a oprit. I-a luat o secundă în acea mare de smochinguri, dar i-a descoperit pe colegii lui aşezaţi la masa Perini cu capetele adunate laolaltă, mai mult ca sigur într-o timidă bârfă răutăcioasă. Nu l-au văzut. Probabil că Cynthia încă mai dansa. Adam s-a răsucit şi s-a întors în întunericul punctat

de trupurile masive ale vechilor Mustanguri, şi elicoptere, şi avioane de vânătoare. Şi-a găsit omul aprinzându-şi o ţigară, departe lângă proră, privind peste apă către New Jersey, ca şi cum vasul s-ar fi îndreptat într-acolo. A părut puţin cam agitat când Adam s-a apropiat.

— Hopa, curcanii, a spus el.

— De ce mi-ai arătat ceasul? l-a întrebat Adam. De unde ştiai că nu eram prieten cu tipul ăla?

Băiatul a ridicat din umeri.

— El râdea, a spus. În vreme ce tu păreai enervat că eşti aici.

— De unde ai învăţat să faci asta? Ce eşti tu, un soi de copil al străzii? Chiar ai plătit ca să fii aici?

Odată ce şi-a dat seama că Adam nu era acolo ca să-l aresteze, puştiul s-a relaxat puţin.

— Cineva mi-a dat biletul lui, a zis. Şeful lui a plătit pentru el, deoarece crede în A Da înapoi. Mi-ar plăcea să-ţi spun o aiureală gen Oliver Twist, dar adevărul este mult mai stupid. Pe vremuri făceam magie. Pe toată durata liceului. Fur şi portofele. Vrei să vezi?

— Unde lucrezi?

„Spune: Sunt broker”, şi-a zis Adam.

— Sunt broker la Merrill Lynch. Şi tu?

Adam nu a răspuns. Niciodată, niciodată nu te poţi întoarce în timp la acest moment, se gândea el, la această unică permutare a hazardului. Aici nu era vorba despre soartă – soarta era o aiureală. Era vorba despre potenţialul unui moment şi ce făceai cu el. Potenţialul nevalorificat era un lucru tragic.

— Ştii cât e de perfect? a spus el cu voce tare. Nu există absolut nicio legătură între noi. Nu ne cunoaştem, nu lucrăm împreună, nu am fost colegi la aceeaşi şcoală. Numele tău nici măcar nu e pe lista de invitaţi de aici.

— Stai, a spus puştiul. Nu-mi spune. *Străini în tren*[39].

— N-ai de gând să-i dai înapoi ceasul ticălosului ăluia, nu-i aşa? a spus Adam.

Micul zâmbet afectat de care Adam nici nu-şi dăduse seama că era pe faţa puştiului a dispărut brusc. Răpăitul de început al dirijorului şi clipocitul Hudsonului erau un singur sunet, venind de sub ei. S-a uitat la Adam şi a înghiţit în sec.

— Nu, a spus.

— De ce nu?

— Fiindcă să-l ia dracu'. De-aia nu.

Adrenalina pompa acum prin el. Nu se mai simţise aşa de când o ceruse pe Cynthia de soţie. Fără să se întoarcă, a făcut un gest peste umăr către petrecere, pe care o auzeau, dar nu o puteau vedea.

— Toţi sunt la fel ca el, a spus Adam. Poartă o uniformă, ca să ne dăm seama mai uşor. Ne dau daruri, ca biletele la spectacolele de caritate, ca să ne facă să uităm că viaţa e scurtă. Nu putem să stăm pur şi simplu şi să aşteptăm. Noi nu avem soiul ăsta de timp.

---

39 Thriller produs şi regizat de Alfred Hitchcock (1951), după romanul omonim al Patriciei Highsmith, despre doi bărbaţi care se întâlnesc şi se înţeleg să „facă schimb" de crime pentru ca niciunul să nu fie suspect în moartea respectivei lor victime

— Care noi?

— Noi, puţinii fericiţi, a spus el. Tu şi cu mine. E vremea să luăm show-ul cu asalt. E vremea să schimbăm termenii. O să fie nevoie de ceva curaj din partea ta.

Era înfricoşător cât de repede îi veniseră toate astea în gând, când, de fapt, nici nu ştiuse că zăceau acolo: o dorinţă de răzbunare, sigur, dar răzbunare împotriva cui? Înainte, fusese un lider. Nu făcuse niciodată ceea ce făceau ceilalţi de vârsta lui, întotdeauna se grăbea prea mult, şi totuşi cumva, acea grabă, în loc să-i aducă viaţa pe care o dorea, îl marginalizase. Acum, dintr-odată, marginea părea singurul loc unde trebuia să se afle. Cât despre puşti, Adam îşi dădea seama, din expresia de groază de pe faţa acestuia, că nu se înşelase asupra lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus puştiul, şi astea erau cuvintele potrivite care trebuiau rostite.

— Ba da, ştii, a spus Adam. Acum o să-ţi spun ceva. Nu trebuie să faci nimic decât să asculţi. Wisconsin Cryogenics. Poţi să ţii minte numele fără să-ţi notezi?

Puştiul a încuviinţat din cap.

— Acum, poţi să faci cu asta ce vrei. Dacă doreşti, poate fi pur şi simplu micul meu dar pentru tine. Şi aici se poate termina totul. Dar nu trebuie să se termine.

Au încremenit amândoi şi au privit cum un bărbat şi o femeie, amândoi cu pahare de Martini în mână, se aplecau să treacă pe sub elicele nemişcate ale unui elicopter. S-au căţărat înăuntru,

beţi. Muzica a început din nou în adâncul vasului.

— Dă-mi un număr de telefon, a spus Adam. Nu unul de la slujbă şi niciunul de acasă. Poate numărul de la mobilul unei prietene. O să iau legătura cu tine în vreo trei săptămâni, OK? Trei săptămâni. Şi atunci, fie o să vorbim despre viitor, fie o să poţi să-mi închizi telefonul. Numele meu e Adam.

Puştiul a reacţionat imediat. A şoptit un număr şi Adam l-a repetat. Odată ce-şi băga un număr în cap, nu-l mai uita.

— Încă ceva, a spus Adam. Dă-mi ceasul.

Puştiul era nedumerit, dar i l-a întins. Adam i-a aruncat repede o privire: un Patek Philippe de aur. El nu se dădea în vânt după ceasuri, dar aprecia valoarea. Şi-a strâns buzele plin de respect, şi apoi l-a aruncat peste balustradă.

Când s-a întors la masă, a găsit-o pe Cynthia stând cu Parker, şi Brennan, şi încă vreo doi alţii, şi toţi erau foarte beţi, şi era cazul să plece acasă. Cynthia, încă strălucind după dans, s-a uitat prefăcut mânioasă la el.

— Ai lăsat singură o doamnă, aşa faci? a spus ea. Unde ai fost?

El i-a spus că s-a întâlnit cu nişte vechi prieteni de la Morgan. Era cea mai uşoară minciună pe care o spusese vreodată. Parker a ocolit împleticit masa ca să-şi ia la revedere de la ea; s-a aplecat cu o solemnitate beată şi i-a sărutat mâna, şi Cynthia a râs, iar Adam s-a gândit câtă dreptate avea ea: nu se putea, pur şi simplu, să nu faci nimic. Nu era suficient să te încrezi în viitorul tău, trebuia să-ţi

înşfaci viitorul, să-l tragi din curgerea timpului, şi, făcând asta, te separai de legiunile de lachei patetici şi posaci care credeau că lumea era moştenirea lor. Acest soi de credinţă supusă în dreptatea supremă a lucrurilor nu exista în firea lui Adam. Şi el avea să le dea totul copiilor lor, avea să rişte totul pentru ei. Ştia ce risca. Dar, oricum, totul era un test al aptitudinilor tale. Cele mai splendide riscuri erau cele secrete. *Fortuna favet fortibus.*[40]

Sanford ţinea discursuri bune, dar nu avea de gând să renunţe la ce era al lui, poate doar în testament, exact la fel ca toţi ceilalţi satiri bătrâni şi umflaţi care zburdau pe vasul ăsta mare andocat. Cât despre Adam, când o să zacă mut pe vreun pat de spital după a treia operaţie pe cord, toată lumea o să creadă că se gândeşte la un singur lucru, dar el o să se gândească la altceva.

În cele din urmă au găsit un alt apartament, pe East End, departe de Dalton, dar mai mare şi mai bun din atâtea puncte de vedere – nu numai că April şi Jonas aveau în sfârşit propriile lor camere, dar exista şi o cameră de oaspeţi, şi un patio, şi acces la piscină –, încât chiar şi copiii au acceptat foarte repede ideea de mutare.

Dar renovările pe care le dorea Cynthia au durat mai multe luni decât se aşteptau ei şi, în final, au trebuit să scadă cincizeci de mii din preţul de vânzare al fostului lor apartament în schimbul

40 „Norocul îi favorizează pe cei curajoşi” (în limba latină în original)

acceptării cumpărătorului de a amâna preluarea lui. A fost o perioadă ciudată, când jumătate din lucrurile lor erau împachetate, când îi sunau pe constructori în fiecare după-amiază ca să vadă cum stăteau cu lucrul, când locuiau în propria lor casă asemenea unor chiriaşi. Copiii şi-au pierdut entuziasmul şi au început să se plângă, plini de remuşcări, că trebuiau să se mute de acolo. Asta o exprimau mai degrabă prin comportament, şi Cynthia se enerva pe ei, iar după un weekend deosebit de obositor în acest infern plin de nervi, Adam i-a propus soţiei sale să plece undeva pentru câteva zile, doar ei doi. Multe cupluri pe care le cunoşteau făceau asta tot timpul, dar dacă stăteau să se gândească, ei n-o mai făcuseră, de fapt, de când se născuse April. El chiar s-a oferit să o ducă pe Cynthia la Paris; ştia că probabil el n-o să se simtă prea bine, două zboruri peste Atlantic în trei zile, dar a făcut oferta doar ca să-i arate că vorbea serios. O plajă undeva în Caraibe era mai degrabă stilul lor, dar în final n-a mai contat, pentru că nu au găsit pe nimeni care să stea atât de mult timp cu copiii. Cynthia nu se putea gândi la nimeni cunoscut sau în care să aibă suficientă încredere pentru asta. Cine, fetiţa aia de la Barnard, din Minnesota, pe care o angajaseră? A fost o minune că a putut supravieţui ea singură un weekend în oraş. Era adevărat că ei doi nu aveau părinţi care să locuiască în apropiere, sau în care să fi avut încredere să-i lase cu copiii chiar dacă s-ar fi aflat în apropiere. Când Adam era mic, părinţii lui nu-şi făceau probleme şi îi lăsau, pe el şi pe Conrad, la

vreun vecin dacă aveau planuri, uneori şi pe neanunţate. Dar când Cyn l-a întrebat dacă avea vreo idee nemaipomenită pentru April şi Jonas, el a trebuit să admită că nu avea. Ca familie, erau ca o insulă, la bine şi la rău, mai mult decât realizase el.

Aşa că au făcut un compromis: a convins-o să accepte să petreacă o noapte cu el într-un hotel chiar acolo în Manhattan. Gina, fata de la Barnard, care, deşi era la colegiu, nu părea niciodată să aibă planuri pentru weekend, a fost de acord să rămână peste noapte să doarmă în apartament. Le-au spus copiilor că se duc în Atlantic City, unde era mare plictiseală şi erau cazinouri, şi copiii n-aveau voie. Apoi vineri după-amiază au luat o cameră la Parker Meridien şi au sunat la room-service pentru stridii şi o sticlă de Absolut Citron şi gheaţă. Adam a dezbrăcat-o aproape înainte să iasă chelnerul din cameră. Ei nu-i venea să creadă cât de plin de zel era. Ai fi zis că nu mai făcuse sex de luni de zile, dar Dumnezeu ştia că nu era adevărat. Pentru un cuplu cu doi copii mici, o făceau destul de des. Dar ea vedea, chiar dacă nu înţelegea prea bine de ce, cât de mult îşi dorea el ca această întâlnire a lor să fie grozavă. Când nu-i îndoia picioarele peste cap, o trăgea pe marginea patului, astfel încât palmele ei să se sprijine pe podea. Era ca un soi de epopee sexuală, ca şi cum ar fi fost important ca futaiul lor să fie mai grozav decât al oricărora din acel hotel. Două ore mai târziu, ea era foarte sigură că aşa şi fusese. Nu a trebuit să se prefacă în faţa lui, din fericire, dar, văzând felul în care se purta el – cât de mult îşi dorea să o satisfacă –, s-ar fi prefăcut

dacă trebuia.

El a făcut o pauză şi a scos o sticlă de apă de zece dolari din minibar. A băut-o în faţa ferestrei întunecate, încă respirând greu; Dumnezeule, şi-a spus Cynthia, e un bărbat al dracului de superb. S-a întors pe burtă pe patul uriaş. Era o mare diferenţă faţă de noaptea nunţii lor, când se prăbuşiseră morţi de oboseală în pensiunea aia kitschoasă din Pittsburgh; chiar s-a mirat că îşi mai aducea aminte de ea. Dar, amintindu-şi, îi era greu să nu se simtă optimistă. Lucrurile merseseră mai bine în ultimele luni. Adam se descurca foarte bine. Începuse să tranzacţioneze şi la bursă, spunea el, şi dintr-odată erau bani pentru toate. Se duceau la Vail[41] în februarie şi în Caraibe la primăvară. Noul apartament avea să fie uluitor. Soţia lui Sanford a invitat-o să intre în Coaliţia pentru Şcolile Publice. Aici intervenise şi Adam, evident. Şi ceea ce îi tot spunea el în aceste luni era perfect adevărat: trebuia să iasă puţin mai mult în lume. I-a simţit degetele pe gambă, s-a întors şi l-a văzut zâmbindu-i dulce.

— OK, pitic, a spus el. Gata pauza.

I-a spus într-una cât de mult o iubeşte şi ea îşi întorcea faţa de la el când îl auzea, de teamă că o să înceapă să plângă. El a ejaculat din nou şi s-a dus direct în baie.

— Mă duc să caut un defribrilator, a spus.

Uşa s-a închis. Cynthia a rămas întinsă,

41 Oraş în centrul statului Colorado, la vest de Denver, lângă muntele Vail (3432 m), staţiune alpină pentru practicarea schiului

uitându-se la tavan; după un minut, s-a rostogolit până la marginea patului şi s-a dus oarecum ţeapănă până la scaunul de lângă fereastră, unde îşi trântise geanta. Camera era imensă, cu o vedere spectaculoasă spre Central Park. Cynthia s-a gândit că poate ar reuşi să vadă de acolo apartamentul lor, dar nu erau suficient de sus. Niciun mesaj vocal pe telefon, dar în geantă a găsit trei bucăţi de hârtie liniată, strâns împăturite – bilete pe care Jonas trebuie să le fi strecurat acolo înainte ca ea să iasă din apartament. Pe primele două scria: „Te iubesc” şi „Mi-e dor de tine”, iar pe al treilea: „Câştigi?”

Încă se mai uita la ele când Adam a venit în spatele ei. Îşi făcuse griji că o să se supere pe ea, dar bineînţeles că nu era supărat. A reacţionat perfect.

— Poate, a spus el şi a sărutat-o pe gât, ar trebui pur şi simplu să plecăm acasă.

Au sunat-o pe Gina din stradă, din faţa hotelului, ca să nu intre în panică atunci când o să audă cheia în uşă. Adam a coborât cu ea ca să o suie într-un taxi; Cynthia şi-a scos pantofii şi s-a dus în camera copiilor. Jonas dormea pe burtă, ca întotdeauna, cu aşternuturile aruncate deoparte, cu o palmă lipită de saltea ca şi cum ar fi fost sticla unei ferestre. Ea s-a aşezat pe podea, rezemată de peretele din faţa patului lui. În întuneric, camera era o împletitură liniştitoare de umbre prelungi, de la comodă, de la rama ferestrei, de la rucsacul pe rotile plin cu cărţile de şcoală ale lui April, aşezat lângă uşă. Şi-a ţinut răsuflarea pentru o clipă, până

când a desluşit-o pe a lor.

Era normal, se gândea ea, să fie puţin agitaţi că se mutau într-o casă nouă, şi chiar şi puţin nostalgici. Tot ceea ce li se întâmplase vreodată avusese loc aici. Dar ea se prefăcea total atunci când pretindea că are aceleaşi sentimente ca şi ei când era vorba să spună la revedere acestui apartament. Niciodată nu se gândise că ăsta avea să fie ultimul lor cămin. Ca să fie sinceră, nu credea nici că următorul avea să fie ultimul. Îi era puţin ruşine să recunoască asta. Dar exista întotdeauna acel moment în care nu-ţi mai plăcea o casă, când te uitai la ea şi te întrebai dacă era într-adevăr imposibil să o schimbi în ceva mai bun, unde să nu te deranjeze dacă ai muri. Odată ce-ţi intra în cap acel gând, gata, totul se termina.

Evident, ăsta nu era un raţionament pe care să-l împărtăşeşti unor copii de vârsta lor. Jonas deja trecuse printr-o perioadă scurtă de obsesie a morţii, când avea doar trei ani. Cynthia nu ştia ce o provocase – probabil vreo poveste pe care i-o citise ea, deşi nu-şi dădea seama care –, dar într-o zi a devenit pur şi simplu conştient de existenţa morţii, şi îi era greu să-i înţeleagă principiile de bază. Pentru el asta însemna să fii paralizat, cu ochii deschişi, într-un sicriu, pentru totdeauna. Absenţa conştienţei era, practic, de neimaginat. El credea că morţii mai pot vedea, de pildă – doar că era prea întuneric ca ei să vadă ceva. Astfel de diferenţe nu erau lucruri pe care Cynthia să dorească să le discute cu el.

A încercat tot ce i-a trecut prin minte. L-a pus

să-şi scoată casa lui de marcat de jucărie.

— Câte zile mai sunt până la ziua ta? l-a întrebat.

— Cincizeci şi şase, a spus Jonas, care ştia asta pentru că întreba în fiecare zi.

— Şi asta înseamnă puţin sau mult?

— *Muult!*

Ea s-a gândit o clipă, apoi a tastat nişte cifre pe maşina bipăitoare.

— Uite câte zile mai sunt până când ajungi de vârsta bunicii Morey, a spus. Şi nici măcar bunica n-o să moară prea curând.

Propria ei mamă era mai în vârstă decât mama lui Adam, dar ea n-a folosit-o pe bunica Ruth ca exemplu pentru că Jonas n-o mai văzuse de atâta timp, încât Cynthia s-a gândit că s-ar putea să nu pară suficient de reală. A întors cifrele către el.

— Uau! a exclamat el.

Dar Cynthia ar fi trebuit să ştie că asta nu avea să funcţioneze. La vârsta aceea, orice număr peste o sută era totuna în mintea lui şi, oricum, să-i spui unui copil că n-ar trebui încă să-i fie frică de ceva nu era deloc un sfat.

— Totul face parte din natură, i-a spus ea altă dată. Fiecare lucru viu se naşte, creşte şi moare. Fiecare animal, şi plantă, şi pasăre, şi floare, şi copac. Asta se numeşte – a spus ea şi a regretat apoi – ciclul vieţii.

— Şi tu o să mori? Şi tati? Şi April? Când?

— Nu, a spus ea, panicându-se. Mami şi tati n-o să moară. Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta. Scoate-ţi gândul ăsta din cap.

A mimat cum îşi smulge din cap un gând rău, l-a adulmecat şi apoi l-a aruncat, ceea ce l-a făcut să râdă, şi pe urmă l-a lăsat să se uite la televizor.

— O să-i treacă, a spus Adam. Are trei ani. O să apară altceva interesant şi o să-i scoată asta din cap. Mi-aduc aminte că am trecut şi eu printr-o fază asemănătoare când eram de vârsta lui.

— Zău? Şi ce ţi-a spus mama ta?

El s-a gândit.

— Nu-mi aduc aminte absolut nimic.

— Deci ţi-aduci aminte că ai pus întrebarea. Doar că mama ta nu ţi-a spus nimic care să merite a fi ţinut minte.

El a încuviinţat din cap.

Apoi, într-o zi, au sunat cei de la grădiniţă; au chemat-o să-l ia pe Jonas mai devreme pentru că după gustare se pusese pe plâns. Nu voia să spună ce îl supăra. Probabil că era doar obosit, a spus educatoarea cu acea răbdare uşor dementă pe care o doreai la o educatoare de grădiniţă, dar totuşi, poate că era mai bine să vină să-l ia.

Ea l-a dus acasă cu un taxi, mângâindu-l pe păr şi sărutându-l în creştetul capului, fără să-l întrebe nimic.

Încerca să se liniştească şi, în acelaşi timp, să-l liniştească şi pe el. „Cine este băieţelul ăsta?”, îşi spunea. „De ce nu e nimeni care să mă ajute? De unde să ştiu eu ce să fac?”

Când au intrat în casă, ea a spus:

— Trebuie să mergem să o luăm pe April peste vreo oră. Vrei o gustare şi să-ţi citesc ceva?

— Mami? a spus el. Eu nu vreau să mor, pentru

că atunci când eşti mort, nu poţi să vorbeşti sau să te ridici, şi o să-mi fie dor de tine.

Şi de aici ea a învăţat o lecţie despre disperare şi modalităţile în care un părinte se poate uneori baza pe ea.

— Vino aici, i-a spus.

El s-a aşezat în poala ei. Ea i-a spus că e băiat mare acum şi că era timpul să-i spună adevărul. Adevărul e că nimeni nu ştie ce se întâmplă după ce murim, pentru că nu putem să vorbim cu oamenii morţi, şi oamenii morţi nu pot vorbi cu noi. Dar unii oameni au anumite idei despre ce s-ar putea întâmpla. Unii oameni cred în ceva numit reîncarnare; atunci când o viaţă se sfârşeşte, urmează un scurt timp de odihnă şi, pe urmă, te întorci şi trăieşti din nou; însă nu exact aceeaşi viaţă, şi poate nu exact acelaşi tip de viaţă – poate că te întorci ca vultur sau câine. De fapt, poate că viaţa asta, chiar acum, nici nu era prima lui viaţă; poate că fusese un dinozaur, cu atâta timp în urmă, încât uitase. (Simţea cum braţele lui se relaxau.) O altă idee în care foarte mulţi oameni credeau se numea rai. Raiul era un loc care depindea de dorinţele tale: locul din viaţă în care te-ai simţit în siguranţă, şi cel mai fericit, şi în largul tău, raiul era acel loc pentru tine mereu, pentru totdeauna.

— O casă drăguţă şi călduroasă, a spus Jonas, cu tine şi cu tati.

Nu a inclus-o şi pe sora lui acolo, a observat Cynthia, dar n-a insistat. Era un mic rit de trecere pentru ea, un moment de întărire a încrederii, o

lecţie despre resursele iubirii chiar şi atunci când nu exista nimic deosebit în care să crezi.

3

Jonas s-a trezit primul – şi-a dat seama de asta ascultând cu atenţie cu obloanele deschise către mare. Singurul sunet care se auzea era ploaia ce se transforma în ceaţă pe pietrele din patio. Adeseori ploua în primele ore ale dimineţii, ca şi cum ploaia, prevenitoare, ar fi vrut să-şi termine treaba devreme, în caz că familia Morey sau ceilalţi locuitori ai insulei aveau ceva planificat. Nu că ar fi fost prea multe de planificat, chiar să fi vrut asta. Încă o plimbare pe plajă, poate, sau o alta cu feribotul din port până în Scilly Bay pentru a mânca un homar. Ăsta era cel mai minunat lucru la acest loc, din punctul de vedere al lui Jonas: timpul pierdut. Aveai nevoie de asta ca să poţi evalua corect şi să măsori nebunia vieţii tale ordonate de acasă, unde câteodată acel prim minut de activitate cerebrală după trezire genera atâta nelinişte, încât trebuia să te ridici din pat doar ca să încetezi să mai gândeşti.

Pe de altă parte, Anguilla începea deja să semene puţin cu acasă. De două ori pe an – în vacanţa de Crăciun şi în cea de primăvară – în ultimii patru ani. Genul acesta de fidelitate nu avea precedent. Probabil că tatăl lui găsise aici ceva care îi plăcea, căci era singurul loc pe care îl vizitaseră vreodată şi în care îşi exprimase dorinţa de a se întoarce. Poate că atunci când Jonas o să

fie de vârsta tatălui său şi o să audă pe cineva rostind cuvântul „acasă”, Anguilla o să fie unul din locurile la care se va gândi.

Şi totuşi, probabil că nu. De fiecare dată închiriau aceeaşi vilă în stil grecesc, deşi părinţii lui cu siguranţă şi-ar fi putut permite să o cumpere. Cel puţin aşa credea Jonas. Nu era întotdeauna uşor să-şi dea seama ce nu-şi mai puteau permite.

April era în camera de dincolo de peretele de la capul lui, cu prietena ei Robin, colegă cu ea, şi simplul gând la Robin i-a atras imediat atenţia lui Jonas şi l-a făcut, oarecum umilitor, să se concentreze. Şi-a lipit urechea de perete, chiar dacă fetele nu aveau să se trezească decât peste vreo două ore. Dormeau împreună în acelaşi pat uriaş, pentru că aşa le plăcea, ceea ce îl provoca pe Jonas într-un fel pe care aproape că îl ura. Mama lui îl îndemnase să-şi invite şi el un prieten în această excursie, dar el nu avea niciun prieten atât de bun; erau băieţii din gaşca lui, dar, sincer, mai bine să nu se vadă o vreme. Robin era înaltă şi slabă, şi avea părul lung, la fel ca toate prietenele nesuferite de la şcoală ale lui April, dar ea era şi în echipa de lacrosse şi ştia cine era Gram Parsons[42], şi se înroşea când râdea, şi se purta drăguţ cu el, şi nu doar când erau şi părinţii lui în cameră. El îşi sublima o mare parte din sentimentele sale pentru ea într-o apreciere sentimentală, privind-o ca pe un personaj tragic, deoarece viaţa ei acasă era foarte

42 Cecil Ingram Connor III (1946–1973), cunoscut ca Gram Parsons, cântăreţ, chitarist şi pianist american, promotor al unui amestec de muzică country, RB, soul, folk şi rock

grea. Tatăl ei era partener la White Case[43] şi erau scandalos de bogaţi – suficient de bogaţi pentru a-şi petrece ei înşişi Crăciunul în Anguilla sau în orice altă parte a lumii, dacă ar fi putut suporta să stea împreună atât de mult timp –, dar mama ei suferea de tulburare bipolară, sau cel puţin aşa o auzise pe mama lui spunând, iar tatăl lui Robin fie că nu putea recunoaşte asta, fie că pur şi simplu prefera să nu facă sacrificiile necesare pentru a se ocupa de ea. În ultimul timp, Robin petrecuse multe nopţi la familia Morey în New York, uneori venind chiar pe neaşteptate. Lui Jonas i se spusese că atunci când Robin era cu ei şi suna telefonul, să nu răspundă până când April sau mama lor nu vedeau numărul. Robin avea un frate mai mare care nu mai venea nici el acasă întotdeauna, deşi nimeni nu ştia unde se ducea.

Tristeţea acestei situaţii nu micşora cu nimic dorinţa lui Jonas de a se masturba, şi aceasta era o oportunitate perfectă, dar apoi ochii i-au căzut pe chitara electrică Gibson pe care o primise cu două zile în urmă ca dar de Crăciun, aşezată pe suportul ei în colţul camerei. Sentimentele lui pentru ea erau la fel de puternice ca pentru orice obiect pe care îl deţinuse vreodată. Gât din lemn de palisandru, doză dublă. Şi-o dorise de atâta vreme, încât era în situaţia ciudată de a şti exact cât costase cadoul lui de Crăciun. Amplificatorul lui era acasă în New York, dar chitara era însoţită de căşti

43 Una dintre cele mai importante firme de avocatură din lume, fondată la New York în 1901, având în prezent birouri în 27 de ţări

wireless, aşa că putea zăngăni fără să deranjeze pe altcineva. S-a ridicat din pat, şi-a pus un tricou şi s-a aşezat pe canapea lângă uşa de sticlă, cu chitara pe genunchi. Ploaia deja se potolea şi cerul se însenina în fâşii mari de alb şi albastru. A auzit o uşă deschizându-se la parter şi nişte paşi în patio, dar la ora asta nu putea fi decât Simon, care punea masa. Jason a decis că o să lucreze la fraza muzicală de deschidere de la „One Way Out”[44], până când tatăl lui apărea pe plajă pentru înotul de dimineaţă. Şi-a pus căştile; o oră mai târziu, când l-a văzut pe Adam îndreptându-se, pe scările şerpuitoare, vopsite în alb, către oceanul calm aflat mai jos de casă, a scos chitara din priză şi a coborât ca să îi spună lui Simon ce voia să mănânce la micul dejun.

Adam a intrat în valul care se spărgea uşor de ţărm până când fundul apei s-a adâncit, apoi s-a răsucit şi a făcut pluta, cu degetele de la picioare ieşindu-i din apă, şi s-a uitat în sus la vilă. Apa din capătul golfuleţului era imposibil de caldă. Un cargobot ieşea prin partea de nord, în largul Atlanticului, şi l-a privit un timp, dar nu putea să-i distingă înaintarea. Până şi dâra de fum care plutea în urma lui era nemişcată, ca într-un tablou. A înotat încolo şi încoace un timp, dar când s-a oprit, apa sărată l-a susţinut uşor, aşa că a închis ochii. Când i-a deschis din nou, siluete feminine se agitau pe patio şi el a ieşit din apă, a luat prosopul

44 Blues înregistrat la mijlocul anilor ’60 de Sonny Boy Williamson II şi Elmore James, şi apoi popularizat în versiune rock de trupa The Allman Brothers în anii ’70

pe care Simon îl agăţase de scaunul de plajă pentru el şi a urcat din nou scările.

— Ai putea să-ţi pui o cămaşă, fiu al naturii, i-a spus Cynthia, dându-şi ochii peste cap către fete, aşa că el s-a ridicat din nou în picioare şi s-a dus în dormitor să-şi ia una.

Simon, care ştersese de apă scaunele şi deschisese umbrela ce ferea masa de soare, turna acum cafeaua şi lua comanda de omletă. El era unul dintre elementele de confort ale casei; vara, în extrasezon, mergea la colegiu în Atlanta, în vreme ce iarna se ocupa de nevoile oaspeţilor vilei şi dormea în casa părinţilor lui. Cynthia le-a surprins pe April şi Robin dându-şi coate uneori când Simon intra în cameră sau ieşea, dar era în regulă. N-aveau decât. Se mândrea cu faptul că nu vorbea cu fiica ei despre sex sau bărbaţi în modul dezaprobator al celor mai multe mame.

— Robin, a spus ea, fusta aia arată atât de drăguţ pe tine.

I-o dăduseră cadou de Crăciun şi Cynthia era mândră de cât de bine i se potrivea lui Robin. Era fascinată de Robin, care avea totul şi nimic. Îi plăcea grozav faptul că putea să aibă nişte părinţi atât de proşti şi de mizerabili, şi totuşi să le facă în ciudă şi să fie atât de dulce, şi de echilibrată, şi de sigură pe sine la cincisprezece ani.

Robin s-a oprit înainte de a se aşeza, şi a făcut o mică piruetă, cu un aer de modestie.

— E foarte frumoasă, Cynthia, a spus. Mulţumesc din nou. Deci, ce avem azi în program?

— Hm, a făcut April. Să ne bronzăm lângă

piscină câteva ore şi pe urmă iar să mâncăm?

— Asta-mi place mie la tine, a remarcat Robin. Întotdeauna gata să gândeşti într-un mod convenţional.

— Adam, a spus Cynthia în timp ce el se aşeza din nou la masă, tu joci golf în dimineaţa asta, nu? La ce oră? Nouă patruzeci şi două, a răspuns el.

— Atât de precis, a comentat Cynthia. Asta admir eu la golf.

S-a întors către fiul ei şi l-a surprins holbându-se la sânii lui Robin. „Dumnezeule, ce naşpa să fii băiat!”, şi-a spus. „Total patetic şi condamnat să o ştii.”

— Şi când ai de gând să-l iniţiezi pe tânărul Jonas în misterele golfului? a întrebat.

Jonas şi-a scăpat din mână furculiţa şi şi-a fluturat mâinile în faţa lui.

— Te rog, Doamne, nu, a protestat.

— Poate într-o zi când a făcut ceva cu adevărat groaznic, a spus Adam.

Au tăcut cu toţii când le-au sosit farfuriile. Umbra aruncată de vilă s-a dus de pe ei, căci soarele a urcat puţin mai sus pe cer. Adam şi-a terminat cafeaua şi şi-a pus palma peste ceaşcă atunci când Simon a venit să i-o umple din nou. S-a scuzat şi s-a dus în dormitor ca să se schimbe în pantaloni scurţi, tricou polo şi o şapcă de baseball. Şi-a aruncat crosele pe bancheta din spate a maşinii lor închiriate şi a pornit-o spre nord pe singura şosea a insulei, pe lângă terenuri năpădite de buruieni, intrările discrete în staţiunea exclusivistă şi exterioarele în culori pastel

strălucitoare ale unor case în care nu mai locuia nimeni. La un moment dat, a aşteptat răbdător până când câteva capre au avut chef să se dea la o parte de pe drum. A trecut pe lângă terenul de golf şi mai departe, până în micul cartier comercial din Shoal Bay East, în capătul de nord al insulei. Acolo era un bar deschis chiar şi la ora 10 dimineaţa; a parcat în umbra din spatele clădirii şi a traversat strada până la Royal Naţional Bank of Anguilla.

Nu prea semăna a bancă; mai degrabă arăta ca un cabinet de doctor, cu o femeie grasă, cu pleoape grele, îmbrăcată într-o rochie roz strâmtă, aşezată la un birou de recepţie; în spatele ei era o uşă închisă, cu o cameră de luat vederi deasupra. Adam n-o mai văzuse pe femeie până acum.

— Domnul Bryant? a întrebat-o.

Ea l-a măsurat din cap până în picioare cu un aer regal, apoi s-a ridicat şi a intrat pe uşa din spatele ei fără niciun cuvânt. Adam a ridicat privirea către cameră. Femeia a reapărut după câteva secunde şi i-a făcut semn să intre, acum zâmbind în vreme ce închidea uşa în urma lui.

Domnul Bryant s-a ridicat din spatele unui birou vechi de metal şi i-a strâns mâna lui Adam. În spatele lui se vedeau două fişete metalice joase, peretele lambrisat şi, printr-o fereastră îngustă, portul albastru.

— Crăciun fericit, domnule Adam, a spus el. Aveţi tot ce vă trebuie? Se referea la vilă. Nu avea absolut nicio legătură cu vila sau cu cei ce se ocupau de ea, dar îi plăcea să întrebe. Vă simţiţi bine?

— Ca întotdeauna, a răspuns Adam.

— Familia e bine?

— Foarte bine. Şi a dumitale?

Domnul Bryant a încuviinţat din cap drept răspuns, sau poate doar dădea din cap aprobator la întrebare. Nu cunoştea niciunul familia celuilalt, dar, aşa cum aflase Adam, politeţurile nu puteau fi ignorate atunci când aveai de-a face cu domnul Bryant. Acum, acesta şi-a desfăcut mâinile cu degete lungi, a deschis sertarul biroului şi a scos de acolo un teanc de cinci cecuri, toate pentru sume diferite, prinse cu o agrafă. A scos agrafa şi i-a întins lui Adam cecurile. Acesta a aruncat o privire peste ele, deşi nu cu foarte mare atenţie; le-a îndoit, le-a băgat în buzunarul pantalonilor săi scurţi şi s-a ridicat ca să dea mâna pentru a doua oară cu domnul Bryant.

— Prietenul meu zice să-l aşteptaţi în jurul Paştelui, a spus Adam.

— La dispoziţia dumneavoastră. Când aveţi avionul spre casă?

— Mâine.

Domnul Bryant a ţâţâit cu părere de rău.

— O să rataţi regata, a spus. Ei, asta e. Vă cheamă datoria, sunt convins.

Şi-au strâns din nou mâinile, cu căldură. Adam nu a înţeles niciodată de ce era atât de important pentru domnul Bryant să trateze legătura lor ca pe o relaţie de prietenie, dar nici nu voia să-l supere.

S-a întors pe o rută diferită, fără să se grăbească, mai puţin de dragul caracterului secret al întâlnirii cât pentru o ultimă privelişte peste apă

a dealurilor Saint Martin, înainte să se lase ceaţa. Era însă doar unsprezece fără un sfert, iar o rundă de golf plauzibilă trebuia să dureze cel puţin trei ore. Aşa că s-a îndreptat spre teren, a intrat în magazinul de acolo şi a cumpărat două găleţi mari de mingi pentru terenul de practicare a loviturilor. Înainte să înceapă, a scos cecurile din buzunar şi le-a băgat într-unul din compartimentele cu fermoar ale genţii de golf. Se făcuse atât de cald, încât era singurul de pe teren, dar nu-i păsa. Căldura rareori îl supăra, iar mustrările pe care aveau să i le aducă o uşoară insolaţie nu aveau decât să confirme prezenţa lui pe terenul de golf.

O jumătate de oră mai târziu, transpiraţia curgea pe el, dar lovea cu adevărat mingea, mai bine decât o făcuse de multe luni încoace. Driver-ul lui bătea aproape 260 de metri. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, încât ajunsese să regrete că nu avea timp să ajungă şi pe terenul de golf propriu-zis.

La prânz avea loc o întâlnire a Coaliţiei pentru Şcolile Publice la un restaurant din Soho, care, conform oricărui standard rezonabil, ar fi trebuit să se termine până la trei; dar nu s-a terminat, şi când Cynthia nu a mai putut suporta, s-a ridicat şi şi-a cerut scuze că pleacă mai devreme, dar avea oră la doctor în centru. Până să reuşească să ajungă la uşă, a fost oprită de zece femei care şi-au exprimat speranţa falsă că nu era nimic serios. În astfel de zile trebuia să respire adânc şi să-şi aducă aminte că totul era pentru o cauză bună,

adică să despartă aceste clevetitoare fără ocupaţie de câteva din milioanele lor, astfel încât acele milioane să poată începe să facă nişte lucruri bune în lume. Asta ocupa o mulţime de timp. Sigur, putea să stea acasă şi să scrie cecuri, şi când Adam începuse să facă bani serioşi, la asta se gândise iniţial să facă; dar un cec gras era o risipă pe matroanele astea proaste care habar n-aveau să facă ceva mai substanţial decât să trimită invitaţii la un eveniment de caritate, şi înainte să-şi dea seama, s-a şi implicat. Şi nu doar în CŞP; s-a implicat, la un alt nivel, în Fondul parcului Riverside[45], Coaliţia pentru Persoanele fără adăpost[46] şi Big Brothers Big Sisters[47]. Avea însă o regulă: să stea departe de societăţile de caritate legate de boli; acestea aveau ceva care i se părea în primul rând arogant, o aruncare de bani veselă şi nepăsătoare către inefabil, gen Nu Vreţi Să Veniţi Cu Noi în Lupta împotriva Morţii? Ştia că la un anume nivel nu avea dreptate în ceea ce le priveşte, dar îşi urma principiul. Prefera cauze ce se ocupau de lucruri care chiar puteau fi îmbunătăţite, nu lumea greu de înţeles a genelor şi virusurilor, ci doar felul, în general de mântuială, în

45 Riverside Park Fund, asociaţie pentru îngrijirea şi conservarea parcului Riverside, creat în anii 1870 şi care se întinde pe 330 de acri în partea de nord-vest a Manhattanului

46 The Coalition for the Homeless, organizaţie newyorkeză creată în 1981, care oferă persoanelor fără adăpost hrană, locuinţe, cursuri de pregătire profesională şi programe speciale pentru tineri

47 Big Brothers Big Sisters of NYC, organizaţie nonprofit creată în 1904, care urmăreşte sprijinirea copiilor pentru a-şi atinge potenţialul cu ajutor profesional

care funcţionau instituţiile umanitare – pentru cei fără adăpost, şcolile publice, Habitat pentru Umanitate[48], lucruri de genul ăsta. Orice îmbunătăţea soarta copiilor îi lua banii într-o clipă.

— Sunteţi amabile, spunea Cynthia, zâmbind şi dându-se înapoi, dar nu, nu e nimic grav, doar o programare făcută cu luni în urmă, şi ştiţi ce greu e să ajungi la tipii ăştia.

Şi asta probabil le-a lăsat convinse că se ducea să-şi facă un lifting de fund sau ceva asemănător, dar nu conta. Adevărul e că tot ce avea de făcut era să dea un telefon, dar unul personal, care trebuia dat înainte de terminarea programului de lucru, şi-şi pierduse orice speranţă că puteau să încheie întâlnirea asta la timp. Era un soi de adevăr universal în lumea organizaţiilor nonprofit că totul dura cel puţin de două ori mai mult decât era nevoie. Trebuia să-şi programeze de obicei şedinţa cu psihiatrul la ora cinci după-amiaza, deoarece ajunsese să aibă atâtea angajamente, încât aceasta era singura fereastră disponibilă; dar dacă avea şi un eveniment în cursul serii, aşa cum se întâmpla adeseori, erau zile când, dacă îl vedea pe psihiatru, nu-şi mai vedea deloc copiii, aşa că până la urmă a renunţat cu totul la terapie. Nu mai era loc pentru ea în cursul zilei, ceea ce constituia probabil cea mai bună circumstanţă pentru a o încheia, şi-a spus Cynthia, şi probabil motivul

48 Habitat for Humanity, organizaţie internaţională nonguvernamentală, nonprofit, creată în 1976, care are ca scop construirea unor locuinţe simple, decente şi la un preţ convenabil

pentru care se dovedise mai uşor decât se aşteptase.

În ciuda îngustimii blestemate a străzilor din Soho, şoferul ei pierdea vremea chiar acolo, în faţa restaurantului. Au pornit-o către West Side Highway, şi ea a dat să-şi deschidă chiar atunci telefonul, dar nici în faţa şoferului nu voia să vorbească. Era un tip de încredere, însă nu avea nicio legătură cu încrederea. Jumătate de oră mai târziu era acasă. Stăteau în apartamentul cel nou de pe Columbus de aproape doi ani, după câţiva ani agitaţi petrecuţi în casa din East End, pe care ea o iubise atât de mult când o cumpăraseră. Aproape imediat ce renovarea se încheiase, ea începuse să se uite, trădătoare, la secţiunea de imobiliare din ziare. Dar un lucru nemaipomenit la Adam era că nu i-a făcut scandal decât într-o singură noapte, pentru că adevărul era că înţelegea. A înţeles de ce nu o deranja să împacheteze iar totul, de ce găsea atâta romantism în nou, de ce îi era atât de greu să stea într-un loc care îşi atinsese potenţialul maxim. Plus că obţinuseră o avere de fiecare dată când au vândut. În definitiv, ăsta era Manhattanul; toată lumea voia un locşor aici, şi nu se mai construia nimic.

Şi totuşi, apartamentul de pe Columbus era atât de minunat, încât Cynthia nu-şi putea imagina că o să se sature vreodată de el; un penthouse duplex care dădea direct către planetariul din spatele Muzeului de Istorie Naturală. Noaptea, sferele străluceau albastre prin pereţii de sticlă ai

planetariului şi, de la ferestrele care înconjurau apartamentul aflat cu treizeci de etaje mai sus, Cynthiei i se părea aproape ca şi cum casa lor se întorcea pe planetă după o călătorie de o zi în spaţiu. Copiii aveau cea mai mare parte a etajului de jos pentru ei; acolo exista o intrare separată, ceea ce însemna că Cynthia avea mai puţin control asupra venirii şi plecării lor decât înainte. Erau deja prea mari pentru a vrea sau a avea nevoie să fie însoţiţi la şcoală şi apoi acasă, şi se întâmplau atâtea în viaţa lor, socială sau de altă natură, încât nu era întotdeauna posibil ca ea să ştie exact când avea să-i vadă. Sau chiar şi pe Adam.

Ceea ce uneori putea să dea naştere unui sentiment de singurătate; dar astăzi Cynthia s-a bucurat să ajungă acasă şi să nu mai găsească pe nimeni acolo. Nu era încă cinci, aşa că l-a sunat pe contabilul lor; ştia că el ar fi răspuns la telefonul ei indiferent de oră, dar nu-i plăcea să-l deranjeze. L-a rugat să se ocupe de un transfer bancar pentru ea, unul mic, doar zece mii, dar era important să fie făcut imediat.

— Charles Sikes, a spus ea.

L-a auzit tastând; purta una din acele căşti cum numai dispecerele purtau înainte.

— Acelaşi cont ca până acum?

— Aceeaşi bancă, alt oraş, a spus ea şi a scos din buzunar o scrisoare împăturită, printată, şi i-a citit numărul.

El l-a notat, şi pe urmă, la fel ca întotdeauna, a întrebat-o ce fac copiii, pe care nu îi cunoscuse niciodată, dar pe care îi ştia în felul lui, după care

şi-au luat la revedere.

Încă nu venise nimeni acasă. Cerul iernatic de dincolo de ferestrele livingului începea să devină cenuşiu. Cynthia a deschis o sticlă de vin, a luat o ţigară din pachetul pe care îl ţinea ascuns în bibliotecă, în spatele albumului legat în piele cu fotografii de la nuntă, şi-a pus din nou paltonul şi a ieşit pe terasa care dădea spre planetariu. A stat aşa poate douăzeci de minute, uitându-se în jos la planetele nemişcate, ascultând simfonia sunetelor vagi care treceau drept tăcere. Apoi, într-un elan de caritate, şi-a deschis din nou telefonul şi a sunat-o pe mama ei.

Ruth a părut aproape ofensată să o audă, deşi nu mai ofensată decât era de orice se ivea pe neaşteptate, fără a-i da timp să se pregătească.

— Facem pe cât de bine e de aşteptat, a spus ea. Warren nu o duce prea grozav cu sănătatea, după cum ştii.

Cynthia nu ştia; sau poate ştia – în conversaţia mamei sale era greu să separi realitatea de previziunea sumbră.

— Păi, spune-i că sper să se simtă mai bine.

— Ce fac copiii?

— Sunt foarte bine. Atât de ocupaţi, că abia îi mai văd. Cantitatea de teme pentru acasă e de-a dreptul uriaşă. A urmat o pauză şi, cumva, Cynthia şi-a dat seama cu ce trebuia să o umple. Îmi pare rău că n-am reuşit să venim în vizită, a spus.

— Probabil că oricum nu era cel mai bun moment pentru o vizită, a replicat Ruth.

— Ai dreptate, a aprobat Cynthia, înţelegând-o

greşit. E imposibil să plecăm. Câteodată mă întreb de ce trebuie copiii să muncească atât de mult. Dar chiar săptămâna trecută am fost într-o şcoală publică din East Harlem…

— Dumnezeule mare, de ce?

— Cu organizaţia asta de caritate pentru care lucrez. Inauguram un laborator de informatică. Oricum, nici n-ai crede…

— Educaţia ta a fost întotdeauna foarte importantă pentru mine, a spus Ruth. A fost pe primul loc.

Cynthia a râs într-un fel neruşinat şi a tras repede din ţigară.

— Glumeşti? a întrebat, suflând fumul. Dirksen? Locul ăla era ca o prăvălie de droguri. Era o profesoară de engleză acolo care s-a sinucis în vacanţa de Crăciun. Ţi-aduci aminte? E o adevărată minune că am învăţat naibii ceva în locul ăla.

Ruth a închis ochii. Încerca să pregătească ceva pentru cină, chiar dacă Warren probabil că n-o să mănânce nimic; se simţea atât de rău, încât nu se ridicase din fotoliul din living decât ca să se ducă la baie, şi chiar şi pentru asta trebuise să o strige pe ea. A pierdut o parte din ceea ce spunea Cynthia, pentru că atunci când îl apuca pe el tuşea, era atât de chinuitoare, că ea nu mai auzea nimic.

— Nu ştiu ce te aşteptai de la mine să fac, a spus Ruth. Cu siguranţă nu erau bani pentru o şcoală privată. A fost destul de greu şi să păstrez casa în anii ăia.

— Există soluţii, a spus Cynthia, aruncându-şi

ţigara peste balustrada terasei şi auzind o cheie răsucindu-se în uşa de la intrare. E doar o problemă de priorităţi.

— Ei, mă rog, a spus Ruth. Tu cu siguranţă ai reuşit să te descurci foarte bine.

*

Eu: bărbat alb, singur, 27 – fan Big Mets, venit bun, nu mă tem de aventuri. Dispus să gândesc pe termen lung sau, dacă aşa preferi, fără obligaţii. Tu: atletică, 19–24, păr lung. Să nu te temi să acţionezi dacă momentul pare potrivit. Fotografie, te rog.

A lăsat deoparte orice referinţă la faţa lui, în special la nas, pentru că deşi pe unele femei le interesa, celor mai multe, descoperise el, nu le păsa. Dar aşa părea corect, deoarece nici el nu menţionase nimic despre ce-i plăcea sau nu-i plăcea la o faţă – acea urmă de mustaţă, de pildă, care distrugea total orice relaţie. A apăsat pe „Trimite” şi a trecut din nou pe streaming-video-ul cu Kasey în apartamentul ei din California. Poate era California. Ferestrele erau întotdeauna acoperite, aşa că putea la fel de bine să fie în Bayside, abonaţii ei nu ştiau. Acum, ea era în bucătărie şi îşi făcea un fel de smoothie. Pe barul din bucătărie, lângă blender, se afla un laptop, aşa cum era în fiecare cameră din casa lui Kasey, şi, astfel, ea putea vedea, la fel ca el, cererile scrise de tipii înnebuniţi: „Scoate-ţi topul”. „Mmm, ce gust are chestia aia?” Era destul de stânjenitor. El

încetase să mai comunice cu Kasey cu câteva luni în urmă, dar încă se mai uita la ea, şi contorul încă mai taxa din cardul lui de credit.

„Mi-ar plăcea nişte sex oral fără să plătesc pentru el”, aşa trebuia să scrie în anunţul lui, asta dacă ar exista vreun anunţ sincer. Se spunea că existau femei, poate că nu multe, dar tot erau câteva, care gândeau la fel cum gândesc bărbaţii, dar era probabil un mit. În realitate nu îl interesa absolut deloc să gândească pe termen lung – ăsta era doar unul din lucrurile alea pe care trebuia să le spui dacă voiai să primeşti vreun răspuns. Era atât de tensionat tot timpul, dar tensiunea aia putea, dacă o forţai, să se canalizeze în sex şi, astfel, putea să fie descărcată. Întotdeauna funcţiona, dar nu funcţiona pentru mult timp. El avea parte de mult stres în viaţă pe care să-l respingă.

Şi, ca şi cum voia să-l pedepsească pentru că lăsase gândul ăsta să-i intre în cap, mobilul i-a sunat în dormitor. De fapt, avea trei telefoane mobile – erau înşirate pe comodă –, dar îşi dădea seama după sunet că era cel cu cartelă.

— Devon, care-i treaba, a spus Adam, dar nu a sunat ca o întrebare. Deci avem nişte Bantex-uri, da? Servicii financiare? Treci pe poziţie short. Dar putem să nu ne grăbim. Avem vreo două luni. Aşa că ia-o încet. În tranşe mici.

Asta era întotdeauna mantra lui: în tranşe mici. Nu mai mult de un anumit număr de acţiuni într-o tranzacţie, pentru că orice depăşea acel număr se

presupunea că declanşa radarul SEC[49].

— Ha, a făcut Devon. Ce zici de asta? Tocmai citeam despre ele că o duc foarte bine.

Un moment de tăcere.

— Ştiu, ştiu, a spus Devon. Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine.

Adam părea să fie într-un taxi.

— Şi atunci, despre ce să vorbim? Ce-ţi face familia?

Adam a râs, nu cu răutate.

— Sunt bine, mersi. Ascultă, ştii că n-ar trebui să stăm de vorbă mai mult decât e nevoie. Oricum, sunt sigur că un tip neînsurat ca tine are un program.

— Absolut. Am o întâlnire.

— Bravo, a spus Adam. Distracţie plăcută.

A închis. Era aşa al naibii de calm de fiecare dată. Într-un fel, Devon s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi auzit, măcar o dată, o notă de panică în vocea lui Adam, dar în alte feluri l-ar fi făcut să se simtă infinit mai rău. Parcă era din nou la liceu cu tipul ăsta. Era unul din bărbaţii ăia alfa, stăpân pe orice situaţie, cel care primise toate darurile, unul din tipii ăia de care ţi-ai bătut joc fără milă până în ziua în care chiar te-a adus înăuntrul cercului, şi atunci te-ai transformat într-o mică scârbă cu un rânjet prostesc. Se întâlneau foarte rar – poate de trei sau patru ori în ultimul an –, dar pe urmă Devon se simţea mereu umilit de cât de slugarnic spusese „da” la orice.

---

49 Securities and Exchange Commission (Comisia pentru Valori Mobiliare şi Burse de Valori din SUA)

A pus telefonul la loc pe comodă şi s-a întors la ecran, dar Kasey era în baie; erau camere şi acolo, bineînţeles, dar el s-a încruntat şi s-a dus în bucătărie să vadă dacă găsea ceva de mâncare. Unora le plăceau mizeriile perverse.

Băgaseră în afacere şi alţi câţiva oameni – trebuiseră să o facă, pentru a putea merge pe tranşe suficient de mici – prieteni de-ai lui din vremurile vechi, din Long Island, când stătea călare pe telefon toată ziua, sunând la potenţialii cumpărători, prieteni care acum lucrau la firme mai cinstite. Deschiseseră conturi pentru mătuşi, veri, pentru oricine reuşiseră să strângă informaţii suficiente pentru un cont, şi prin ele efectuau tranzacţiile. Pentru mulţi dintre tipii ăştia, Devon însuşi era instigatorul, creierul, cu toate că, bineînţeles, fără un pont pe baza căruia să acţioneze, nu erau decât un grup de oameni recrutaţi care voiau să le meargă bine. A simţit că îl supără din nou stomacul. Poate pentru că nu mâncase nimic, dar asta, şi-a amintit când a deschis şi a închis congelatorul de câteva ori, era doar pentru că nu se afla nimic de mâncare pe acolo. A scos în schimb din congelator sticla de votcă cu aromă de pară, iar în dulap a mai găsit o jumătate de pungă de chipsuri cu sare. *Voilà!* Cina.

Şi-a turnat nişte votcă şi s-a aşezat în faţa calculatorului. Kasey stătea la masa din bucătărie şi scria ceva – poate plătea nişte facturi? –, dar cel puţin îşi scosese acum chiloţii, ceea ce era promiţător. Apartamentul lui avea un aer spartan plăcut, ceea ce însemna că era compus dintr-o

canapea şi un televizor plat, amândouă imense şi scumpe, şi un covor imens şi ieftin, şi cam atât. Nimic pe pereţi. Cumpărase un soi de gravură cu podul Golden Gate şi o agăţase pe perete deasupra canapelei, dar se simţise aiurea şi snob uitându-se la ea – gen: „Chiar îmi pasă de podul Golden Gate?” – şi o dăduse jos. În dormitor erau un pat, o comodă şi un dressing, iar sub un panou în tavanul din dressing, o geantă de sport cu vreo sută şaizeci de mii de dolari în ea. Asta, simţea Devon, era adevărata sursă a problemelor lui cu stomacul, deşi în acelaşi timp se întreba dacă nu era doar o aiureală dramatică, dacă stomacul lui nu se va calma atunci când va mânca o hrană echilibrată şi, în general, va avea mai multă grijă de sine.

S-a dus în bucătărie să arunce punga de chipsuri şi s-a întors cu sticla de votcă. După o vreme, chestia asta avea acelaşi gust ca bomboanele Jolly Rancher. De ce trebuia el să facă toată munca de jos? Banii reprezentau răspunsul, deşi cu cât făcea mai mulţi, cu atât îi era mai greu să-şi dea seama cum să-i cheltuiască, sau chiar unde să-i pună fără să atragă atenţia. Dumnezeule, un sex oral ca la carte ar face minuni acum, s-a gândit el. Era o firmă de escorte la doar câteva străzi de casa lui; avea numărul la apelare rapidă. I-a sunat şi a întrebat dacă Teresa era disponibilă în acea seară, doar ca să-şi limpezească mintea de tot. La dracu’ cu Bantex, măcar până mâine. Toată paranoia asta cum că ar fi urmărit îl făcea să se simtă tot timpul rău. Punea pariu că şi ceilalţi se simţeau la fel de rău. Dar nimeni nu-i urmărea, s-a

gândit în timp ce se deconecta de la Kasey, punea sticla înapoi în congelator şi ridica nişte rufe de pe podea. El era cel care făcea toată urmărirea. Pentru asta plăteai. Eu te văd, dar tu nu mă vezi.

Titlurile nu erau considerate importante la Perini, dar se dezvoltase o ierarhie firească ce era respectată. Încrederea lui Sanford în Adam îl făcea pe acesta numărul doi de facto; acum petrecea mai mult timp în afara firmei, făcându-le curte investitorilor, bând cu ei, fermecându-i, impresionându-i, seducându-i pentru a le câştiga încrederea chiar şi după rarii paşi greşiţi sau în timpul perioadelor grele, întotdeauna scurte. Exact genul de lucruri pe care le făcea pe vremuri toată ziua însuşi Sanford – şi la care nu renunţase încă, deşi nu-i mai plăceau aşa de mult acum, şi totodată părea să admită că tinereţea făcea parte din pachetul pe care investitorii voiau să îl cumpere. De fapt, Sanford nu arăta deloc mai bătrân, doar mai desfrânat, puţin mai buhăit şi mai puţin adunat.

Nimeni din firmă nu îl invidia pe Adam pentru bunăvoinţa şefului; acceptarea lor se măsura în glumele pe care le făceau cu orice ocazie despre convertirea clară din ultima vreme a lui Sanford la homosexualitate. În fiecare post, în afară de al lui Adam şi al lui Bill Brennan, se schimbaseră cel puţin o dată oamenii, de când sosise Adam acolo; Parker fusese discreditat până când demisionase, cu aproape trei ani în urmă, şi pentru că nu mai venise să joace baschet, Adam nu ştia ce se mai

întâmplase cu el. Atmosfera frăţească generală a firmei era neschimbată. Cei mai mulţi dintre angajaţi erau mai tineri decât Adam acum, dar el tot putea să alerge mai repede ca ei, să ridice mai multe greutăţi şi să bea mai mult decât ei, şi, deşi ei îi respectau statutul de superior al lor, el aparţinea acelui loc din toate punctele de vedere importante. Şi totuşi, exista desigur un lucru decisiv în însăşi prezenţa lui în acea firmă, pe care niciunul dintre ei nu îl bănuia măcar, iar faptul că nu ştiau adâncea acea linie de hotar, preţuită de Adam, între propriul lui caracter şi al celorlalţi.

După-amiezile de vineri la muncă tindeau să degenereze într-un început timpuriu al weekendului de burlac pentru angajaţii mai tineri, cu bere, şi campionate de foosball, şi o relaxare generală a eurilor lor profesionale încărcate de adrenalină; de obicei, ultima oră de program era dedicată discuţiilor despre motivele pentru care barul unde fuseseră vinerea trecută se dovedise naşpa şi care era cel pe care să-l încerce în schimb în acea seară, dar, într-o după-amiază anume de primăvară, au reuşit să-l convingă pe Adam să vină cu ei la un eveniment oarecare cu bufet despre care aflaseră şi care avea loc în Teatrul Delacorte din Central Park. O adunare de fonduri pentru ceva. Brennan avea bilete şi toţi îşi doreau atât de tare prezenţa lui Adam, încât chiar s-au oferit să plătească pentru el.

— Nu pot să mă îmbăt prea tare, a spus Adam. Mâine e ziua de naştere a fiului meu.

Un alt motiv pentru care să bea.

Au ocupat una din mesele rotunde de pe scena goală şi acolo şi-au cunoscut chelneriţa, al cărei nume era Gretchen. Gretchen era tatuată provocator şi a recunoscut fără tragere de inimă că era actriţă, dar nu a vrut să le spună ce vârstă avea, ceea ce a dus la un consens general că nu avea mai mult de douăzeci şi doi.

— Doamne, ce mi-ar mai plăcea puţină păsărică de-aia hippy, a spus Brennan.

— Pentru că ele te urăsc. De-aia.

— Da, a spus el. Da. Pentru că ea mă urăşte. Exact de-aia.

Au comandat într-una de băut pentru ca Gretchen să se tot întoarcă la masa lor, şi de fiecare dată când se oprea acolo flecăreau cu ea tot mai stângaci. Credeau că lipsa lor de fineţe era ilară. Gretchen ştia că nu trebuia să flirteze cu ei, dar în acelaşi timp era destul de profesionistă, a remarcat Adam, cât să nu lase să se vadă dispreţul ei pentru tipii ăştia. Bacşişurile începeau să devină scandaloase. Cumva, s-a pornit un pariu foarte serios legat de întrebarea dacă Gretchen avea un piercing în limbă. Ea s-a întors cu o Maker’s pentru toată lumea, cu excepţia lui Adam. L-a impresionat că încă nu era speriată de ei.

— Gretchen, a spus Brennan foarte serios, nu vreau să pară aiurea, dar dacă deschizi gura mare şi zici „Aaaa”, o să mă faci un om bogat.

— Domnilor, vă doresc noapte bună, a spus Gretchen, zâmbind.

A luat şi ultimele pahare de pe masă şi a plecat. Câteva minute mai târziu, Adam s-a ridicat

să plece şi el acasă, stârnind un val de întrebări despre fermitatea heterosexualităţii sale. Dar în loc să iasă pe uşa de intrare a teatrului, el s-a întors şi a coborât sub galerie, unde fuseseră instalate bucătăria şi barul, şi când a găsit-o, ea şi-a dat ochii peste cap şi a zâmbit.

— Nu mă lua în seamă, i-a spus el. Îţi număr tatuajele.

— Păi, n-o să obţii un număr corect, a replicat ea.

— Eu sunt un om foarte ocupat. Trebuie să mă întorc repede la masă pentru că sunt responsabil cu ornamentele din centrul mesei. Le plantăm în Sheep Meadow[50]. Aşa că am nevoie doar de numărul tău de telefon şi am plecat.

Ea s-a întors şi s-a uitat la el, cu capul aplecat într-un unghi întrebător, iar el şi-a dat seama că ea era amuzată nu de ceea ce spusese el, ci de altceva.

— Cât de beat eşti? l-a întrebat.

— Absolut deloc. Doar că trebuie să te mai văd. Nu vreau să trăiesc într-o lume în care femeile ca tine nu mai sunt niciodată văzute din nou.

Ea l-a privit lung în vreme ce barmanul îi încărca tava.

— O, asta, a spus el, prinzându-şi degetul cu verigheta, asta iese imediat de-aici.

Ea a râs.

— Las-o acolo, a spus. Îmi plac tipii însuraţi.

50 Pajişte de 15 acri aflată în partea de vest a Central Park, un loc preferat pentru picnicuri cu familia, înălţatul zmeielor, statul la soare sau pur şi simplu relaxare

Păstrează lucrurile la un nivel elementar. Ai o căsnicie fericită, nu-i aşa?

— Extrem, a spus el.

Ea i-a luat mâna şi i-a scris un număr de telefon în palmă.

— Uau, a spus Adam. Ce lume!

Soarele apunea înaintea lui în vreme ce o lua spre vest pentru a ieşi din parc. Nu se grăbea; era probabil una dintre cele mai frumoase nopţi ale anului. În rarele momente când se oprea şi se gândea la tot, era vital pentru părerea lui Adam despre viaţa lui profesională faptul că nu fura de la nimeni, în lumea investiţiilor de capital, câştigul cuiva nu compensa pierderea altcuiva: creai bogăţie acolo unde înainte nu era bogăţie, şi dacă o făceai suficient de bine, asta mergea la nesfârşit. Ceea ce făcea Adam era doar o iniţiativă bazată pe acea idee, o manifestare neobişnuit de îndrăzneaţă a ei. De ce să fie el împiedicat – sau, şi mai rău, să se împiedice singur – să găsească o modalitate de a acţiona pe baza a ceea ce risca suficient pentru a şti şi a sintetiza? Era nevoie şi de abilităţi de lider, pentru că nu puteai realiza singur aşa ceva, chiar dacă voiai. Pentru a reduce la minimum riscul, trebuia să dispună de încrederea şi loialitatea totală a lui Devon şi a celor câţiva prieteni pe care el îi adusese în treaba asta de la firme de brokeraj din tot oraşul. Şi asta şi făcuse. Devon se dovedise a fi un tânăr înclinat spre nelinişte, dar ori de câte ori păruse pe punctul de a renunţa, cinci minute cu el erau suficiente pentru Adam ca să-l liniştească, asigurându-l că erau stăpâni pe situaţie.

Nici măcar nu era principala lui sursă de venit, sau cel puţin nu mai era. Salariul lui la Perini crescuse substanţial, şi pe merit. Asta era mai degrabă un bonus pe care şi-l acorda singur. În cursul activităţii sale afla unele lucruri despre o anumită companie, lucruri care nu erau de natură publică; pe baza acestor informaţii îi dădea lui Devon instrucţiuni să vândă sau să cumpere acţiuni ale acelei companii, răspândite prin vreo treizeci de mici conturi cu nume false, administrate de Devon şi de ceilalţi; fiecare cont îşi transfera profiturile în diferite bănci offshore, iar toate acestea trimiteau banii, în tranşe mici, la Royal Naţional Bank din Anguilla, care avea politici mult mai prietenoase cu oamenii de afaceri. Partea lui Adam în ultimul an era de mai puţin de jumătate de milion. Sigur, era o rezervă frumuşică şi fiecare sumă, cât de mică, se adăuga la plaja de posibilităţi din vieţile celor din familia sa. Ar fi putut să pună capăt oricând întregii scheme şi, în ceea ce priveşte traiul lor de zi cu zi, mai mult ca sigur că n-ar fi simţit deloc absenţa banilor.

Dar, oricum, nu era vorba doar despre bani. Mai mult decât despre bani, care trebuiau cheltuiţi cu o oarecare grijă, era vorba despre exercitarea acelei abilităţi de a refolosi informaţii pe care cei din jurul lui erau prea timizi sau prea mărginiţi pentru a şti ce să facă cu ele. De pildă, seara de acum două săptămâni, când el şi Brennan rămăseseră în birou ca să bea un whisky după o zi lungă şi se amuzaseră împreună de fostul coleg de frăţie al lui Brennan, care lucra la Bantex şi care îl

sunase înnebunit de frică pentru că toţi cei din firmă fuseseră citaţi în faţa marelui juriu. Asta făcea ca toată schema să fie incitantă, şi acum, ăsta era motorul şi răsplata ei: sentimentul de a trăi în acelaşi timp în două lumi diferite, una care era vizibilă celorlalţi şi una care nu era. În fiecare zi el se uita în ochii lui Sanford şi îşi confirma, cu uimire, că bătrânul era atât de orbit de afecţiunea pentru el, încât nici măcar nu-l vedea.

Pe un teren de joacă, Adam a găsit o ţâşnitoare şi şi-a spălat cerneala de pe mână. Nu a făcut înainte niciun efort de a memora numărul de telefon; nici măcar nu s-a uitat la el. Nu era prima oară când făcea aşa ceva. N-o înşelase niciodată pe Cynthia şi nici nu avea să o facă vreodată, pentru că ar fi fost o slăbiciune şi o prostie din partea lui, iar riscul, mult mai mare decât răsplata. Dar, uneori, era incitant să împingă lucrurile până la limită şi să o farmece pe cealaltă persoană ca să o facă să depăşească acea limită. Oricum, considera că, probabil, totul ar fi mers mai prost după acel moment.

A cotit la stânga pe 77th Street şi, din acel unghi, putea vedea ferestrele casei lor undeva sus deasupra lui, pe măsură ce se apropia; singurele lumini aprinse erau la etajul de jos, al copiilor. A luat liftul şi a intrat în livingul luminat de lună. Nu a găsit niciun bilet pentru el nicăieri, dar era foarte sigur că Cyn îi spusese unde trebuia să fie în acea seară şi el pur şi simplu uitase. Perdelele fluturau către el în dreptul uşii de la terasă, care fusese lăsată deschisă. Exista întotdeauna televizorul, dar

în acest moment, Adam doar simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva; dacă ar fi ştiut că se întorcea într-o casă goală, poate că ar fi rămas în oraş.

Şi-a lăsat haina pe canapea şi a coborât pe scara aflată în spatele bucătăriei, către etajul inferior. Toate uşile erau închise, ca de obicei, dar din camera lui Jonas se auzea un soi de zgomot. A bătut la uşă; nu s-a auzit niciun răspuns, dar zgomotul nu s-a oprit, aşa că a bătut din nou şi a intrat. Peste tot pe podea erau cutii şi hârtie de împachetat, iar pe scrinul lui Jonas, incredibil, era un pick-up pe care se învârtea un disc de vinil. Adam nici nu-şi mai aducea aminte când văzuse ultima oară unul.

Jonas, care avea căştile pe urechi, şi-a dat jos picioarele de pe birou şi a zâmbit. Adam a arătat către pick-up, şi apoi a ridicat palmele în sus pentru a mima nedumerirea. Jonas şi-a scos căştile.

— Mami şi cu mine am hotărât să-mi sărbătoresc ziua de naştere mai devreme, a spus el. Nu e frumos? Mulţumesc, apropo.

Adam a clătinat din cap, râzând. Erau două scaune în camera fiului său şi amândouă erau pline cu LP-uri în copertele lor, vreo patruzeci sau poate cincizeci, şi niciunul nu fusese acolo cu o zi în urmă.

— Nici nu se compară sunetul, a spus Jonas. E atât de cald. După asta, nu mă mai pot întoarce la digital.

Adam s-a apropiat de platanul care încă se mai

învârtea şi a văzut ce disc era: Buzzcocks[51].

— April e acasă? a întrebat. Am văzut luminile aprinse la ea.

— Luminile ei sunt întotdeauna aprinse. E undeva în oraş. Ea e Regina Nopţii.

Adam a frunzărit teancul de discuri. Erau multe pe care le recunoştea, un fapt surprinzător în sine. Importanţa celor de la The Clash[52] era incontestabilă, presupunea el, dar chiar îi mai ascultau copiii de vârsta lui Jonas? Nu asta era toată chestia cu muzica – faptul că fiecare avea muzica lui? Pentru Adam, muzica era legată de timp: într-un fel inefabil, ea servea drept coloană sonoră pentru liceu şi colegiu. Dincolo de asta, nu se gândise prea mult la ea. Numele din teancul de discuri au început să devină şi mai vechi, şi mai necunoscute: Television[53], Fairport Convention[54], Phil Ochs[55], Stankey Brothers[56].

— Şi tu? a întrebat el. E vineri seară. Ceva planuri? O întâlnire, poate?

Jonas şi-a dat ochii peste cap.

---

51 Importantă formaţie punk rock britanică, creată în 1976 în Bolton (Manchester)

52 Formaţie punk rock britanică, activă între anii 1976 şi 1986, care a avut o influenţă decisivă asupra rockului, în special a celui alternativ

53 Formaţie rock americană, creată în 1973 în New York; a jucat un rol esenţial în dezvoltarea muzicii punk şi alternative

54 Formaţie folk rock şi electric rock britanică, formată în 1976

55 Phillip David Ochs (1940–1976), cântăreţ protestatar american, cunoscut pentru umorul său sardonic, pentru umanitarismul şi activismul lui politic

56 Duo american de bluegrass şi gospel, care a cântat între anii 1946–1966

— Mda, avem cu toţii nişte întâlniri grozave, a spus. Şi pe urmă e o întrunire la biserică, după care mergem la magazinul de răcoritoare pentru un sirop de vişine.

În ultimul timp, Cynthia îşi făcea griji că Adam şi Jonas nu erau la fel de apropiaţi ca odinioară şi, deşi Adam nu credea asta – chiar era sănătos pentru un fiu adolescent să fie atât de apropiat de tatăl lui? –, era adevărat că începeau să fie izbitor de diferiţi unul de altul. În acelaşi timp, exista un soi de trăsătură spartană în fiul lui, pe care Adam o recunoştea şi o respecta. De pildă, devenise vegan, ceea ce, deşi Adam n-ar fi făcut asta nici într-o mie de ani, era cu siguranţă o formă de disciplină în interesul trupului. Şi totuşi, după ce şi-a petrecut anii de liceu ca lider efectiv al curentului principal de opinie, nu putea să nu considere gustul lui Jonas pentru singurătate puţin cam greu de înţeles.

A mutat un teanc de discuri de pe un scaun şi s-a aşezat.

— Aşadar, punk, a remarcat. Asta a fost înainte chiar şi de vremea mea. Nu ştiam că te interesează.

Fiul lui a dat din cap, mai puţin ca încuviinţare, cât pentru a arăta că era o problemă serioasă.

— Ăsta a fost probabil ultimul lucru adevărat care s-a întâmplat în muzica pop, a spus Jonas. A fost incitant însă doar atât cât a durat, adică vreo cinci minute.

— Dar cei de vârsta ta încă o mai ascultă?

— Cei de vârsta mea, a spus Jonas, sunt în

general cretini.

— Dar, stai puţin! Tu nu cânţi într-o formaţie? Încă mai sunteţi împreună, nu? Bănuiesc că nu cântaţi piese vechi de la Sex Pistols[57], nu?

— Ăsta e un subiect cam dureros în momentul de faţă, a spus Jonas.

Adam a ridicat o mână, semn că nu vor mai vorbi despre asta. A luat de jos un album de-al lui Flatt şi Scruggs[58]; nu ştia nimic despre ei, dar, dintr-un motiv oarecare, uitându-se la costumele lor, la tunsoarea lor şi la zâmbetele formale, a simţit un soi de milă pentru ei, deoarece erau atât de clar morţi.

— În copilăria mea nu a fost prea multă muzică în casa noastră, a spus el. Combina era ca un câmp de bătaie. Unchiul tău Conrad şi cu mine încălcăm mereu regulile – în general în privinţa volumului; cred că regula era „nu mai tare de nivelul patru” – şi pe urmă veneau interdicţiile: fără muzică în casă o zi, o săptămână, două săptămâni. N-aveam încotro. Ascultam ceva la radio, şi când ajungeam să nu mai putem suporta să aşteptăm câteva ore ca să o dea din nou, ne duceam şi o cumpăram de la Walgreens sau din alt loc şi, dacă era bună, evident că o ascultam tare. Pe urmă uitam să dăm din nou sonorul încet, şi a doua zi tata dădea drumul la radio ca să-l audă pe Paul Harvey[59], iar

57 Formaţie punk rock britanică înfiinţată în Londra în 1975

58 Chitaristul Lester Flatt şi cântăreţul de banjo Earl Scruggs au creat o formaţie de bluegrass, The Foggy Mountain Boys, activă în anii 1948–1970.

59 Paul Harvey Aurandt (1918–2009), crainic la ABC Radio Networks

volumul îi spărgea timpanele.

Jonas a încuviinţat din cap, ca şi cum povestea asta contribuia la confirmarea a ceea ce el ştiuse mereu.

— Muzica din ziua de azi e naşpa, a spus el. Toată iese dintr-o fabrică. Nu e vorba aici decât că toţi vor să fie faimoşi. Cum de oamenii chiar pot să o asculte mă depăşeşte.

Adolescenţa însemna declaraţii exagerate; şi totuşi, pe Adam îl întrista să-l audă pe fiul lui vorbind în acest fel.

— Ei, capul sus, a spus el. Poate că punkul e gata să revină.

Jonas a scuturat din cap.

— Nici gând, a răspuns. Lumea aia a dispărut pentru totdeauna.

Iarna, Robin a început să apară acasă la familia Morey mult mai des. Şi nu întotdeauna cu April, sau chiar precedată de un telefon; într-o seară a apărut la uşa lor atât de beată, încât nici nu se înţelegeau cu ea, şi Cynthia, după ce i-a şoptit ceva câteva minute, a chemat-o în casă. A existat o perioadă când ea, practic, locuia acolo. Sentimentele lui April legate de acest lucru se dovedeau într-una a fi greşite. Când s-a întrebat cu voce tare de ce Robin scăpa întotdeauna de orice pedeapsă, aşa cum April n-ar fi reuşit niciodată, mama ei a luat-o pe terasă şi i-a spus că Robin era abuzată fizic acasă, că într-o seară când era la ei, Robin o luase pe Cynthia în baie, şi închisese uşa, şi îi arătase o serie de tăieturi şi urme roşii pe

stomac şi piept, care fuseseră lăsate acolo de cordonul de legare la reţea al unui laptop. April a părut total şocată, când, de fapt, adevărul ruşinos era că ea auzise zvonurile înainte şi crezuse că erau nişte aiureli, că genul ăla de lucruri nu se întâmplau în realitate nimănui dintre cei pe care îi cunoştea ea. În momentele ei cele mai puţin generoase, chiar se întrebase dacă nu cumva Robin amplifica toate aceste poveşti despre cât de rău mergeau lucrurile la ea acasă, nu doar de dragul melodramei, ci pentru că viaţa acasă la familia Morey era pentru ea ca un soi de sejur într-o staţiune; venea şi pleca atunci când voia, mânca doar ce voia, învăţa sau nu, în funcţie de cum avea chef. Aşa că April trebuia să facă faţă sentimentului de vinovăţie din cauza asta. Şi, ca să pună capac la toate, se simţea dezamăgită şi contrariată că Robin, care, în definitiv, era prietena ei, îi mărturisise toate astea Cynthiei, dar nu şi ei.

A existat chiar o noapte când tatăl lui Robin a apărut la uşa lor, pe neaşteptate, ca să-şi ia fata acasă. Aia chiar a fost o melodramă. Portarul a sunat şi a spus că el era jos în lobby şi cerea să urce. Cynthia a spus „nu”. Două minute mai târziu, portarul a sunat din nou. Acum toţi cinci, familia Morey şi Robin, erau adunaţi în hol şi se holbau la imaginile din camera de supraveghere. Tatăl lui Robin stătea acolo, îmbrăcat în palton, cu mâinile în buzunare.

— Zice că nu pleacă nicăieri, a murmurat portarul în telefon.

Părea împărţit între încântare şi teama că

vreun incident oarecare ar putea să-i pună slujba în pericol.

— Întreabă-l dacă mai e cineva cu el, i-a spus Cynthia lui Adam şi, când a venit răspunsul „nu”, Cynthia a zis să-l lase să urce.

Ei i-au spus lui Robin să coboare în camera lui April, dar ea nu a vrut; în schimb, s-a retras în living, cât mai departe de uşa de la intrare, dar având-o în raza ei vizuală, ca şi cum tatăl ei s-ar fi putut întinde imposibil de mult. El avea cu peste douăzeci de ani mai mult decât Cynthia şi Adam, şi asta a părut să-i sporească dispreţul pentru ei.

— Pot să intru? a întrebat din prag, şi lui April i-a căzut falca atunci când mama ei a zis „nu”.

Când a văzut-o pe Robin în camera de dincolo de hol, stând în spatele uneia dintre canapele, el a oftat.

— E ridicol, a spus. Ai cincisprezece ani. Nu ai permisiunea noastră să fii aici. Ia-ţi lucrurile.

Robin nu a răspuns.

— Are permisiunea noastră să fie aici, a replicat Cynthia. Ce-ar fi să te întrebi de ce se simte mai în siguranţă aici decât în propria ei casă.

La început el a ignorat-o, cu privirea aţintită asupra fiicei lui. În cele din urmă a întors către Cynthia o privire distrugătoare. Lui April i se părea interesant că tatăl ei nici nu a încercat măcar să intervină între ei. Majoritatea bărbaţilor aşa ar fi făcut, chiar dacă nu ştiau exact de ce. Dar era clar că tatăl ei considera, la fel ca ea, că dacă exista cineva care avea nevoie de protecţie în scenariul de faţă, acesta era bărbatul mai în vârstă, cu părul

lui argintiu pieptănat peste cap şi cu ochelarii lui cu ramă metalică.

— Ştiu cine eşti, i-a spus el Cynthiei. Toţi părinţii vorbesc despre tine. Îţi place să pretinzi că eşti şi tu una dintre fete. Eşti cea mai tânără mamă dintre toate, şi totuşi, cea mai puţin capabilă să accepte că îmbătrâneşte. Nu ştiu ce soi de fantezie e asta pentru tine, dar puţin îmi pasă.

— Poţi să vezi cu câtă nerăbdare aşteaptă copilul tău să aibă de-a face cu tine, a spus Cynthia. Bravo. Atâta timp cât simte că e în pericol, e bine-venită aici. E alegerea ei. Punct.

Chiar dacă ştia că părinţii îşi vorbesc uneori în felul ăsta, lui April tot i se părea incredibil de transgresiv să îi audă. April s-a întors şi a întâlnit privirea lui Jonas.

— Are cincisprezece ani, a repetat tatăl lui Robin. E o problemă legală. Dacă nu vrei s-o laşi să plece, va trebui să intervină poliţia. Locuiesc de mult timp în New York şi cunosc o mulţime de oameni.

— O, ai rostit cuvântul magic, a spus Cynthia, zâmbind, şi a făcut un pas către el. Poliţie. Dacă vrei să ajungi acolo, o să ajungem acolo. Ultima dată când a venit Robin aici, i-am făcut nişte poze, în halul în care arăta.

În acel moment ceva s-a schimbat, nu atât pe faţa lui, cât dincolo de ea, dar April tot a remarcat. El ştia că nu putea să o intimideze pe Cynthia, aşa că a mai încercat o dată să o intimideze pe fiica lui, strigându-i peste umărul Cynthiei că fusese iertată pentru multe lucruri, dar pentru asta nu va fi

iertată. După ce a plecat, cei cinci au stat treji aproape toată noaptea, uitându-se doar la televizor, aşteptând să vadă ce se va întâmpla pe urmă, fără să ştie prea bine ce va fi. Dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

A doua zi, povestea se răspândise în tot Daltonul. Robin şi Jonas nu vorbiseră cu nimeni despre incident, dar probabil că April pomenise de el câtorva persoane. A întărit părerea deja generală că părinţii lui April erau cei mai cool părinţi din lume. Iar nefericirea lui Robin, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu nefericirea, i-a creat o aură de respect, chiar un soi de celebritate.

Dar, în cele din urmă, Robin s-a dus acasă. Fie că situaţia s-a calmat acolo, fie că ea a acceptat să pretindă că se calmase. Asta era treaba cu familiile: odată ce hotărau să strângă rândurile, indiferent din ce motiv, chiar nu mai aveai cum să ştii nimic. La şcoală era la fel ca întotdeauna, veselă, şi dedicată sportului, şi înconjurată de obicei de băieţi – cam cerşind atenţie, după gustul lui April, dar nimic care să pară dubios. Dacă se prefăcea, se înşela singură cel puţin la fel de eficient cum îi înşela pe toţi ceilalţi. Singura persoană căreia îi era cu adevărat greu să treacă peste tot, recunoştea April, era mama ei. Robin nu mai răspundea SMS-urilor Cynthiei, iar când o făcea, tonul ei era dezamăgitor de vesel şi de distant. Nu doar că Cynthia nu credea că totul era acum în regulă; nu părea să *vrea* să o creadă. De mai multe ori April a venit de la şcoală şi a găsit-o pe mama ei stând la masa din sufragerie cu o

ceaşcă de cafea în faţă, plângând.

April era atât de mândră de reputaţia de stabilitate a casei lor, încât prietenii ei chiar s-ar fi gândit să vină la ei dacă aveau probleme. Întotdeauna era cineva care îşi petrecea noaptea în apartament, nu neapărat pentru că avea nevoie de un loc, ci doar de-al naibii. Alte mame de copii încercau să le câştige încrederea făcând pe tinerelele, ca şi cum înţelegeau totul, şi era pur şi simplu patetic. Dar April îşi dădea seama că prietenele ei chiar o considerau pe mama ei ca fiind una dintre ele – mai în vârstă, dar atât cât să le pară atrăgătoare cunoaşterea ei superioară, ca un asistent la universitate. Îi făceau confesiuni, îi cereau sfaturi, mergeau cu ea la cumpărături (deşi asta, cu siguranţă, era parţial din interes, căci de fiecare dată când Cynthiei i se părea că un lucru arăta bine pe ele, îl cumpăra). Discutau chiar despre băieţi cu ea, ceea ce ar fi trebuit să pară stânjenitor şi exagerat, şi totuşi, cumva, nu părea. Faptul că toate celelalte mame de la Dalton o urau şi îşi băteau joc de ea nu făcea decât să-i consolideze credibilitatea.

Grupul de prietene ale lui April s-a redus puţin după clasa a opta, când vreo zece copii au plecat la internat. Era ca şi cum dispăreau din viaţa ei socială, deşi din când în când, între ore, vreun copil arăta plin de mândrie un SMS sau o fotografie făcută cu telefonul, primită de la vreun coleg plecat. Mişcarea asta nu funcţiona întotdeauna pentru ei; mereu circula câte o poveste despre cineva care a ajuns să fie exmatriculat dintr-unul

din locurile alea şi forţat să se întoarcă acasă, nu la Dalton, ci la genul de şcoli private de categoria a doua care încă mai primeau copii şi la mijlocul anului. Şi totuşi, exista o notă de sofisticare chiar şi la aceia dintre ei care nu reuşeau. April nu dorea să se ducă să stea într-un soi de unitate militară, în vreun sat pitoresc din Noua Anglie, unde nu aveai nimic de făcut seara şi din care oricum nu aveai voie să ieşi, şi cu toate acestea, simţea o urmă de invidie. Erau de vârsta ei, dar, doar pentru că plecaseră, păreau mai mari. Desigur, se întorceau într-un triumf relativ pentru câteva zile de Ziua Recunoştinţei, şi pe urmă pentru ceva mai multă vreme, de Crăciun. Întoarcerea lor acasă în oricare din vacanţe era un pretext suficient pentru o serie de petreceri, într-una din primele seri cu adevărat calde de primăvară, April s-a dus la o asemenea petrecere într-o casă din East Fifties, dată de o fată pe care nici măcar nu o cunoştea – fusese la Spence, şi acum se întorsese acasă de la St Paul –, dar la care se aflau suficienţi copii de la Dalton încât prezenţa ei acolo să fie plauzibilă. Chiar s-a întâlnit cu Robin pe stradă în faţa casei.

Casa în sine era fantastică, un adevărat muzeu al averilor moştenite, iar vandalizarea ei părea teribil de inevitabilă. Era la fel ca regimul lui Pol Pot, când legiuni de copii de zece ani primeau carabine şi li se încredinţa securitatea naţională. La primul etaj erau bucătăria şi livingul, unde, din difuzoare ascunse undeva în pereţi, bubuia Jay-Z, şi fiecare suprafaţă era deja lipicioasă. April a văzut un Matisse pe pereţi, una din acele picturi în

care nişte siluete dansau în cerc, şi a fost cât pe ce să întrebe pe cineva dacă era un tablou original, dar apoi şi-a dat seama că era o întrebare stupidă. Înăuntru era foarte cald, chiar şi cu toate ferestrele larg deschise, şi peste tot erau trupuri. O fată pe nume Julie din clasa de spaniolă a lui April stătea întinsă pe spate peste pian. A deschis gura, şi un tip într-un tricou de hochei a început să-i toarne suc de limetă şi votcă din două sticle pe care le ţinea la vreo patru palme deasupra capului ei. A pus sticlele jos, a apucat capul lui julie cu ambele mâini şi l-a scuturat. Când s-a oprit, julie s-a ridicat în capul oaselor şi a deschis gura, ca să arate că înghiţise totul. A făcut o reverenţă cu un aer triumfător, dar nimeni nu se uita la ea. April şi-a spus că deocamdată o să rămână la bere. Robin căuta cu privirea prin mulţime un tip pe nume Calvin, care venise probabil acasă de la Andover şi cu care se cuplase pentru o noapte în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. A văzut un loc pe la jumătatea scărilor din holul de la intrare şi a zis că promite să aştepte acolo dacă April îi aduce o bere. April a întrebat o fată necunoscută unde era butoiul de bere (nu întrebai niciodată aşa ceva pe un băiat necunoscut, doar dacă voiai să îl agăţi, pentru că aşa ar fi interpretat el) şi l-a găsit în cada de lângă camera servitoarei, în spatele bucătăriei. A văzut că nişte copii deschiseseră sertarele de acolo şi încercau nişte haine care aparţineau servitoarei, sau bucătăresei, sau cui i se dăduse seara liberă. Incredibil. Dar astfel de porcării penibile se întâmplau la fiecare petrecere, deşi, de obicei, nu

atât de devreme. Oamenii continuau să dea petreceri, chiar dacă ele întotdeauna degenerau astfel. Apăreau persoane necunoscute, începeau bătăile, venea poliţia, se distrugeau tot felul de rahaturi. Li se îngăduia să facă orice voiau.

Evident, când April s-a întors în holul de la intrare, chinuindu-se să nu verse pe ea cele două beri pe care le avea în mână, Robin dispăruse. April nu avea cum să se mai întoarcă prin acea mulţime, aşa că a mers mai departe, afară pe scări, unde nişte tipi fumau şi unde cel puţin nu era atât de mare zăpuşeala – chiar era răcoare, de fapt. Nu i-a recunoscut, dar unul purta o bluză de trening de la Andover. L-a întrebat dacă ştie un tip pe nume Calvin. El a încuviinţat din cap şi a zâmbit larg, aparent la simpla menţionare a lui Calvin.

— Dar nu l-am văzut, a spus el. Vrei să te droghezi?

Ea chiar voia să se drogheze. Faptul că se afla la această petrecere stupidă unde, de fapt, nu cunoştea pe nimeni părea să facă imperativă drogarea, dar nu-i plăcea cum arăta tipul. Interesul lui pentru ea, cu privirea aceea sticloasă, era evident. Mobilul a început să-i sune în buzunarul de la spate al jeanşilor. A văzut cine era şi s-a încruntat şi a zâmbit în acelaşi timp.

— Unde dracu’ eşti? a spus ea.

— Sunt la petrecerea asta, a răspuns Robin. Unde dracu’ eşti tu?

— Afară pe scări, a zis April, îndepărtându-se cu câteva trepte de drogat, care a ridicat din umeri. Te-am căutat peste tot.

— Nu cred, a chicotit Robin. Era deja beată, şi April a simţit o urmă de resentiment. Suntem la etajul al doilea.

— Există al doilea etaj? a spus April, uitându-se în sus.

Până la urmă a ajuns acolo, trecând pe lângă un grup de băieţi care găsiseră o tavă mare de argint şi încercau să coboare scările pe ea ca pe o placă de surfing. Robin, cu ochii roşii, a îmbrăţişat-o vreme de vreo treizeci de secunde, ceea ce i-a dat de înţeles lui April că era vorba de ecstasy. Dar se presupunea că ecstasy-ul dispăruse deja cu totul. Acum se aflau cu toţii într-un soi de birou, sau cameră de studiu, sau aşa ceva; casa asta era ca o călătorie, una din casele alea în care nici măcar mulţimea asta de copii nu putea crede că locuia cineva cunoscut. Camera însăşi, ca loc în care să pierzi vremea, era acceptabilă – erau doar vreo zece oameni, muzica ajungea la ei ca un soi de vibraţie modulată –, dar dezavantajul era că acum se aflau atât de departe de bere, încât nici nu se punea problema să convingă pe vreunul dintre ei să facă o excursie până jos. Cineva i-a întins lui April o sticlă caldă de Grey Goose şi ea s-a descurcat cu sticla cât a putut de bine.

Doi tipi care stăteau la trei metri unul de altul îşi trimiteau SMS-uri şi mureau de râs, iar altcineva se prefăcea că verifică toate cărţile de pe rafturi. Robin vorbea cu ochii închişi. Ăsta nu era un semn prea bun. April stătea într-un fotoliu atât de confortabil, încât ar fi putut să doarmă acolo, chiar dacă mirosea a bere. Cine ar invita aici nişte

străini? s-a întrebat ea. Cine era puştoaica asta de la St. Paul şi unde plecaseră părinţii ei fără ea? April nu înţelegea unele familii. De fapt, pe cele mai multe familii. Chiar atunci, ca la un semn, mobilul a început să-i vibreze din nou în buzunar; era Cynthia. April a încercat să raţioneze rapid. Era puţin cam ameţită, dar dacă nu răspundea acum, mama ei avea să sune într-una, şi probabil că ea nu o să devină mai puţin ameţită pe măsură ce noaptea se scurgea. A ieşit afară pe palier şi a răspuns. A reuşit să scurteze convorbirea pe motiv de zgomot. Un minut mai târziu, s-a întors în cameră şi toţi se holbau la ea.

— Mama ta, da? a spus Robin.

Ochii ei erau ca două fante micuţe într-o cutie de scrisori.

— Şi ai răspuns? a întrebat unul din băieţi.

— Taci din gură, a spus Robin. Mama ei e aşa de super. April, eu cred că e aşa de super că mama ta e aşa de super.

— Ah, a făcut tipul. Mama Super.

— Şi total şi absolut sexy, a adăugat Robin. Pe bune. Ai văzut-o vreodată?

— Eu am văzut-o! a spus un alt băiat. Am văzut-o într-o revistă! O bunăciune absolută. Arată ca… cum dracu’ o cheamă pe actriţa aia, aia care o joacă pe mama…

Ar fi trebuit să se simtă aiurea, se gândea April, că erau cu toţii pe punctul de a vorbi grosolan despre mama ei, dar nu se simţea. Oricum, nici măcar nu era sigură că vorbeau cu toţii despre aceeaşi persoană. Şi pe urmă, mama ei

era superbă, ea ştiuse asta cu mult înaintea lor.

— Hei, i-a spus tipului care încă se mai chinuia să-şi aducă aminte de numele actriţei, tu eşti Calvin?

— Nu, a spus el iritat, de parcă i-ar fi întrerupt şirul gândurilor. Eu sunt Tom. Care Calvin? Calvin-dracu'-să-l-ia-Klein?

Puţin mai târziu, Robin a spus că nu se simte prea bine şi în clipa următoare dormea în fotoliu, acoperită cu jacheta lui Tom.

— Crezi că-i e bine? a întrebat April.

— Sigur, a răspuns Tom. De parcă n-am mai fi văzut aşa ceva până acum.

— Doar că o iubesc aşa de mult, a spus April şi, ca să demonstreze cât de mult, a încercat să se uite cu mare atenţie în ochii lui Tom.

— Nu-ţi face griji, a spus Tom.

Când erai beat, ţi se părea de-a dreptul impresionant că unii oameni rezistau mai bine decât tine la băutură. April avea senzaţia acum că ceilalţi oameni din cameră plecaseră.

— N-o să lăsăm să i se întâmple nimic, a spus Tom. Noi ţinem la ea.

— Crezi că ar trebui să căutăm un telefon? l-a întrebat.

Despre ce dracu' vorbea? Habar n-avea. Doar era un telefon în buzunarul ei de la fund.

— Da, hai, spunea Tom pe un ton foarte serios. Neapărat. Hai să căutăm un telefon.

A urcat în urma ei către etajul al treilea, întunecat, şi când ea s-a răsucit pe palier, s-au sărutat. A simţit o răcoare şi şi-a dat seama că deja

avea cămaşa ridicată în jurul subsuorilor, şi a avut măcar prezenţa de spirit să se dea înapoi câţiva paşi înainte să-i vadă cineva de jos. N-avea de gând să fie una din paraşutele alea care se fac mangă şi se dau în spectacol pentru toată lumea. L-a tras de haină după ea. Încerca să comunice fără să vorbească, pentru că ştia că vorbea nedesluşit. Pe coridor erau două uşi închise. Tom le-a încercat, dar erau încuiate. Nu puteau şti ce se petrecea acolo înăuntru. La capătul coridorului, într-un fel absurd, era un alt şir de scări, mai înguste.

— Dumnezeule, a spus Tom, casa asta e imensă.

În capătul ultimelor scări era o cameră cu uşa întredeschisă, prin care se vedea puţină lumină. Tom a deschis uşa şi s-au oprit amândoi în prag. Era o mansardă care fusese transformată într-o cameră de studiu sau un fel de birou, cu o masă de lucru lungă şi un computer, şi acolo stătea aşezat un bărbat. Acesta s-a întors încet în scaunul său rotativ, precum cadavrul mamei din *Psycho,* s-a gândit April, doar că tipul ăsta purta un cardigan şi citea *The Wall Street Journal.*

— Bună, a zis el.

April era prea ameţită ca să vorbească.

— Bună seara, domnule, a spus Tom. Ne scuzaţi de deranj. Căutam baia.

— Nu e niciuna la etajul ăsta, a spus bărbatul cu bunăvoinţă.

„Oh, Doamne”, s-a gândit April, „locuieşti aici!” Simţea nevoia să se ducă şi să-l împungă cu un

deget, ca şi cum ar fi fost o fantomă.

— E una chiar sub noi, a spus bărbatul.

Probabil că era tatăl fetei care dădea petrecerea. Casa asta, pe care ei o distrugeau la parter, trebuie să fi fost a lui. El se holba la ea, şi April şi-a dat seama că râdea.

— Ne scuzaţi pentru deranj, a spus din nou Tom şi a tras-o pe April afară, închizând uşa în spatele lor.

La etajul de dedesubt au găsit baia; au intrat şi au închis uşa şi s-au mai sărutat o vreme, şi pe urmă April i-a supt-o. Era cea mai rapidă cale de a încheia totul – ridicol de rapidă, de fapt – şi cea mai bună modalitate de a-i împiedica mâinile şi gura să ajungă în locuri unde ea nu voia să ajungă. Era uluitor cât de pasivi deveneau tipii, şi cât de repede, odată ce preluai astfel controlul. Totul era atât de previzibil. A continuat, chiar şi atunci când a simţit mobilul vibrându-i din nou în buzunar.

Când a coborât spre parter, a aruncat o privire în birou, dar Robin nu mai era acolo, aşa cum April fusese aproape sigură că se va întâmpla. April a coborât din taxi la 72nd Street şi a străbătut pe jos restul drumului până acasă, pentru a-şi reveni puţin, şi, pe drum, şi-a verificat telefonul şi a găsit un mesaj de la mama ei: „Unde eşti?” A cumpărat un pachet de gumă Juicy Fruit de la un chioşc de ziare, ca să-şi împrospăteze respiraţia. A intrat pe uşa de la etajul ei, dar a urcat la bucătărie după o sticlă de apă şi a văzut luminile, precum cele de la o piscină, pâlpâind pe pereţii livingului întunecat. Mama ei era ghemuită pe canapea, rezemată de

braţul ei. A zâmbit.

— E totul OK? a şoptit.

April a încuviinţat din cap.

— Cum a fost petrecerea? Cu cine ai stat?

— Ştii, Robin a fost acolo, a spus April.

— Ah, da? Cum arăta?

— Destul de bine. Poate că a băut puţin cam mult.

— A ajuns cu bine acasă?

April a încuviinţat din cap.

— Am urcat-o eu într-un taxi. I-a trimis o bezea mamei sale şi a dat să se întoarcă în bucătărie, dar pe urmă s-a oprit. La ce te uiţi? a întrebat.

— *Cândva, pe aici trecea un râu*[60]. L-ai văzut?

Îl văzuse, dar de fapt nici nu conta; a coborât în camera ei, şi-a pus o pijama şi s-a întors ca să se întindă pe canapea, cu capul în poala mamei sale. Cynthia a mângâiat-o pe păr vreun minut, şi pe urmă şi-a luat mâna. Pe ecran se derulau peisaje cu munţi neclintiţi şi un cer nesfârşit, atât de liniştitoare, încât tipii sexy în hainele lor western păreau doar nişte siluete într-un tablou, şi, după câteva minute de privit la toate astea, nu-şi mai putea ţine ochii deschişi, dar de câte ori îi închidea, nu-l vedea decât pe bărbatul din mansardă. April s-a întins, a luat mâna Cynthiei şi şi-a pus-o din nou pe cap, exact aşa cum făcea când era mică – aşa cum, de fapt, nu renunţase niciodată să o facă. Unii oameni se grăbeau atât de tare să pretindă că

60 Film din 1992 în regia lui Robert Redford, cu Brad Pitt şi Craig Sheffer, câştigător al unui Oscar şi cu numeroase nominalizări la Oscar, Globul de Aur, Grammy şi alte premii

nu mai aveau nevoie de mamele lor, de parcă de-abia aşteptau să lase în urmă lucrurile legate de copilărie care erau atât de grozave, lucruri care încă le mai plăceau, dar, dintr-un motiv oarecare, credeau că era important să se simtă ruşinaţi că le plăceau. Ea nu-i înţelegea deloc pe oamenii ăştia.

Într-o după-amiază de mai, când se afla în biroul lui, Adam a primit un telefon de la fratele său care îi spunea că el şi soţia lui, Paige, veneau la New York pentru ceva numit „întâlniri de sezon cu agenţiile de publicitate şi presa”; nu a vrut să accepte oferta lui Adam de a sta la ei – scriitorii, a spus el, primeau prea puţine beneficii în lumea asta şi voia să-i jupoaie pe angajatorii lui de fiecare facilitate oferită de room-service la care se putea gândi dar au acceptat să vină la cină în prima lor seară în oraş. Conrad nu mai fusese niciodată în apartamentul din Columbus. Fraţii nu erau implicaţi unul în viaţa celuilalt atât cât le-ar fi plăcut, în primul rând din motive de depărtare geografică şi program de lucru, dar şi din cauza lui Paige. Cu doisprezece ani mai tânără decât Conrad, ea se simţea intimidată şi exclusă în mod grosolan din orice conversaţie care se referea la anii de dinaintea momentului în care el a cunoscut-o, când ea era doar un copil; de asemenea, avea o bănuială că Cynthia nu o plăcea, care era pe de-a-ntregul corectă.

— Ce dracu’ vede fratele tău la ea? îl întreba ea pe Adam după fiecare întâlnire.

Adam ridica din umeri, cu aerul că e de acord

cu ea, dar ştia răspunsul la întrebare. Conrad ducea o viaţă ordonată în Los Angeles, scriind scenarii de filme, deşi nimic din ce scrisese până atunci nu se ridicase vreodată la un nivel suficient de înalt pentru a fi jucat de actori în faţa camerelor de filmat. Cu toate acestea, unul dintre scenarii îi adusese o slujbă în echipa care realiza un serial TV cu episoade de o oră, numit *Visătorii,* despre un grup de elevi de liceu care locuiau în Hawaii. Conrad se ducea acolo de două ori pe an, împreună cu toată echipa de producţie, pentru cercetări, şi într-una din călătoriile astea o cunoscuse pe Paige, designer de producţie, care lucra doar la două birouri mai departe de el, în L.A. Era ceva în călătoriile alea hawaiiene care grăbea intimitatea. Adam îşi cunoştea suficient de bine fratele mai mic pentru a şti că ideea era nu atât că Paige arăta bine, ci că era atrăgătoare într-un anume fel, clasic şi steril – blondă, foarte slabă, cu trăsături delicate, întotdeauna aranjată –, tipul femeii despre care Conrad se convinsese singur, cu multă vreme în urmă, că nu era de nasul lui. Era perfect logic ca prima femeie care a dovedit că el se înşela în această privinţă să fie cea pe care el să o ceară de soţie. Acum îşi petreceau orele libere în cluburi, la concerte şi în baruri, încercând să absoarbă într-un fel osmotic, în vederea scenariului, ritualurile şi sistemele de valori ale privilegiaţilor de optsprezece ani. În această privinţă, Paige era de un enorm ajutor.

După cină, copiii au dispărut la etajul lor, şi Adam a venit cu patru pahare cu whisky pe terasă,

unde Conrad îi arăta soţiei lui diverse clădiri emblematice ale New Yorkului, nu întotdeauna corect. Luna atârna deasupra parcului şi a planetariului luminat în albastru, suficient de jos pentru ca, la câteva minute, silueta unui avion să traverseze cerul prin faţa ei.

— Asta chiar e ceva, a spus Conrad. Cine ştia că să fii stăpânul universului aduce atâţia bani buni?

Paige şi-a adulmecat paharul, s-a strâmbat şi l-a pus jos pe masă.

— Poate că nu e prea târziu pentru tine, a spus ea, cu un soi de voce muzicală care voia să sugereze că îl necăjea. Poate că încă ai mai putea intra în afacerea familiei.

— Aş intra, a spus Conrad, dacă mi-aş putea da seama ce dracu' face el.

— Nicio problemă, a spus Adam. Întotdeauna e loc şi pentru tine, Fredo.

Au râs cu toţii, Paige cu mai puţin entuziasm, pentru că nu ştia cine era Fredo. Într-un efort de a face în aşa fel încât conversaţia să nu o depăşească total, a spus:

— Ştii cine ar înnebuni complet dacă ar vedea apartamentul ăsta, Con? Tracy.

Conrad a aprobat viguros din cap, de parcă şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Cine e Tracy? a întrebat Cynthia.

— Tracy Cepeda este cea care caută locaţiile pentru show-ul nostru, a spus Conrad. Ar leşina dacă ar vedea casa asta. V-ar oferi o avere ca să filmeze aici. Chiar dacă ar trebui, probabil, să

creăm pe computer nişte imagini cu nisip şi palmieri pentru ferestrele astea.

Adam a simţit că îi vibrează celularul; l-a ignorat. Era greu ca privirea să nu-i fie atrasă de Paige, pentru că era atât de perfectă, într-un fel care era fascinant, fără a fi deloc sexual. Când deschidea gura devenea Paige, dar când tăcea şi stătea nemişcată, nu exista pe faţa ei nimic specific. Adam ştia de la Conrad că începuse ca actriţă, dar nu-i plăcea să vorbească despre cât de rău fusese.

— Ar trebui să ai grijă să nu vă facă pe toţi personaje în show, a spus Paige, dându-i un cot.

Conrad s-a strâmbat.

— Te rog, a zis. Dar e adevărat că locul ăsta arată ca un platou de filmare. Şi la fel şi oamenii din el. Adică, pe bune, ne pierdem săptămâni la rând cu castingul, încercând să găsim copii care arată exact la fel ca April şi Jonas. Adam, ăsta e bourbon[61]? Ce fel?

— De fapt, e rye.

— Uau, a făcut Conrad.

Şi-a ridicat paharul gol şi s-a holbat la el.

— O, Connie, o să ai şi tu copii frumoşi, a spus Cynthia. Asta cu condiţia ca Paige să găsească o cale de a se reproduce fără tine. Cum se numeşte chestia asta? Reproducere fără sex? Paige, care e cuvântul?

Adam i-a aruncat o privire care voia să-i atragă

61 Bourbonul este cel mai cunoscut whisky american, şi conţine cel puţin 51 porumb, spre deosebire de whisky-ul rye, care conţine cel puţin 51 secară.

atenţia că depăşea limita.

— Dacă aveţi vreodată probleme cu banii, a spus Conrad, veniţi cu toţii în L.A. Şi copiii o să aibă propriii lor agenţi înainte să vă recuperaţi bagajele în aeroport. Şi, apropo, „partenogeneză” e cuvântul. Dar, serios, nu-mi vine să cred că sunt rudele mele. S-a uitat lung la Adam. La fel şi cu tine, a zis, dându-i una în stomac fratelui său mai mare. Serios, ce fel de porcărie faustiană se petrece pe aici? Tu efectiv nu arăţi nici cu o zi mai bătrân decât arătai în colegiu. E-al dracului de supărător. Care e secretul?

Adam a zâmbit.

— Devotament, *mon frère,* a spus. Devotament faţă de propriul trup. Ar trebui să încerci şi tu.

— Devotament pe dracu’. Eşti un afurisit de vampir.

Mobilul a bâzâit în buzunarul lui Adam. Numărul era al lui Devon, ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Mă scuzaţi o clipă? a spus el şi a intrat în casă.

Ceilalţi trei au rămas o vreme tăcuţi în faţa lunii, cu braţele încrucişate pe balustrada terasei.

Conrad a tresărit.

— Dumnezeule, era să-mi scap paharul peste margine, a spus. Partenogeneză. Hei, încă o mai pot spune. Cyn, unde e baia?

— E una care dă chiar din bucătărie, a spus, şi una în dreapta uşii de la intrare.

După ce Conrad a plecat, Paige şi Cynthia au schimbat un zâmbet rapid şi stânjenit, şi au

continuat să se uite peste balustradă în pata de întuneric care era Central Park.

— Îmi pare rău că am spus chestia aia despre copii, a zis Cynthia. Adică, nu e deloc treaba mea. Voiam doar să-l enervez. Ne ştim dintotdeauna.

Paige şi-a lăsat capul într-o parte ca să arate că nu conta.

— Ai o familie frumoasă, a spus.

Era doar una din frazele alea politicoase pe care le rosteau oamenii atunci când nu puteau sau nu voiau să spună altceva; dar, dintr-un motiv oarecare, de data asta a tulburat-o pe Cynthia. A simţit o uşoară usturime în colţul ochilor.

— Mda, ei, a spus ea, încercând să se oprească, dar fără a reuşi, asta încep să-ţi spună oamenii când ajungi şi tu să îmbătrâneşti. „Ai o familie frumoasă.” E ca şi cum ar spune: „Mda, ne dăm seama că ai fost sexy cândva”. Observi că nu mai primeşti remarcile alea cum că nu arăţi deloc schimbată faţă de acum douăzeci de ani.

De data asta, Paige părea destul de gânditoare.

— Timpul se scurge diferit pentru noi, a spus ea.

Adam s-a întors pe terasă, băgându-şi telefonul în buzunar. Şi-a plimbat privirea între cele două femei.

— Ce-i? a întrebat.

Era vechea poveste, cum că timpul e mai îngăduitor cu bărbaţii decât cu femeile, dar în cazul lui Adam, s-a gândit Cynthia, era exact aşa cum spusese Conrad: nu căpăta un aer mai distins pe

măsură ce îmbătrânea, ci mai degrabă nu îmbătrânea deloc. Talia îi rămăsese neschimbată de când se căsătoriseră, ceea ce era straniu, dar cel puţin avea o explicaţie, căci era fanatic în această privinţă. Dar n-ar fi ştiut ce să-şi facă la faţă în afară de a o spăla şi bărbieri, şi totuşi faţa lui arăta aşa cum arătase întotdeauna. Nu era prima dată când altcineva îi confirma această părere. E adevărat că nu avea prea multe vicii, asta doar dacă nu cumva a munci din greu putea fi socotit un viciu, ceea ce ea credea că probabil era posibil. Petrecea prea mult timp la slujbă, nu dormea suficient, dar oricare era preţul pe care-l plătea pentru asta, nu se vedea pe faţa lui. Şi dacă îi spuneai lucrurile astea, nici măcar nu înţelegea despre ce vorbeşti.

Ea nu putea concura cu asta. Încă se mai ducea la sală de trei sau patru ori pe săptămână, dar de mult începuse să o considere o corvoadă şi, într-un efort de a o face cel puţin distractivă, trecuse prin pasiuni de moment pentru fiecare aparat de acolo, orice nou capriciu şi teorie. Ei doi frecventau săli diferite – nici prin cap nu i-ar fi trecut să se antreneze alături de el, care trata asta cu mult prea multă seriozitate. Şi totuşi, la fel ca el, era interesată să se agaţe de forma ei fizică perfectă cât mai mult posibil – de fapt, la nesfârşit. Împreună, făceau o treabă foarte bună în acest sens. Şi exista un aspect în care Cynthia – deşi nu discutase niciodată asta cu el – era pregătită să meargă mai departe decât el. Aveau trei prietene care îşi făcuseră deja operaţii estetice; ea i-a spus

lui Adam despre primele două, şi pe urmă, când Marietta şi-a operat pleoapele şi gâtul, Cynthia nu a spus nimic şi a aşteptat să vadă dacă el observă, dar el n-a observat nimic. Nu era ca şi cum sânii Mariettei deveniseră mai mari; oricum, ea doar confirma ideea lui Adam despre cum trebuia ea să arate, îmbătrânirea ar fi fost mai izbitoare. Cynthia încă arăta fantastic – toată lumea o spunea, şi ea ştia că era o părere sinceră –, dar i se părea atât de greu să te priveşti cu ochi diferiţi. Asta era perfidia timpului şi a efectelor lui: faptul că se adunau treptat. Deocamdată era bine, îşi spunea ea, dar când avea să vină momentul, nu exista resursă la care să nu vrea să apeleze.

În dimineaţa rece şi înnorată, îmbrăcat în şort, un tricou, o căciulă de schi şi o pereche de mănuşi fără degete, Adam şi-a lipit palmele de faţada blocului său şi a împins, până ce a simţit cum îi dispare încordarea din gambe. Şi-a mişcat şoldurile înainte şi şi-a coborât încet un călcâi pe trotuar, apoi pe celălalt, iar când a simţit şi tendoanele lui Ahile detensionate, era gata să pornească. A sărit de câteva ori pe vârful picioarelor, răsuflând o dată cu putere pe gură, ca şi cum se pregătea pentru a intra pe o scenă, şi-a atins ecranul ceasului cu un deget şi a început să alerge.

Deşi a luat-o pe la sud de 81st Street, unde trotuarele erau mai late în perimetrul muzeului, tot trebuia să se oprească într-una; trebuia să ocolească sau să treacă printre grupurile de turişti şi perechile de cărucioare care înaintau la unison,

în vreme ce bonele sporovăiau în urma lor. Nu avea ce face, până când a traversat ieşirea de la Central Park West şi a intrat prin poarta joasă de piatră în parc, iar acolo şi-a regăsit ritmul. A planat pe lângă terenurile de softball, depăşind pe toată lumea pe drum – tipii graşi cu bentiţe şi părul care le ieşea din gulerele tricourilor, femeile în leggings lycra cu bluzele de trening legate cu un aer jenat în jurul taliei, alergătorii serioşi, cu muşchii ca nişte frânghii încordate, înaintând cu paşi perfecţi şi priviri fixe –, simţind căldura familiară şi pulsul sângelui radiind din inima lui până când nu a mai rămas nicio parte din corpul său care să nu fie implicată în asta. Nu mai fusese niciodată până atunci în Conservatory Garden[62], dar ştia în mare unde era – nu departe de fostul lor apartament, cel în care April şi Jonas împărţiseră aceeaşi cameră. Ar fi putut să-şi reducă din timp străbătând Pajiştea de Nord, dar era blocată de gărduleţul acela portocaliu temporar care semnaliza o replantare; aşa că a luat-o prin afara parcului, pe partea de est, şi apoi spre nord pe Fifth Avenue, până când a văzut şirul de trepte de piatră ca la teatru care duceau în grădină. Era construită în forma unei cruci, cu spaliere de trandafiri şi, în stânga şi în dreapta lui, întinderi de apă care reflectau lumina; în capătul îndepărtat, la baza unei poteci din dale, un alt şir de trepte ducea către o arcadă de piatră, lungă, arcuită şi cu coloane, iar acolo, aşezat pe

62 Singura grădină formală din Central Park Se întinde pe 6 acri şi şi-a luat numele de la sera care s-a înălţat aici între anii 1898 şi 1934.

treapta de sus, cu braţele în jurul genunchilor, într-un costum kaki, stătea Devon.

S-a ridicat încet şi cu un aer nedumerit când Adam a sprintat în sus pe trepte, şi-a atins din nou ceasul şi a rămas în picioare, uitându-se peste grădină cu mâinile încleştate în vârful capului, aşteptând să i se potolească bătăile inimii.

— Multifuncţional, a spus Devon, cu o uşoară amărăciune. Drăguţ. Nu există niciun motiv pentru care întâlnirea cu mine ar trebui să-ţi strice rutina. Dar nu trebuie să te duci acasă să te schimbi acum, înainte de slujbă, sau e marţea cu ţinută sport la birou?

Adam a clătinat din cap.

— Azi nu mă duc, a spus. Şeful şi cu mine plecăm la Minneapolis peste câteva ore.

Au stat sub arc, cu faţa spre Fifth Avenue, aflată dincolo de grădinile care se întindeau mai jos de ei. În frigul nepotrivit pentru acel moment al anului, aleile erau aproape pustii, dar nu de tot; aranjamentul nearmonios, de conac de ţară, făcea grădina un loc popular pentru fotografiile de nuntă, şi, într-adevăr, lângă unul din iazurile în care se răsfrângea lumina era un întreg alai de nuntă, în care oamenii îşi suflau în mâini ca să le încălzească, în vreme ce doi băieţei în costume, care nu puteau să aibă mai mult de şase ani, se fugăreau în jurul apei nemişcate. De fapt, Adam era singurul din întreaga grădină care nu era îmbrăcat de gală. Şi totuşi, Devon se simţea cel care sărea în ochi.

— Deci? a spus Adam. Mergem să vorbim

printre trandafiri?

— De ce nu? a răspuns Devon. Oricum, sunt sigur că toată lumea crede că suntem poponari.

Au coborât treptele şi au luat-o la stânga, pe dalele de piatră, către iazul neocupat.

— Miguel a ieşit, a spus Devon.

— Fără nume, te rog.

— În fine. Unul dintre asociaţii mei mi-a spus că iese. Cel care lucrează la Schwab. Se însoară. Zice că a scos suficient şi nu mai vrea să aibă chestia asta pe cap.

— OK, a spus Adam. Crezi că spune adevărul? Nu e nimic altceva acolo, nu are probleme, datorii sau ceva de genul ăsta?

— De ce? a zis Devon. Voia să sune sarcastică, dar vocea i-a sunat irascibilă. Te gândeşti să-l omorâm?

Adam şi-a dat ochii peste cap.

— Mă gândeam doar de ce ai văzut în asta un soi de urgenţă. S-a mai întâmplat şi înainte. Vreau să spun că ştii că nu e o idee bună să ne întâlnim aşa. Nu că nu mi-ar face plăcere compania ta.

Pe când îşi terminau primul tur, Devon a ridicat privirea şi a văzut un bărbat chel necunoscut în smoching care se chinuia să-şi fixeze un aparat de fotografiat scump pe un trepied. Era tocmai în cealaltă parte a grădinii, unde se afla grupul cu mirii, dar aparatul părea să fie îndreptat direct spre ei. A înghiţit nodul de panică ce i se pusese în gât.

— Cam asta vreau să spun, că acelaşi lucru s-a întâmplat acum două luni. Nu se pune problema să dăm un anunţ ca să-i înlocuim pe tipii ăştia. Curând

o să rămânem doar tu şi cu mine, şi treaba ar putea pica. N-am reuşi s-o ascundem suficient de bine.

— Păi, a spus Adam, tu cunoşti mult mai mulţi tipi în branşă decât mine. Poţi să te gândeşti la altcineva pe care să-l aduci?

Devon s-a strâmbat.

— Da, probabil, a spus, dar nu despre asta e vorba. Nu putem să tot riscăm şi să ne aşteptăm să avem mereu noroc. Nu ştiu. Sincer, mă gândesc dacă nu e timpul să ies din asta. Vreau să acţionez isteţ. Chiar sunt singurul? Tu nu te gândeşti la asta? Şi, apropo, n-ai îngheţat naibii?

Bineînţeles că Adam se gândea la asta, nu pentru că era înclinat spre frică sau paranoia, ci doar ca o chestiune de management al riscului. Vedea cu o limpezime perfectă că întregul aranjament era susţinut în acest moment doar de propria lui abilitate de a conduce, de a inspira încredere în sine în rândul unor oameni pe care îi întâlnea doar pentru scurt timp, dacă nu chiar deloc. Oricare dintre aceşti brokeri, inclusiv Devon, dacă derapa şi era prins, putea oricând să se salveze divulgându-l pe capul reţelei, iar capul reţelei era Adam. Aşa că nu ştia pentru ce era Devon aşa de stresat. Trebuia să recunoască faptul că evaluarea iniţială pe care i-o făcuse puştiului, cu atâţia ani în urmă, la bordul vasului *Intreprid,* se dovedise greşită din unele puncte de vedere, deşi, bineînţeles, nu şi din cel esenţial.

— Spui că vrei să acţionezi isteţ, a zis, uitându-se în ochii lui Devon. Dar să spui că nu putem avea

succes azi pentru că am avut succes ieri, asta nu e isteţ, e doar superstiţie. Dacă cedezi în faţa unor idei despre noroc, sau soartă, sau karma, sau orice altceva, eşti pierdut. Nu există soartă. Tot ceea ce tu şi cu mine am făcut să se întâmple în aceşti ultimi, dar mulţi ani nu s-a întâmplat. S-a dus. Nu există. Singurul lucru care există, singurul risc ce trebuie analizat este ceea ce se află înaintea noastră azi.

— Ştiu, a spus Devon bosumflat.

S-a uitat în jos. Adam a ştiut că îl convinsese.

— Suntem super-atenţi. Întotdeauna am fost. Nu dăm orice informaţie oricui din reţea. Şi sunt sigur că ţi-ai dat seama cu mult timp în urmă că o parte din informaţiile pe care ţi le dau sunt false, ca să nu arate niciodată nimănui ca un şir neîntrerupt de reuşite.

— Nu pun asta sub semnul întrebării. Doar că… toată povestea nu e aşa cum am crezut că o să fie. Banii sunt aproape ca o povară, pentru că sunt atât de paranoic în privinţa cheltuirii lor. Şi cum poţi să nu priveşti înapoi? Eu nu înţeleg. Şi ăsta este probabil motivul pentru care n-o să fiu niciodată miliardar. Pur şi simplu nu sunt un profesionist fără scrupule ca tine. Vezi, iată un alt lucru pe care nu-l pricep: oricât de puţine aş şti despre tine, ştiu că eşti unul din tipii ăia, tipii cărora le lipseşte o parte din creier, sau cam aşa ceva. N-au conştiinţă. Nu ţin minte pierderile. Aşa că nu ai nevoie de povestea asta. Oricum ai fi un jucător. De ce continui să o faci? Nu te gândeşti să te opreşti?

Domnişoarele de onoare alergaseră la maşină

ca să se încălzească, iar fotograful îşi strângea echipamentul în două genţi de pânză. „Fără conştiinţă?” s-a gândit Adam. „Nu e ca şi cum nu mi-aş aminti; doar că nu e nimic constructiv în a-ţi aminti.” Şi totuşi, când se gândea la viaţa pe care o ducea acum familia lui – o viaţă în care efectiv totul era posibil, orice dorinţă putea fi îndeplinită, niciun potenţial nu era lăsat să se piardă, şi văzuseră cu toţii atât de mult din lume –, când se gândea în urmă la momentul în care începuse totul, la propria lui temeritate când fusese ameninţat cu nefericirea celor pe care îi iubea, şi cât de rapid, în faţa acestei ameninţări, îndepărtase obstacolul pe care cei mai mulţi oameni nu ar fi avut niciodată forţa morală de a-l îndepărta; şi cum toate astea fuseseră realizate asumându-şi singur tot riscul, astfel încât ei să nu ştie niciodată că a existat acolo un risc; singura concluzie rezonabilă, credea el, era că afacerea reprezenta cel mai extraordinar lucru pe care îl făcuse vreodată în viaţa lui. De fapt, modestia era cea care îl făcea să se simtă atât de stânjenit când îşi amintea de el.

Dar, în acelaşi timp, era la fel de adevărat că acel obstacol anume fusese îndepărtat cu multă vreme în urmă şi că existau alte motive pentru care ezita să pună capăt vieţii de riscuri secrete, lumea dinlăuntrul lumii.

— Devon, a spus el, azi te duci la slujbă, da?

El şi-a pipăit costumul.

— Unii dintre noi trebuie s-o facă, a răspuns.

— Ei bine, atunci când te duci, stai un minut

doar şi uită-te în jurul tău la toţi cei din birou, la fiecare dintre cei pentru care lucrezi, la fiecare dintre cei care lucrează pentru tine. Toţi stând cu pumnii strânşi, toţi temându-se atât de tare că dacă deţinerea unor informaţii confidenţiale ar însemna să nu te mai vadă niciodată, ar face schimbul într-o clipă. Cred că ştiu ce părere ai tu despre oamenii ăştia. Dar tu nu eşti unul dintre ei. Tu eşti Superman. Tu eşti un afurisit de gangster. Ziua în care o să ne întoarcem la sentimentul de siguranţă în faţa riscului este ziua în care nu te mai poţi uita la ei şi să-ţi spui că există o diferenţă între ei şi tine. Chiar eşti pregătit să te întorci la asta? Chiar eşti gata să te întorci la citirea unor rapoarte trimestriale de rahat şi să încerci să te foloseşti de ele ca să-ţi dai seama cum funcţionează lumea? Asta nu e viaţă, să-ţi laşi viitorul în mâinile unor forţe care nu au nicio legătură cu tine şi să le numeşti „soartă”, sau „noroc”, sau cum mai vrei tu. Şi nu ai decât viaţa asta, băiete. Nu vreau să devin acum mistic cu tine, dar asta e singura viaţă pe care o primim, şi fie îţi laşi amprenta pe ea, fie e ca şi cum nici n-ai fi fost vreodată pe aici.

Se opriseră din mers. Grădina era acum pustie. Devon, cu privirea în jos, a dat din cap posac, asemenea unui copil. Adam şi-a aşezat mâinile pe umerii bărbatului mai tânăr.

— Nimeni altcineva, a spus Adam cu blândeţe, nu ştie lucrurile pe care tu şi cu mine le ştim. Acum, apropo de faptul că trebuie să avem grijă. E timpul pentru numere noi de celular, corect? L-ai memorat pe al tău?

Devon a încuviinţat din cap şi l-a rostit.

— S-a făcut, a spus Adam şi a început să salte din nou pe vârfurile picioarelor. Acum relaxează-te puţin. Distrează-te. Aşteaptă o veste de la mine.

A urcat în fugă treptele grădinii, s-a îndreptat spre sud până când a putut trece din nou peste zidul jos de piatră şi, douăzeci de minute mai târziu, era acasă. A făcut un duş, şi-a luat valiza, a oprit un taxi şi s-a întâlnit cu Sanford în sala de aşteptare pentru clasa întâi a terminalului Delta din Laguardia. Sanford stătea aşezat într-un fotoliu foarte jos în faţa unui televizor cu sonorul închis, ţinând în mână un pahar cu vin şi având o expresie jalnică pe faţă.

— Nu pot să-ţi spun cât am început să urăsc zborurile cu avionul, a spus el. Mai ales cele comerciale. S-au degradat atât de tare. Uită-te la ce înseamnă azi clasa întâi.

Faţa lui era obosită şi roşie, deşi paharul de vin era primul. Se ducea la Minneapolis să încheie o afacere cu sindicatul profesorilor din Minnesota, care acceptase să îi lase pe cei de la Perini să le mărească fondul de pensii.

— Aproape că mă întreb de ce trebuie să mergem acolo, i-a spus Sanford după ce au urcat în avion şi după alte câteva pahare. Treaba-i încheiată. Dar ei au nevoie doar de o întâlnire faţă în faţă înainte să pună banii de pensie în mâna a doi rechini din New York. Poate că doar vor să se asigure că nu suntem nişte prinţi nigerieni.

Adam stătea pe locul dinspre interval şi, astfel, a trebuit să suporte privirile nemulţumite ale celor

care s-au îmbarcat după ei şi au trebuit să aştepte în picioare în timp ce alţii încercau să-şi îndese bagajele de mână în locaşurile minuscule de deasupra.

— Ştii, a spus Sanford după ce avionul s-a înălţat în aer, am petrecut multă vreme lăudându-te altora şi, la un moment dat, cineva mi-a pus o întrebare ciudată: „De unde ştim noi că n-o s-o întindă şi că n-o să-şi deschidă propriul lui fond de investiţii speculative sau altceva?”

Adam a zâmbit.

— Şi tu ai spus: „Hei, ai dreptate, ar fi mai bine să-i dau imediat tipului ăluia un bonus masiv la jumătatea anului”?

Sanford l-a pocnit cu afecţiune peste genunchi.

— E bună, a spus. Nu, i-am spus că eşti încă tânăr. Şi că cel mai bun lucru la tine, cu toată vanitatea din domeniul ăsta, este că tu nu eşti unul din tipii ăia obsedaţi să aibă vizibilitate. Sincer, dacă m-ai fi întrebat cu zece ani în urmă, aş fi pus pariu că până acum te-aş fi pierdut. Dar tu eşti un tip de şcoală veche, un demodat în multe feluri. Lasă capul jos, fă-ţi treaba, respectă tradiţiile şi, în final, toată lumea ajunge suficient de bogată. Aşa era Lazard când am lucrat acolo, acum o sută de ani. Oricum, nu pot să-ţi spun ce sprijin e pentru mine acum. Sanford s-a uitat pe fereastră la pământul aflat departe sub ei, la arterele luminate ale străzilor pustii, la terenurile de sport şi parcările strălucitoare. E ciudat cât de mult am ajuns să urăsc treaba asta, a spus el. Înainte mi se părea ceva de la sine înţeles. Avioane şi

aeroporturi. Dar în ultimul timp nu vreau decât să fiu pe apă. E aproape singurul lucru la care mă gândesc.

Câteva minute mai târziu dormea, cu obrazul lăsat pe un umăr, cu buza de jos atârnând. O imagine nu prea flatantă, s-a gândit Adam şi a închis ochii.

Exista un şablon pentru orice, undeva, un izvor crescut peste măsură a tot ce este originar şi fără precedent, şi ai putea foarte bine să-ţi distrugi viaţa tot căutându-l, şi să nu-l găseşti niciodată. Sau, pe de altă parte, l-ai putea găsi. Jonas ura să îi fie dezvăluită ignoranţa. În autobuzul M79 cu care venea acasă de la şcoală, un tip gras care purta bermude, deşi afară erau vreo patru grade şi jumătate, a încercat să se uite peste umărul lui ca să vadă ce asculta la ipod. Jonas i-a arătat ecranul. Tipul s-a strâmbat condescendent. „Joy Division reîncălzit”, a spus, şi Jonas a dat din cap aprobator, gen „asta e”, dar pe urmă abia a aşteptat să ajungă acasă şi să caute pe computer cine era Joy Division[63]. Iar două ore mai târziu a trebuit să ajungă la concluzia că tipul avea dreptate. În general, doar pentru că era mai mare, şi totuşi. Cu cât afla mai multe despre ceva ce considera că e bun, cu atât mai des dădea astfel de rateuri. Propriile sale obsesii tindeau să-l poarte pe Jonas înapoi în timp şi, în cele din urmă, l-au dus la o concluzie tristă, dar empirică – muzica la modă a

63 Formaţie rock britanică, activă în anii 1976–1980 în Manchester, pionieră a rock-punkului anilor ’70

zilelor şi vârstei lui era total naşpa.

În clasa a zecea, asta nu era părerea generală. Dacă voiai să fii un snob în privinţa muzicii, era în regulă, dar trebuia să o faci bătând câmpii într-un fel enervant despre vreo formaţie de care nimeni nu auzise vreodată, pentru că luase fiinţă cu doar trei săptămâni în urmă şi nu avusese decât o singură cântare. Jonas cunoştea astfel de tipi, mai mari decât el, care se ocupau de staţia de radio a şcolii, pe care nimeni nu o asculta, şi care nu luau notă de trecere la engleză pentru că petreceau atât de mult timp comentând pe blogurile celorlalţi, şi, deşi nu voia să aibă de-a face cu ei, trebuia să recunoască faptul că erau spirite înrudite, pentru că, de fapt, ei jinduiau după acelaşi lucru pe care şi-l dorea şi el: neprihănitul, necoruptul, purul în sine, lipsit de scop. Doar că ei îl căutau unde nu trebuia. Apoi, desigur, erau toţi copiii din curentul de atitudine fericită, copiii ale căror mame îi duceau cu maşina la Nassau Coliseum[64] ca să vadă nişte cântece melancolice mimate de o formaţie de băieţi dansatori, studiaţi de un grup reprezentativ de fetiţe de zece ani. Porcăria asta era total inacceptabilă. Era prea greu să crezi că era posibil să nu-ţi pese, să nu te oboseşti să faci diferenţa în termeni de valoare între ceea ce era simulat şi ceea ce era real.

Exista ceva aproape religios în el când venea vorba de muzică şi, la fel ca în cazul majorităţii

64 Nassau Veterans Memorial Coliseum, sală polivalentă din Uniondale, New York, folosită pentru meciuri de hochei, concerte, expoziţii şi diverse spectacole

clericilor, unii îi respectau concepţia, iar alţii considerau că atitudinea lui este puţin exagerată. Cu siguranţă îl scotea în afara sferei de interese posibile ale fetelor. Şi faptul că avea o ureche muzicală absolută mai reprezenta un dezavantaj foarte mare – pentru Jonas era o adevărată tortură să ştie cât de mediocru şi banal sunau membrii propriei lui formaţii, iar el nu făcea excepţie. Nu aveau să ajungă niciodată buni. Şi totuşi, exersa, exersa într-una. Ceilalţi erau extrem de optimişti, şi, gândea el, era minunat să poţi să fii. Cântau un „Sweet Jane”[65] destul de decent, căci, pe bune, dacă nici asta nu reuşeai, ce speranţă mai exista pentru tine? Repetau împreună o dată sau de două ori pe săptămână într-un hangar de bărci de lângă FDR, o proprietate pe care tatăl vocalistului lor o cumpărase, dar încă nu primise aprobarea urbanistică zonală pentru a o amenaja. Era greu să găseşti în oraş locuri unde să repeţi – era poate mai uşor să găseşti locuri unde să cânţi, şi aici, din nefericire, fanteziile colegilor de trupă ai lui Jonas tindeau să se îndepărteze de realitate.

Dar fetele veneau totuşi uneori la repetiţiile lor. Chiar şi fetele din ultimul an, precum total inaccesibila Tori Barbosa. Asta dovedea fără urmă de echivoc uluitoarele calităţi magice ale rock’n-rollului, îşi spunea Jonas, că până şi o trupă atât de naşpa ca a lor tot atrăgea fetele. El era cel mai tânăr dintre ei şi avea reputaţia că ar fi cel mai bun muzician, însă doar pentru că era singurul care se

65 Cântec al formaţiei rock americane The Velvet Underground, apărut pe albumul lor *Loaded* din 1970

obosea să exerseze şi singur. Una dintre cele mai deprimante manifestări ale penibilităţii lor a fost legată de cât de mult timp au pierdut pentru a-şi găsi un nume. Haskell, vocalistul lor, considera că era în regulă să manifeste o oarecare ironie anticipativă şi voia ca ei să se numească „Privilegiaţii”, sau „Privilegii”. Noţiunea de ironie anticipativă îl făcea pe Jonas să nutrească gânduri sinucigaşe; deoarece el încerca mereu să le stârnească interesul pentru o direcţie mai degrabă legată de originile tradiţionale sau etnice, a tot stăruit pentru „Izvoare”, ca un soi de căutare a surselor mai degrabă decât o imitare a stilului de formaţie de bar din top 40 al acelei luni. Dar de fiecare dată când îl scriau şi se uitau la el, cineva spunea „Zăvoare?”. De fiecare dată. Pe urmă Alex, toboşarul, a avut o revelaţie când a văzut un film la ora de istorie americană a secolului XX, şi astfel, numele lor, cel puţin până data următoare când decideau să-l discute din nou, a rămas Run Bobby Run[66].

În vreme ce maşinile huruiau pe FDR în apropierea hangarului pentru bărci, ei au atras atenţia cu o versiune pasabilă a „People Who Died”[67]. Toată lumea a fost impresionată de soloul lui Jonas, şi chiar doi spectatori au venit mai târziu să îi spună asta, dar când s-a încheiat seara,

66 Posibil, aluzie la Robert „Bobby” Kennedy, candidat la nominalizare pentru preşedinţia SUA din partea Partidului Democrat şi asasinat în 1968 *(run* înseamnă, printre altele, „a candida” şi „a fugi”)

67 Cântec al formaţiei Amsterdam, din 1980, care apare şi pe coloana sonoră a filmului *E.T.*

bineînţeles că toate fetele au plecat cu băieţii mai mari şi Jonas a chemat un taxi ca să-l ducă acasă. Trebuia să studieze şi avea nevoie să doarmă, dar surplusul de adrenalină nu l-a lăsat să facă nici una, nici alta; în schimb, a deschis pick-upul şi şi-a pus căştile. În ultimul timp era obsedat de muzica bluegrass. Părea să nu se mai termine – dădea într-una peste acele uluitoare discuri vechi de 78 de rotaţii pe minut sau înregistrări în afara studioului care, de prima dată când le asculta, îi explodau în cap asemenea unor mici bombe. Credea o vreme că o anumită chestie era o descoperire de-a lui şi, pe urmă, afla că, pentru adevăraţii pasionaţi de muzică, acea chestie era ceva clasic, ca Shakespeare sau Tolstoi. Uneori, simţea că ignoranţa lui era nemărginită.

A văzut o umbră trecând peste linia de lumină care venea dinspre hol, pe sub uşa camerei sale. Ştia că era mama lui, care voia să verifice dacă venise acasă. Nici măcar nu a fost nevoie să-şi scoată căştile; s-a foit pe scaunul lui, care a scârţâit puţin, iar umbra s-a îndepărtat din nou. Cineva era întotdeauna treaz în apartamentul ăla. Şi-a deschis mobilul şi s-a uitat cât era ora: 1:52. Apoi, s-a întors din nou către luminile albastre ale planetariului de afară.

Pe vremuri credeam că tatăl meu era negru

Cu destule acţiuni cât să cumpere magazinul companiei

Acum el se duce în centru cu buzunarele goale

Şi cu faţa albă ca zăpada de februarie.[68]

Dar ce dracu’ s-a întâmplat cu muzica country? Înainte era atât de tristă, că ţi se tăia răsuflarea. Încă vreo câteva zile obositoare şi, pe urmă, o să zbor.[69] Acum era un muzeu al ei însăşi, o fabrică de satisfăcut prostul gust, plină de reacţionari în stil Vegas, cu pălării de o mie de dolari. Lucrurile bune din ea nu se mai întorceau niciodată. Jonas a dat volumul mai tare şi şi-a urcat picioarele pe pervaz, ascultând până când a văzut cum soarele începe să lumineze planetele de dedesubtul lui.

Lumea asta nu e casa mea, eu sunt doar un trecător prin ea
Comorile mele sunt undeva dincolo de azur
Îngerii îmi fac semn către uşa raiului deschisă
Şi nu mai pot să mă simt acasă în această lume.[70]

În dimineaţa următoare, Jonas a urcat la etaj să ia micul dejun, simţindu-se bine pentru moment, după duş, şi a băut rămăşiţele unui soi de smoothie pe care April îl lăsase în frigider cu o seară în urmă. Ea a trecut pe lângă el în drum spre

68 „The L&N Don’t Stop Here Anymore”, scrisă de Jean Ritchie şi cântată de Michelle Shocked şi Johnny Cash. L&N era Louisville and Nashville Railroad, o cale ferată din sudul Statelor Unite, în funcţiune începând cu 1850, pentru ca în anii 1970–1980 să fie absorbită de reţelele mai mari
69 Willie Nelson, „IT1 Fly Away”
70 „This World Is Not My Home”, cântec al lui Jim Reeves (1923–1964), cântăreţ american de muzică country

uşă. April făcea parte din acel univers de la şcoală, universul lui Tori Barbosa, şi prieteni de-ai lui – de fapt, nişte total necunoscuţi, uneori copii de la alte şcoli – veneau la el şi îl întrebau despre ea într-un fel patetic şi oarecum hărţuitor. Sora lui era cumva o străină pentru el, dar nu suficient de străină încât să o vadă în felul în care tot restul lumii părea să o vadă.

— Arăţi ca dracu', a spus ea şi l-a mângâiat pe cap.

Adam a apărut în uşa de la intrare, transpirat de la alergare. Şi lui Jonas îi plăcea să alerge – ura sportul în general, dar în alergare era ceva ascetic, ceva de călugăr –, însă în niciun caz n-ar fi făcut-o cu tatăl lui, care avea un grafic al timpilor săi şi vorbea de înscrierea la maraton în anul următor. Adam s-a aşezat la masă în faţa lui şi l-a întrebat cum merge treaba, şi, când conversaţia s-a încheiat, Jonas primise permisiunea să se ducă la Sam Ash[71] şi să-şi cumpere un banjo. Cynthia încă mai dormea, şi avea să o facă până ce toată lumea pleca de acasă.

Părea o ipocrizie, Jonas ştia bine, să fie atât de preocupat de originalitate şi autenticitate când el cânta într-o trupă de coveruri; dar alegerea fusese dictată mai puţin de estetică şi mai degrabă de descoperirea că era extrem de greu să scrii un cântec. Toţi au încercat la un moment dat, iar rezultatele au fost la fel de cumplite, la ele adăugându-se şi sentimentele rănite cu care au

71 Sam Ash Music Corp., cel mai mare lanţ familial de magazine de instrumente muzicale din Statele Unite, creat în 1924

avut de luptat. Aşa că s-au întors la coveruri, dar Jonas a continuat să creadă că puteau măcar să aspire la cântece pe care publicul nu le ştia deja pe dinafară. În felul acesta, puteau cel puţin să susţină că îi făceau un serviciu muzicii. Într-o seară a venit la repetiţii cu banjoul şi cu un CD pe care îl înregistrase, cu „You Don't Know My Mind" al lui Jimmy Martin[72], care era unul dintre cele mai înfricoşătoare cântece pe care le auzise vreodată. Chiar găsise partitura lui online, deşi numai el şi Alex ştiau să citească notele. Le-a pus CD-ul şi a fost străpuns cu privirea de toţi, deşi, într-un fel, era exact reacţia la care aşteptase.

— E interesant, a spus Haskell, dar nu cred că putem să cântăm toată chestia asta blues. De fapt, tu cel mai puţin dintre toţi.

— Nu e blues, a spus Jonas.

Acum se simţea expus, în felul în care se simte cineva care mărturiseşte că a făcut o pasiune pentru altcineva, şi nu voia să înrăutăţească lucrurile angajându-se într-o discuţie în contradictoriu. Şi totuşi, nu se putea abţine.

— Măcar să ştii despre ce vorbeşti înainte să o refuzi. Tipul ăsta a fost un amărât de beţiv din munţii din Tennessee. Nu încerca să intre pe MTV sau să-şi bage porcăria într-o reclamă pe Verizon[73]. N-a avut nimic în afară de ce a compus. Iar voi, băieţi, sunteţi atât de încântaţi de The Strokes[74]

72 Jimmy Martin (1927–2005), muzician american, considerat „regele bluegrass-ului"

73 Verizon Communication Inc., companie americană de internet şi telecomunicaţii

74 Formaţie rock americană înfiinţată în 1998

sau de orice e doar un rahat frumos ambalat.

S-au uitat unii la alţii într-un fel care i-a amintit într-un mod groaznic cât de tânăr era.

— Uite ce-i, a spus Haskell cu blândeţe, tu vrei să vorbeşti despre autenticitate, despre cât de autentic aş arăta cântând despre cum sunt un fermier care-şi munceşte pământul din Tennessee sau cam aşa ceva? Nu asta sunt eu.

— Dar ce eşti? a întrebat Jonas.

Probabil că pe faţa lui se întipărise o anumită expresie de care nu era conştient, pentru că Alex a spus:

— Cine vrea o bere?

Dar era deja inutil.

— Pot să-ţi spun ce nu sunt, a zis Haskell. Nu sunt un fiu de miliardar căruia îi e silă de el însuşi. Nu sunt un pozeur ipocrit şi cu aere de superioritate. Aşa că du-te dracu' cu banjoul tău! Ia-ţi dracu' chitara aia Gibson şi acompaniază-mă la câteva cântece despre cum să te-mbeţi şi să ţi-o tragi, pentru că asta am de gând să fac după ce terminăm aici. E suficient de autentic pentru tine?

Tori Barbosa era acolo şi a ascultat totul. Lui Jonas i s-a părut prea umilitor să plece. Roşu la faţă, şi-a prins chitara şi s-a uitat la Alex, care s-a bătut cu pumnul în piept, peste inimă, de câteva ori, şi apoi a început să numere timpii la „Sweet Emotion”[75].

De Crăciun, ca de obicei, părinţii lui Jonas l-au întrebat ce îşi doreşte; el a spus că voia toate cele

75 Cântec al trupei rock Aerosmith, apărut în 1975 pe albumul *Toys in the Attic*

douăsprezece volume ale înregistrărilor lui Alan Lomax pentru Biblioteca Congresului[76], pe vinil, şi pentru că ei habar nu aveau cum să obţină aşa ceva, le-a cumpărat singur online, pe cardul lor de credit, în cursul iernii a răcit şi a trebuit să lipsească de la câteva repetiţii, şi, când a aflat că aduseseră un puşti de la Collegiate School ca să-i ţină locul, i-a trimis un SMS lui Haskell şi i-a zis că a ieşit din trupă. Şi-a petrecut serile în camera lui cu căştile pe urechi, citind notele explicative despre Lomax şi cum umbla el efectiv peste câmpuri cu un microfon în mână şi un magnetofon uriaş agăţat de umăr, înregistrând lucruri pe care nimeni nu le mai înregistrase înaintea lui. Chitarele şi banjoul stăteau pe stativele lor în colţ. Anii patruzeci, anii treizeci, anii douăzeci: aceia, îşi tot spunea el, erau anii în care merita să trăieşti.

În mai, doar cu o săptămână înainte de sfârşitul anului şcolar, soţul lui Ruth, Warren, a murit. I se extirpase un plămân cu două săptămâni înainte, dar nu mai ajunsese acasă din spital. Deşi cancerul lui fusese diagnosticat cu doi ani în urmă, Cynthia a fost aproape la fel de surprinsă ca şi cum vestea ar fi venit pe neaşteptate; nemaipomenita înclinaţie a mamei sale către pesimism o convinsese, până la ultimul telefon isteric, de faptul că Ruth făcea prea mare caz din asta.

76 Alan Lomax (1915–2002), folclorist, etnomuzicolog, scriitor, activist politic, producător de film; a înregistrat mii de cântece şi interviuri pentru Arhiva de cântec popular american a Bibiliotecii Congresului.

În dimineaţa următoare, toţi patru au luat avionul către Pittsburgh. Adam a întrebat-o pe Cynthia dacă avea de gând să rămână câteva zile după înmormântare ca să „ajute”, şi Cynthia a spus că nu ştie, că nu se gândise la asta. Într-adevăr, exista un număr considerabil de consecinţe cotidiene ale decesului care nu îi trecuseră niciodată prin minte. Ruth a venit la uşă să îi întâmpine în ceea ce pentru ea ar fi putut să fie considerată bună-dispoziţie; a scos diverse exclamaţii, aşa cum era de aşteptat, privitoare la schimbările petrecute în înfăţişarea nepoţilor ei înalţi şi frumoşi, care nu o mai văzuseră de mulţi ani şi nu ştiau prea bine cum să reacţioneze, dar care au decis în mod instinctiv să aleagă o atitudine rezervată.

— O să fie atât de plăcut pentru voi să vă vedeţi verii, le-a spus Ruth, şi la cuvântul „veri”, Cynthia i-a văzut schimbând între ei o privire surprinsă.

Mai erau încă trei zile până la funeralii. Ruth tot vorbea de cât de multă nevoie avea de ajutorul Cynthiei pentru a lua diverse decizii, dar apoi se dovedea că, de fapt, deja luase acele decizii, unele din ele atât de demult, încât părea aproape macabru. Oricum, Cynthia avea prea puţine sfaturi de oferit. Nu avea nicio experienţă cu înmormântările, dar, dincolo de asta, putea oferi doar o abordare generică privind felul în care trebuia glorificată viaţa lui Warren. El fusese un soi de maşinărie infailibilă. Totodată, fusese asociat comanditat la Reed Smith, şi faptul acesta dicta un

ceremonial surprinzător de consistent, ceea ce era de ajutor, dar şi oarecum pervers, ca şi cum firma de avocatură era o filială a serviciilor armate cu ritualuri misterioase, incontestabile. Ruth dorea un sicriu închis deoarece spre sfârşitul vieţii el nu mai semăna aproape deloc cu sine. Puteau să pună pe el o mulţime de farduri, dar nu-i puteau pune la loc kilogramele pierdute. A ales în schimb să fie aşezată pe sicriu o fotografie mare, înrămată, un portret oficial comandat atunci când fusese făcut asociat comanditat: rotund la faţă, zâmbind adecvat, emanând, cu ochelarii şi părul său argintiu, un soi de competenţă bine hrănită.

Casa era prea mică pentru ca toţi să doarmă acolo; şi-au petrecut acolo ziua, luptându-se cu propria lor agitaţie în vreme ce o diversitate de străini în vârstă, cu containere Tupperware în mână, îi consolau pentru pierderea suferită, şi apoi seara s-au retras la hotelul Hilton, în centrul oraşului, unde s-au desfătat cu toate răsfăţurile prosteşti şi exorbitante posibile, ca o modalitate de a-şi scoate din minte orele de solemnitate toxică. Bacşişurile pe care Adam le-a împărţit i-au făcut pe toţi angajaţii hotelului să se bată efectiv pentru a-i capta atenţia. Lui nu-i plăcuse niciodată cu adevărat Ruth; nu se înţelegea bine cu persoanele pesimiste. De data asta era altfel, evident, şi era mai mult decât dispus să fie îngăduitor; totuşi, nu ştia cum să reacţioneze ori de câte ori Ruth se purta ca şi cum ea şi Adam erau la fel de apropiaţi ca o mamă şi fiul ei, nu doar când mai erau şi alţii în jur, dar chiar şi în rarele dăţi când cei doi erau

singuri. Şi nici nu părea să joace teatru, aşa cum făcea adeseori. Când el a zâmbit şi s-a dat deoparte în uşa bucătăriei doar ca să o lase să treacă, ea şi-a pus fruntea pe umărul lui şi a închis ochii, iar Adam s-a simţit la fel cum s-ar fi simţit dacă o femeie dintr-un oraş necunoscut l-ar fi confundat cu altcineva.

Nu prea ştia ce să le spună copiilor să facă în acea casă în doliu, aşa că a decis să le spună ce să nu facă: fără SMS-uri din casa bunicii, fără căşti în urechi sub niciun motiv. Lăsaţi-le pe toate pentru hotel. El şi Cynthia i-au dus la biserica unde se căsătoriseră şi chiar au luat cina toţi patru în restaurantul de la Athletic Club, care fusese şi locul recepţiei lor; Jonas şi April s-au arătat în cel mai bun caz îngăduitori. Nu au fost amuzaţi în mod deosebit nici de întâlnirea cu „verişorii” lor, un termen care s-a dovedit a se referi la fiii gemeni ai surorii vitrege a Cynthiei, Deborah. Cele două nu mai avuseseră ocazia să stea de vorbă de mulţi ani; April a auzit-o pe mama ei gângurind încântată despre o recentă fotografie gen felicitare de Crăciun cu gemenii, dar nu era o felicitare de Crăciun pe care ea şi Jonas să o fi văzut vreodată. Băieţii aveau cinci ani şi – n-a putut April să nu se gândească – arătau într-adevăr deplorabil. Practic, singurul fel în care puteau fi opriţi din vorbit era să le dai ceva de mâncare. Cumva, ei îl cunoscuseră pe bunicul Warren mult mai bine decât ea şi Jonas şi au devenit melancolici într-un fel drăguţ atunci când au vorbit despre pierderea lui.

Deborah era mult schimbată. În primul rând

era grasă, fără nicio urmă din acea notă goth, vagă de fapt, pe care o cultivase ca masterandă, ca să nu mai vorbim de unica noapte petrecută la Bellevue; preda istoria artei secolului XX la Boston University, la fel ca soţul ei, care era mult mai în vârstă decât ea şi fusese, cum aflase amuzată Cynthia, preşedintele comitetului de angajare care o alesese. Când Deborah a plâns la înmormântare, deloc ostentativ, Cynthia s-a trezit chinuindu-se să nu se holbeze la ea, fără să ştie de ce. Scrisese un elogiu pentru tatăl ei, dar aranjase ca soţul ei să îl citească în locul său, căci nu era sigură că va fi capabilă să îl ducă la bun sfârşit. Şi când ultimul din şirul de invitaţi îndoliaţi a trecut prin faţa lor în curtea din spatele bisericii, după slujbă, pentru a-şi exprima condoleanţele, Cynthia şi Deborah s-au îmbrăţişat. Dar acel sentiment de înrudire nu a durat mult. După ce şi cel din urmă invitat a plecat din casa lui Ruth în acea seară, Cynthia a mai auzit două voci pe terasă şi, când s-a dus afară să cerceteze, i-a găsit pe Deborah şi Jonas rezemaţi de balustradă, adânciţi în conversaţie. A încercat să-şi ascundă surprinderea, dar nu a reuşit şi, când cei doi au observat-o stând acolo în prag, au râs.

— Ne certăm pentru Andy Warhol, a spus Deborah. Fiul Pittsburgh-ului. Mă simt ca şi cum mi-aş susţine din nou teza de doctorat.

Doar dacă Andy Warhol nu cânta la blestematul de banjo, şi-a spus Cynthia, nu s-ar fi gândit că Jonas ştia cine era sau că îi păsa de el; dar înainte să poată spune altceva, Jonas a întrebat-o:

— Mami, la ce oră e avionul nostru mâine?

— De fapt, eu nu plec totuşi mâine, a răspuns Cynthia. Zborul tău e la vreo trei şi jumătate.

Jonas a lovit aerul cu pumnul şi Deborah a spus:

— Ei, atunci te-ar deranja dacă îl duc pe Jonas la muzeul Andy Warhol? Unul dintre custozi e un fost coleg de clasă de-al meu. Adevărul e că este un muzeu grozav. Poate că vrei să vii şi tu.

Ei nu i-a scăpat expresia de pe faţa fiului ei când Deborah a făcut acea ultimă sugestie.

— Nu, a spus, sunt convinsă că e un moment determinant în viaţă şi aşa mai departe, dar sunt multe lucruri de făcut pe aici. Duceţi-vă voi. Distraţi-vă. Doar să te întorci la hotel pe la, nu ştiu, unu.

Zâmbind la fel de forţat cum ar fi făcut-o mama ei, Cynthia a intrat la loc în casă şi a închis uşa. În bucătărie erau o mie de vase de spălat şi, preţ de câteva momente, a cântărit argumentele pro şi contra pentru a le arunca pur şi simplu pe toate la gunoi. Nu avea să mai fie niciodată o asemenea mulţime de oameni în casa asta. „Andy Warhol”, s-a gândit ea dintr-odată. Una e să-ţi placă mizeria asta ca elev de liceu, dar imaginează-ţi cum e să-i dedici toată viaţa.

Adam şi copiii au plecat acasă a doua zi şi la fel, după cum s-a dovedit, şi familia lui Deborah; dar Deborah a mai rămas. Cynthia s-a gândit că ar trebui să fie fericită că povara următoarelor câteva zile – toate orele alea în care trebuia să nu-şi piardă răbdarea la telefon cu compania de

asigurări sau idioţii de la asistenţa socială – nu avea să cadă toată numai pe ea, chiar dacă era singurul copil. Şi totuşi, era puţin surprinzător cât de apropiate păreau să fie devenit în ultimii ani Deborah şi Ruth, fără ca Cynthia să ştie. La un moment dat, s-a gândit ea, Deborah chiar trebuie să fi început să creadă în chestia aia cu familia extinsă, pentru că în mod sigur nu crezuse în ea când se cunoscuseră ele două, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă.

Cât despre Ruth, faptul că le avea în casă pe amândouă fetele o ajuta să-şi păstreze acel bizar calm care o caracterizase întreaga săptămână. Plânsese puţin în timpul slujbei, dar altminteri nu existase o mare revărsare de durere. Cynthia credea că asta era un soi de negare. Sau poate uşurare. Sau poate că era vorba doar de faptul că era bătrână şi singură şi nu mai avea nevoie de obişnuitele ei exagerări despre cât de imposibil de rezolvat erau toate. Îşi găsea diverse lucruri de făcut prin casă, şi moţăia, şi răspundea la scrisorile de condoleanţe, şi se certa blând cu ele când încercau să-i facă ceva de mâncare. Avea şaizeci şi şapte de ani şi nu exista nimic care să sugereze că nu mai putea continua aşa preţ de încă douăzeci sau treizeci de ani.

Obosea însă repede, aşa că s-a dus la culcare devreme, iar câteva minute mai târziu, Cynthia stătea amorţită în bucătărie, holbându-se la un întrerupător de lumină în formă de cocoş, când Deborah a apărut fluturând veselă o sticlă de whisky Knob Creek pe care o găsise în dulapul cu

băuturi.

„Ura!”, şi-a spus Cynthia.

— Şi, când pleci? a întrebat Deborah, după primul pahar.

— Cred că poimâine. Am o întrunire de comitet, şi pe urmă avem casa asta din Anguilla unde mergem uneori, aşa că o să plecăm acolo când se termină şcoala, adică în… Ce zi e azi? Mă rog, săptămâna viitoare.

Deborah a încuviinţat din cap, dar nu a reuşit să-şi ascundă un râs ambivalent.

— Vouă chiar vă merge bine, a fost tot ce a spus.

Cynthia nu prea ştia cum să răspundă la asta.

— E numai datorită lui Adam, a spus ea în cele din urmă. Unii oameni chiar au un talent pentru investiţii.

— Ei, voi doi întotdeauna aţi părut să aveţi genul ăla de aură în jurul vostru. Şi acum o au şi copiii voştri.

— Băieţii tăi sunt adorabili, a spus Cynthia, întinzându-se după sticlă.

— Mulţumesc. Şi chestia ciudată e că mai am doi. Oarecum. Sebastian are două fete din prima lui căsnicie. Sunt amândouă la colegiu acum. Aşa că, după atâţia ani, sunt mamă vitregă.

— Cred că „ironie” e cuvântul potrivit, a remarcat Cynthia.

— Spune-o despre tata, a comentat Deborah, ridicând în sus sticla. Ştia că viaţa e prea scurtă ca să aleagă o băutură proastă.

— Tare aş vrea să ştiu ceva, a spus Cynthia.

Vedea deja că Deborah era oarecum o persoană lipsită de importanţă şi, cine ştie, poate că asta era ultima oară când stăteau de vorbă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ceea ce vreau să spun e că singurul lucru pe care am crezut că îl avem în comun era convingerea noastră că toată chestia asta cu familia vitregă, sau cum îi mai spun oamenii, e o porcărie. Întotdeauna ai părut să o urăşti mai mult decât mine. Şi acum eşti mătuşica Deborah cu Jonas şi o tratezi pe Ruth ca şi cum ar fi propria ta mamă. Mama ta adevărată mai trăieşte? Asta cred că e ceva ce ar trebui să ştiu, dar habar n-am.

Deborah s-a uitat la ea cu o privire vicleană.

— Locuieşte cu noi, a spus. În Boston.

— Nu mă-nnebuni!

Ea a încuviinţat din cap, amuzată de ea însăşi.

— Nu ştiu exact când s-a întâmplat, dar cumva, pe măsură ce am crescut, m-am simţit tot mai expusă, şi toată ideea asta a familiei a căpătat un sens real pentru mine. Am început să simt o nevoie pentru ea. M-am gândit că trebuia să aibă legătură cu faptul că eram copil unic, la fel ca teama de a fi singur, care decurge din asta, dar probabil că nu e aşa. Ţie nu ţi s-a întâmplat.

— Deci asta înseamnă pentru tine să vii aici să o vizitezi sau să o ajuţi pe Ruth, sau altceva de genul ăsta? Întotdeauna mi-am pus tot soiul de întrebări despre chestia asta cu vitregul. Oare se încheie atunci când devii adult? Se încheie atunci când căsătoria care i-a dat naştere ia sfârşit?

Deborah a reflectat. Şi-a lăsat bărbia pe masa

de bucătărie şi a privit lung sticla.

— Timpul îţi dă un şut în fund, a spus ea în cele din urmă. Înainte eram aşa de furioasă pentru cât de falsă era toată povestea asta. Am fost enervată chiar şi pentru că a trebuit să vin la nunta ta. Dar dacă stai pe-acolo şi aştepţi suficient de mult, legăturile astea false se încheagă în ceva real, fie că-ţi place sau nu. Acum chiar mă gândesc la Ruth ca la unul dintre părinţii mei. Nu cred că moartea tatei poate schimba ceva.

— Ce-o să se întâmpla cu ea? a spus brusc Cynthia. Ştii că o să se prăbuşească odată ce noi plecăm. Tre' să fie al dracului de nasol să-ţi moară soţul. Dar ce vreau să spun e ce putem face noi. Singurul fel în care o putem împiedica să se prăbuşească e să stăm aici mereu. Şi în niciun caz nu poate să vină să stea cu noi, adică, jos pălăria pentru tine şi tot restul, dar eu n-aş putea face niciodată asta.

— Oricum n-ar veni să stea cu tine, chiar dacă i-ai cere-o. Sau cu mine. Ruth n-o să se deschidă niciodată suficient de mult cât să depindă de una din noi în acest fel. Cred că, de fapt, chiar o să-i fie bine singură. Mai bine decât majorităţii oamenilor. Singurul lucru pentru care poţi să-ţi faci griji, dacă vrei să-ţi faci griji pentru ceva, e ce se întâmplă dacă se îmbolnăveşte, cum s-a întâmplat cu tata. Atunci o să ai nişte alegeri grele de făcut.

Vorbea în general, sau se referea în mod specific la Cynthia? Dar în niciun caz nu avea să ceară lămuriri, căci se simţea o laşă şi o egoistă doar pentru că întrebase. Oricum, mai era încă

multă vreme până la momentul acestor decizii.

— N-a fost bolnavă nici măcar o zi în viaţa ei, a spus Cynthia.

S-a auzit un soi de zgomot dinspre living şi au ascultat amândouă cu atenţie, să vadă dacă se trezise Ruth, dar era linişte. Televizorul cu sonorul închis continua să pâlpâie pe pereţi dincolo de uşa bucătăriei.

— Ştii, a spus Deborah, tata a fost un tip cu adevărat grozav. Avea nişte limite în privinţa posibilităţii de exprimare a sentimentelor, dar era chiar iubitor. Şi întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. Cred că asta a fost pentru că tu erai ceva ce nu eram eu. L-a durut că nu l-ai privit niciodată ca pe un părinte. Niciodată nu i-ai dat cu adevărat o şansă.

Avea o privire de om beat. Fie că nu mai făcuse asta de mult, fie că o făcea foarte des. Cynthia a simţit brusc că nu o mai interesează răspunsul. Dacă începeai să vorbeşti despre nemulţumirile altora, nu mai terminai niciodată. Ea nu era sora nimănui, şi nici Deborah nu era. Una era să pui la cale viitorul, dar în niciun caz nu avea de gând să se întoarcă în trecut.

— Eu am deja un tată, a spus ea.

Copiii din ultimele două clase de liceu continuau să vină şi să plece din apartamentul familiei Morey ca şi cum era un soi de program after-school; dar şi la câteva luni după ce prietena lui April, Robin, încetase să mai locuiască aici şi plecase să îşi reia locul în căminul ei propriu, mult

mai obscur, April încă îi mai simţea lipsa. Ceea ce era ironic, îşi spunea ea, pentru că spre sfârşitul şederii lui Robin acolo, purtarea fetei începuse să o cam deranjeze, mai puţin pentru ea, cât pentru mama ei. Robin aducea droguri în casă, îşi folosea cheia ca să se strecoare afară noaptea şi flirta cu portarul ca să n-o toarne, chiar aducea în secret băieţi în jumătatea de jos a apartamentului, şi chiar dacă April făcuse şi ea toate lucrurile astea la un moment dat, acum îşi spunea: „Mama mea te primeşte în casă şi îţi dă toată libertatea, şi tu aşa o răsplăteşti?”

Când în Dalton s-a răspândit zvonul că fugise de fapt de acasă şi că mama ei o bătuse (poate că însăşi April lăsase să-i scape asta), purtarea lui Robin la şcoală suferise o schimbare radicală. A trecut de la o normalitate cultivată cu grijă la un soi de ciudăţenie exaltată. A început să-şi etaleze noua personalitate răspunzându-le obraznic profesorilor (care, la fel ca Cynthia, practic îi îngăduiau orice), celorlalţi copii, angajaţilor de la Starbucks-ul de lângă şcoală, unde îşi pierdeau timpul când aveau ore libere. Vinerea după-amiază era uneori atât de beată, încât adormea la ore. Altora poate că li se părea că se purta urât, dar April vedea purtarea ei ca pur spectacol. Doar ea ştia cât de posibil era ca fata asta presupus rea şi scrântită să-şi încheie ziua în pijama pe canapeaua lui April, cu capul în poala mamei lui April, în vreme ce tustrele se uitau la filme şi împărţeau o pungă de bomboane cu lemn-dulce. Dar acum totul se terminase, şi ea cu Robin, deşi rămăseseră

prietene, nu mai trăiau împreună astfel de momente.

Uneori, când Robin încă mai locuia acolo, când cele două stăteau treze până târziu şi nu puteau să adoarmă, se întindeau una lângă cealaltă pe patul lui April cu laptopurile lor şi intrau pe nişte chat-room-uri care erau în mod clar pline de bărbaţi mai în vârstă. Era ilar, pentru că le puteai spune absolut orice, fără nicio repercusiune, pentru că ei puteau fi oriunde în lume şi la fel, de fapt, puteau fi şi ele. Probabil că tipii se bucurau doar că nu erau poliţiste. Se masturbau într-un mod patetic în vreme ce April şi Robin, întinse pe spate cu laptopurile pe stomac, scriau cele mai ridicole chestii porno şi, pe urmă, îşi arătau una alteia ecranele ca să citească, încercând să se depăşească una pe alta până când le apuca râsul, atât de tare că le durea stomacul. Întotdeauna se termina cu dorinţa ratatului de a le întâlni. Nu-i păsa unde erau; ar fi călătorit oriunde ca să se vadă cu Bobbi, sau Sammi, sau ce alt nume îşi dădeau ele în acea noapte. Erau în siguranţă, pentru că spuneau numai minciuni. Deşi nu era la fel, April încă mai făcea asta singură atunci când se simţea plictisită.

Acum, de cele mai multe ori în weekenduri erau doar ei patru. Într-o vineri, mama lui April a anunţat că mergeau cu toţii în Hamptons în dimineaţa următoare ca să se uite la case. Propunerea a venit ca o surpriză; deşi mergeau tot timpul acolo în vizită la diverse persoane, tatăl ei mai ales refuza de mulţi ani să se alăture migraţiei

generale, spunând că locul acela nu se schimba niciodată şi că undeva în lume trebuia să existe unul şi mai interesant de văzut. Aveau să-şi petreacă următoarele weekenduri în East End căutând, dacă trebuia, a spus Cynthia, dar la ideea asta copiii s-au privit şi şi-au dat ochii peste cap, căci odată ce mama lor îşi punea în cap să cumpere ceva, de obicei punea mâna pe ce voia în prima oră. Tatăl lor i-a dus de dimineaţă cu maşina la Amagansett şi, cum era de aşteptat, a treia casă poate pe care au văzut-o a cucerit-o pe mama lor. Era într-adevăr drăguţă, a trebuit April să recunoască – la vreo treizeci de metri de plajă –, şi simplul fapt că o să fie acolo în weekenduri avea să o apropie de o mulţime de prieteni de-ai ei. O altă casă de umplut cu diverse lucruri. Mama ei o să fie în al nouălea cer în următoarele câteva luni.

Înapoi în oraş, câteva seri mai târziu, era singură în camera ei, pălăvrăgind cu unul din devianţii din chat-room, şi, când unul dintre ei a întrebat-o cum o cheamă, a scris April, fără să se gândească. Apoi a avut un moment de panică totală, până când şi-a adus aminte că în lume există un milion de April. Dar după acea seară, ori de câte ori se loga, printre toate minciunile şi toate acele false sentimente de star porno, era vocea asta de pe ecran care apărea uneori şi întreba: „April? Tu eşti?” Numele lui era Neil, sau cel puţin aşa spunea el, şi locuia în Connecticut. „Departe de oraş?” a scris ea şi el a zis: „Deloc departe. De ce?” I-a cerut o poză şi ea a zis: „Nici gând”. El i-a trimis una cu el. Puţin cam bătrân, poate, dar nu

total naşpa, asta dacă era chiar el în poza aia. Nu avea cum să ştie, sau mai degrabă exista o singură modalitate de a şti. Ăsta era internetul, minciuni nebune, şi nu puteai decât să ameţeşti dacă încercai să înţelegi ceva.

El a fost foarte isteţ. Nu a spus: „Vrei să ne întâlnim? Vrei să ne întâlnim?" A spus: „O să fiu la Starbucks-ul de la intersecţia 41 st Street cu Seventh Street la ora 2.00 după-amiaza, miercuri 18 iunie. Sper sincer că o să fii suficient de curajoasă ca să vii şi tu acolo. O să mă recunoşti din fotografie".

Ea nu i-a spus absolut nimic lui Robin despre asta, şi nici altcuiva. Pe de altă parte, chiar dacă era un secret, nu exista nicio îndoială că o făcea pentru un public, chiar dacă acel public era, într-un fel ciudat, inventat. Oamenii ar fi muţi de admiraţie faţă de ea dacă ar şti; chiar dacă i-ar zice că, după părerea lor, era un lucru extrem de stupid cel pe care-l făcea, ar fi uluiţi de temeritatea ei, fie că se dovedea că avea sau nu de ce să se teamă. Avea să fie fata rea, fata sărită de pe fix. Dacă, într-o anumită activitate, trebuia să fie făcut următorul pas – o stâncă mai înaltă de pe care să se sară în apă, un drog mai tare care să fie încercat, ceva mai mare şi mai greu de furat –, la un moment dat cineva avea să facă acel pas; era ca o lege a naturii, aşa că hai să consemneze istoria că acel cineva era ea.

L-a văzut imediat, şi el i-a zâmbit, dar ea s-a prefăcut că nu îl vede şi a luat mai întâi un Venti Americano înainte de a se duce la el.

— Nu-mi vine să cred, a fost primul lucru pe care l-a zis el, cât de frumoasă eşti. Şi atunci ea şi-a dat seama cum acelaşi lucru care sună probabil disperat şi patetic când îl vezi scris pe ecranul laptopului poate fi, într-o situaţie diferită, mai directă, un lucru foarte impresionant pe care să-l auzi. Nu i-a dezvăluit niciun detaliu, nici numele ei de familie, nici numele şcolii unde învăţa sau adresa ei, sau cu ce se ocupau părinţii ei; dar el părea să înţeleagă în ce consta pentru ea dificultatea acestei situaţii, chiar să o anticipeze uneori, şi aşa a ajutat-o să se relaxeze vorbind mult despre el. Era, a zis el, investitor privat („Aşa e şi tatăl meu”, a vrut ea să spună, dar nu a spus) şi lucra de acasă, dar reuşise să facă mulţi bani – „cu toate acestea, nu la fel de mulţi câţi ai tu, pot să pun pariu”, a zis. Ea se întreba cum de-şi putea da seama de asta în privinţa ei, cum se vedea. El crescuse în Greenwich şi moştenise casa părinţilor săi după ce aceştia muriseră. Era grozav să trăieşti în oraşul tău natal, dar era greu să cunoşti oameni noi. Ea chiar voia să îl întrebe câţi ani avea – nu putea face diferenţa între treizeci şi cincizeci, la vârsta ei totul părea la fel –, dar se temea să nu pară prea interesată de el. Nu se mişca aproape deloc, doar ducea ceaşca de cafea la gură.

— Ei, n-o să te întreb unde locuieşti, April, a zis el zâmbind, ca şi cum un soi de timiditate ar fi făcut-o să tacă, dar cum ai ajuns azi aici? Cu metroul?

Ea luase un taxi, dar a încuviinţat din cap. Orice minciună, chiar şi una inutilă, părea să fie o

idee bună. Apoi, dregându-şi mai întâi glasul, l-a întrebat:

— Şi tu? Ai venit cu trenul, sau cum?

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— Am venit cu maşina, a zis. E un drum foarte scurt. Ţi-ar plăcea maşina mea. E decapotabilă. Dar dacă rămân blocat în trafic, sau ploaie, sau altceva, ridic capota şi am un sistem stereo bestial în ea – doar îţi conectezi ipod-ul şi bubuie. Tu ai un ipod, nu? Toată lumea are acum. Dacă vrei, chiar te-aş putea lăsa să o conduci. Sau poate că nu eşti suficient de mare ca să ai permis?

Ea îl privea lung. Se întreba de ce nu atrăgeau mai multă atenţie din partea celorlalţi din cafenea, un tip mai în vârstă şi o elevă de liceu într-un Starbucks, în plină zi. Dar poate că oamenii nu considerau asta ceva chiar aşa de neobişnuit.

— Ei, a zis Neil, chiar dacă nu eşti suficient de mare ca să conduci, ăsta ar putea fi micul nostru secret.

Atunci, ea şi-a dat seama că indiferent care ar fi fost rezultatul pe care îl urmărise – să fie cu un pas înaintea lui Robin, să câştige din nou atenţia mamei sale, indiferent ce dorinţă din subconştient ar spune probabil un psihiatru că o împingea să acţioneze în acest moment –, totul depindea de ideea că cineva avea să o vadă, că va fi prinsă. Gândul că n-o să fie prinsă nu-i trecuse niciodată prin minte până acum.

— Vrei să mergem afară să o vezi? a zis Neil.

În cele din urmă, ea a ajuns până la maşină, dar nu a intrat în ea. El nu s-a supărat deloc. Ştia

să aibă răbdare. I-a scris numărul lui de mobil, a zis că abia aşteaptă să o revadă şi a îmbrăţişat-o îndelung.

Nouă zile mai târziu, telefonul a sunat acasă la familia Morey; era Robin şi a cerut-o pe Cynthia, dintr-un motiv oarecare. Cynthia a ţinut receptorul la ureche şi nu a spus nimic preţ de jumătate de minut; pe faţa ei nu se citea nimic. Apoi a pus telefonul jos, s-a ridicat, s-a dus direct în camera ei şi a închis uşa, dar când a trecut pe lângă April în hol deja plângea. Mama lui Robin îşi tăiase venele în cadă cu două seri în urmă şi murise. Adam era plecat din ţară cu afacerile lui, iar Cynthia, dezamăgitor, nu a fost în stare nici măcar să se adune şi să facă cel puţin de dragul lui Robin o demonstraţie de forţă; aşa că April a ajuns să fie singura Morey care a mers la înmormântare. A venit toată clasa. Au stat toţi împreună pe băncile din spate, de unde îi puteau vedea bine pe Robin şi pe tatăl ei, aflaţi în faţă, dar asta nu avea nicio importanţă, şi-a dat seama April – Robin era la un milion de kilometri depărtare. Ar fi putut la fel de bine să o privească la televizor. Prăpastia dintre ei era atât de teribilă, încât erau cu toţii prea speriaţi ca să spună sau să facă ceva ca să o traverseze.

Robin nu s-a întors la Dalton în acea toamnă, dar decanul a spus că el încă mai spera că ea va reveni în ianuarie. April a aruncat numărul de mobil al lui Neil şi nu a mai intrat niciodată pe acele chat-room-uri, deşi nu se simţea foarte liniştită ştiind că el era probabil tot acolo pe undeva, strigând-o pe numele ei adevărat.

Dalton avea o ligă de baschet a taţilor în care Adam continua să joace de câteva ori pe lună. Nu era jocul improvizat clasic. Îţi dădeai seama care erau avocaţii din felul în care opreau jocul preţ de două minute ca să se certe de fiecare dată când cineva striga „fault”. Iar unii dintre ei, mai ales finanţiştii, erau atât de competitivi, încât uneori trebuiau despărţiţi din încăierare – nu foarte des, dar suficient de des încât, cu nişte ani în urmă, votaseră să nu lase corpul profesoral să joace, pentru că ideea de a-ţi pierde cumpătul şi de a-i da un cot profesorului de istorie al copilului tău era puţin cam prea neplăcută. Nivelul competiţiei era în mod evident neuniform, dar printre ei erau şi câţiva sportivi decenţi. Şi pe măsură ce propriii lui copii creşteau şi taţii unor noi boboci se alăturau ligii, Adam s-a trezit chiar blocat în joc de tipi care aveau, de fapt, vârsta lui. Într-o seară, a sărit ca să prindă mingea şi cineva a intrat cu umărul în şoldul lui, iar el şi-a pierdut echilibrul şi, când a aterizat pe un picior, a simţit cum îi fuge genunchiul. Şi-a amintit cum stătea din nou în picioare, cu braţele peste umerii a doi dintre coechipieri, şi se uita cum gamba piciorului său drept se legăna dintr-o parte într-alta ca un pendul. După trei zile în spital şi o săptămână de lucru de acasă, din pat, s-a întors la Perini în cârje, încastrat într-un soi de atelă masivă care urca de la gleznă până aproape de şold şi îi ţinea în permanenţă piciorul drept întins ca un creion.

Au râs de el într-una la serviciu, ascunzându-i

cârjele, scoţând sunete mârâite de pirat când el şontâcăia prin birou, trimiţându-i pe e-mail clipuri cu imagini faimoase ale unor sportivi care îşi fac praf genunchiul. Era un soi de umor de supravieţuire a celui mai puternic, în care ei râdeau mai mult sau mai puţin de neputinţa lui, în loc să-l omoare şi să-l mănânce, dar pe el nu-l deranja, nici nu s-ar fi aşteptat la mai puţin de-atât. Marea lui teamă în lunile care au urmat a fost să nu se îngraşe. Şi-a întârziat refacerea cu vreo două săptămâni, i-a spus medicul lui, încercând să dubleze numărul exerciţiilor pe care i le dăduse fizioterapeutul.

Analiştii de la slujbă erau aproape cu toţii tineri, până în treizeci de ani, şi, deşi le plăcea să stea cu Adam, îl admirau şi respectau pentru excelenta lui competenţă – îşi dădea seama aproape imediat de viitorul unei companii, un instinct pe care lipsa unei diplome de la o facultate de management al afacerilor l-a ridicat la un nivel mistic şi eroic –, nu puteau înţelege ce mai căuta acolo. Iar şi iar îl linguşeau, de obicei în vreun bar, şi îi spuneau că atunci când venea vremea să o întindă de la Perini şi să-şi creeze propriul său fond de investiţii, putea conta pe totala lor loialitate. Absolut toţi considerau că lui Sanford nu-i plăcea să rişte şi că dacă n-ar fi fost Adam acolo, banii clienţilor săi nu ar duce-o cu mult mai bine decât într-un cont de bancă.

— Într-o bună zi o să vină momentul potrivit, era replica obişnuită a lui Adam. N-o să uit ce-am vorbit.

Adevărul era că dacă ar fi plecat şi şi-ar fi creat propria lui afacere, asta ar fi adus în discuţie problema informaţiilor private şi alte forme de atenţie nedorită. Dacă era ferit de bănuieli, asta se datora în parte faptului că el însuşi nu părea niciodată, cel puţin în ochii nimănui din afara firmei, că ar fi cel care lua decizii. Nimeni care se uita la registre nu ar fi avut cum să ştie că acum Barry făcea practic tot ceea ce Adam îl sfătuia să facă. Adam nu voia ca cineva prea atent să se uite la unele dintre afacerile în care fusese implicat în ultimii opt sau zece ani, pentru că, deşi era posibil ca respectivul să nu ştie exact ce căuta, exista întotdeauna o şansă să găsească totuşi acel ceva. Din punctul lui de vedere, cel mai promiţător scenariu era ca lucrurile să rămână exact aşa cum erau.

Perini era tot la aceeaşi adresă, cu aceleaşi birouri. Sanford venea din ce în ce mai puţin pe acolo, dar vorbea cu Adam de patru-cinci ori pe zi, indiferent unde era. Adam avea biroul lui, dar restul lucrau într-un soi de birou deschis pe tot etajul şi, oricum, el îşi petrecea acolo cea mai mare parte a timpului. De patru ani nu mai fusese bătut la masa de foosball din biroul cel mare.

De obicei, dacă Sanford voia să facă o demonstraţie personală despre ceva, te scotea la masă. Dar, într-o dimineaţă de februarie, când Adam începuse să meargă din nou normal, la câteva săptămâni după ce îi fusese scoasă nenorocita aia de atelă, şeful a apărut la zece – devreme, conform regulilor sale –, l-a chemat pe

Adam în biroul lui şi i-a spus că decisese să se retragă, ceea ce avea să se întâmple efectiv peste două săptămâni, şi să-i transmită lui Adam poziţia sa de partener executiv în Perini Capital, minus nişte compensaţii amânate.

— E în mare parte o chestie de taxe, a spus bătrânul. A trebuit să-mi refac testamentul şi existau anumite lucruri pe care mi-au cerut să le clarific.

Dar ochii săi erau plini de lacrimi când a spus asta.

Adam era total nepregătit. Nu se aşteptase la aşa ceva; în ciuda sentimentalismului bătrânului, Adam nu-şi imaginase niciodată că o să renunţe de bunăvoie la ceva cu adevărat valoros, cât mai era în viaţă.

— Barry, a spus el, nu trebuie să faci asta acum.

— Ce să mai aştept? a replicat Sanford. Trebuie să priveşti înainte. Asta e o afacere frumoasă şi vreau să meargă mai departe.

— Tu nu… adică, ştiu că ai copii.

— Vor avea beneficii, a spus el, pe măsura meritelor lor. Asta e o chestie diferită.

Adam a încercat să-şi înăbuşe o panică necunoscută până atunci.

— Firma asta nu ar putea exista niciodată fără tine, a spus. E un monument în onoarea ta.

— Ei, apropo de asta, există o singură condiţie, şi asta e ca fondul să-şi păstreze numele. Chiar şi după ce eu nu mai sunt. Ştii, oamenii vor să lase o moştenire în urmă. Oamenii vor să-şi aducă lumea

aminte de ei. De ce ar conta naibii chestia asta, chiar nu ştiu, dar contează. Oricum, asta va fi o clauză în cele zece mii de chestii pe care va trebui să le semnăm amândoi.

Până la urmă, Adam a spus că trebuia întâi să discute cu soţia lui. Sanford a înţeles din asta că era prea emoţionat ca să spună „da” pe loc şi i-a admis cu delicateţe cererea. În acea seară, Adam s-a dus acasă şi, pe marginea unui ziar, a notat toţi banii pe care îi avea off-shore. Rareori se întâmpla să scrie ceva; socotelile le păstra în minte. Aveau suficienţi bani ca să trăiască bine toată viaţa; dar ce însemna asta? Era neliniştitor să se gândească la bani altfel decât în termeni de sporire, de cum ar putea fi folosiţi pentru a face alţi bani. Ceva în toată povestea asta îi mirosea a moarte, dar nu ştia exact de ce.

A doua zi s-a dus şi i-a spus lui Sanford că avea să refuze oferta. Simţea că e prematură, a motivat el, pentru că Sanford era încă un titan în lumea capitalurilor private şi va continua să fie vreme de mulţi ani de acum înainte; oricum, Perini Capital era efectiv de neconceput fără fondatorul ei la cârmă, şi el era sigur că toată lumea de acolo ar afirma acelaşi lucru. Apoi a spus că îşi ia o vacanţă de o săptămână. Nu i-a trebuit nici. O oră lui Sanford pentru ca durerea şi uimirea sa să se transforme în furie. Era totuşi un soi de furie ciudat de veselă, ca şi cum ar fi aflat că doctorii lui făcuseră o greşeală cumplită de diagnostic şi, de fapt, el avea să trăiască pentru totdeauna. S-a năpustit afară pe la ora trei, fără să spună un

cuvânt nimănui, şi, când ceilalţi s-au întors spre Adam şi l-au întrebat ce dracu' se întâmpla între ei doi, el a răspuns, pe un ton care i-a înspăimântat, că nu era nimic pentru care să-şi facă ei probleme.

Probabil că ar fi trebuit să se ducă imediat în Anguilla, dar, în schimb, în acea seară la cină, le-a spus lui Jonas şi April că îi învoia de la şcoală o săptămână ca să poată să plece cu toţii la Londra. S-au uitat la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, şi la fel a făcut şi Cynthia, dar fuseseră crescuţi în respectul spontaneităţii şi era o ofertă mult prea bună ca să o refuze. În plin sezon turistic, cu rezervări făcute de pe o zi pe alta, totul era scandalos de scump, dar chiar dacă au tot repetat-o, asta, de fapt, nu însemna nimic pentru ei. Au găsit un loc unde să stea în Mayfair şi, când April a descoperit că o fostă colegă de şcoală de-a ei lucra ca model în Surrey, Adam i-a dus pe toţi la Battersea şi au închiriat un elicopter ca să meargă acolo în vizită.

Prietena model i-a întrebat pe April şi Jonas dacă vor să meargă cu ea în acea seară să-i vadă pe The Strokes la Hammersmith Palais[77]; se întâlnea cu nişte cunoştinţe acolo şi ea însăşi era atât de neobişnuit de sexy, încât simpla perspectivă de a-i cunoaşte prietenii a fost suficientă pentru a învinge dispreţul lui Jonas faţă de formaţie. Cynthia şi Adam s-au dus în Kensington să ia cina şi au băut două sticle de vin.

77 The Hammersmith Palais de Danse, sală de dans şi de concerte care a funcţionat între anii 1919 şi 2007. A fost demolată în primăvara lui 2012.

Acolo, el i-a spus că în urmă cu câteva zile Sanford se oferise să se retragă şi practic să îi lase lui moştenire întregul fond, dar că el refuzase.

— Dumnezeule, a exclamat Cynthia. Cred că a fost distrus. Ce-a spus când i-ai zis asta?

În loc să răspundă la întrebare, Adam a spus:

— Eram îngrijorat că o să fii dezamăgită de mine – şi a fost surprins să simtă un uşor nod în gât când a rostit asta.

Ea l-a luat de mână, un indicator destul de bun al faptului că era beată.

— Ascultă, i-a zis, tu eşti al dracului de genial. Fiecare mişcare pe ai făcut-o a funcţionat pentru noi. Uite unde am ajuns. Totul s-a întâmplat pentru noi exact aşa cum ai spus că o să se întâmple. Cât de idioată aş fi dacă ţi-aş critica deciziile?

El i-a dus degetele la buzele lui şi a închis ochii. Lumea de la alte mese începea să se întoarcă spre ei.

— N-aveţi decât să vă holbaţi, a spus Cynthia încet, fără să-şi ia ochii de la el. Scârbele astea bătrâne ar vrea să fie în locul meu.

În ultima lor seară acolo, Adam îi spunea Cynthiei că ar trebui pur şi simplu să cumpere apartamentul în care stăteau doar ca să poată veni şi pleca de acolo când voiau.

— Am avut un an bun, a spus el.

Ea l-a privit ca şi cum şi-ar fi pierdut puţin minţile, dar apoi a zărit un licăr incitant în ochii lui, şi atunci şi-a ridicat mâinile în aer şi a spus: „De ce nu?” În realitate, totul le era accesibil. Care era scopul vieţii, dacă nu ăsta? Adam ştia, la un anume

nivel, că trebuia să scoată cât mai mulţi bani posibil din conturile alea din Anguilla şi să le închidă, dar mai mult decât asta voia să-i cheltuiască pur şi simplu pe ei trei, într-o adevărată orgie, să-şi provoace familia să exprime dorinţe la care nici măcar nu se gândiseră până atunci, şi pe urmă, el să le transforme în realitate. În definitiv, nu exista altă viaţă decât viaţa asta. Zilele din urma ta erau înghiţite de timp. Băuse puţin cam mult gin. De fapt, voia să semene mai mult cu Sanford şi pur şi simplu să renunţe la tot; voia să se sacrifice în numele dragostei pe care o simţea pentru soţia şi copiii lui, o dragoste pentru care nicio modalitate de exprimare nu era nici pe departe suficientă.

Când s-au întors la New York, Adam se mai calmase puţin. A revenit la slujbă luni dimineaţă şi înainte să apuce să-şi dea haina jos, Sanford l-a chemat în biroul lui şi l-a concediat. Nu a fost o scenă cordială.

— N-ai mai arătat aşa tânăr de mulţi ani, i-a spus Adam.

Sanford i-a lăsat timp până la 9.15 ca să-şi golească biroul.

— Nu ştiu ce ai de gând, a spus Sanford, tremurând, dar o să descopăr. O să înveţi pe propria ta piele că nu poţi să-ţi baţi joc de mine. Eu te-am făcut ceea ce eşti.

Ceea ce era nostim, nu doar pentru că Adam îşi bătea joc de el cu mult succes de mulţi ani, dar şi pentru că planul complicat pe care Sanford îl credea în spatele acestei hotărâri – planul de a-şi

deschide propriul său fond de investiţii, un plan de a-l forţa să plece din acesta, şi aşa mai departe – nu exista, în nicio formă. Adam habar n-avea ce urma. Când a ajuns acasă, era doar unsprezece dimineaţa şi în apartament nu se mai afla nimeni. S-a aşezat în living şi s-a uitat la televizor, zapând prin canale fără să se oprească.

Fusese atâta vreme cu mare băgare de seamă, încât se simţea ca şi cum făcea ceva deosebit de prostesc, ceva ce avea să-l termine o dată pentru totdeauna. Dar nu făcea. Şi-a spus din nou că mai erau şi alte persoane implicate, persoane pe care el trebuia să le protejeze. Sanford era suficient de furios ca să facă orice, să caute peste tot. S-a dus la dulapul din perete, aflat în dormitor, şi a luat telefonul cu cartelă ascuns într-unul din adidaşii săi.

— Parcă am zis că niciodată în timpul orelor de muncă, a spus Devon.

— S-a terminat, a spus Adam. Trebuie să închidem afacerea.

— Ce?

— S-a terminat din clipa asta. OK? N-ai de ce să-ţi faci griji.

— N-am de ce să-mi fac griji? a spus el, într-o şoaptă sugrumată. Despre ce dracu’ vorbeşti? A aflat cineva?

Era ceva în vocea lui. Ar fi trebuit să fie simplu, şi-a spus Adam – ieri a trecut, nu s-a întâmplat niciodată, mâine o iei de la început –, dar auzea în vocea lui Devon că era pe punctul de a ceda şi ştia că gândurile lui o luaseră într-o direcţie greşită.

— Ascultă-mă, a spus Adam. Pur şi simplu e timpul. Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu ştie nimic. O să fim bine. Şi o să am grijă de tine. Nu o să uit ce am riscat noi doi unul pentru celălalt. Ai înţeles? Acum, n-o să mai auzi de mine o vreme, poate multă vreme, dar aici e vorba doar de prudenţă. Ai cuvântul meu că nu te las baltă. Viitorul nostru este tot împreună. Am putea să ne distrugem reciproc, dar e preferabil ca niciunul din noi să nu fie distrus. Preferabil şi onorabil. Am făcut împreună ceva uluitor. Nu te-aş trăda niciodată, pentru nimic în lume. Şi ştiu că pot conta şi pe loialitatea ta. Aşa-i?

Chiar şi în tăcerea care nu era tăcere – era prea mult zgomot în fundal, telefoane care sunau, tastaturi care clincăneau şi agenţi care ţipau şi linguşeau –, Adam l-a auzit revenindu-şi.

— Aşa-i, a spus Devon, în aceeaşi măsură pentru el însuşi, cât şi pentru Adam. Nu turnăm. Dacă spui că o să fim în regulă, atunci o să fim în regulă.

— O să fim mai bine decât în regulă. Viitorul este superb şi îţi promit că ai şi tu un loc în el. N-o să te las baltă. Între timp, scapă de telefon, scapă de tot. Doar că să fii în siguranţă. Nu privi în urmă şi, când va fi momentul, o să auzi din nou de mine. OK? Privirea înainte. Ai încredere în mine.

„Deci asta am rezolvat-o”, şi-a spus. Şi totuşi, deşi întotdeauna ştiuse cum să acţioneze cu curaj la moment, pe măsură ce ziua se scurgea lenevos, gândul propriului său trecut se ivea înaintea lui precum ceva ameninţător şi, surprinzător,

imposibil de şters. Nu putea să-l anuleze, nu îi mai aparţinea, şi totuşi se afla acolo. Asta era ceva nou pentru el. Era la fel de real – mai real, de fapt, pe măsură ce fiecare zi de neobişnuită inactivitate se scurgea – ca şi prezentul, dar într-un alt sens era inviolabil, în spatele unui geam, unde, chiar dacă voiai să scapi de el, nu puteai.

În prima săptămână, cum s-a răspândit vestea concedierii sale, a primit trei oferte diferite de slujbă, dar le-a refuzat pe toate trei şi ofertele au încetat să mai vină, fără îndoială pentru că oamenii au presupus, la fel ca Sanford, că Adam avea un proiect pe care nu-l dezvăluise încă. El nu voia să se ducă să lucreze pentru altcineva. Şi totuşi, nici să stea singur acasă – chiar şi în biroul lui din apartament, luminos, cu tavanul înalt, unde cerul de deasupra Central Park-ului era ca o ramă în jurul monitorului de la computerul său – nu îi făcea bine. În cele din urmă, şi-a dat seama că exista un singur lucru care într-adevăr îl putea face să redevină cel care fusese dintotdeauna, cel puţin temporar, şi acesta era riscul. Risca bani în companii care s-ar fi putut dovedi mult subevaluate, şi apoi urmărea cu o concentrare de cartofor dacă instinctele sale erau corecte. A existat o după-amiază memorabilă când Cyn s-a dus la o întâlnire de comitet la Children’s Aid Society[78] şi când s-a întors şi l-a întrebat „Ce-ai făcut azi?”, el pierduse deja două sute treizeci de mii de dolari din banii lor. Acum era vorba numai

78 Organizaţie caritabilă privată cu sediul în New York, creată în 1853

despre banii lor. I-a spus că fusese la sală, şi răspunsul acesta a fost suficient pentru ea. El a simţit, aşa cum nu mai simţise de mulţi ani, ce însemna să fii iubit. Ştia sigur, din intuiţie, că ar muri fără ea, că, întocmai cum orice micşorare a ritmului în rutina lui de exerciţii fizice ar duce cu siguranţă la un declin fizic rapid şi şocant, tot aşa orice moment petrecut în afara zonei încrederii ei totale în el l-ar face să se îndepărteze, în derivă, de statutul său de om civilizat.

A văzut că *Barron's*[79] recomanda insistent vânzarea unui stoc farmaceutic numit Amity. Adam credea de multă vreme că *Barron's* era lipsit de imaginaţie într-un mod dezastruos şi a decis că ar fi amuzant să dovedească faptul că analiştii lui se înşelau. A cumpărat zece mii de acţiuni, şi o săptămână mai târziu, le-a vândut din nou cu o pierdere netă de patru sute opt mii de dolari.

Cynthia habar nu avea de toate astea, şi, dacă ar fi avut, îngrijorarea ei ar fi fost disproporţionată, pentru că n-avea idee câţi bani reuşise Adam să pună în conturi despre care ea nu ştia nimic. El nu s-a putut gândi la o modalitate de a justifica o călătorie singur în Anguilla când era mai puţin de o lună până la vacanţa de primăvară, aşa că trebuia doar să rabde cu stoicism şi să aştepte. A lansat totuşi ideea că poate asta avea să fie ultima lor călătorie acolo. A spus că se plictisise de locul acela şi auzise despre altele pe care voia să le încerce, poate Pacificul de Sud. Ea l-a crezut.

79 Săptămânal financiar american înfiinţat în 1921, care oferă informaţii financiare şi statistici relevante pentru SUA

Întreaga schemă, şi-a repetat el, fusese pentru ea, şi, de fapt, ieşise exact aşa cum sperase el că va ieşi: o văzuse captivă şi nefericită, şi gândul ăsta fusese prea mult pentru el; îşi crease o imagine a vieţii pe care voia să le-o ofere tuturor, şi viaţa asta nu venea suficient de repede, aşa că făcuse ceea ce trebuise să facă pentru a grăbi lucrurile, pentru a-i duce pe toţi neatinşi în acel loc unde nu existau limite, pe care ea îl merita cu prisosinţă şi pe care el avusese mereu încrederea că îl vor ocupa. Nu era vorba de bogăţie în sine. Era vorba despre a duce o viaţă grozavă, o viaţă impresionantă. Banii erau doar instrumentul. S-a gândit să sune pe cineva de la Perini doar ca să întrebe ce mai era nou, ca, de pildă, o vizită a SEC-ului, dar a decis că era o idee proastă.

În unele zile era greu să-şi păstreze interesul. A tranzacţionat în marjă acţiuni de la Wisconsin Cryogenics Internaţional, vechea lui firmă preferată, gândindu-se că poate ironia avea să-l protejeze acum. Guy Farbar dispăruse de mult; afacerea pe care i-o aranjase Adam îl făcuse multimilionar, dar pe urmă fusese dat afară de propriul său consiliu de administraţie pentru că îşi lăsase secretara gravidă. Acţiunile au început să crească imediat ce Adam a ales-o, aproape ca şi cum îl aşteptaseră pe el. Şi-a spus că pierderea asta era o mişcare isteaţă în acest caz, căci dacă se apucau să scotocească prin trecutul lui, atunci genul ăsta de socoteală greşită avea să-i deruteze.

Cynthia i-a spus că are ceva important de discutat cu el. După ce copiii au venit acasă, au

mâncat şi au dispărut jos ca să-şi petreacă seara la etajul lor, ea a venit în biroul lui şi s-a aşezat în faţa mesei lui de lucru. În mod incredibil, ceea ce voia să discute era despre ziua lui de naştere – a patruzecea – ceva ce el uitase cu totul, nu pentru că era cumva într-o fază de negare, ci pentru că împlinise patruzeci de ani cu zece luni în urmă.

— Nu am sărbătorit-o îndeajuns, a spus ea, dar e în regulă, nu e prea târziu. Teoretic, Anul Patruzeci nu s-a încheiat încă. Vreau să plecăm undeva. Într-un loc uluitor, undeva unde n-am mai fost niciodată. M-am gândit să-ţi fac o surpriză, dar am decis că ceea ce vreau cu adevărat e să mă surprinzi tu pe mine. Unde ţi-ar plăcea să mergi, dacă ai putea merge oriunde?

Era atât de entuziasmată. Arăta mai bătrână decât înainte, era adevărat, şi nedreptatea acestui fapt l-a întristat puţin. A deschis gura ca să spună ceva, dar a simţit un nod în gât şi a închis-o la loc. A zâmbit, ca şi cum voia să se scuze. Spera că ea o să-şi închipuie că e prea emoţionat de grija ei ca să vorbească. Spera ca ea să creadă că el avea nevoie de un minut ca să se gândească la asta, să se gândească unde i-ar plăcea să meargă dacă ar putea merge oriunde. Sau că stătea acolo şi se gândea cât de mult o iubeşte. Dar a văzut-o că se ridică şi închide uşa biroului.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Şi i-a spus totul. Chiar în timp ce vorbea, nu se putea împiedica să încerce să se gândească la o modalitate de a o spune, o modalitate de a-i ascunde totul. Ochii ei au devenit foarte mari.

Când a terminat de spus tot ce se putea el gândi că poate spune, ea a început să plângă.

— O să se afle? a întrebat. O să te aresteze sau altceva de genul ăsta?

El i-a spus că o mulţime de oameni de pe Wall Street îl plăceau şi că dacă cineva îi cerceta trecutul, cineva de la SEC sau vreun procuror federal, sau chiar vreun anchetator angajat de Sanford, trebuia să creadă că până acum ar fi aflat ceva. Dar era o posibilitate, şi poate avea să fie mereu. Iar ea ar trebui să ştie că dacă el era vreodată acuzat de ceva, puterea lor de decizie e foarte mare. L-ar putea aresta sau ar putea doar să-i ia banii, ceea ce din unele puncte de vedere era mai rău, pentru că puteau să confişte toate lucrurile pe care îşi închipuiau că fuseseră cheltuiţi banii, inclusiv apartamentul în care ei patru locuiau acum.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-mi pasă deloc de bani, a spus.

— Nu-ţi pasă?

— Nu-mi pasă. Vreau să te întreb altceva. S-ar putea să pară că nu are nicio legătură. M-ai înşelat vreodată?

Şi lucrul uimitor era că el a înţeles imediat cum ajunsese ea aici, cum întrebarea făcea parte din ceea ce discutau. S-a ridicat de pe scaun, dar a rămas în spatele biroului.

— Nu, a spus pe un ton cât a putut de grav.

Inima îi bătea periculos de repede; şi-a pus mâna peste ea.

— Nu te-am înşelat niciodată şi nici n-o voi face

vreodată. Dacă te pierd, sunt terminat. Nu-mi pasă dacă ei îmi iau totul. Sincer, nu-mi pasă.

Ea a ocolit biroul şi s-a lipit de el, cu braţele în jurul gâtului lui. El tremura.

— Îţi mulţumesc că nu mi-ai spus, a zis ea. În tot acest timp, adică. Ce povară trebuie să fi fost pentru tine. Ştiu de ce ai făcut-o. Ştiu că ai făcut-o pentru noi. Dacă vrei să ştii adevărul, sunt al dracului de mândră de tine. Eşti un adevărat bărbat, Adam. Eşti un bărbat între bărbaţi. N-au decât să vină. Nu ne pot atinge.

Au rămas aşa, până când s-a lăsat întunericul. El se simţea invincibil, ca un martir, ca un luptător pentru o cauză sfântă. De ce nu înţelesese asta înainte? Nimic rău nu exista pentru el, în afară de ceea ce socotea ea că e rău.

4

Pe South Woodlawn era restaurantul ăsta gen bufet cu autoservire numit Mandel's; în vitrină, sub tendă, atârna un mic pătrat luminat cu neon unde scria: „Priveşte-ţi mâncarea!" Jonas nu putea să şi-o scoată din minte. De parcă doar un fraier ar accepta să plătească pentru mâncare fără să o vadă mai întâi. A adăugat inscripţia asta la un soi de listă de onoare pe care o avea în minte cu nume neinspirate şi neapetisante de restaurante: „Fierbinte şi crocant"[80], „Ceva cu gust de peşte"[81],

80 În original, *Hot and Crusty,* care se mai poate traduce şi cu „Sexy şi ursuz"

81 În original, *Something Fishy,* care se mai poate traduce şi cu

„O fărâmă de Grecia”[82], un restaurant chinezesc pe care îl văzuse odată dintr-o maşină în mişcare şi care se numea „Lung Fat”[83], deşi nu era sigur dacă asta conta, pentru că era în mod clar mai degrabă o problemă de traducere decât un caz de simplă prostie. Era o listă pe care o făcuse pentru amuzamentul lui, deşi de câte ori găsea un nume nou, nu rezista să nu i-l spună şi lui Nikki, care înţelegea de ce Lung Fat era caraghios, dar nu şi de ce continua să fie la fel de caraghios şi când era rostit pentru a douăzecea oară. El avea pur şi simplu această ciudată afecţiune de prost gust pentru oameni şi locuri care se străduiau din răsputeri să se vândă, dar nu reuşeau să o facă aşa cum trebuia. Şi chiar a mâncat la Mandel’s de câteva ori în săptămâna primului său examen, şi apoi ca un soi de tradiţie a săptămânii de examen, vrând să se achite de sarcina sa de a-i ajuta să meargă mai departe în ciuda lipsei lor de subtilitate antreprenorială. Mâncarea nu era groaznică şi, cu siguranţă, umplea burta. Şi, de fapt, chiar o vedeai acolo, pe masa caldă cu containere, înainte să o comanzi.

Mandel’s era foarte ieftin şi lângă campus, aşa că mai mâncau acolo şi alţi studenţi de la Universitatea din Chicago, dar Jonas nu le-a spus niciodată prietenilor săi despre asta şi nici nu a invitat pe cineva să vină cu el, pentru că se gândea că ar părea un soi de frecventare a mahalalelor,

---

„Ceva dubios”

82 În original, *A Taste of Greece,* „Un gust din Grecia”

83 *Lung* înseamnă „plămân”, iar *fat,* „grăsime”

deşi nu era. De parcă ar fi trebuit să mănânce în fiecare seară la Morton's[84], ca student, doar pentru că-şi putea permite. Oamenii aveau idei stranii despre bani. Ca de pildă, faptul de a nu-i cheltui era considerat cumva o aroganţă. Ca de pildă, să fii bogat însemna a te purta ca un om bogat, orice ar fi implicat asta, şi dacă nu trăiai în felul în care puteai trăi în fiecare moment al vieţii, etalai un soi de ipocrizie contrară. Sau încercai să pari normal când nu erai. El nu încerca să pară nimic. Era probabil adevărat că fusese naiv în privinţa măsurii în care se putea reinventa plecând de acasă şi mergând la şcoală în altă parte. Nu era ca şi cum îşi schimbase numele sau altceva. Oamenii începeau să-şi dea seama cine era cam din prima săptămână; după aceea, nu îl mai tratau diferit, ci se străduiau din răsputeri să nu-l trateze diferit. Când şi când, cineva voia să se certe pe temeiuri marxiste cu el, dar pe el nu-l interesa pentru că nu era nici măcar suficient de implicat pentru a se simţi vinovat. El şi tatăl lui nu discutaseră nici măcar o dată în viaţă despre, de pildă, instrumente financiare derivate. Era de neconceput. Nimeni nu era de vină pentru familia în care se născuse.

Tot ce trebuia să faci era să porneşti de la zero şi să nu laşi asta să determine cine erai.

Locuia în afara campusului, dar nu într-un lux orbitor. O mulţime de studenţi locuiau în afara campusului, doar pentru că opţiunile în campus

84 Morton's The Steakhouse, lanţ de restaurante de lux cu locaţii în SUA, Canada, Mexic, Puerto Rico, Shanghai, Singapore, Hong Kong şi Macao

erau atât de jalnice. Când părinţii lui Nikki au venit să vadă pentru prima oară locul, au fost puţin nedumeriţi de faptul că nu era mai drăguţ. Ceva destul de meschin din partea lor, s-a gândit el mai târziu – cu voce tare, din păcate; el şi Nikki s-au certat din pricina acelei remarci care a fost cât pe ce să le strice toată relaţia. Era cu patru ani mai mare decât Jonas – deja masterandă – şi el bănuia că, în absenţa unui interes clar de a pune mâna pe nişte bani, părinţii ei nu-şi puteau da seama ce vedea ea la el. De fapt, a fost destul de dezgustător. Îndeosebi pentru că erau aşa de încântaţi să vorbească despre ei înşişi ca despre un cuplu de hipioţi bătrâni.

El şi Nikki se cunoscuseră la Institutul de Artă[85], deşi nu fusese chiar aşa de drăguţ pe cât părea, deoarece Jonas se afla acolo într-o excursie de studiu. De fapt, era mai degrabă, ca o excursie de anti-studiu, pentru un curs despre arta brută, ţinut de Lawrence Agnew, un nebun charismatic faimos de la Universitatea din Chicago, a cărui înflăcărare Jonas încă o mai considera la acel moment în mare măsură ilară, dar de atunci se dusese la trei alte cursuri, toate cursurile pentru studenţi pe care le ţinea Agnew. Nikki era asistentă la acel curs de artă brută; o mai văzuse şi înainte, în sala întunecată unde Agnew se ambalase frenetic într-o proiecţie cu diapozitive (recordul neoficial de timp

85 Art Institute of Chicago, muzeu de artă situat în Grant Park din Chicago, al doilea ca mărime din SUA, după Metropolitan Museum of Art din New York. Printre colecţiile sale permanente se numără o bogată colecţie de artă impresionistă şi postimpresionistă.

între schimbarea a două diapozitive era de treizeci şi două de minute), dar nu vorbise niciodată cu ea până în acea zi. Era subiectul multor speculaţii din partea băieţilor, cu o faţă alcătuită din trăsături ciudate perfect armonizate: pistrui, dinţii de sus ieşiţi în afară, o frunte de bărbat, păr lung negru care nu era niciodată strâns la spate, astfel că de câte ori se apleca înainte să scrie ceva, faţa ei nu se mai vedea. În acea zi era foarte frig la institut, iar strategia ei pentru a face faţă temperaturii scăzute era să poarte două pulovere, trei cămăşi şi un fular uriaş, dar fără palton. Jonas ştia că aici era vorba mai degrabă de modă decât de decenţă, dar tot îi plăcea să-şi închipuie splendoarea trupului care trebuia îngropat sub atâtea straturi pentru ca ea să fie luată în serios şi să nu incite o sală de muzeu sau de curs plină cu băieţi. Agnew, care avea doar 1,67 înălţime, vorbea, invizibil, din centrul unui cerc de vreo patruzeci de studenţi, în faţa unei săli pline cu tablouri de Monet.

— A fost *vreodată* rahatul ăsta bun? a spus Agnew.

Şoaptele pline de respect care se auzeau de obicei în galeriile de muzeu nu erau pentru el; acolo unde mergea Agnew, era însoţit de dinamica sălii de curs.

— Ei bine, probabil că avea el ceva, deoarece, credeţi sau nu, Monet i-a ofensat foarte tare pe oamenii din vremea sa, măcar pentru vreo cinci minute, dar, credeţi-mă, să ofensezi oamenii chiar şi pentru cinci minute e ceva al naibii de greu. Mai greu azi decât era pe atunci, dar totuşi. Efectiv n-

au vrut să-i primească lucrările în muzeu. Şi acum, dacă te duci la magazinul de suvenire, care este raţiunea de-a fi a unor cimitire ridicole precum acesta, opera lui e pe fiecare calendar de birou, şi ceaşcă de cafea, şi şapcă de club de golf pe care o vezi acolo. Aşadar, care e lecţia pe care o învăţăm de aici? O să vă dau un indiciu: nu e o lecţie despre Monet. E o lecţie despre ce se întâmplă cu noul în această lume.

Jonas a văzut-o pe Nikki stând singură la marginea cercului şi ţinând în mână un carnet, dar fără să scrie în el; din locul în care se afla, fata putea să se uite în galeria alăturată şi ceva de acolo îi atrăsese atenţia. Fără să se gândească prea mult ca să nu-şi piardă curajul, el s-a apropiat încet de ea şi s-a uitat peste umărul ei, cu faţa aproape de părul ei, ca să vadă la ce se uita. Era o fetiţă, de vreo trei sau patru ani, care se strecurase cumva pe sub cordon şi îşi întindea vârful degetelor către una din pânzele lui Seurat. Nu a atins-o, deşi era foarte aproape. O parte din ea simţea că ar fi putut avea necazuri. Se chinuia singură. Ţinea mâna întinsă în faţa ei, aproape ca şi cum ar fi pictat tabloul. Jonas o simţea pe Nikki cum îşi ţine răsuflarea. În cele din urmă, mama fetiţei, sau o profesoară, sau bona, a înşfăcat-o de gulerul hainei şi a tras-o înapoi, dincolo de cordon. Departe de a fi supărată, fetiţa părea aproape uşurată. Jonas, care avusese destul succes la femei în tânăra lui viaţă, deşi nu ştia de fapt niciodată ce să le spună, a avut un moment de inspiraţie.

— Pun pariu că asta erai tu, a spus.

Surprinsă, Nikki s-a răsucit spre el, şi apoi s-a străduit, dar fără succes, să-şi ascundă zâmbetul de pe chip înainte să se întoarcă din nou către invizibilul Agnew şi să pretindă că îl ascultase tot timpul.

— Impresioniştii erau nişte outsideri, spunea Agnew, dar ei voiau înăuntru, în interiorul curentului. Voiau înăuntru mai mult ca orice. Asta l-a făcut pe Dubuffet[86] să-şi piardă minţile, genul ăsta de aspiraţie. El nu voia noul conştient de valoarea sa, noul ambiţios. El îl voia pe cel neatins, pe cel lipsit de influenţe. Voia să se întoarcă în timp. Voia acel outsider căruia nu-i păsa – care nici măcar nu *ştia* – că era un outsider. Era asta o speranţă vană? În propriul lui caz, probabil că da. Dar, din multe puncte de vedere, istoria artei este o istorie a ratărilor. Trebuie să fii un geniu ca să găseşti ceva în care să merite cu adevărat să nu reuşeşti.

Ea părea să fie atentă, dar nu a plecat de lângă Jonas, nici măcar atunci când grupul a trecut în următoarea galerie şi Agnew a început să-l critice pe Picasso. Erau poate cu vreo cincisprezece studenţi mai puţin în grup decât la începutul vizitei; dar nimănui nu-i păsa de asta – nu erai la liceu, puteai pleca atunci când aveai chef să pleci, se presupunea că era pierderea ta. În afară de cei de la cursul de artă brută, în general erau oameni în vârstă în institut în acea marţi dimineaţă. Se

86 Jean Dubuffet (1901–1985), pictor şi sculptor francez, teoretician al artei brute, opera artiştilor fără o pregătire anume, ca cea a copiilor, prizonierilor sau bolnavilor de psihoză

uitau cu toţii ameninţător către locul de unde păreau să emane părerile nesocotit de sonore ale lui Agnew, dar nu puteau să-l privească în ochi, pentru că era prea scund. Institutul avea câteva pânze de Dubuffet şi s-au dus să se holbeze supuşi la ele. Jonas nu le găsea deloc convingătoare, dar asta era chestia cu adevărat electrizantă la acest curs. Profesorul era atât de aspru cu artiştii morţi care nu se puteau apăra, încât ajungeai să-ţi pară oarecum rău pentru ei şi căutai mai atent în opera lor ceva care să-ţi placă.

— Puteţi simţi efortul în lipsa lui de efort, spunea Agnew, tehnica în absenţa tehnicii. Şi deşi încearcă să-şi pedepsească, sau să-şi înstrăineze, sau să-şi ignore publicul, el încă *are* un public, cu alte cuvinte, o reacţie anticipată, şi asta schimbă cu totul situaţia. Aşa cum se spune, mortul de la groapă nu se mai întoarce. Starea aia de ignoranţă imaculată la care vrea să se întoarcă Dubuffet? Uită de ea, nu te mai poţi întoarce la ea. Dar înseamnă asta oare că ea nu există?

Au petrecut cel mult zece minute în camera plină de picturi de Dubuffet, şi pe urmă a venit momentul care l-a transformat pe Jonas din student în discipol.

— Acum urmaţi-mă, a spus Agnew şi a luat-o înapoi prin muzeu pe drumul pe care veniseră, către galeria de la intrare, şi apoi, incredibil, afară pe trotuar.

Grupul de studenţi şi asistenţi, rămaşi acum vreo douăzeci cu totul, l-au urmat cu ochii mari în soarele cu dinţi şi, în loc să o ia la stânga către

autobuzul lor închiriat, au mers după el către dreapta, în direcţia unui grup de artişti care le vindeau turiştilor operele de pe măsuţe pliante instalate pe trotuar. Cele mai multe erau fotografii în rame ieftine sau desene în peniţă înfăţişând clădiri importante din Chicago, inclusiv institutul. Erau şi câteva copii destul de bune după Seurat. Agnew s-a oprit în faţa unei mese anume unde era aşezat un tânăr care desena pe un bloc de desen ţinut pe genunchii încrucişaţi. Un teanc de pagini în mod clar rupte din acel bloc erau aşezate cu faţa în jos pe masă şi ţinute de o piatră; marginile lor zdrenţuite foşneau în briza dinspre lac. Agnew s-a aplecat şi a bătut cu nodurile degetelor în masă; artistul a ridicat privirea către el, a înclinat uşor din cap în semn de recunoaştere şi s-a întors la desenul lui.

— Doamnelor şi domnilor, a spus Agnew, acesta este Martin Strauss. Martin locuieşte în South Side cu părinţii săi şi vine aici în fiecare zi, dacă nu plouă.

Strauss s-a oprit din desenat, dar nu când i-a fost pomenit numele. S-a uitat la blocul de desen din faţa lui pentru doar câteva secunde, a rupt pagina din spirală, a ridicat piatra, a aşezat pagina cu faţa în jos deasupra teancului, punând piatra la loc.

— Deşi Martin nu prea ştie ce înseamnă intimitate, a spus Agnew, îi voi respecta intimitatea şi nu voi discuta modalităţile specifice prin care a fost diagnosticat de societate ca fiind situat în afara normelor ei. Ca fiinţă umană, noi l-am

marginalizat, dar ca artist, el nu se simte un outsider, şi, de fapt, niciun insider, pentru că el nu înţelege ce înseamnă aceste categorii. El nu percepe deloc publicul, critic sau altminteri. El pur şi simplu simte nevoia să exprime ceva. Compulsie fără ambiţie. Asta nu numai că nu poate fi simulat, dar nici nu poate fi dorit în mod deliberat. El nu se poate opri din ceea ce face, sau să schimbe asta sau să o adapteze la aşteptările altcuiva, dacă ar vrea. Dacă sunteţi atraşi de idealul artei brute, trebuie să fiţi dispuşi să o urmaţi acolo unde vă duce ea, ceea ce nu este atât de simplu pe cât poate părea.

Între timp, Jonas îşi croise drum în faţa grupului şi vedea schiţele, pe care cineva – mama lui Strauss? – le prinsese în rame de carton şi le înfăşurase în celofan ca să le protejeze de capriciile vremii, şi care erau agăţate de un şevalet în spatele mesei pliante a lui Strauss. Reprezentau peisaje din oraş în alb şi negru, în detalii uluitoare, dar oraşul nu era Chicago. Fiecare centimetru de hârtie era acoperit. Detaliile, în special arcurile repetate ale zidăriei în stil Art Deco a clădirilor erau atât de hipnotice, încât Jonas a simţit, înainte să conştientizeze, ceea ce lipsea din fiecare desen ca întreg: un sens al perspectivei. Nu exista umbră sau adâncime în desen, niciun punct de fugă de felul celor pe care l-ar fi învăţat la o oră de desen în şcoala elementară. Dar nu era doar tehnică ceea ce nu ştia Strauss. Nu era un desen despre ceva, şi-a dat seama Jonas cu un soi de fior. Era doar un desen.

A început să picure.

— Nikki? l-a auzit Jonas pe Agnew întrebând şi a ridicat capul. Cât mai avem?

Nikki şi-a tras multele mâneci ca să se uite la ceas.

— Deloc, a răspuns.

— OK atunci, a spus Agnew, uitaţi-vă bine, cu toţii, şi pe urmă ne întâlnim la autobuz, vă rog, în cinci minute.

Aproape toată lumea a pornit-o imediat spre autobuz, în afară de o tunsoare care arăta ca şi cum era posibil să şi-o fi făcut singur în faţa unei oglinzi, şi o concentrare oarecum intimidantă, nimic nu părea neobişnuit la Strauss. Jonas l-a văzut pe Agnew scoţându-şi portofelul din buzunarul hainei. A scos o bancnotă de douăzeci şi a pus-o într-o cutie de pantofi plină cu pixuri, aflată pe masă, nu departe de cotul lui Strauss. Apoi a ridicat piatra, a luat tot teancul de hârtii aşezate cu faţa în jos, fără să se uite la ele, şi s-a îndreptat către autobuz. Strauss nici măcar nu a ridicat capul; a continuat să lucreze.

În autobuz, Jonas a realizat că, Nikki fiind asistentă, el deja trebuia să aibă pe undeva adresa ei de e-mail din campus; când s-a întors în apartamentul lui, a găsit-o pe orar şi i-a scris ca să o invite să iasă cu el. După aproape douăzeci şi patru de ore – ceea ce însemna fie o oarecare ezitare de a depăşi acea graniţă, fie pur şi simplu că nu-şi verifica prea des e-mailul –, ea i-a răspuns că da. Nu a durat prea mult până când cineva i-a zărit luând prânzul împreună undeva, şi pe urmă

vestea s-a răspândit cu repeziciune în tot campusul. Studenţii care ieşeau cu asistentele erau ca nişte staruri rock, cel puţin dacă asistenta era la fel de frumoasă ca Nikki. Asta a dus la o situaţie stânjenitoare pentru ea la cursul lui Agnew, cu toate privirile acelea îndrăzneţe aţintite asupra ei, dar semestrul era oricum pe sfârşite.

Pe măsură ce primăvara se scurgea, cafenelele şi bibliotecile se goleau, iar maşinile combi pline cu cutii deformate şi saci de haine au început să apară prin campus. Jonas, care începea să se îndrăgostească puţin de Nikki, sau cel puţin credea că ar putea fi îndrăgostit, s-a trezit că refuză ideea de a se întoarce la New York în acea vară. De ce să o facă? Toată lumea cunoscută va fi oricum în altă parte, şi dacă se ducea în schimb la Amagansett, unde putea găsi un număr considerabil de cunoştinţe, nu exista nimic acolo în afară de decadenţă şi narcisism, droguri, şi bani, şi drepturi şi aşteptarea nerăbdătoare a serii. Cel mai rău era când oameni ca mama lui vorbeau despre asta ca „la ţară”, ca de pildă în „Nu ne putem vedea vineri seară, plecăm la ţară”. Nu era o nenorocită de zonă rurală; era o rezervaţie de vânătoare pentru oamenii bogaţi. Dar nimeni nu voia să recunoască asta. Toţi voiau să vorbească despre ferma asta grozavă pe care o găsiseră, sau cum tipul care le-a aranjat jgheaburile provenea dintr-o veche familie de balenieri. Cât despre părinţii săi, Jonas nu avea nimic împotriva revederii lor, dar adevărul era că oricum nu o să-i vadă probabil atât de mult. De când înfiinţaseră fundaţia, graniţa dintre ziua de

muncă şi restul timpului lor devenise destul de invizibilă. Serile şi weekendurile erau mereu ocupate cu vreun dineu, sau adunare de fonduri, sau tăiere de panglică, sau altceva de genul ăsta. Pentru care, sigur, bravo lor! Doar că el nu voia ca vara să fie doar o altă vară în care se uita toată ziua la filme. Asta era pentru copii; iar acum el avea la îndemână un fel de viaţă care promitea ceva mai matur şi mai substanţial, în vreme ce toţi cei de vârsta lui erau încă împotmoliţi în obiceiurile adolescenţei, perfecţionându-se în jocuri video, descărnând ilegal filme şi încercând să afle unde se adună femeile bete.

De fapt, ceea ce ar fi vrut Jonas cu adevărat era să continue să studieze. Unul din lucrurile pentru care o invidia pe Nikki era că, în timp ce el încă mai îndeplinea diverse cerinţe pentru diplomă, ea muncise din greu pentru a-şi restrânge interesele până într-atât încât putea să petreacă o zi întreagă gândindu-se la un singur lucru. Urma să-şi ia masteratul până la sfârşitul anului viitor şi deja se concentra, cel puţin psihologic, pentru marele efort al tezei de doctorat, care avea să fie despre Donald Judd[87]. În serile petrecute la restaurante – mai plăcute acum, când şcoala se terminase şi când Nikki era mai puţin încordată că avea să fie văzută, iar el era mai dornic să o impresioneze –, Jonas a învăţat despre cutii mai

87 Donald Clarence Judd (1928–1994), artist american asociat cu curentul minimalist. Cutia a fost una dintre formele lui preferate, deoarece considera că este neutră şi nu are un înţeles simbolic.

multe lucruri decât ar fi crezut că era posibil. Asta putea deveni destul de ezoteric, până la limita absurdului uneori, ceea ce făcea însă totul mai admirabil, ca şi cum ea era un soi de călugăriţă care nu avea încotro şi trebuia să accepte propria ei înstrăinare de lume. De asemenea, mai ştia şi că acea exaltare a ei – pentru artă, pentru lucrarea ei despre artă, pentru viitorul pe care acea lucrare îl putea aduce – avea să se generalizeze într-o exaltare de care o să vrea să se elibereze sexual, odată ce ajungeau acasă.

Când se excita cu adevărat, ea începea să-i spună ce să-i facă, ceea ce îl stârnea aproape mai mult decât putea suporta. Nu ştia că era posibil să te simţi atât de potrivit cu o altă persoană, indiferent cât de ciudaţi puteau să le pară, ca pereche, celorlalţi. Viitorul, aşa cum îi plăcea tatălui lui să spună, era acum.

Nikki avea o bursă de studiu pentru masteranzi cu Agnew, care îi acoperea costul educaţiei, iar termenii acestei burse, care erau practic cei ai capriciilor lui Agnew, inflexibile, dar exprimate cu veselie, erau cei care o ţineau în Chicago în timpul verii. Contractul ei de închiriere pentru apartament, la fel ca al multor studenţi, era însă doar până în iunie, într-o dimineaţă, acasă la el, Jonas a făcut neîndemânatic nişte ouă jumări şi, privind-o cum mânca în lumina soarelui de vară, cu cearşaful lui pe umeri, a sugerat, ceva mai puţin vesel decât ar fi vrut, că ar trebui să se mute cu el.

Jonas a încercat să se agaţe de acest sentiment de maturitate precoce atunci când

mama lui a primit ceva mai greu decât se aşteptase el vestea că nu venea acasă în acea vară. Chiar părea să fi plâns puţin. Până la urmă, Jonas a acceptat să o lase să trimită avionul ca măcar să petreacă o săptămână acasă. Era puţin iritant să i se aducă aminte cât de mare era casa lor faţă de apartamentul unde el şi Nikki locuiau acum. A spus că s-a săturat să iasă în oraş, aşa că el şi mama lui s-au aşezat la masa din sufragerie, şi bucătăreasa, pe care Jonas nu o mai văzuse până atunci, le-a adus calcan într-un soi de supă de scoici, care a fost probabil cea mai bună mâncare pe care o gustase în ultimul an. „Mâncarea de-acasă”, a spus el, şi Cynthia a râs. Era ceva diferit în înfăţişarea ei. La început, el s-a gândit că poate şi-a făcut vreo operaţie estetică, dar nu era ceva atât de radical. Poate doar Botox sau echivalentul la modă de atunci. Nu ştia de ce credea ea că are nevoie de asta, dar nu i-a spus nimic. Cynthiei îi plăcea să afirme că el putea să vorbească despre orice cu ea, dar faptul că el trata îmbătrânirea ca pe un subiect tabu era o expresie a dragostei lui faţă de ea. Cynthia avea pentru el o mulţime de întrebări despre Nikki, la care Jonas s-a străduit să răspundă fără să spună, de fapt, nimic.

Tatăl lor a venit când erau la desert.

— Uite, iubitule, e fiul nostru, a venit acasă de la universitate, a spus ea, aşa cum spusese toată săptămâna, de fiecare dată când Adam intra într-o cameră. Te-ai văzut azi cu cei de la Oneworld Health[88]?

88 Organizaţie nonprofit pentru dezvoltarea medicamentelor,

— Da. Vreo două minute. De fapt, chiar îmi place mai mult când nu încearcă să fie fermecători. Parcă zic: „Noi suntem ocupaţi cu salvarea vieţilor, aşa că puneţi banii pe masă şi lăsaţi-ne să ne facem treaba”.

— Chiar aşa, a spus ea, ridicându-se şi cuprinzându-l cu braţele. În ceea ce mă priveşte, eu mă dau în vânt după o ofensivă de farmec bine plănuită.

S-au sărutat.

— Nick şi Nora sunt aici[89], a exclamat Jonas.

April nu era acasă; îşi petrecea săptămâna pe plajă. Nu era ceva surprinzător. În acele zile, pragul ei de plictiseală atingea cote foarte joase. Jonas a observat că mama lui primea în fiecare seară un telefon pe mobil care nu era de la April, dar părea să fie legat de ea. Poate un şofer sau cineva din personalul de la Amagansett, însărcinat să se asigure că sora lui nu scăpa de sub control. Era dezamăgit că n-o vedea; dar dezamăgirea nu a durat mult, deoarece în săptămâna de după întoarcerea lui la Chicago, ea l-a sunat şi l-a surprins cu vestea că venea în vizită la el. Nu a întâmpinat-o la aeroport – nu trecuse atât de mult

---

înfiinţată în San Francisco în 2000; în 2011 a fost înglobată în PATH, o organizaţie nonprofit internaţională, lider al tehnologiei novatoare în sănătate.

89 Aluzie la Nick şi Nora Charles, personaje fictive din Un *om subţire* de Dashiell Hammett; personajele, devenite arhetipul cuplului romantic care rezolvă mistere şi poartă conversaţii spirituale, au apărut într-o serie de filme, emisiuni radio şi de televiziune, într-un musical pe Broadway şi într-o piesă de teatru.

de când nu se mai văzuseră, probabil că de la Crăciun, deşi avea senzaţia că fusese mai mult –, dar a aşteptat la fereastră, cu o ceaşcă de cafea, ca să-i vadă maşina sosind. Sunase el însuşi şi îi dăduse şoferului adresa, ca să nu îşi facă griji că ea nu va reuşi să o găsească; dar exista un element de nesiguranţă care o însoţea pe April ori de câte ori alte programe, ca de pildă orarul zborurilor, se intersectau cu al ei. Se mai întâmplase ca ea să-şi exprime dispreţul faţă de zborurile cu o cursă obişnuită şi să renunţe cu totul la plecare în favoarea altor câteva ore în salonul de aşteptare pentru clasa întâi. Jonas şi părinţii lor chiar preferau ca ea să se ducă în salon, nu pentru că voiau să o încurajeze să zboare beată, ci pentru că acolo erau funcţionari plătiţi care să se asigure că April chiar urca în avion.

Când sedanul a oprit în faţa marchizei clădirii lui, câteva minute mai târziu, Jonas a fost puţin şocat de felul în care arăta ea: slabă aproape ca o drogată, deşi ochii îi erau limpezi şi pielea destul de curată, şi el îşi impusese să nu exagereze sau să reacţioneze disproporţionat. Ea şi-a lăsat geanta jos şi, din privirea pătrunzătoare pe care şi-a rotit-o prin apartament, el şi-a putut da seama imediat ce gândea.

— Oricât ar fi de modestă[90]… a zis el.

April a ridicat din umeri.

90 Referire la un vers din cântecul *Home! Sweet Home!* compus de sir Henry Bishop pe versuri de John Howard Payne: *Be it ever so humble, there's no place like home* („Oricât ar fi o casă de modestă, nu există loc mai bun ca acasă")

— Cum vrei tu, Gandhi, a spus. Unde-i nevasta?

Jonas s-a încruntat la ea, şi Nikki a ieşit din bucătărie. Nikki era îmbujorată şi vocea îi suna nefiresc de ascuţită; adevărul e că era puţin intimidată de imaginea familiei lui Jonas şi, deşi afirmase că abia aştepta vizita lui April, în ultimul moment părea că se pierduse cu firea. A dus geanta lui April în biroul care fusese eliberat temporar pentru a servi drept cameră de oaspeţi. Când s-a întors, s-a scuzat că trebuie să plece, dar avea o întâlnire de departament cu Agnew care începea peste jumătate de oră. Jonas nu-şi amintea să fi pomenit de ea înainte. El şi April au privit cum uşa se închide în urma lui Nikki.

— Nu prea cred, a spus April, că puştoaica aia mă place.

— Eu cred, a răspuns Jonas, căruia tocmai i se ivise gândul acesta în minte, că e puţin îngrijorată să nu-ţi faci o părere greşită despre ea.

— Ce părere?

— De ce e cu mine.

— Ah. Ei, a spus April, sărind pe canapea, adevărul e că-i puţin cam prea tânără ca să umble după puşti. Şi e şi puţin cam sexy pentru tine. Sexy gen tocilar, vreau să spun. Fără supărare.

— Niciodată n-ai înţeles de fapt expresia asta, a spus Jonas.

— Dar, hei, o singură privire prin mansarda asta e de-ajuns să potolească orice suspiciune că ar umbla după banii tăi. Sau poate că e adepta pungăşiilor pe termen lung. Când se întoarce, o s-o

aşez pe un scaun şi o s-o întreb ce intenţii are.

Avea nevoie să tragă un pui de somn, a spus, şi pe urmă voia să meargă să exploreze, ceea ce el ştia că însemna să meargă la cumpărături; şi-au făcut planul să se întâlnească la Roberto Cavalli la şase, şi pe urmă el să o ducă la Frontera Grill să ia cina. Era cel mai şic loc la care se putea Jonas gândi şi şi-a închipuit că Nikki poate chiar avea să fie încântată, dar ea i-a trimis un SMS că nu se simţea bine şi n-o să vină.

— Poate că-i e frică să n-o duc în Zona întunecată, a remarcat April.

— Zona întunecată a ce?

Ea a dat din umeri.

— Zona întunecată unde oamenii se distrează şi se poartă conform vârstei lor. În viaţa mea n-am văzut o puştoaică atât de gata să se mărite ca asta.

— Te înşeli, a replicat Jonas, înroşindu-se. Tu chiar crezi că ar ieşi cu un student dacă şi-ar căuta un soţ?

— Păi, nu un student obişnuit. Dar unul de patruzeci de ani ca tine? Perfect. O ia de jos. April a văzut expresia de apărare hotărâtă de pe faţa lui şi a râs. Tipule, rămâi o enigmă pentru mine. De pildă, apartamentul ăla. Ce e de fapt cu chestia aia?

— Ce vrei să spui?

Ea a pus jos paharul cu o faţă scârbită, dar totuşi prudentă.

— Haide, a zis. Las-o baltă. Ştii ce vreau să spun.

De fapt, ea era singura cu care putea să discute asemenea lucruri, dar, cumva, tocmai asta îl făcea să se simtă mai stânjenit vorbind.

— De ce e nevoie, a spus el, să mă dau în spectacol? Nu e ca şi cum aş fi făcut un legământ de sărăcie. Trăiesc mult mai bine decât majoritatea prietenilor mei de aici. Doar pentru că am bani să locuiesc într-un penthouse înseamnă că ar trebui să o fac?

— Păi, mda, chiar asta înseamnă, dacă alternativa e să pretinzi, chiar faţă de cineva de care se presupune că eşti îndrăgostit, că eşti altcineva decât cel din realitate. Ce, nu crezi că ei i-ar plăcea? Nu te păcăli singur.

— Banii mamei şi ai tatei, a spus el, nu reprezintă ceea ce sunt eu.

— Dar de ce n-ar fi aşa? În sensul că tu eşti unul dintr-o mână de oameni pentru care sunt accesibile anumite experienţe, şi să nu profiţi de asta nu e ceva nobil, e doar afectare. Şi, oricum, pentru cine eşti tu modest? Cine e impresionat de tine? E aiurea. De pildă, acum te preocupă arta, înţeleg. De ce nu văd nişte artă agăţată pe pereţi în casa ta? Nu-ţi permiţi?

— Scuză-mă, a replicat el, dacă încerc să trăiesc o viaţă mai autentică decât doar să cumpăr ce-mi atrage privirea, să zac prin cluburi, să mă îmbăt şi să apar în pagina mondenă.

— Te rog, hai să nu exagerăm, eu n-am apărut niciodată în pagina mondenă. Dar tocmai asta e problema ta, chiar acolo, în ceea ce ai spus. Cine ţi-a zis că nu eşti autentic? Unde crezi tu că

aşteaptă autenticitatea asta să fie găsită, mai exact?

El şi-a dat ochii peste cap şi nu a spus nimic.

— Aşa că hai cu mine în noaptea asta. Fă şi tu praf o dată în viaţă opt ore de somn. Viaţa ţi-a dat în dar şansa, şi adevărata aroganţă este să o iroseşti astfel încât să poţi să îi tratezi cu superioritate pe toţi ceilalţi, numindu-i autentici. Măcar ştii unde merg oamenii în acest aşa-zis oraş?

— Nu, a răspuns el, adevărul e că nu ştiu. Habar n-am. Putem să vorbim despre altceva, te rog? Cum ţi s-au părut mama şi tata?

Ea a oftat; apoi a întins mâna peste masă şi a luat Martini-ul lui neterminat.

— Mama se bagă în treburile mele, ca de obicei, a spus ea. Să fiu sinceră, ei doi chiar par fericiţi, cu tot spectacolul ăsta gen Robin Hood în care sunt băgaţi. N-au absolut nicio inhibiţie. Ascultă-mă pe mine, ăştia sunt doi oameni care nu simt nicio vină. Absolut niciuna. Nu ştiu de unde ai luat-o tu, asta vreau să spun. Poate că tata nu e tatăl tău adevărat. Poate că mama a avut o relaţie cu Che Guevara sau ceva de genul ăsta. April a început să plimbe mâncarea prin farfurie. Cine mănâncă cina aşa devreme? a întrebat ea.

April trebuia să rămână o săptămână, dar în dimineaţa următoare vorbea la telefon cu nişte prieteni din New York, încercând fără succes să-i convingă să vină în Chicago şi să stea cu ea, şi în aceeaşi seară a sunat-o pe mama lor să trimită avionul şi a plecat acasă. A fost foarte prietenoasă

şi s-a tot scuzat, iar ea şi Nikki chiar au fost foarte drăguţe una cu alta când totul s-a terminat. În dimineaţa următoare, un curier cu o camionetă i-a sunat la interfon. Se pare că, înainte să plece, April s-a dus la o galerie de pe Michigan Avenue şi le-a cumpărat un Picasso. Era o schiţă simplă a unui cap de taur; când Nikki nu îl putea auzi, Jonas l-a întrebat într-o doară pe unul dintre curieri dacă avea şi factură pentru ea, şi suma de pe factură era de şaisprezece mii de dolari. Când au rămas din nou singuri, Jonas a bătut un cui pe perete deasupra canapelei, şi au agăţat acolo desenul înrămat, şi l-au privit lung. Nikki a clătinat din cap.

— Nu înţeleg, a spus. Chiar credeam că mă urăşte.

Când a venit vara, cercetarea pe care Nikki o făcea pentru Agnew şi-a pierdut şi bruma de organizare pe care o avea; la sfârşitul lui august, discuţiile lor programate să aibă loc în cabinetul lui s-au redus la întâlniri pentru prânz sau cafea sau chiar doar la o invitaţie valabilă oricând să vină la el acasă, la apartamentul lui de pe South Blackstone, pentru un pahar de vin. Dar totul era foarte decent; Agnew era unul dintre puţinii profesori cu atâţia adepţi care nu aveau reputaţia de a încerca să profite de masterandele lor, şi oricum, nu s-a întâmplat niciodată ca Nikki să bată la uşa apartamentului lui şi să nu găsească deja tolăniţi înăuntru cel puţin doi-trei alţi studenţi, de obicei mai mulți – masteranzi, colegi de facultate, prieteni provenind dintr-o lume artistică misterioasă. Jonas era curios în privinţa acestor

„saloane” şi, în acelaşi timp, prea conştient de tinereţea şi ignoranţa lui ca să vrea să meargă cu ea. Dar curând, chiar Agnew a avut grijă să o întrebe pe Nikki unde îşi petrecea după-amiezile şi serile iubitul ei – „mireasa-copil” era, de fapt, expresia folosită de el – în vreme ce iubita lui bea vin ieftin şi vorbea despre artă. Cu siguranţă nu singur acasă? Când tachinările au devenit prea mult pentru ea, Nikki l-a rugat din nou pe Jonas să se răzgândească, doar de dragul ei, şi el a acceptat.

Apartamentul era dezordonat, dar mare, cu, aşa cum spunea Agnew, o vedere grozavă spre lac, dacă erai dispus să laşi pe cineva să te ţină atârnat de glezne în afara ferestrei din living. Nikki a venit cu un CD plin cu imagini pe care Agnew trebuia să le copieze dintr-un motiv oarecare, aşa că cei doi s-au dus direct în biroul lui. Jonas avea senzaţia că oamenii îl cam priveau cu un zâmbet afectat, şi aşa, mai degrabă decât să încerce să se bage într-o conversaţie, s-a purtat ca şi cum ar fi fost într-un muzeu, făcând turul fiecărei camere, privind pereţii pe care atârnau zeci de opere de artă de dimensiuni mici, în rame ieftine, luate de la librărie. Nu a recunoscut-o pe niciuna din ele. Multe dintre desene şi picturi (oricine fusese la cursul lui Agnew „Introducere în vizualizare” cunoştea părerile lui indiferente despre fotografie) nu erau semnate. În bucătărie, un hăţiş urât mirositor de sticle vechi de vin şi scrumiere improvizate, Jonas s-a holbat la o anume schiţă, înrămată în aşa fel încât marginea zdrenţuită de la

spirala blocului de desen era încă vizibilă, cu un soi de peisaj industrial care revela într-una detalii ce aveau din ce în ce mai puţin sens. Cerul era umplut cu numere, scrise cu grijă, ca într-o secvenţă. La doar câţiva metri de zidurile unei misterioase fabrici sau uzine – care nu avea uşi sau ferestre, doar coşuri de fum – exista o versiune redusă de pădure, cam de dimensiunea unui refugiu de pietoni, cu un lac sau iaz în ea, în care păsările zburau pe sub apă.

— O recunoşti? s-a auzit o voce.

Jonas s-a întors, stânjenit de cât de mult îşi apropiase faţa de desen, şi l-a văzut pe Agnew. Şi deşi nu recunoscuse nimic până în acea clipă, acum ştia.

— E tipul din faţa institutului, a spus.

Andrew l-a bătut pe umăr.

— Ai ochi buni, a remarcat. De fapt, trebuie să te rog să nu spui nimic despre ce ai văzut aici prietenilor tăi din lumea artei. Sunt într-un conflict serios cu galeria domnului Strauss pentru că deţin piesa asta.

— Eu nu am prieteni în lumea artei, a spus Jonas. Cum adică, galeria lui? Are o galerie?

Agnew i-a explicat, în vreme ce deschidea altă sticlă de vin, că Martin Strauss, departe de a fi secretul lui Agnew, era de fapt un nume în cercurile de artă a outsiderilor, o frază care a fost însoţită de datul ochilor peste cap de către Agnew. Strauss expunea în New York şi Miami; deşi avea vreo treizeci şi ceva de ani, banii din vânzările lucrărilor sale, care, bănuia Agnew, trebuie să fi

fost cam treizeci sau patruzeci de mii de dolari pe an, se duceau direct la părinţii lui vârstnici, în calitatea lor de tutori. Strauss personal avea unele nevoi pe care trebuia să şi le satisfacă, dar în afară de asta, nu avea deloc nevoie de bani. Teoretic, Agnew îi dăduse bani în schimbul desenelor lui – „îi dau ceva de fiecare dată când ne vedem” –, dar proprietarul galeriei considera asta furt, pentru că, spunea el, artistul nu avea cum să-şi evalueze corect propria operă.

— Îţi poţi închipui, a spus Agnew, cât de provocatoare mi se pare această idee. Aşa că îl torturez puţin pe tipul ăsta păstrând prietenia cu clientul lui, chiar dacă, bănuiesc eu, sunt, legal vorbind, în culpă.

Jonas era conştient că stătea uşor cocoşat, ca să nu îşi privească de sus gazda.

— Aşa-numita artă a outsiderilor, a continuat Agnew, era în acea perioadă singurul punct de interes al cercetărilor sale şi, astfel, al interesului său pentru artă, punct. Şi nu „outsider” în sensul de „autodidact”, a spus el. Asta e una din multele probleme cu afluenţa de oameni de genul ticălosului ăsta, cu galeria lui – într-un efort de a-şi maximiza propriul lor abuz, ei lărgesc definiţia până când devine lipsită de sens. Aşa că nu, fără rahaturile alea populare ale Bunicii Moses[91]. Mă interesează numai expresia artistică ale cărei

91 Anna Mary Robertson Moses (1860–1961), cunoscută ca Bunica Moses, renumită pictoriţă populară americană. A început să picteze la 78 de ani şi a devenit un artist prolific, cu peste 1 500 de tablouri realizate.

circumstanţe mentale sau psihologice se află în afara a ceea ce societatea a definit ca „acceptabil”.

— Nebunii? a întrebat Jonas.

Agnew s-a încruntat.

— Încerc să nu-i privesc într-o lumină romantică, indiferent ce se întâmplă. Orice or fi făcut pentru a se marginaliza este irelevant. Ca artişti, ei îşi practică arta fără să perceapă deloc existenţa unui privitor, a istoriei, a unei lumi din afară. Asta îi face nebuni? Uită-te la ceea ce produc şi singurul răspuns potrivit la acea întrebare devine: Ce contează?

Jonas avea mult mai multe întrebări, dar chiar atunci Nikki a intrat în bucătărie şi s-a oprit brusc, surprinsă.

— Aici eraţi, a spus, nesigură.

— Ah, a exclamat Agnew, cuplul perfect. Ascultă, Nikki, luna viitoare e în oraş unul din acele – Doamne, mă doare gura şi să trebuiască să pronunţ asta – fiascouri numite „târg de artă a outsiderilor”, şi voiam să te întreb dacă o să mergi. Larry Masters o să aibă un mic stand acolo – Larry e dealerul despre care îţi spuneam, Jonas, cel care mă acuză că îi scad valoarea lui Martin Strauss –, aşa că eu nu pot să merg, mă urăşte, probabil mă aşteaptă cu un soi de ordin de restricţie. Dar de ce să nu vă duceţi voi doi? Chiar o să fie nişte chestii

grozave acolo, nişte Wölfli[92], cred, nişte Ramirez[93], nişte Dadd[94]. Vă duceţi?

S-au uitat cu ochii mari unul la altul; apoi, Jonas s-a întors către Agnew şi a încuviinţat din cap.

— Excelent. E timpul să-l punem pe tânărul domn Morey pe statul de plată. E doar un fel de a spune, Jonas, nu te uita aşa. Nu că ai avea nevoie, ca majoritatea acestor sărmani. De fapt, poate că ne pui tu pe statul de plată, nu?

Jonas a zâmbit agitat. Era surprins să afle că Agnew ştia cine era el.

— Serios, a spus Agnew, mi-ai face o mare favoare dacă ai duce tu ăsta înapoi. Îmi place foarte mult, dar n-am chef să fiu dat în judecată pentru el. Să-i spui de la cine e.

A dat jos desenul înrămat al lui Strauss de pe peretele din bucătărie şi i l-a întins lui Jonas.

— Nu puteţi face asta, a izbucnit Jonas, fără să se gândească.

Era prea grozav; nu voia să fie el cel care îl dădea înapoi.

---

92 Adolf Wolfli (1864–1930), artist elveţian, printre primii asociaţi cu arta brută sau arta outsiderilor. Desenele sale au fost realizate după ce a fost internat pentru psihoză şi halucinaţii într-un spital psihiatric din Berna.

93 Martin Ramirez (1895–1963), artist american de origine mexicană, autodidact, care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în spitalele psihiatrice din California, diagnosticat cu schizofrenie. Opera lui este inspirată de tradiţiile populare mexicane, madone şi modernizarea adusă de secolul XX.

94 Richard Dadd (1817–1886), pictor victorian englez, internat într-un spital psihiatric după ce şi-a omorât tatăl. A pictat motive suprarealiste, într-o varietate de tehnici.

— E ca… nu ştiu. E ca atunci când dai un copil în grija unui asistent maternal. Trebuie să mai existe şi altă soluţie.

Sprâncenele lui Agnew s-au ridicat, deşi, se părea, nu într-un fel rău.

— Ei, mă bucur că-ţi place, a spus el. Dar, fie că-ţi place sau nu, el există în lume şi a primit o valoare în lumea asta, total independent de ceea ce tu, sau eu, sau artistul credem despre asta. Sau de ce putem face să oprim asta. Arta outsiderilor e foarte căutată acum. M-am bucurat să atârn desenul ăsta aici, dar a sosit momentul să plece, aşa cum se spune, în sistem.

Jonas s-a uitat din nou la desen. Era emoţionat pentru că era conştient de interesul lui Agnew pentru el însuşi, pentru ceea ce avea să facă; el nu căuta acel interes, dar totuşi putea să-l simtă. Era ceva prea fascinant în desen ca să renunţe la el chiar aşa. Nu era ca şi cum desenul îi vorbea, sau ceva de genul ăsta. Se împotrivea la toate astea – îl puteai admira, dar nu aveai cu adevărat vreo speranţă de a-l interpreta. Era un artefact al unei stări mentale inimaginabile. Acolo nu exista niciun dialog, nicio enigmă de rezolvat, niciun înţeles de perceput. Sau, dacă avea un înţeles, era un înţeles pe care el nu spera să-l pătrundă.

— Cât crezi că vrea pe el? a întrebat Jonas.

Se terminase cu cluburile, nu mai exista niciun club bun şi, oricum, o componentă-cheie a obişnuitei euforii a cluburilor – să intri acolo când nu trebuia, când era, teoretic, ilegal ca ei să te

servească, dar oricum te serveau, şi încă pe gratis, datorită felului în care arătai şi pentru că ştiau cine eşti – dispăruse acum, că April era majoră. Totuşi, la un moment dat, noaptea lua întotdeauna o anume turnură, şi în clipa următoare stăteai într-o cameră VIP cu un grup de oameni care spuneau că sunt cu tine, şi plăteai cinci sute de parai pentru o sticlă de Ketel One, în timp ce bubuitul basului ajungea la tine prin pereţi. Motivul pentru care asta era o situaţie proastă era faptul că scârba şi dispreţul pe care le provoca în ea, îndreptate către toţi cei din jurul ei, dar şi către ea însăşi, o făceau să fie deschisă dorinţei de droguri mai puternice. Şi băieţi tineri sau bărbaţi mai în vârstă, toţi apăreau în câmpul ei vizual chiar în clipa în care această dorinţă începea să se facă simţită în mintea ei, ca şi cum deja se lansase într-o experienţă psihedelică, de parcă însăşi lumea era un soi de peisaj suprarealist dintr-o a Doua Viaţă, programat să o tenteze cu propriile ei nevoi – şi odată ce ai ajuns în punctul ăla, scârbă, eşti terminată.

Când drogul a început să-şi facă efectul, muzica s-a oprit pentru un moment şi ea a auzit, limpede ca sunetul unui clopot, vocea prietenei sale Katie, al cărei nume de familie April nu şi-l putea aminti, dar pe care o ştia şi cu care umblase când erau în şcoala generală. Katie fusese la Spence. Privirile celor două fete s-au întâlnit şi ele au scos un ţipăt.

— Tu ai fost la Spence! a strigat April, încercând să acopere muzica, dată din nou tare, ca şi cum Katie ar fi uitat.

— Da! a spus Katie. Da! Acum şase ani!

Socoteala ei părea greşită, dar avea ochii ca nişte gămălii de ace şi era aşa de fericită să o vadă pe April, că a început să plângă. De unde apăruse? Lumea devenea atât de mică atunci când ieşeai seara în oraş. În vreme ce se îmbrăţişau din nou, April a văzut în umbră, peste umărul lui Katie, doi băieţi care arătau destul de neclar, aşezaţi pe braţele scaunului din care se ridicase Katie, tipi mai în vârstă, deşi era greu să-ţi dai seama, la fel cum era cu tipii raşi în cap. Lumea era plină de tipii ăştia, care aşteptau, mereu aşteptau. Ce aşteptau? Ei, ea nu era proastă, aşteptau să o reguleze pe Katie, pe Katie şi pe ea; erau patetici, şi bătrâni, şi degeneraţi, dar lui April îi plăcea să-i vadă prin preajma ei din două motive; unul, fiindcă perspectiva scârboasă ca unul dintre ei să fie acolo ca să o prindă atunci când cădea era singurul lucru care o ţinea vigilentă, iar celălalt era că privirea lor îi amintea unde se afla ea, practic în chiar centrul blestematului de univers, femei tinere şi sexy, privilegiate ale sorţii, în punctul culminant a tot ce era dezirabil, apogeul a tot ce merita să-ţi doreşti cu înfocare în viaţă. Şi cine dracu’ voia să ignore aşa ceva?

— Katie, i-a spus ea lui Katie, care vorbea în acelaşi timp, tipul ăla de-acolo, cu capu’ ca o afurisită de ţestoasă. Cine-i tipul ăla?

— Nu ştiu, a răspuns Katie. Da’ nu-i american. Vrea să mi-o tragă.

— Păi, nu putem să acceptăm asta!

— Ştiu. Katie s-a întors şi s-a uitat drept la el.

Da’ are cele mai bune droguri. Îi plac tatuajele mele. E bun şi el la ceva.

Privirea tipului era ca de reptilă. Ar fi stat acolo şi treizeci de ani dacă trebuia.

— Uite, a spus April. Uite uite uite. E un spiriduş. Am fost trimisă aici pe pământ ca să te salvez de el, curvă drogată.

S-au îmbrăţişat din nou.

— Cum facem să ne piardă urma?

Răspunsul a fost să se îngrămădească în maşina lui April şi să-i ceară şoferului să îi ducă la Scores[95]. A sunat din drum ca să rezerve o cameră şi i-a aţâţat cu dansuri în poală. În vreme ce o amazoană absolut fantastică îşi freca ţâţele de chelia ţestoasei, April şi Katie au făcut semn că se duc la baie şi, odată ce au ieşit de acolo, au alergat împiedicat afară şi s-au băgat în limuzina lui April, spunându-i şoferului să calce acceleraţia.

Au râs şi s-au ridicat în genunchi pe banchetă ca să se uite pe geamul din spate, dar pe urmă nu mai erau decât ele două în maşină şi şi-au dat seama că nu se cunoşteau chiar atât de bine, iar viteza se micşora. Şoferul nici măcar nu le întrebase unde mergeau, pentru că aştepta ca ele să se hotărască. Aştepta în timp ce conducea. April nu-şi aducea aminte cum îl chema, dar era cel mai bun. Katie a spus că ştie de unde putea face rost de nişte Adderall[96]; probabil din dulăpiorul din baia ei, s-a gândit April, şi, oricum, Adderall-ul părea o

95 Club de striptease din Manhattan

96 Medicament pe bază de amfetamină folosit pentru tratarea sindromului ADHD

miză mică în acest moment.

— Ştiu un tip pe care-l putem suna, a spus ea. Şi îmi e dator o favoare.

Dacă îţi făceai mulţi prieteni când ieşeai în oraş, atunci se găsea întotdeauna cineva care să îţi rămână dator. Tipul se numea Dmitri şi, când a sunat înapoi, era – unde altundeva? – într-un club, aşa că ea i-a spus şoferului cel drăguţ să o ia pe Canal Street aproape până la autostradă, şi el a încuviinţat din cap fără să se întoarcă.

Acolo au trecut pe meth. Pe urmă, ceva mai târziu, se aflau pe trotuar în lumina ostilă a soarelui, iar Katie, pe care April nu o mai văzuse de ceva timp, lipsea. Dmitri era acolo, şi alţi trei tipi cu figuri neclare şi accent, şi două femei a căror treabă părea să fie să se giugiulească una cu alta o dată la o oră ca să-i împiedice pe ceilalţi să-şi piardă interesul pentru toate. Era posibil să nu fi fost de amuzament; nu era imposibil ca Dmitri chiar să le fi plătit să facă asta. Au găsit o bodegă şi au mâncat fără să simtă vreun gust, în vreme ce tipii cu figuri neclare se uitau ameninţător, fără niciun efect, la casierul scârbit. April se simţea ruşinată să fie cu aceşti oameni pe care nu-i cunoştea, dar ei erau ca nişte vampiri, acum ea era una dintre ei, nu putea pur şi simplu să se întoarcă printre cei vii. S-a uitat afară pe fereastră şi acolo, la bordură, era şoferul ei, rezemat de portiera maşinii, părând epuizat. Trebuia să-l lase să plece. Voia să-i dea câteva sute de dolari bacşiş, dar când s-a uitat în geantă, a văzut că avea doar vreo treizeci de dolari în ea, o chestie prostească, dar

adevărată. Aşa că l-a sunat pe telefonul mobil, în vreme ce îi privea faţa furioasă pe fereastră, şi l-a trimis acasă.

Pe mobil avea mai multe mesaje vocale, dar nu şi-a bătut capul cu ele. Câteva erau de la mama ei, dar ea era plecată din oraş, aşa că în privinţa asta nu erau probleme. Toţi se certau pentru nota de plată ca nişte rataţi, nu pentru că le păsa în mod deosebit, ci doar ca un simptom al panicii lor că îşi reveneau din droguri.

— Unde putem să mergem, iubire? a întrebat-o Dmitri.

Una dintre fete încerca să-şi refacă machiajul.

— La tine? a spus April. Tre' să locuieşti undeva, nu?

El a scuturat din cap.

— Nu cu porcii ăştia, a spus. Dacă mergem acolo, mergem doar tu şi cu mine. Asta vrei?

Nu, nu asta voia.

— Vreau să continue sărbătoarea, a răspuns ea.

— Bravo. Ei, în cazul ăsta, avem nevoie de un loc mare. Mare şi gol. Privat.

Şi atunci, April a avut ceea ce a ştiut în aceeaşi clipă că era o idee groaznică.

— Hei, a spus ea tare către grup.

Erau ca nişte şobolani, cu ochii roşii şi chiţăind.

— Are maşină vreunul din voi, rataţilor?

Unul dintre rataţi avea într-adevăr o maşină; era însă în Queens, aşa că el şi Dmitri s-au dus să o ia.

Ceilalţi au plecat undeva să fure ţigări şi să

facă un duş. April i-a aşteptat mai bine de o oră într-un Starbucks pe Varick Street. Dmitri îi trimitea SMS-uri la câteva minute. Ea nu ştia cât era ceasul sau ce zi era, dar cafeneaua era înţesată. Şi cel mai ciudat, deşi nu se mai simţea drogată, era faptul că oamenii în acest spaţiu înşelător făceau gesturile cele mai intime – ţipau în celulare, îşi storceau coşurile, se machiau, vorbeau singuri ca nişte nebuni – la o palmă de faţa ta. Convingerea lor că nu-i puteai vedea sau auzi era atât de puternică, încât, de fapt, nu-i vedeai şi nici nu-i auzeai. Aşezată vizavi de April la măsuţă, se afla o femeie de vârsta mamei lui April care ciugulea dintr-o brioşă şi care, fără nicio urmă de îndoială, cu o zi sau două în urmă primise un pumn în ochi.

S-au drogat din nou cu toţii în maşină şi, două ore mai târziu, erau în Amagansett. April a tastat codul de securitate şi au intrat. Străzile erau pustii şi, când cerul s-a întunecat, nu au văzut aprinzându-se lumina în casele din vecinătate.

În casă exista o mulţime de alcool, ceea ce i-a ajutat să evite o concentrare maximă de droguri. Singura incursiune afară a fost pe plajă noaptea, doar ca să asculte valurile ce se retrăgeau şi să privească stelele. April se simţea foarte fericită, ca un copil care găsise o ascunzătoare în propria casă. Toţi s-au entuziasmat pentru scurt timp când au văzut, mult mai departe pe plajă, un foc de tabără pe nisip; dar era foarte frig şi ei nu erau îmbrăcaţi corespunzător, aşa că nu s-au dus să vadă ce era cu el. La un moment dat, April şi unul dintre ruşi – decisese că erau ruşi – au rămas

singuri în piscina acoperită şi au hotărât să încerce să facă sex, dar era o idee fără sorţi de izbândă.

Când au plecat de-acolo înapoi spre oraş, cu cele din urmă sticle în mână, April s-a întors să arunce o ultimă privire casei şi s-a consolat că nu spărseseră sau stricaseră prea multe, deşi tot etajul părea vag deprimant. Chiar şi pereţii. Oricum, cineva avea să vină să cureţe casa. Dmitri a condus în timp ce toţi ceilalţi încercau să nu adoarmă; erau încă pe Autostrada 15 când Dmitri, care încerca să scrie un SMS cu o mână în timp ce depăşea altă maşină, a lovit o camionetă care mergea în sens opus. Camioneta a reuşit să vireze puţin, aşa că nu au lovit-o chiar frontal; a derapat pe acostament şi pe urmă a căzut încet şi zgomotos pe o parte.

Niciunul dintre ei nu purta centură, dar Dmitri a fost cel care a încasat-o cu adevărat. Cumva, toţi ceilalţi stăteau acum afară din maşina distrusă – cele două tipe boceau – şi se uitau curioşi prin fereastra de pe partea şoferului la Dmitri, al cărui cap zăcea pe volan şi era întors în aşa fel încât nu-i puteau vedea faţa, ceea ce probabil că era mai bine. Nu se auzea încă nicio sirenă. Unde erau ambulanţele? Lui April a început să-i fie frică. Prin mintea ei s-au succedat gânduri ruşinoase: Slavă Domnului că nu era maşina ei. Slavă Domnului că nu conducea ea. Totuşi, nu avea să fie prea bine. Totul o să cadă în seama ei, pentru că fuseseră la ea acasă şi pentru că, de fapt, cine erau toţi oamenii ăştia? Numele ei era singurul care avea să dea cuiva ceva de care să se lege. S-a uitat din nou

la portiera camionetei, care nu se mişcase. Pe ea scria „Sagaponack Nursery”. *Nursery,* adică pepinieră, şi-a spus ea. Nu *nursery* în sensul de grădiniţă de copii. Brusc, şi-a dorit cu disperare să aibă din nou zece ani. Acum nu se mai putea preface. Telefonul ei era mort de mai multe zile.

— Cine are un telefon? i-a întrebat pe ceilalţi, dar ei erau ca nişte statui, ca nişte pitici de grădină. Un *telefon!*

În cele din urmă, disperată şi tremurând, a făcut doi paşi înainte şi, ţinându-şi răsuflarea, a întins mâna prin fereastra spartă, a smuls telefonul din mâna încleştată a lui Dmitri, l-a şters de jachetă şi a sunat-o pe mama ei.

Târgul se ţinea în centrul de conferinţe McCormick Place, chiar lângă Lake Shore Drive; Jonas şi Nikki au trebuit să plătească treizeci şi cinci de dolari fiecare doar ca să intre. Un număr de galerii din tot Vestul Mijlociu şi patru sau cinci din New York plătiseră pentru spaţiul pe care şi-l revendicau acum înăuntru. Broşuri micuţe pe măsuţe pliante acoperite cu feţe de masă conţineau biografii de o pagină ale artiştilor, precum cartonaşele pentru cei cu boli psihice; Jonas a luat tot ce a găsit. Cu cât mintea unui anume artist îl împingea mai aproape de marginea societăţii, cu atât puteai cere mai mult pentru opera lui – acesta părea să fie principiul dominant.

Era cumva revoltător şi incitant în acelaşi timp. Câţiva outsideri morţi deveniseră staruri, ca Henri

Darger[97] sau Martin Ramirez. Poate că ce vedea nu era cu mult diferit, s-a gândit Jonas, de felul în care arta ca sistem îl percepuse pe Van Gogh, de pildă. Dar toţi cei care umblau prin vastul labirint de tapet temporar i se păreau atât de detestabili, încât îi era greu să judece. A fost surprins cât de bătrâni erau, cu cel puţin zece sau douăzeci de ani mai mari decât el, dacă nu puneai la socoteală ocazionalul bebeluş în cărucior – speculanţi boemi plini de ei, lăudând totul zgomotos, într-un efort de a compensa faptul că nu se puteau compara cu superba stranietate a ceea ce atârna pe perete în faţa ochilor lor.

El şi Nikki au scăpat de sarcina lor când s-au oprit la standul lui Larry Masters şi au aflat că Masters se dusese să mănânce de prânz; au lăsat schiţa înrămată a lui Strauss la un asistent de galerie indiferent şi au plecat în grabă. Nikki avea o listă pe o fişă de catalog cu acei artişti anume pe care Agnew voia ca ea să-i caute; îl interesa cu cât se vindea opera lor şi, mai dificil, fotografii făcute cu telefonul ale operei respective, dar erau agenţi de pază acolo, şi Nikki, căreia îi era frică de poliţişti, chiar şi temporari, n-a putut decât să facă pe furiş câte o fotografie când şi când. În schimb, a luat notiţe din abundenţă şi a adunat toate broşurile şi listele de preţuri. Asta nu era de fapt o treabă pentru două persoane, aşa că Jonas doar s-

97 Henry Joseph Darger, Jr (1892–1973), scriitor şi desenator american, care a lucrat ca paznic la un spital din Chicago. După moartea lui a fost descoperit un roman fantastic de 15 145 de pagini, alături de câteva sute de desene şi acuarele care îl ilustrează.

a plimbat printre standuri, oprindu-se acolo unde îi era atrasă privirea. S-a strecurat într-un grup de tineri corporatişti plini de respect pentru a arunca o privire la cerbii aceia emblematici grozavi din lucrările lui Martin Ramirez, care trăise pe străzile din L.A., aparent incapabil să poarte o conversaţie, şi pe care paznicii de la ospiciu încercaseră la început să-l împiedice să deseneze, pe motiv că era ceva nesănătos. Desenele alea se vindeau cu zeci de mii de dolari acum. Erau scheme ale unor maşini inexistente, hărţi ale unor locuri inexistente, diagrame în detalii grozave, pline de date şi numere pe care n-ai putea niciodată să le înţelegi. Era acolo un adult pe nume Morton Bartlett care petrecuse decenii fotografiindu-şi propria colecţie de păpuşi. Jonas tocmai voia să o caute din nou pe Nikki, când a văzut un grup de portrete în cărbune, dacă le puteai numi portrete, ale unor oameni care ţipau. Dar oare chiar ţipau? Gurile lor erau deschise. Poate doar încercau să vorbească. Ochii erau întotdeauna inexpresivi, iar gâturile, subţiri şi cilindrice, aproape ca nişte tulpini de plante. Uneori exista un fundal, uşoare variaţii a ceea ce Jonas a decis, în cele din urmă, că era o staţie de benzină, sau cel puţin semăna cu una; mai erau şi câţiva câini desenaţi schematic, şi nişte forme ca nişte cutii care ar fi putut fi televizoare, deşi, dacă asta reprezentau, nu erau niciodată deschise. Dar feţele, gurile deschise, îndreptate în sus, păreau cu adevărat ambigue şi obsedante.

Numărul scris pe un sticker lângă portrete era 12; Jonas s-a uitat în catalogul galeriei şi a văzut

preţuri înşirate, dar nu şi o biografie a artistului, care se numea Joseph Novak. Când a întrebat-o pe femeia solidă, cu păr scurt, de la măsuţa pliantă dacă îi mai putea spune ceva, ea l-a măsurat cu privirea şi a zâmbit cu puţin cam multă răbdare, probabil, şi-a dat el seama, deoarece tinereţea şi înfăţişarea lui nu sugerau că ar fi putut să cumpere ceva.

— Joseph este nou-venit în rândul nostru, a spus femeia; ea nu s-a prezentat, dar lui Jonas i s-a părut a fi proprietara galeriei, în care caz numele ei era Margo. El… ei, nu vreau să intru în detalii, dar a fost într-un institut de reeducare după o crimă pe care a recunoscut că a comis-o când era minor; la fel ca mulţi artişti, a început să deseneze cu adevărat doar atunci când i-a fost luată libertatea, dar a ţinut pasul după ce a fost eliberat.

— Deci încă mai lucrează la seria asta? a întrebat Jonas.

Margo s-a gândit puţin în ce fel să răspundă.

— Probabil, a spus ea. Adică, „serie” e un cuvânt pe care l-ai putea folosi. Eu l-am întâlnit doar o dată pe Joseph. Desenele acestea au ajuns la mine printr-un frate de-al lui din Kenosha, care bănuia că ar putea avea o oarecare valoare. Joseph însuşi e… ei, comunicarea e dificilă, ca să zicem aşa.

Jonas s-a mai uitat o vreme la desene. Aveau linii frânte, mânjite, ca atunci când scoţi mina dintr-un creion şi încerci s-o ţii în mână. Erau figurative şi, astfel, ceva mai puţin originale, într-un fel grotesc, decât unele dintre alte opere de

acolo; şi totuşi, cu cât se uita mai mult la acele chipuri, cu atât era mai incitat, ca şi cum ceea ce vedea era ceva ce nu mai fusese niciodată privit. A încercat să uite puţinul pe care Margo i-l spusese despre artist, dar era greu. Ceva mai târziu, Nikki a trecut pe acolo şi l-a zărit. A întrebat-o imediat dacă numele Joseph Novak era pe lista lui Agnew şi a simţit o tresărire de emoţie când răspunsul ei a fost „nu”.

— Şi tu, a spus el, ai văzut ceva interesant?

— Oarecum, a răspuns Nikki şi i-a făcut semn cu un deget către standul aflat chiar în spatele celui al lui Margo.

Acolo era adunată multă lume. Pe perete atârnau o grămadă de portrete mari în ulei, în tehnică fotorealistă, ale unei familii cu aspect emblematic, de cele mai multe ori stând în faţa a ceea ce era, probabil, propria lor casă, uitându-se atent la privitor, fericiţi şi ţepeni – de fapt, era aproape ca şi cum picturile erau portrete nu ale oamenilor înşişi, ci ale fotografiilor lor. Era uşor să-l recunoşti pe dealer, într-un sacou de tweed şi purtând un ecuson cu numele lui, care punea mâna pe umărul tuturor celor care vorbeau cu el. Şi, o clipă mai târziu, Jonas şi-a dat seama că familia care arăta atât de mândră şi stătea cu spatele la opere, acceptând felicitările ocazionale – un tată, o mamă şi un băiat care părea să fie în clasa a opta şi purta un sveter pe care scria „DePaul University” – era aceeaşi familie reprezentată în tablouri.

— Nu, a spus Nikki, luându-l de mână. Acolo.

Jonas s-a uitat în dreapta standului, unde era o mică nişă sub un indicator de ieşire în caz de incendiu, şi a văzut un bărbat care părea cam de vârsta lui. Purta un sveter la baza gâtului, cu un ecuson pe el, jeanşi şi bocanci cu şireturile desfăcute, şi stătea pe podea în poziţia lotus; lângă el era un teanc de caiete jerpelite, cu file detaşabile, de culoare kaki, pe care scria Depaul University. Îşi ţinea capul în jos şi ochii închişi, arătătoarele băgate în urechi şi buzele strânse, în vreme ce se legăna uşor, dar ritmic înainte şi înapoi.

— Cine e ăla? a întrebat Jonas, deşi a văzut imediat asemănarea cu familia lui.

April încă dormea când Cynthia a plecat de acasă pentru a se întâlni cu avocaţii lor la Debevoise[98]. De la Debevoise s-a dus direct în centru la firma Mariettei; Adam nu a putut să plece de la treburile lui ca să se întâlnească cu ea acolo, dar l-au pus pe speaker. Era umilitor ce mult durau asemenea întâlniri – câte lucruri trebuiau să fie luate în considerare, la care ea nici măcar nu se gândise. Niciodată n-o văzuse pe Marietta atât de practică şi de metodică. Când a ajuns Cynthia acasă, era aproape trei, şi Dawn, asistenta ei, i-a ieşit înainte la uşa de la intrare ca să-i spună că April încă nu se trezise. Binecuvântată fie Dawn! Deşi ea şi April abia se cunoşteau, Dawn făcuse ceea ce Edna, menajera, era prea speriată ca să

98 Debevoise Plimpton LLP, prestigoasă firmă internaţională de avocatură cu sediul central în New York, fondată în 1931

facă, deschizând uşa camerei lui April la fiecare douăzeci de minute, ca să se asigure că încă mai respiră, pentru că ştia că asta avea să fie prima întrebare a Cynthiei, fie că o rostea sau nu.

Ochii ei s-au adaptat la întunericul din camera fiicei sale şi a văzut picioarele lui April zvâcnind în somn. Auzea sforăieli, care sunau bolnăvicios, şi totuşi liniştitor. A închis la loc uşa şi s-a dus să se aşeze din nou în verandă. Fiica ei dormea fără întrerupere de aproape cincisprezece ore, dar într-un fel asta răspundea dorinţei Cynthiei de a putea amâna discuţia cu ea până când Adam venea acasă de la muncă. Nu că voia ca April să creadă că era un soi de amestec în treburile ei, sau aşa ceva. Era greu să o facă pe moralista când îşi petrecuse ultimele treizeci şi şase de ore amintindu-şi fără să vrea toate dăţile când ea însăşi fusese drogată şi într-o maşină, ca pasager sau, o, Doamne, la volan, pe vremuri, când avea vârsta lui April. Nu avea de gând să-i ţină o predică asupra acestui subiect, când simplul fapt că se afla aici nu era decât o dovadă a unei vieţi norocoase.

Două ore cu avocaţii în această dimineaţă, două ore în care au fost analizate toate modalităţile prin care numele lui April putea fi ţinut departe de justiţie, şi apoi, ca o problemă separată, departe şi de presă. Nu au pretins că nu era un moment de criză; la acea masă de discuţii erau feţe pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. Asta era în regulă. De aceea îi angajase: pentru urgenţe. Se simţea prost pentru toate minciunile pe care o rugase pe biata Dawn să le

debiteze atunci când contramandase toate întâlnirile programate pentru acea zi; probabil că unii dintre oameni nu o crezuseră, şi acum se simţeau ofensaţi. Dar familia era mai presus de orice alte consideraţii. Tot ceea ce îndrăznea să vrea de la această zi era ca fiica ei să ajungă la capătul ei într-o stare mai bună decât o începuse. Nu-i stătea în fire Cynthiei, şi probabil că nu-i stătea nici lui Adam în fire, să-şi exprime şi chiar să simtă o dezamăgire reală faţă de oricare dintre cei doi copii ai lor. Dar realitatea dură cu care trebuia să se obişnuiască – chestia cu care Marietta o tot bătea la cap – era că familia Morey exista acum atât pe plan public, cât şi privat, şi din acest punct de vedere trebuia să se întâmple ceva, ca să se asigure că genul acesta de incident nu avea să mai aibă loc niciodată.

— E plăcut, îi spusese Marietta, să fi făcut atât de multe favoruri unor persoane în poziţii influente, încât ele să îţi întoarcă apoi această favoare. Dar, ascultă-mă pe mine, te poţi întoarce la această sursă doar de câteva ori înainte ca oamenii să înceapă să simtă că profiţi de ei. Şi apoi are loc explozia, în privinţa curiozităţii despre familia Morey, în privinţa dorinţei de a-i vedea pe cei aflaţi sus cum se prăbuşesc; şi apoi, munca fundaţiei este afectată şi numele tău începe să fie asociat cu alte lucruri decât cele bune, pe care tu şi Adam aţi început să le faceţi. Oamenii vor să spargă acea bulă protectoare din jurul vostru, crede-mă. Nimic nu le-ar plăcea mai mult oamenilor decât să vă dovediţi a fi nişte ipocriţi şi ticăloşi, în loc de

familia generoasă şi plină de compasiune care sunteţi. Departe de mine, ca prietenă sau ca o persoană aflată practic pe statul vostru de plată, să vă dau sfaturi despre cum să vă creşteţi copiii. Dar, ca aspect profesional, asta e ceva ce tu şi Adam trebuie să rezolvaţi.

Apoi Edna, cu o figură speriată, a apărut în pragul uşii spunând pe muteşte „s-a trezit” şi, câteva minute mai târziu, April a intrat cu paşi greoi în living, într-un tricou şi pantalonii de pijama ai lui Adam, cu părul ciufulit, cu faţa umflată, cu ochii aproape închişi. Trebuia să o vezi în cel mai rău hal, şi-a spus Cynthia, ca să înţelegi că frumuseţea ei nu putea fi alterată. Cynthia nu s-a ridicat.

— Îmi bubuie capul, a spus April răguşită. Vrei să-i spui tipei ăleia cum-o-cheamă să-mi dea nişte Advil?

Cynthia s-a aplecat înainte şi a scris ceva pe laptopul de pe măsuţa de cafea din faţa ei; comunicarea de felul acesta se făcea acum wireless. April s-a dus către canapea şi s-a cuibărit, rezemată de celălalt braţ, departe de mama ei.

— Vrei ceva să bei? a spus Cynthia politicoasă. Sau să mănânci?

— O, Doamne, nu, a mormăit April.

Poate că era egoistă, dar ceea ce Cynthia voia mai presus de orice să audă în acest moment era aceeaşi notă de încredere în ea, rugătoare, ca de copil, pe care o auzise în acel prim telefon de pe acostamentul Autostrăzii 15, doar ca să o liniştească, să o asigure că nu fusese teatru, că nu

era vorba aici doar că April ştia cum să o joace pe degete ca să capete ceea ce voia: „mami mi-e frică”, „mami am nevoie de ajutorul tău”.

— Tata trebuie să sosească acasă curând, a spus Cynthia. Mi-am petrecut dimineaţa asta cu avocaţii noştri şi, practic, cel puţin în privinţa ta, în termeni legali, toată povestea asta nici nu s-a întâmplat.

Faţa lui April era ascunsă în spatele părului.

— Sigur că nu s-a întâmplat, a spus ea abia auzit. Ăăă, ai vreo veste despre Dmitri? Înainte ca Cynthia să întrebe cine dracu’ e Dmitri, April a adăugat: Şi despre tipul care conducea camioneta?

Cynthia a oftat.

— N-au murit, a spus, ceea ce sim. I dur, dar, de fapt, era tot ceea ce ştia. Nimeni n-a murit.

— OK, a spus April.

Întotdeauna fusese precoce, întotdeauna ieşise în evidenţă. La un moment dat în ultimii doi ani a părut să se fi lovit de un soi de perete interior, şi acum îşi petrecea zilele şi nopţile intrând în goană în acelaşi perete, iar şi iar. Cynthia era convinsă că trebuia să existe undeva un soi de cheie pentru April adulta, şi că era vina ei că nu o găsise încă. Dacă erai mamă, era întotdeauna vina ta. Dar nu e prea târziu, şi-a spus Cynthia. Mai e timp. A încercat să fie calmă şi neprovocatoare, dar nu s-a putut abţine.

— Cum am ajuns noi aici? a întrebat. Adică, încerc oarecum să mă uit în urmă şi să caut greşeala, dar nu găsesc nimic. Şi apoi, într-un fel frustrant, a început să plângă – de parcă ea era

fiica, de parcă ea era cea care trecuse printr-un moment dificil şi trebuia alinată. Simt că te pierd, a spus. Cum pot să împiedic să se întâmple asta?

— Mamă, n-o să mă pierzi, a replicat April, nu deosebit de prietenoasă. Te rog. De parcă nu ar fi deja suficientă dramă aici.

— Îmi pare rău, dar nu poţi pur şi simplu să mă sperii de moarte aşa şi să te aştepţi să spun că totul e în regulă. Nu vreau să se mai întâmple aşa ceva.

— Nici eu nu vreau să se mai întâmple aşa ceva, a spus April.

Edna a intrat cu Advilul şi un pahar cu apă pe o tavă; a aşezat tava în capătul mesei cu blat de sticlă şi s-a retras.

— De fapt, asta mă scoate din minţi, a spus April cu o voce care nu era chiar aşa de tăioasă. Sunt foarte sigură că se va mai întâmpla. Din nou. Chiar dacă nu vreau să se întâmple. Mă simt uitând cum mă simt când mă simt aşa. A pufnit dispreţuitoare. Peste câteva zile o să ies iar cu aceiaşi oameni şi-o să fac aceleaşi rahaturi stupide, deşi, de fapt, nu vreau să le fac. De ce se-ntâmplă asta? Adică, ce-ar trebui să fac cu tot timpul pe care îl am?

Cynthia a întins mâna şi a încercat să o mângâie pe părul ciufulit, dar April şi-a tras capul. Starea de spirit a copiilor ei întotdeauna a avut un fel de a o copleşi pe a ei, astfel că, după zece minute de stat la celălalt capăt al canapelei holbându-se în gol, s-a simţit la fel de furioasă şi de neajutorată ca April, la fel de lipsită de răspunsuri

şi de înstrăinată, deşi, în realitate, în afara acestui moment dificil, niciodată în viaţă nu se simţise mai aproape de miezul lucrurilor ca acum. Era preşedinta uneia din primele zece fundaţii caritabile cu un ritm susţinut de dezvoltare din New York. Fundaţia, la insistenţele lui Adam, îi purta numele. Oamenii veneau la ea cu tot soiul de iniţiative împotriva sărăciei, iar interesul ei le transforma în realitate, nu doar în ţară, ci şi peste ocean, în ţări pe care nu le văzuse niciodată. Nu mai existau intermediari între dorinţa ei pentru o lume mai bună şi lumea însăşi; tot ce avea de făcut era să şi-o imagineze. Dar chiar şi aceste triumfuri scădeau precum lunile pe o orbită îndepărtată în faţa nefericirii copilului ei. Şi-a aşezat obrazul pe braţul canapelei şi a aşteptat.

Când Adam a sosit acasă, jumătate de oră mai târziu, le-a găsit în aceeaşi poziţie, ca două suporturi laterale de carte înclinate; expresiile de pe feţele lor dădeau impresia că se certaseră mai mult decât o făcuseră în realitate. S-a aşezat în faţa lor şi a încercat preţ de un minut, în tăcere, să se concentreze. Era mult mai greu decât ar fi fost să nu se mai gândească la muncă. Problema era că zilele acestea totul părea adânc înrădăcinat în muncă. Zi şi noapte. Oriunde se ducea, oamenii îl implorau să îi accepte ca investitori în fondul lui speculativ de investiţii, care, pe parcursul celor patru ani de existenţă, obţinuse nişte cifre ce îl situau într-un teritoriu miraculos, unde oamenii sincer credeau că el făcea un soi de magie. Prieteni vechi, străini total necunoscuţi – toţi

considerau chiar şi propria lor prezenţă în aceeaşi încăpere cu el ca fiind o minune a vieţii, iar unii dintre ei erau genul de oameni care se mândreau că nu acceptau niciodată un refuz. Uitau cu totul să se poarte cuviincios. Unii dintre partenerii mai noi ai lui Adam au încercat să-i spună că era nebun să umble fără o gardă de corp doar ca să-i ţină la distanţă de el pe aspiranţi, dar el nu voia să adopte această cale, mai ales nu la ceea ce erau evenimente sociale oficiale. Acum, fondul îşi pregătea oferta publică iniţială, şi asta însemna că în curând avea să se afle că unul dintre acţionarii săi fără drept de vot era guvernul chinez. Nu era nimic incorect sau necinstit în asta; şi totuşi, când venea vorba de bani, exista un anume prag al mărimii dincolo de care outsiderii pur şi simplu reacţionau iraţional. Dar mai erau câteva săptămâni până la acea experienţă terifiantă. El şi Cyn vorbiseră deja de cel puţin zece ori în acea zi, aşa că nu era nimic cu care trebuia să fie pus la curent. Aveau un plan şi acum nu trebuiau decât să găsească unul în celălalt tăria de a-l duce la bun sfârşit.

El a aşteptat ca privirea lui April să o întâlnească pe a lui.

— Mai întâi, a spus el, mama şi cu mine vrem să ştii că acum nu e vorba despre droguri. N-o să fim ipocriţi în privinţa lor.

— Dar o să vorbim despre droguri, nu-i aşa? a spus Cynthia. Adică, eu cred că întrebarea trebuie pusă. Eşti dependentă, ce crezi?

— Dumnezeule, a răspuns April. Dacă ai fi

văzut vreodată în viaţă un dependent pe bune, ai şti că nu e cazul să întrebi aşa ceva. Îmi place la nebunie cum vreţi voi întotdeauna să vă demonstraţi experienţa şi cunoştinţele în şcoala străzii.

— OK, a spus Cynthia. Trebuia pusă întrebarea.

Nimeni nu a mai adăugat nimic. Telefonul lui Adam vibra; după ce s-a gândit o clipă, s-a uitat la ecran şi a văzut că era un apel de la Devon. Cu şase luni în urmă îi încredinţase lui Devon conducerea nou-înfiinţatei divizii de speculaţii imobiliare cu proprietăţi comerciale; era singura divizie a fondului despre care s-ar fi putut spune că avea performanţe sub aşteptări, dar asta avea să se schimbe. Problema urgentă era că în privinţa luării deciziilor, Devon nu se dovedea atât de plin de iniţiative cum sperase Adam, aşa că primea telefoanele astea de şapte ori pe zi. Pe ăsta l-a lăsat să fie direcţionat la căsuţa vocală. Undeva la etaj au auzit o uşă deschizându-se, şi apoi închizându-se.

— E adevărat că aş vrea să iau mai puţine droguri decât iau în mod obişnuit, a spus April. Dar asta nu e acelaşi lucru.

— Cred că până şi tu trebuie să recunoşti, a spus Cynthia, că a fost cât pe-aci! Înţelegi, nu? Ceea ce vreau să spun e că trebuie să recunoşti că ziua de ieri s-ar fi putut uşor încheia într-un fel mult mai rău decât să stai pe canapea în propriul tău living şi părinţii să-ţi facă morală. Nu e tocmai greu de crezut să-ţi închipui că se putea încheia cu tine moartă sau în închisoare.

— Sau moartă şi în închisoare, a spus April.

— Te rog să nu fii obraznică, a spus Adam. Discuţia asta are un scop. Am petrecut o mulţime de timp astăzi discutând cu Marietta, şi ceea ce a tot repetat e că trebuie cu toţii să ne obişnuim cu un mod nou de a gândi. Îţi place sau nu, familia asta are acum un nume, are expunere publică. Am fost suficient de norocoşi ca să facem destui bani, ceea ce pentru oameni e ceva fascinant, şi avem posibilitatea de a folosi o parte din acei bani ca să încercăm să facem bine. Ceea ce, într-un fel destul de ciudat, ne face pe toţi o ţintă a atacurilor. Există o mulţime de oameni care nu vor ca unii ca noi să reuşească, nici măcar atunci când succesul nostru le aduce lor beneficii. La fel ca scorpionul şi broasca[99]. Ar prefera să ne vadă doborâţi. Dar noi nu vom fi doborâţi. Am făcut tot ce am putut ca să ţinem mai ales presa departe de orice indicii privind ceea ce s-a întâmplat ieri, dar astfel de informaţii sunt la fel ca apa – dacă nu ai mare grijă, o să găsească o cale de a se scurge, şi, pentru a te proteja atât pe tine, cât şi munca utilă pe care familia noastră doreşte să o continue, trebuie să luăm câteva măsuri. Trebuie să anticipăm.

April a început să pară îngrijorată.

— Dacă rostiţi cuvântul „dezintoxicare”, a spus, jur că-mi ies dracu’ din minţi.

---

99 Fabulă în care un scorpion o roagă pe o broască să-l treacă pe celălalt mal al unui râu, promiţându-i că nu o va înţepa. În mijlocul apei, deşi ştie că se vor îneca amândoi, scorpionul o înţeapă totuşi pe broască, pentru că asta îi stă în fire să facă. Morala este că firile fundamental rele sau vicioase nu se pot schimba.

— Nu, a răspuns Adam. Şi mai bine. De fapt, asta a fost ideea Mariettei. Eu trebuie să plec în China vreo zece zile, pentru afaceri şi, de asemenea, pentru ceva treburi legate de fundaţie, şi am devansat călătoria astfel încât să înceapă poimâine. Vii cu mine. Asta le va da timp suficient amicilor tăi care au distrus casa noastră de vacanţă să rezolve problema, iar nouă, să rezolvăm cu şoferul camionetei în numele lor.

— Ce? a spus April. China? Stai puţin. Dacă vrei să mă ascunzi undeva, nu pot măcar să aleg eu unde?

— Regret, nu. Fără St. Barts, fără Château Marmont, niciunul din locurile tale obişnuite. Niciunul din prietenii tăi obişnuiţi. Toată ideea e să fii undeva unde nimeni să nu aibă habar cine eşti.

— Nu pot să cred, a spus April, luptându-se cu lacrimile, încerci să mă faci să dispar.

— Dimpotrivă, a spus Adam. N-o să te pierd nicio clipă din ochi. O să fie un moment tată-fiică.

Telefonul i-a vibrat din nou.

— Şi sunt sigur că vei vedea nişte lucruri pe care nu le-ai mai văzut niciodată până acum. Călătoriile deschid mintea. Oricum, nu e negociabil. Cyn, ai putea să-i ceri lui Dawn să te ajute cu telefonul la consulat şi restul?

— M-am ocupat deja de asta, a răspuns Cynthia.

— Mami? a spus April.

Cynthia şi-a aşezat palma cu un gest blând sub bărbia fiicei sale.

— O, iubita mea, i-a spus. Zece zile. Nu e chiar

atât de mult.

April s-a ridicat în picioare, s-a dus cu paşi apăsaţi în camera ei şi a trântit uşa. Adam şi Cynthia au schimbat o privire care le îngăduia amândurora să râdă, doar pentru o secundă.

— *Déjà-vu,* sau ce? a spus Adam.

— Brusc, mă simt cu zece ani mai tânără, a zâmbit Cynthia.

Dar apoi a rămas cu privirea aţintită asupra uşii închise şi, când s-a uitat din nou la el, plângea iar.

— Serios, a spus. Nu înţeleg. Unde am greşit?

Mobilul lui a vibrat din nou; Adam s-a ridicat ca să plece.

— N-ai greşit cu nimic, iubito, a spus el. O să înţeleagă şi ea. Te maturizezi atunci când găseşti acel ceva împotriva căruia să lupţi, şi, chiar aşa, priveşte în jur. În drumul lui pe lângă canapea s-a oprit şi a sărutat-o pe frunte. Orice ar fi, noi l-am ascuns bine.

Imaginea tânărului artist posibil autist care se legăna aşezat pe podea, cu degetele în urechi, s-a imprimat în mintea lui Jonas, şi când, câteva zile mai târziu, el şi Nikki s-au întâlnit cu Agnew în cabinetul lui din campus pentru a-i transmite raportul lor neoficial despre târg, asta a fost ceea ce i-a descris, mai degrabă decât lucrările de artă propriu-zise. Agnew avea un fel de a se rezema pe spate atunci când considera că auzea ceva interesant – de obicei, rostit de el însuşi –, aşa că Jonas şi-a putut da seama că nu greşise când îi

spusese povestea lui.

— Aşadar, ce-ţi închipui tu că nu voia să mai audă tipul ăsta? a întrebat Agnew.

— Tot circul ăla condescendent. Toată petrecerea aia cu vânzare, ca la cutiile Tupperware, ridicată în slăvi, pe care o fac, practic, din încercările lui de a comunica. Profitorii. Şarlatanii.

— Te înşeli, a spus Agnew. Şi-ar fi pus mâinile peste urechi şi dacă Maica Tereza vorbea prea tare pentru el, sau Rembrandt, sau Clement Greenberg[100]. Sau familia lui. Tu eşti cel care emite judecăţi de valoare în numele lui. Pentru el, zgomotul e zgomot.

Jonas a încuviinţat din cap supus. Se simţea puţin naiv pentru că privea totul într-o lumină romantică.

— Cât despre şarlatanism, ai dreptate. Arta outsiderilor este năpădită de hoţi, şi gloabe, şi oportunişti, şi corupători. Ceea ce face ca diferenţa dintre ea şi orice alt tip de artă să fie zero. Uită de ei. Nu merită să te enervezi pe ei. Diferenţa în cazul ăsta e că artiştii înşişi nu pot fi corupţi. Şi, de altfel, nici nu pot fi necorupţi. Nu au asta în ei. Sigur, dacă sunt cu adevărat outsideri. În afacerea asta există imens de multă înşelăciune.

— Cum poţi să-ţi dai seama ce e real şi ce nu?

— Păi, orice poate fi falsificat în lumea asta, dar se pare că absenţa totală a conştiinţei de sine poate fi al dracului de greu de măsluit.

---

100 Clement Greenberg (1909–1994), eseist american, critic de artă influent, promotor al expresionismului abstract

Asta l-a făcut pe Agnew, dintr-un oarecare motiv, să izbucnească într-un râs lătrat.

— Dar adeseori, a continuat el, nu trebuie decât să-l vezi pe artist. Atât de simplu e. E ca şi cum ai fi unul din psihiatrii ăia citaţi de acuzare. Eu petrec mult timp acum făcând asta.

Pe pereţii cabinetului întunecat al lui Agnew nu existau opere de artă, nici vreo reproducere. În schimb, erau atârnate fotografii înrămate ale unor artişti: Duchamp, Pollock, Warhol, şi mulţi alţii ale căror feţe Jonas nu le recunoştea. Nikki îi spusese despre asta. Se părea că Agnew considera că operele de artă propriu-zise îi distrăgeau prea mult atenţia; le privea atât de mult, chiar şi reproducerile, încât nu mai putea face acea treabă anume pentru care se închisese în cabinetul lui. Aşa că îi pusese pe pereţi pe artiştii înşişi, pentru că, aşa cum îi plăcea lui să zică, pe ei îi era mult mai uşor să-i ignore.

— Ai putea susţine, a spus Agnew, că istoria artei moderne este istoria artiştilor care încearcă să uite ceea ce ştiu. Pentru ei, lumea gata construită este cu adevărat singura lume care contează. Poţi să te străduieşti toată viaţa să rupi toate acele legături cu lumea cunoscută şi să le reformezi, dar nu e niciodată acelaşi lucru ca atunci când nu ai fi avut aceste legături la început. Aşa că, din punctul acesta de vedere, nu e greu să-ţi dai seama când e cineva cu adevărat un artist, fie că el se consideră sau nu unul.

— Ai un buget, a întrebat Jonas, de la departament pentru cercetarea pe care o faci

pentru cartea ta? Ca să plăteşti asistenţii masteranzi?

Nikki, având încă în poală toate biografiile de o pagină ale artiştilor, pe care le adunase la târg pentru Agnew, s-a întors şi s-a uitat la Jonas cu un început de uimire.

— Da şi nu, a răspuns Agnew. Practic, departamentul reduce taxele studenţilor care lucrează pentru mine. Nu e ca şi cum aş avea chiar nişte bani cash de împărţit. Dar, oricum, mi-am folosit din plin suma acordată.

— N-ai vrea să mai iei un asistent? Neoficial. Adică, nu „neoficial”, scuze, vreau doar să spun că nimeni nu va trebui să-mi plătească nimic. Nu e nevoie.

Agnew s-a lăsat pe spate.

— Ei, iată un tânăr foarte activ, a spus el.

— Aş putea face unele cercetări pentru tine. Să-i verific pe unii dintre artiştii ăştia. Poate chiar să găsesc alţii noi. N-o să merg într-atât de departe încât să-ţi ofer părerile mele, aşa cum fac masteranzii tăi, ci doar muncă de teren. Atât cât aş putea să fiu util pentru proiectul ăsta.

— De ce?

Jonas şi-a blestemat roşeaţa, apărută chiar în momentul în care voia să pară mai matur decât era, de fapt. Încerca să nu se uite la Nikki, care rămăsese cu gura căscată.

— De ce? Eu doar… Mi-am îndeplinit toate obligaţiile, sau aproape toate, şi nu am găsit nimic care să mă intereseze la fel de mult ca asta. E ca şi cum asta ar fi ceva ce am tot căutat, dacă are

vreun sens ce spun. Ca să fiu sincer, deja mă gândesc înainte, la ceea ce vreau să fac după anul viitor. Cred că aşa pot să încep înaintea altora să lucrez la o teză, nu că se va intersecta în vreun fel cu munca ta. O să fie ceva cu totul diferit. Dar e un domeniu atât de vast.

Agnew s-a legănat în scaunul lui de birou, apropiindu-şi şi depărtându-şi vârfurile degetelor în aer o vreme, care lui Jonas i s-a părut cam un minut.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? a spus Agnew.

Jonas a încuviinţat din cap.

— Am citit în ziar, acum vreo câteva luni, despre un tip pe nume Morey, unul din tipii ăia cu fonduri speculative de investiţii, care a dat o petrecere pentru ziua de naştere a soţiei lui. A închiriat pentru asta Biblioteca Publică a oraşului New York. A cântat Wyclef Jean[101]. Sunt părinţii tăi, nu?

Jonas a încuviinţat din nou din cap şi s-a foit puţin.

— Ai fost şi tu?

— Sigur. De fapt, a fost aniversarea căsătoriei, nu ziua ei.

— Una mare, nu? A douăş’cincea, sau aşa ceva?

— A douăzeci şi treia, a spus Jonas şi a râs fără voia lui. Câteodată tata chiar sare calul.

---

101 Wyclef Jeanelle Jean (n. 1969), rapper, muzician şi actor haitian, deţinător a trei premii Grammy pentru activitatea sa muzicală

— Trebuie să recunosc, a spus Agnew, am citit despre cum îşi fac banii asemenea tipi, ce fac ei toată ziua, şi nu înţeleg nimic. Active alternative, sau cum le zice, creierul meu pur şi simplu refuză să priceapă. Şi se presupune că nu sunt idiot. Dar, hei… oamenii cred că mă ocup cu chestii oculte.

Jonas nu a zâmbit.

— Ştiu ce cred oamenii despre o asemenea petrecere, a spus el, dar toată etalarea asta nu a fost pentru nimeni altcineva. A fost pentru ea. Ăsta e modul de a gândi al tatălui meu. Ei chiar se iubesc, în felul ăsta epic. Aşa că eu încerc să mă concentrez pe chestia asta. Ăsta este adevăratul context a tot ceea ce fac ei – unul pentru altul. Restul sunt doar chestii aparente. Privită din afară, fiecare familie este ciudată într-un fel, nu?

Dar Agnew a clătinat din cap. S-a uitat la Nikki şi a arătat către Jonas cu degetul mare.

— E de comă familia asta a iubitului tău, a spus el. Dar e OK. Nu poţi să-l învinuieşti pe el pentru asta şi, oricum, n-aş face-o, pentru că aşa devine doar mai interesantă prezenţa lui aici. Pentru că şi asta e de comă, ceea ce facem noi. Adică, ceea ce studiem noi aici; ce urmează după asta? Dorinţa asta de a te hrăni cu fiecare nouă expresie a ceea ce înseamnă să suferi şi să fii o fiinţă umană, nevoia asta de a căuta ce e nefamiliar şi să îl transformi în familiar, e ca o afurisită de vânătoare de vulpi, şi de-a lungul secolelor s-a restrâns şi a ajuns la chestia asta. Ar trebui să oprim vânătoarea? Probabil, dar întrebarea e oricum irelevantă pentru că lumea nu e în stare să lase

arta în pace. Şi *après nous,* ce? Nu ştiu ce urmează, ce fel de artă, ce fel de artist. Chiar nu ştiu. Dar după toţi aceşti ani, tu şi cu mine vom fi aici la sfârşit. E destul de incitant, nu?

Cynthia învăţase pe propria ei piele că trebuie să fie atentă cui dă numărul ei de mobil, dar oricum a ajuns să îl schimbe la fiecare şase sau opt luni. Indiferent câtă grijă avea, în mod inevitabil începea să primească telefoane de la persoane complet străine – instituţii de binefacere reale sau nu, jurnalişti, socialişti nebuni furioşi –, toţi vrând ceva, pentru că atunci când dădeai bani, oamenii erau grozav de inventivi ca să te găsească, moment în care era timpul să-şi schimbe din nou telefonul. Uneori se trezea în situaţia penibilă de a nu-şi şti propriul număr de telefon, dar Dawn era întotdeauna la curent cu totul.

Dawn răspundea şi de telefonul de acasă. Deşi nu era în cartea de telefon, numărul rămăsese acelaşi de mulţi ani; Cynthia pur şi simplu nu mai răspundea la el niciodată. La sfârşitul zilei, Dawn îi dădea o listă printată cu mesajele care fuseseră lăsate. Erau cam 95 prostii, dar Cynthia nu se îndura să schimbe numărul sau să-l deconecteze; era ca şi când le-ar fi spus oamenilor care o cunoşteau că acum n-o mai cunoşteau. Pe Adam nu l-ar fi deranjat. Cantitatea de lucruri capabile să îl tulbure pe Adam părea să se micşoreze în fiecare săptămână. Uneori era şocată de lucrurile pe care trebuia să i le amintească, oameni pe care îi cunoscuseră sau locuri pe care le vizitaseră şi

momente pe care le petrecuseră împreună, care aduceau o privire goală, de scuză în ochii lui atunci când Cynthia pomenea de ele.

Vineri după-amiază, în vreme ce Adam şi April erau încă în avion în drum spre Shanghai, Dawn i-a întins Cynthiei lista cu apelurile din acea zi pe telefonul de acasă şi apoi, surprinzător, a rămas în uşa biroului ei în vreme ce Cynthia o citea. Dawn venise să lucreze pentru ea cu scopul anunţat de a economisi bani ca să se înscrie la un masterat în administrarea afacerilor; Cynthia ajunsese să se bazeze pe ea în asemenea măsură, încât acum o plătea nu doar suficient pentru masterat, ci atât de mult încât masteratul însuşi părea un sacrificiu prea mare. Avea douăzeci şi patru de ani, cu doar doi ani mai mare ca April, şi era înfricoşător de competentă, şi dacă ar fi vrut, ar fi putut găsi o mulţime de feluri de a manipula evidenta afecţiune pe care o avea Cynthia pentru ea, dar nu era genul acela de persoană. Nu au existat niciodată limite între ele. Discutau despre orice. În privinţa bărbaţilor, biata de ea avea nişte gusturi mult mai proaste decât ar fi trebuit să aibă o fată la douăzeci şi patru de ani, şi, cu mama lui Dawn trăind cu un nou iubit în Queens şi practic ieşită din peisaj, Cynthia îşi făcea griji în orele în care Dawn nu lucra, imaginându-şi toate greşelile pe care ar putea să le facă o fată tânără şi frumoasă ca ea.

— Ce-i? a spus Cynthia încet, uitându-se peste listă.

Dawn a scuturat din cap.

— Nimic. Voiam doar să văd dacă recunoşti

ultimul nume. Nu eram sigură dacă e corect. Dar probabil că nu. Îmi pare rău că nu l-am înţeles bine.

Privirea Cynthiei nu ajunsese încă până în capătul paginii. S-a uitat în jos şi a văzut numele Irene Ball.

— Nu, a spus. Mi-aş aminti de un nume ca ăsta. De ce?

Dawn a ridicat din umeri.

— A zis că sună din partea tatălui tău. Dar n-a vrut să spună de ce. Am avut senzaţia că era o născocire. De fapt, a sunat de trei ori.

Cynthia s-a uitat din nou la nume.

— Adică, a spus Dawn, asta e ceva ce ar trebui să ştiu, dar nu mi-ai spus că tatăl tău a murit?

— Ăla era tatăl meu vitreg.

Dawn s-a albit.

— Îmi pare rău. O, Doamne. Învaţă-mă să pun întrebări personale.

Cynthia a ridicat privirea către ea, apoi a întins mâna şi a strâns-o de braţ.

— Te rog, a spus. E vina mea.

Sâmbătă dimineaţă, Cynthia stătea în sufragerie bând un shake cu proteine pe care îl făcuse bucătăreasa de weekend, pierzând vremea cu ziarul şi uitându-se afară pe fereastră la bărcile care treceau pe învolburatul East River. Era ceva nou pentru ea să aibă toată casa la dispoziţia ei. Sigur că nu era complet singură; o menajeră putea fi auzită în dormitorul principal, iar bucătăreasa era în casă până la ora patru, pregătind o recepţie cocktail pe care o dădea Cynthia în seara

următoare. Avea să fie ciudat să joace rolul de gazdă a unui eveniment fără Adam acolo, dar asta se întâmpla din ce în ce mai des, deoarece trebuiau să se împartă pentru a cuprinde sfera de influenţă a fundaţiei. Se pregătea să coboare şi să se uite pe câteva propuneri de burse în timp ce lucra pe StairMaster, când a sunat telefonul de pe bufetul din spatele ei. S-a întors să se uite la numele apelantului şi a văzut doar „nume necunoscut”, „număr necunoscut”. Şi-a strâns buzele. Nimeni altcineva nu avea să ridice receptorul. Chiar înainte de al patrulea ţârâit, după care apelul era redirecţionat către căsuţa vocală, a răspuns.

Irene Ball era într-adevăr o persoană reală. Avea o relație – asta era expresia pe care a folosit-o – cu tatăl Cynthiei de patru ani. Vocea ei subţire, formală, sugera că era cam de vârsta lui, cel puţin, chiar dacă numele ei semăna cu al unei stripteuze.

— Irene Ball, a spus Cynthia. Şi tatăl meu ţi-a dat numărul ăsta?

A urmat o pauză.

— Da, desigur, a spus Irene Ball. Nu aş suna pur şi simplu din senin. Înţeleg că asta e o conversaţie stânjenitoare.

Stătuse cu el chiar şi în timpul bolii lui…

— Boală? a spus Cynthia.

A urmat o altă pauză, şocată sau cuviincioasă, dar oricum ar fi fost, Cynthia, care începea să se înroşească, nu avea răbdare.

— Ascultă, Irene, a spus, te rog să presupui că nu ştiu despre ce vorbeşti, da?

Cynthia îl văzuse ultima oară cu mai bine de un an în urmă, când, lucru neobişnuit, el apăruse în New York. Ea ştia că locuia în Florida; o dată sau de două ori pe an îi transfera nişte bani într-un cont bancar din Naples, şi la un moment dat el îi mulţumea politicos printr-un bileţel. Era greu de ştiut cât să-i trimită. Ar fi putut să-l facă milionar dacă voia, dar pentru că el nu-i ceruse niciodată nimic, chiar nu ştia de ce avea el nevoie şi nici ce sumă l-ar fi ofensat. Când a sunat-o să-i spună că e în oraş, ea l-a invitat să stea cu ei măcar câteva zile, dar el a spus că nu poate, că are nişte treburi de rezolvat. Aşa că au ajuns să-l vadă doar la cină. Copiii au stat la masă muţi şi uluiţi. El le-a spus poveşti despre copilăria ei şi i-a îmbrăţişat pe toţi cu multă căldură şi a plecat, iar la puţin timp după aceea, spunea acum Irene – sau poate, s-a gândit Cynthia, cu puţin timp înainte – a fost diagnosticat cu cancer la ficat. Chimioterapia i-a slăbit sistemul imunitar, s-a îmbolnăvit de pneumonie, a făcut un infarct când era în spital, cancerul s-a întins şi la pancreas... şi, ca să nu mai lungim povestea (asta e o expresie, s-a gândit Cynthia), n-a mai ieşit din spital în ultima lună şi era destul de sigur ca nu avea să mai iasă niciodată de acolo, şi, în lumina acestor lucruri, a luat o hotărâre.

— Le-a cerut medicilor să oprească tratamentul, a spus Irene, şi ei au acceptat să onoreze această cerere. Este încă suficient de lucid ca să ştie ce face, cu excepţia momentelor când analgezicele îl copleşesc oarecum.

Acum plângea, ceea ce era emoţionant, dar şi

derutant şi nepotrivit, la fel ca plânsul unui crainic TV.

— Eu nu cred că ar trebui să facă asta. Vreau să continue să lupte. E un om minunat. Vorbeşte despre tine tot timpul. Când îţi vede numele în ziar, decupează întotdeauna articolul şi mi-l arată.

Ce era de spus? În loc să-şi sune copilul ca să-i ceară ajutor, îi decupa numele din ziar şi-l arăta oamenilor.

— Deci e în spital acum, sau a ieşit de-acolo, sau ce?

— Există un azil aici unde e un pat disponibil. E un loc atât de plăcut. E…

— Unde?

— Poftim?

— Unde, a spus Cynthia, simţind cum obrajii îi iau foc, este „aici”? Unde e tatăl meu? Adică, unde pe hartă?

— O! O, îmi pare rău. Credeam că… Scuze. Suntem în Fort Myers, Florida. Eu am o…

— Acum e cu tine?

— Nu, a spus Irene. E tot în spital. Nu-l pot muta până nu au un loc unde să-l mute. Eu sunt acasă la noi.

„Acasă la noi!” Cynthia a încercat să-şi păstreze emoţiile în zona practicului.

— Cum se numeşte spitalul? a întrebat.

— Mă tem că probabil n-o să te lase să vorbeşti cu el. Nu la telefon. E treaz doar foarte puţin din timp.

— De ce e încă acolo, dacă nu vrea să mai fie acolo?

Irene şi-a dres glasul.

— Aceasta este o parte, a spus ea, o parte foarte mică, a motivului pentru care am sunat. Locul acesta, care se numeşte Azilul Silverberg din sudul Floridei, este… e o instituţie scumpă.

— Aha, a spus Cynthia.

S-a oprit din plimbarea ei prin cameră şi s-a uitat pe fereastră, dincolo de Triborough, peste întinderea plată a Queens-ului. Când era senin, putea să stea la fereastra aia şi să numere o duzină de avioane aşezate în straturi pe cer.

— Ei bine, Irene Ball, ai sunat pe cine trebuia. Se numeşte Silverberg?

Bucătăreasa a apărut în uşă; Cynthia a făcut un semn furios în aer, ca şi cum ar fi scris ceva, şi pe urmă şi-a pocnit degetele către ea, ceea ce a surprins-o vizibil pe femeie.

— Şi e în Fort Myers. Bun atunci. Ai fost de mare ajutor. Mulţumiri. Mult noroc.

— Poftim?

— Mă ocup eu de aici, a spus Cynthia, rezemându-şi fruntea de geam. Mulţumesc, Irene. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Vorbesc serios.

Din nou niciun sunet.

— Credeam… a început Irene. Adică, poate că nu am explicat eu cum trebuie. Vii aici să-l vezi, da?

— Bineînţeles. Doar că… uite ce-i, nu vreau să jignesc pe nimeni, dar pentru că tatăl meu nu a pomenit nimic de tine, pur şi simplu nu vreau să iau totul de bun. Nu vreau să crezi că mă aştept să existe vreo obligaţie din partea ta. O să mă ocup

eu cu dragă inimă de toate lucrurile de care trebuie să se ocupe cineva. Asta voiam să spun.

Bucătăreasa a apărut cu nişte hârtie şi un pix. Cynthia s-a aşezat din nou la masă, a scris cuvântul „Silverberg” şi a închis ochii.

— Tatăl tău şi cu mine, a spus Irene, părând destul de nedumerită, ne iubim.

Tăcerile astea lungi; oare aşa decurgeau discuţiile la telefon cu alţi oameni, oameni care poate că nu locuiau în New York? Era mai greu să fie politicoasă acum, când trebuiau făcute toate aceste aranjamente, aşa că Cynthia a spus:

— Ei, atunci îmi imaginez că ne vom vedea curând. La revedere.

Şi a închis. „Irene Ball”, şi-a spus. „Ce nume.” Tremura atât de tare, încât a trebuit să aprindă o ţigară în casă. Cel puţin nu era nimeni acolo care să o certe pentru asta. A sunat la Lee Memorial în Fort Myers şi a cerut să vorbească cu şeful secţiei de cardiologie, şi, în timp ce aştepta să fie sunată înapoi, a vorbit cu directoarea de la Silverberg, care i-a spus că îi părea foarte rău, dar nu existau paturi disponibile. A încheiat convorbirea politicos, dar fără să accepte acel răspuns, şi pe urmă a fugit în living, şi-a luat laptopul, a găsit raportul anual de la Silverberg online şi a derulat documentul până la sfârşit. Era administrat, aşa cum bănuise, ca o instituţie de caritate şi, deşi era una locală, consiliul de administraţie includea două nume cunoscute. L-a sunat pe unul din membri – chiar dacă era încă devreme, chiar dacă era sâmbătă – şi a spus cât de clar posibil că are nevoie de o

favoare. Întotdeauna, când era vorba de a obţine nişte lucruri, exista un nivel deasupra nivelului tău. Întotdeauna exista acel nivel următor pe care îl recunoşteai şi la care aspirai.

La sfârşitul după-amiezii, tatăl ei fusese transferat la azil cu ambulanţa. Deoarece Adam şi April plecaseră cu avionul lor, i-a lăsat lui Dawn un mesaj vocal să-i rezerve un charter către Florida luni seara; luni la prima oră era o întâlnire a consiliului de administraţie al fundaţiei la care trebuia să fie prezentă şi, oricum, s-a gândit ea, de ce să nu-l lase să se instaleze, cât mai confortabil, poate să-i dea lui Irene şi lungilor ei tăceri o şansă să-şi ia personal la revedere.

El era un bărbat extraordinar de mândru. Niciodată nu-i ceruse nimic şi nu avea să înceapă să o facă acum, când era lipsit de putere. Pentru asta, se simţea mândră de el şi în acelaşi timp frustrată. De ce ar risca el ca să nu-i fie îndeplinită o nevoie mai degrabă decât să-i ceară ei să i-o îndeplinească? Cu siguranţă nu se putea gândi că ea ar spune „nu”. Poate că se simţea vinovat. Sau poate credea că dovedea delicateţe dacă o ferea de toate amănuntele slăbiciunii lui. A amânat să-l sune pe Adam pentru că îşi făcea griji că el ar vrea să întoarcă imediat avionul şi să se îndrepte spre casă. Prea obositor şi, de asemenea, inutil, deoarece cardiologul cu care vorbise estimase că tatăl ei mai avea câteva săptămâni de trăit. Jonas era în Chicago şi nu părea să aibă prea mult rost să-l ia de la studiile lui ca să stea lângă patul de moarte al unui om pe care aproape că nu-l

cunoştea.

În seara următoare a fost recepţia cocktail, pentru o instituţie de caritate pentru copii cu care fundaţia tocmai începuse să colaboreze, numită Little Red Wagon[102]. Un eveniment restrâns, pentru câţiva donatori influenţi, poate douăzeci de oameni cu totul. A petrecut mult timp scuzându-se pentru absenţa lui Adam. Era deprimant să interacţioneze singură cu toată lumea din încăpere, chiar dacă nu era prima oară când o făcea, chiar dacă respectiva încăpere era în propria ei casă. Se simţea eliberată şi tristă în acelaşi timp. Întotdeauna aceleaşi feţe la evenimentele astea.

Către sfârşitul recepţiei, una dintre bucătărese a venit până în pragul camerei şi i-a făcut un semn discret Cynthiei. Era un apel telefonic pentru ea, care fusese transferat la bucătărie dintr-un anume motiv; a răspuns acolo, în timp ce toţi chelnerii s-au întors cu spatele şi şi-au făcut de lucru în tăcere. Uluitor, era din nou Irene care suna; dar înainte ca Cynthia să o amâne, Irene a întrerupt-o ca să-i spună că sănătatea tatălui ei, acum instalat confortabil la azil, a cunoscut o schimbare abruptă, astfel încât era mai bine ca Cynthia, în loc să aştepte până mai târziu în cursul săptămânii, aşa cum plănuise, să vină acolo cât de repede putea.

Sub nicio formă, nici măcar după ce Jonas a adus în discuţie fără ruşine numele părinţilor lui, Margo, proprietara galeriei, nu avea de gând să-i

102 Fundaţie creată în 2004, după distrugerile provocate în Florida de uraganul Charlie

ofere datele de contact pentru Joseph Novak. I-a tot repetat lui Jonas că ea lucra în branşa asta de treizeci de ani, ca şi cum asta explica totul. Dar pe urmă, Jonas a avut o idee grozavă. Şi-a adus aminte că Margo a pomenit, la târgul de artă, de fratele din Kenosha. După cum s-a dovedit, erau o mulţime de Novak în Kenosha, dar în cele din urmă Jonas l-a găsit la telefon pe cel pe care îl căuta şi după aceea a fost vorba doar de o simplă negociere. Lui Arthur Novak nu-i păsa de unde veneau banii. Îţi puteai da seama din vocea lui veselă cât de încântat era că nimerise în lumea asta de idioţi bogaţi care aveau nevoie mereu de lucruri noi pe care să-şi risipească banii.

Dar când Jonas i-a cerut adresa fratelui său, Arthur a ezitat o clipă.

— Ştii pentru ce a fost închis, nu? a întrebat.

Prudenţa care apăruse brusc în vocea lui Arthur l-a făcut pe Jonas să se teamă că s-ar putea răzgândi cu totul.

— Sigur, a spus Jonas, ştiu totul despre asta.

— Bine atunci, a spus Arthur şi i-a dat lui Jonas adresa.

Jonas nu i-a spus lui Nikki de povestea cu închisoarea – era şi aşa destul de şocată de „pasiunea” lui nebună pentru Agnew şi de toată ideea asta a lui de a-i oferi în dar, efectiv, un artist atât de marginal, încât nici măcar Agnew nu auzise de el.

— Gândesc în perspectivă, a spus Jonas. Vreau să spun că sunt sincer interesat de acest subiect, şi în acest moment mă bucur oarecum de

bunăvoinţa lui Agnew, dintr-un motiv oarecare, şi vreau să profit. În felul ăsta pot să-mi încep mai devreme teza de masterat.

— De ce. Naiba contează cât de repede o faci? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri. Poate că era o modalitate de a micşora distanţa dintre el şi ea. Dar, în final, impulsul era atât de puternic, încât lui chiar nu-i mai păsa care era motivul. Două zile mai târziu, a închiriat o maşină şi s-a dus în Wisconsin. Doar câmpuri cafenii şi tulpini rupte de cereale mărgineau autostrada, iar din când în când apărea din senin o firmă ciudată – un angrosist de băuturi alcoolice, un magazin de maşini agricole sau o biserică a mormonilor –, şi pe urmă dispărea în oglinda retrovizoare. Când ceasul a arătat o oră rezonabilă, a început să formeze numărul lui Novak, dar Arthur Novak îi spusese să nu se aştepte ca fratele lui să răspundă neapărat, şi n-a răspuns. Jonas nu lăsa telefonul să sune de mai mult de cinci sau şase ori, de teamă să nu-l enerveze. Conducea cu indicaţiile de adresă printate şi ţinute cu un deget de volan. Aproape ajunsese – mergea prea încet, aplecat peste volan, să se uite la indicatoarele de străzi pe lângă care trecea –, când i-a sunat telefonul mobil.

— Cine e acolo, a spus vocea de la celălalt capăt, de ce mă tot suni şi închizi?

Jonas a simţit un fior rece străbătându-l.

— Fratele tău mi-a dat numărul, a spus. Îmi pare rău că te-am sunat de atâtea ori, încercam doar să dau de tine. Numele meu e…

— De ce n-ai lăsat naibii un mesaj?

O întrebare perfect logică, ce l-a relaxat pe Jonas şi, în acelaşi timp, l-a făcut să se simtă puţin dezamăgit la gândul că avea de-a face cu cineva mult mai raţional decât crezuse el.

— Ai dreptate, a spus. Îmi pare rău. Oricum, am sunat pentru că – a văzut pe fereastră indicatorul cu strada lui Novak, dar a decis să se mai învârtească de câteva ori în jurul ei şi să continue să vorbească –, am sunat pentru că sunt o persoană interesată de artă, şi am văzut câteva din desenele tale, şi cred că sunt cu adevărat minunate. Şi mă aflu întâmplător în oraşul tău astăzi… eu locuiesc în Chicago… şi speram că o să te pot întâlni şi, poate, să văd şi alte lucrări… alte lucrări de-ale tale.

A urmat o pauză foarte lungă.

— Joseph? a spus Jonas în cele din urmă. Eşti acolo?

Nimic. Era imposibil să fi pierdut semnalul – se învârtise doar în jurul străzii. Jonas a văzut numărul 236 pe o casă cu aspect dărăpănat lipită de altele două şi şi-a dat seama că se afla chiar în faţa uşii lui Novak. Începea să creadă că făcuse o mare greşeală – nu că îl căutase pe Novak de la bun început, ci în felul impetuos în care o făcuse. E ciudat să te simţi obiectul paranoiei altcuiva. Şi iată-l aici, holbându-se la ferestrele artistului.

— Mi-e foame, a spus Novak.

— Ce? Ţi-e foame? Şi mie mi-e cam foame. Vrei să mergem undeva să mâncăm?

Tăcere.

— Sau vrei să aduc eu ceva de mâncare, a întrebat Jonas, când vin la tine?

— Arby’s? a spus Novak, puţin cam moale, dar părând mai interesat acum.

— Sigur, a răspuns Jonas. Iau ceva de la Arby’s şi vin. E vreun Arby’s lângă casa ta?

Novak a închis. Jonas şi-a coborât fereastra şi s-a uitat după cineva pe stradă pe care să-l întrebe unde e Arby’s. Dar străzile erau pustii la ora aia, dacă nu cumva erau aşa toată ziua. Vedea oarecum problema din punctul de vedere al lui Novak: dacă vocea ştie unde locuiesc, atunci de ce n-ar şti unde e Arby’s?

Dawn a închiriat un avion de la Teterboro şi a însoţit-o în limuzină; biata de ea, avea ochii tot timpul în lacrimi – în primul rând, dintr-un fel de remuşcare îngrozită că fusese cât pe ce să ignore un apel care venea de pe patul de moarte al tatălui patroanei sale, dar şi pentru că îşi pierduse propriul tată, bolnav de cancer, când era în liceu. În limuzină a întrebat, pe un ton detaşat, dar în care se simţea o notă de speranţă, dacă Cynthia avea nevoie de ea în Florida. Cynthia a mângâiat-o pe chipul nelinişti şi i-a spus că singura ei sarcină, în următoarele două zile sau atât cât va fi nevoie, era să se scuze convingător, în numele ei, zecilor de persoane ale căror întâlniri cu ea trebuiau acum să fie amânate pe timp nedefinit – o treabă destul de uşoară, dacă Dawn ar fi avut libertatea de a explica exact ce o ţinea pe Cynthia departe, dar Cynthia, pentru a-şi păstra intimitatea, o rugase să

vină cu o poveste diferită.

Când au ajuns acolo, avionul încă mai era alimentat cu carburant, aşa că limuzina a rămas pe pistă o vreme. La orizont începea să se lumineze. Dawn a adormit cu capul pe umărul ei. Prin parbriz, Cynthia l-a văzut pe pilot trecând, încercând să-şi încheie gulerul cu o mână, în timp ce în mâna cealaltă ţinea o cola dietetică.

Ar fi fost plăcut să aibă familia în jurul ei, dar interesele lor erau răspândite în toată lumea, aşa că a stat în avion singură, cu excepţia unui însoţitor de zbor care a încercat aproape tot timpul să rămână în afara razei ei vizuale, în spatele peretelui despărţitor. Jonas nu răspundea la telefon. Poate că era la cursuri; oricum, dacă era nevoie, cu siguranţă Cynthia putea trimite avionul la Chicago după el. Vorbise cu Adam în timp ce-şi făcea bagajul – era prea agitată ca să mai calculeze diferenţa de fus orar – şi, aşa cum se aşteptase, el se oferise să se întoarcă imediat, dar nu avea niciun rost. Munca pe care o făcea el era prea importantă. Şi, oricum, se părea că era posibil ca tatăl ei să fie deja mort atunci când Adam ar putea ajunge la Fort Myers, de la Shanghai; dar ea ştia că dacă rostea aceste cuvinte cu glas tare ar fi izbucnit în plâns, şi asta l-ar fi făcut pe el să se întoarcă oricum, aşa că i-a spus doar că îl iubeşte şi că o să-l ţină la curent cu situaţia.

Nu-şi adusese nimic de citit şi erau prea mulţi nori ca să se uite pe fereastră. Şi-a spus că acesta era probabil un moment când, în mod normal, te întorci cu gândul în trecut. Până acum reuşise să-şi

facă tot timpul de lucru şi să rămână detaşată de ceea ce ar trebui să simtă. Dar să revadă toate greşelile tatălui ei, micile lor momente de bucurie confuză – asta semăna prea mult cu un elogiu, cu o grăbire a lui către mormânt, şi a refuzat să o facă. În schimb, s-a trezit întrebându-se care era ultimul mare succes, în privinţa vitezei, în transportul de oameni. Motorul cu reacţie? Cum era cu o sută de ani în urmă? De ce dura acum la fel de mult ca să ajungi de la New York în Florida ca în anii dinainte de a se naşte ea? Ce logică avea? Dar dacă se gândea ea acum la asta, erau mari şanse ca şi alţii să se gândească deja de o vreme; undeva se lucra la asta, cineva avea nevoie de un înger ocrotitor.

Dawn îi găsise un hotel decent în Fort Meyers şi acolo s-a dus mai întâi Cynthia ca să-şi lase bagajele şi să facă un duş rapid. A încercat să nu se grăbească, pentru că, într-un fel, graba părea să aducă ghinionul, sau să arate ca o lipsă de încredere; în timp ce se schimba, mobilul stătea pe comodă şi a evitat să se uite la el exact la fel cum ar fi făcut-o dacă cineva o privea. L-a chemat pe tipul de la recepţie sus în cameră ca să-i spună că avea nevoie de o maşină cu şofer la dispoziţie în permanenţă pe timpul şederii sale, adică să fie pe o durată nedeterminată; dar s-a dovedit că Dawn sunase deja şi aranjase şi asta.

Şoferul Cynthiei era un bărbat la fel de bătrân ca tatăl ei, un cubanez pe nume Herman, tuns foarte scurt şi cu un gât ridat şi bronzat neuniform. Herman era de o politeţe desăvârşită, dar avea o privire răutăcioasă. Ea s-a gândit că fusese

probabil în armată. Herman nu vorbea niciodată neîntrebat. Purta un sacou peste o cămaşă cu mâneci scurte şi ea îşi închipuia că atunci când ajungea acasă de la muncă în fiecare zi, primul lucru pe care îl făcea era să arunce sacoul ăla pe podea, iar nevasta lui îl lua de jos şi îl atârna undeva.

Florida. Era o mare dezamăgire. Poate de aceea se adunau aici bătrânii – faptul că trebuiau să o lase în urmă nu avea să pară un lucru atât de rău. Cynthia s-a uitat de pe bancheta limuzinei la drumurile cu şase benzi şi la centrele comerciale, nenumăratele şantiere, zidurile înalte şi terenurile de golf abia vizibile, ca şi cum viaţa pe un teren de golf era ceva atât de dezirabil, încât o privire prea directă într-acolo ar arde cumva ochii.

Erau încă în peisajul infernal plin de maşini – cumva, ea îşi imaginase că nu vor fi – când a simţit cum Herman încetineşte, şi apoi maşina a cotit la stânga pe lângă o staţie de benzină cu un magazin Krispy Kreme[103] înăuntru, iar la două sute de metri mai departe era Azilul Silverberg din sudul Floridei. Cynthia nu avusese niciodată până atunci vreun motiv ca să vadă un azil pe dinăuntru şi avea doar o vagă idee despre ceea ce se petrecea acolo. În parte din teamă, în parte deoarece credea că era important să continue să se poarte ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, a păşit într-un soi de transă apatică pe coridorul lung, până la biroul infirmierelor, cu inima bubuindu-i, şi, din ceea ce a

103 Krispy Kreme Doughnuts, Inc, companie de gogoşi creată în 1937

putut observa, acela era practic un spital care nu mirosea a spital. Mai era şi tăcut, şi mai puţin aglomerat, şi avea un singur nivel. Şi era servit de oameni care erau în mod clar un soi de îngeri, avataruri luminoase, într-un chip trist, ale altruismului. În privinţa asta avea sentimente ambivalenţe. Nu i se putea cere să se integreze printre aceşti oameni. Spera că cel puţin unul dintre ei avea să se simtă la fel de speriat, şi de egoist, şi de nepotrivit cum se simţea ea, că poate era cineva care lucra aici doar ca urmare a condamnării lui la muncă în folosul comunităţii şi avea să creeze o legătură cu ea şi poate chiar să-i dea o gură din sticla pe care o ţinea în dulăpiorul lui, doar ca să reziste de-a lungul zilei fără să cedeze nervos cu totul. Dar nu. Înainte chiar să fi ajuns la capătul coridorului, o femeie voinică într-o uniformă de infirmieră care ar fi putut fi purtată ca o cămaşă hawaiiană a ieşit din spatele biroului ca să o întâmpine. Cumva, chiar şi lipsa de formalitate a femeii era înfricoşătoare, ca şi cum politeţea ar fi fost unul din confortorile pământeşti preţioase pe care Cynthia ar fi trebuit să le lase la intrare.

— Eşti fata lui Charlie, a spus ea. Am văzut imediat. Eu sunt Marilyn.

— Bună, a spus Cynthia.

Voia să se întoarcă şi să o ia la fugă pe coridor către Herman, să sară pe bancheta din spate a maşinii lui şi să vadă, în oglinda retrovizoare, încruntătura lui dezamăgită.

— Tatăl tău doarme acum, a spus Marilyn, dar te duc înăuntru să-l vezi. E un tip fermecător omul

ăsta.

A luat-o pe Cynthia de mână şi a condus-o pe coridor; iar Cynthia, o femeie în toată firea, o femeie care conducea o fundaţie de caritate importantă, cu angajaţi la firmă şi în gospodărie, o femeie care îşi dedicase viaţa cauzelor bune din lumea întreagă, s-a trezit efectiv trăgându-se uşor înapoi, ca un copil, din acea mână atunci când au intrat în camera tatălui ei. Era ca o cameră de spital imaginară, ca acea încăpere secretă ascunsă în inima unui spital obişnuit pe care numai omul care o construise avea voie să o folosească. Era uriaşă şi bine mobilată, cu un tavan înalt, cu lucarnă, unde se învârtea alene şi tăcut un ventilator. Lumina era stinsă şi storurile erau lăsate pe trei sferturi; pereţii aveau o tentă albăstruie, dar era prea întuneric ca ea să-şi dea seama dacă erau chiar zugrăviţi în albastru. Pe un perete era o comodă, deasupra căreia se vedea un casetofon portabil şi un teanc de CD-uri. În capătul îndepărtat al camerei, în obscuritatea liniştitoare care era asemenea obscurităţii nu din adâncul apei, ci la vreo jumătate de metru de suprafaţă, erau câteva monitoare de-o parte şi de cealaltă a patului. Toate erau închise. Patul însuşi părea imens, proporţionat asemenea unui pat obişnuit în care ar sta un copil. După un minut, Cynthia i-a desluşit capul aşezat pe pernă. De ambele părţi ale patului erau grilaje, şi se vedea o cuvertură matlasată groasă care cu siguranţă nu părea să aparţină spitalului. Ar fi putut să fie ceva adus de acasă. Dar ea nu avea de unde să ştie. Era atât de linişte, încât, deodată, s-a

gândit, ca într-un vis, că toţi ceilalţi aşteptau ca ea să-şi dea seama ceea ce ei deja ştiau, că tatăl ei era mort. S-a întors către Marilyn, dar ea ieşise din cameră.

În întuneric, va trebui să se apropie de faţa lui ca să o vadă cu adevărat, dar încă nu era pregătită să facă asta. Pe sub storul din stânga patului, vedea un mic lac: clar artificial şi părând destul de neîngrijit, un soi de metaforă a seninătăţii, în ciuda celor câteva raţe care veniseră să se bălăcească în apa mică, iar pe o stâncă de pe malul îndepărtat un cormoran îşi întindea aripile ca să şi le usuce. Simetria lacului nu era plăcută şi părea înghesuit într-un spaţiu prea mic pentru el, ca rezultatul unui compromis de proiectare sau poate un capriciu sentimental al celui care crease locul acesta, la care constructorii nu au avut ce să facă, decât să ridice din umeri şi să-l realizeze. Marilyn s-a întors în cameră apărând în spatele ei cu un borcan cu cremă emolientă şi un ceai cu gheaţă Snapple cu un pai în el.

— Deci ăsta e ultimul lucru pe care mulţi oameni îl văd, i-a şoptit Cynthia, continuând să se uite pe fereastră.

— Cine ştie ce văd, a răspuns ea cu blândeţe. Oricum, prietena tatălui tău petrece mult timp uitându-se la el.

Şi doar atunci Cynthia a observat că în stânga comodei era o uşă – foarte mare, astfel încât să poată trece prin ea un scaun cu rotile sau poate chiar marele pat – care ducea la o verandă închisă, unde era posibil, cel puţin, să simţi briza şi soarele

şi să auzi ceva, chiar dacă cel mai probabil erau doar zgomotele traficului şi ale şantierelor. Aşezată pe unul din cele două scaune de acolo, fumând o ţigară, era Irene Ball. Cynthia nu-i putea vedea decât partea din spate a capului, care era coafată şi de un blond aproape alb. Avea picioarele încrucişate şi o sandală de piele împletită îi atârna de un picior, nemişcată precum un ţurţure.

Dincolo de lac era o fâşie de copaci, gândită probabil să evoce adâncul pădurilor, chiar dacă de cealaltă parte a ei se găsea chiar autostrada. Sau poate un teren de golf. S-a gândit că totuşi era autostrada. Nu mai ştia exact unde se aflau după ce au intrat pe alee.

Cât de tăcut posibil – nu voia să-l trezească, şi-a spus ea –, Cynthia s-a aşezat pe unul din scaune, care fusese tras la căpătâiul imensului pat. Era probabil acolo pentru că în locul acela îi plăcea lui Irene să stea. Gura tatălui ei era deschisă şi, când ea şi-a aplecat puţin capul înainte, a auzit răsuflarea lui neregulată. A început să plângă când l-a văzut cum arată: slăbit de nemâncare, cu părul rărit, cu pielea pătată. Dar în acelaşi timp a simţit că ar fi fericită să stea aşa o vreme, dacă nu la nesfârşit. Nu era pregătită să-l lase să plece, dar nici nu voia ca el să se trezească, pentru că cineva slăbit ca el avea nevoie probabil de ceva, şi de unde să ştie ea de ce avea el nevoie? De unde să ştie ea cum să-i dea ce îi trebuia? Bătuse atâta drum până aici şi nu era bună decât să ceară ajutor de la altcineva. Îşi dorea ca patul, sau camera, sau însuşi acest loc să fie nesatisfăcător

într-un fel pe care ea să-l vadă, astfel încât să poată să ceară frumos, sau să facă o criză de nervi, sau chiar să doneze nişte bani pentru ca acel lucru nesatisfăcător să fie îmbunătăţit. Dar totul de aici părea perfect potrivit scopului său. Capul lui bătrân era asemenea unui monument vandalizat şi ea a rezistat impulsului de a întinde mâna şi de a-l mângâia. „Sunt aici”, i-a spus ea în tăcere. „Am ajuns la timp.” Afară, fumul de la ţigara lui Irene urca şi urca, până când s-a risipit pe tavanul verandei. Nu dusese ţigara la gură de ceva timp.

În mână cu pungile pătate de grăsime şi ţinând în echilibru o cutie de carton cu mai multe tipuri de suc în ea, Jonas a sunat la numărul 236 cu cotul, apoi a sunat din nou, dar nu a venit nimeni la uşă şi nici nu auzea pe cineva mişcându-se înăuntru.

Strada din spatele lui era îngustată de două şiruri de maşini parcate, dar nicăieri nu părea să se mişte nimic. A dat ocol casei în căutarea unei ferestre pe care s-ar putea uita discret, şi a observat un şir de scări exterioare care duceau la o intrare de la etaj. Asta trebuia să fie, şi-a spus; a urcat scările şi, în loc să lovească în uşă cu piciorul, a strigat prin ea că a adus mâncarea de la Arby’s. O secundă mai târziu uşa s-a deschis şi Jonas a păşit înăuntru. Nu era nimeni acolo în faţa lui, dar şi-a dat seama că era privit prin spaţiul îngust dintre uşa deschisă şi balamalele ei. A mai făcut doi paşi înainte. Deşi putea vedea în faţa sa un coridor micuţ care ducea probabil la un dormitor şi o baie, casa lui Novak consta în mare parte dintr-

un living pătrat, care ar fi trebuit să fie întunecat, deoarece pe două părţi era mărginit de alei, dacă n-ar fi fost acolo de cel puţin două ori mai multe lămpi decât era necesar pentru o cameră de dimensiunea aceea. Toate erau aprinse. Efectul era mărit de faptul că pereţii erau proaspăt vopsiţi într-un soi de alb care-ţi prăjea creierii. Ferestrele erau acoperite cu bucăţi de hârtie prinse cu scotch. Mirosul din cameră era îngrozitor, încât Jonas a trebuit să facă un efort să nu se dea înapoi.

Novak a închis uşa în spatele lui Jonas şi a înşfăcat mâncarea din mâinile lui. În dreapta lor era o chicinetă mică, ce părea împuţită, şi Novak a golit punga pe dulapul de acolo, desfăcând fiecare pachet şi verificând cu grijă, în cazul sendvişurilor, sub chiflă. A ridicat capacul de la fiecare suc, şi-a băgat un deget înăuntru, apoi l-a vărsat în chiuvetă. Jonas şi-a dres glasul.

— Joseph? a spus. Eu sunt Jonas.

— Asta o să fie derutant, a spus Novak şi a început să mănânce un sendviş cu carne de vită şi un soi de brânză peste ea.

Jonas şi-a simţit propria uimire reflectată în privirea lui Novak şi şi-a dat seama că fiecare dintre ei era uimit de cât de tânăr era celălalt. Novak, deşi începuse bine să chelească, tot nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— De ce ai adus toată mâncarea asta? a întrebat Novak. E prea mult. Nu mai vine nimeni, nu?

— Doar eu. Nu ştiam ce-ţi place, aşa că am luat câte unul din fiecare, de probă.

— De ce? a spus Novak şi s-a încruntat. Ai venit aici ca să mă furi.

— Nu. Absolut deloc. Aşa cum ţi-am spus şi la telefon, sunt un fel de fan al tău. M-am dus la un târg din Chicago şi acolo erau expuse câteva din lucrările tale. Mi s-au părut cu adevărat frumoase. Ştiai că oameni de departe, din Chicago, cred că eşti un mare artist?

Se auzea vorbind ca şi cum Novak ar fi fost un copil, dar cum altfel trebuia să se poarte? De unde să ştie cu ce personalitate a lui discuta?

— Nu ştii despre ce vorbeşti, a spus Novak.

— O să-ţi plătesc mulţi bani pentru lucrările tale, dacă vrei să le vinzi. Dar nu am de gând să fur nimic de la tine. Îţi promit. De ce, crezi că alţi oameni au furat de la tine?

— Crezi că alţi oameni au furat de la tine? a repetat Novak, lingându-şi degetele.

— Ca fratele tău, poate?

— Ca fratele tău, poate?

A spus lucrurile astea care păreau sarcastice, sau copilăreşti, sau furioase, dar tonul vocii lui nu s-a schimbat aproape deloc de fapt şi nici expresia feţei. Sendvişul a primit cea mai mare parte a atenţiei lui. Purta ochelari cu rame de plastic transparente, iar părul care îi mai rămăsese era atât de blond, încât părea aproape invizibil, ca părul unui bebeluş; pielea lui palidă încă mai suferea de acnee. Cel mai remarcabil fapt, deşi Jonas se simţea stânjenit chiar şi pentru că remarcase asta, era că toate aceste trăsături se aflau pe un cap atât de mic, încât el s-a gândit că l-

ar fi putut cuprinde în palmă ca pe un pepene galben. Novak şi-a băgat în gură un pumn de cartofi prăjiţi şi pe urmă s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

— Nu-mi place să-mi vadă alţi oameni desenele, a spus.

„Asta face să merite să fie văzute”, s-a gândit Jonas, dar în schimb a răspuns:

— Înţeleg. E ceva personal. Ce faci de obicei cu un desen după ce îl termini?

— Nu ştiu.

— Cât de des vine să te vadă fratele tău?

— Nu ştiu.

Jonas a renunţat să mai încerce să-l privească în ochi; cumva, simţea nevoia de a-şi face propria prezenţă mai puţin provocatoare. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina copleşitoare, a avut senzaţia că desluşeşte ceva chiar pe pereţi, altceva decât acel alb şocant. A făcut câţiva paşi în faţă şi a văzut, sau i s-a părut că vede, umbra unui chip.

— Desenezi uneori pe pereţi? a întrebat.

Novak a reacţionat ca şi cum l-ar fi împuns, a sărit în sus şi s-a dus la fereastra acoperită cu hârtie, împletindu-şi degetele deasupra capului.

— Doar câteodată, a spus. Nu chiar atât de mult. Ea tocmai a zugrăvit din nou. Era chiar furioasă. O fac doar dacă nu mai am hârtie şi nu pot să merg afară, când nu mă simt bine.

— Când *nu* te simţi bine? a repetat Jonas.

Niciun răspuns.

— Desenul te face să te simţi mai bine?

Niciun răspuns.

Se simţea ca şi cum se afunda tot mai adânc, dar trebuia să meargă înainte până când nimerea întrebarea potrivită.

— Ce te face să vrei să desenezi? a spus.

— Nu ştiu, a răspuns Novak, acum plimbându-se prin cameră.

Desenele de pe pereţi erau o idee interesantă, dar primul gând al lui Jonas a fost că, bineînţeles, nu avea cum să le scoată din apartament. Asta dacă nu se întorcea cu un aparat de fotografiat. Dar în momentul acesta era greu să-şi imagineze chiar şi că Novak l-ar mai primi o dată în casă.

— Joseph, a spus el, ştii, dacă vrei, m-aş bucura să-ţi mai dau nişte hârtie ca să nu rămâi fără. Ţi-aş putea cumpăra o mulţime de hârtie. Ţi-ar plăcea?

— Nu ştiu, a răspuns Novak.

— Nu ştii? Dar atunci ai putea desena tot ce vrei şi n-ar mai trebui să-ţi faci griji că ea – el nu ştia la cine se referea Novak: proprietăreasa lui, bănuia, asta dacă nu era cumva mama lui – s-ar enerva pentru pereţi.

— A zis că o să mă dea afară, a spus Novak.

— Bun, deci în felul ăsta ai putea să continui să desenezi şi să nu-ţi mai faci griji. Cu ce îţi place mai mult să desenezi?

— Markere, a spus Novak pe un ton jalnic.

Se oprise din plimbare în faţa ferestrei acoperite cu hârtie, cu spatele la Jonas.

— Markerele costă bani, nu? Ţi le-aş putea aduce pe toate pe care le vrei. Ai putea desena

când ai chef, fără să mai ai probleme. Ai vrea?

— Nu ştiu, a spus el.

Ar fi putut fi acel „nu ştiu” al unui copil de trei ani, doar ceva ca să pună punct conversaţiei; oricum, Jonas a decis să nu-l audă.

— Zău? a spus el. Atunci de ce o faci?

— Nu ştiu, a spus Novak şi s-a întors şi a pornit înspre el, iar Jonas, când a văzut expresia de pe faţa lui, a făcut un pas înapoi în direcţia unde credea că se afla uşa.

— Nu ştiu nu ştiu nu ştiu nu ştiu nu ştiu.

Privirile li s-au întâlnit şi, preţ de o clipă incredibilă, el a ştiut că amândoi îşi doreau exact acelaşi lucru în acelaşi moment, ca Jonas să nu fi venit niciodată aici; şi apoi, Jonas a pornit puţin cam prea nonşalant către uşa de la intrare a lui Novak, dar înainte să-şi dea seama pe care dintre cele două încuietori să o descuie, ceva tare, oricum mai tare decât un pumn, l-a lovit în ceafă. Nu mai fusese niciodată lovit până atunci, niciodată, în toată viaţa lui. Totul s-a albit, ca şi cum ochii i s-ar fi rostogolit în cap, şi nu putea să fi trecut mai mult de câteva secunde când a deschis ochii şi l-a văzut pe Novak stând pe un scăunel în chicinetă, mâncând un alt sendviş rece de la Arby’s şi părând foarte îngrijorat.

Timpul, bineînţeles, nu avea să se oprească aşa cum îşi dorea Cynthia, astfel că, în cele din urmă, uşa verandei s-a deschis şi Irene a revenit, cu ochii mijiţi, în camera întunecată. La schimbarea bruscă a luminii, Irene nu a părut să o

vadă imediat. Cynthia nu a spus nimic, de teamă să nu-şi trezească tatăl, deşi nu ştia de ce i-ar fi preţuit acum atât de mult somnul, de vreme ce se grăbise aici tocmai pentru că moartea lui era iminentă. Apoi Irene a început să facă semn cu degetul mare, ca un autostopist, şi Cynthia a înţeles că îi sugera ca ele două să iasă pe coridor.

Au dat mâna. Cynthia a apreciat că Irene avea cam şaizeci de ani; arăta mai tânără de-atât, dar avea înfăţişarea unei femei care era mai bătrână decât părea. Mirosea a tutun. Părul ei avea acea înfăţişare sexagenară netedă şi perfectă care îi devenise Cynthiei atât de bine cunoscută în circuitul ei de evenimente caritabile. Era cu aproape un cap mai scundă. Avea pielea uluitor de albă; cum puteai să trăieşti în Florida, s-a întrebat Cynthia, şi să ai o asemenea piele? Nu ieşea niciodată din casă?

— O, sunt aşa de încântată să te cunosc în sfârşit, a spus Irene. Charlie vorbeşte tot timpul despre tine. E atât de mândru de tine şi de soţul tău, şi de tot succesul pe care îl aveţi.

Cynthia, neavând o replică politicoasă similară cu care să-i răspundă, pentru că nu ştiuse nimic despre existenţa acestei persoane până cu câteva zile în urmă, a zâmbit vag. Vedea deja că Irene era genul de femeie care îşi arăta pe chip fiecare emoţie, oricât ar fi fost de fugară, şi astfel a devenit clar că anticipase o Cynthia mai expansivă, ca şi cum ar fi existat deja o legătură între ele, ca şi cum aceasta ar fi fost o reuniune mult aşteptată, mai degrabă decât o întâlnire dintre două străine.

— Oricum, a spus ea, o parte din motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine afară din cameră este că există unele lucruri pentru care poate că vrei să fii pregătită înainte să se trezească Charlie.

— Care sunt astea? a întrebat Cynthia.

Exista ceva în acest moment, în statutul lui Irene ca intermediar între Cynthia şi ceea ce i se întâmpla, în spectaculoasa supraestimare a bunătăţii ei, care ameninţa să se dovedească insuportabil. Irene şi-a închis ochii mari, oferindu-i Cynthiei posibilitatea de a-i vedea oribilul fard albastru de ochi, şi a oftat.

— Aşadar, la cererea lui Charlie, l-au scos de pe orice tip de medicaţie, cu excepţia analgezicelor. Unul dintre efectele secundare este că acum tensiunea arterială i-a scăzut atât de mult, încât îi afectează fluxul sângelui către creier, aşa că prezintă unele semne de demenţă. Nimic foarte grav – uneori nu ştie unde se află şi uneori crede că e în altă parte –, dar intră şi iese din starea asta mereu şi poate fi cam înspăimântător, mai ales dacă nu te aştepţi la aşa ceva. E bolnav de multă vreme, şi totuşi, asta s-a întâmplat foarte repede. O parte se datorează renunţării la medicaţie, dar chiar e uimitor cât de repede a decăzut fizic odată ce a decis să nu mai lupte. Uimitor pentru mine, cel puţin. Marilyn zice că aşa se întâmplă mereu.

A găsit în sfârşit batistele de hârtie după care tot scotocise în geantă. Infirmierele şi restul personalului se mişcau în jurul lor cu o graţie

impasibilă perfectă, în vreme ce Irene stătea acolo, în mijlocul coridorului, plângând. Faptul că nu le vedeai niciodată părând câtuşi de puţin deconcertate sau surprinse ar fi trebuit să fie liniştitor, dar, în schimb, Cynthia s-a simţit puţin ameninţată de asta.

— Oricum, a continuat Irene, îmi pare rău că am început cu vestea asta proastă, dar când te-am văzut stând acolo lângă pat, n-am vrut să te necăjeşti prea tare dacă se întâmpla, sau dacă nu ştia imediat cine eşti. Îmi pare rău de circumstanţele în care ne întâlnim, dar efectiv e un adevărat privilegiu să te cunosc. Chiar aştept cu nerăbdare să ne ştim mai bine. Nu e niciodată prea târziu, nu?

— Ce ai semnat? a întrebat Cynthia.

Cu siguranţă, curiozitatea ei în această privinţă ar mai fi putut aştepta, dar Cynthia simţea un impuls puternic, aproape temător, de a păstra lucrurile la un anume nivel neoficial.

— Aici la azil, adică. Dacă el nu ştie prea bine unde se află, probabil că au avut nevoie ca să semneze cineva vreun consimţământ pentru ceva.

— Charlie a semnat totul. Era încă perfect lucid. Ei au oprit medicaţia doar după ce a fost internat.

— Nu că nu te-aş crede pe cuvânt, a spus Cynthia. Dar există aici medici adevăraţi în timpul zilei? Sau sunt doar infirmiere, şi preoţi, şi mai ştiu eu ce? Pentru că, de fapt, aş vrea să vorbesc cu un medic de specialitate adevărat în această…

Dar apoi a văzut, sau mai degrabă a simţit, că

una dintre infirmiere, care se furişa atât de discret prin spatele ei, intrase în camera tatălui său.

— Bună ziua, Charlie, a auzit-o Cynthia spunând. Ai nişte vizitatori. E-n regulă dacă aprind o lumină?

Cynthia s-a răsucit şi s-a grăbit să intre din nou în cameră, chiar în clipa în care infirmiera aprindea lampa de pe noptieră.

Îşi repetase, se implorase singură, iar şi iar, să nu îşi îngăduie să fie şocată, de dragul ei şi de dragul lui, dar degeaba. Faţa lui era ca un craniu. Purta un soi de cămaşă de noapte, mult mai drăguţă decât veşmântul standard al spitalelor, dar în acelaşi timp demodată şi ridicolă. Gâtul îi zvâcnea în mod perceptibil, ca la broaşte, şi gura îi era tot deschisă. Ochii păreau aproape să îi iasă din orbite, dar apoi Cynthia a înţeles că, spre deosebire de restul feţei lui, ochii chiar exprimau ceva; erau foarte mari acum pentru că el încerca să-şi dea seama unde se afla. Se holba la ea, dar nu-şi putea da seama.

— Fata ta e aici, i-a spus încet infirmiera.

Nu a spus-o ca pe o întrebare, ca şi cum încerca să-l reorienteze; nu era condescendentă în acel fel. Nu mai putea exista vreun progres, vreo revenire, în acea privinţă. Era doar intenţia de a-i potoli spaima. Treptat, lumina a revenit în ochii lui. De la acea cumplită impersonalitate devastatoare, a revenit pentru a-şi ocupa propria faţă şi, în vreme ce cu un minut în urmă nu păruse deloc să se afle în această cameră, acum o domina din nou. S-a chinuit să se ridice pe perne, iar mâna lui a dat

să se ducă, cochetă, către păr, după care a căzut la loc pe cuvertură. Şi-a lins buzele.

— Bună, Sindbad, a spus el răguşit. Ce zici de toate astea?

Infirmiera deja se retrăgea discret de la capul patului înainte ca Cynthia să-şi dea seama că ea înainta într-acolo. Nu i. Se mai spusese Sindbad de vreo treizeci şi cinci de ani.

Nu avea cum să evite asta: se simţea total neputincios pentru că fusese scos din joc şi dezorientat atât de total printr-o singură lovitură la cap. Capul, considera el, trebuia să fie mai dur de-atât. Nu vedea niciun obiect greu în jur, aşa că se gândea că poate a fost, până la urmă, doar pumnul lui Novak. Iar Novak era o persoană pe care doar cu două ore în urmă ar fi socotit, cu naivitate, că o poate doborî. Teama şi lipsa de judecată erau, de fapt, singurele arme ale tipului, şi s-au dovedit a fi suficiente. Încă mai avea momente când îşi pierdea cunoştinţa, poate doar din cauza şocului. Stătea aşezat pe canapeaua urât mirositoare a lui Novak, în living, în capătul lui cel mai îndepărtat de uşă. Trebuia să mijească puţin ochii în lumina puternică. Vedea că o mare parte din mobilă fusese mutată, aşa că nu mai exista configuraţia pe care şi-o amintea de când intrase în apartament. Cea mai mare parte din mobilă se afla acum în faţa lui, iar unul dintre pereţi, cel aflat exact vizavi de el, fusese eliberat. Novak nu era în cameră, dar Jonas îl auzea mişcându-se pe undeva – poate după colţ, în chicinetă. Apoi a auzit altceva

– un telefon care suna – şi a recunoscut după sunet că era al lui, deşi nu venea din buzunarul său, acolo unde ar fi trebuit să fie telefonul, ci din alt loc din apartament. Novak a apărut din chicinetă, ţinând telefonul lui Jonas în faţa lui, ca pe o oglindă de poşetă.

— Opreşte-l, a zis.

După al patrulea ţârâit s-a oprit. Novak l-a băgat în buzunarul propriilor săi pantaloni şi a ieşit iar din cameră.

Ce dracu’ se întâmplă? s-a întrebat Jonas. Nu putea înţelege. Nu era legat sau împiedicat în vreun fel să se mişte. Era posibil să se ridice, şi totuşi, nu putea să o facă, şi şi-a dat seama că ceea ce se petrecea de fapt era că se simţea înfricoşat, aproape pe punctul de a paraliza. Seria de evenimente care duseseră la prezenţa lui aici, în această cameră, era atât de bizară şi de arbitrară, încât i se părea că dacă se gândea la ea într-un fel suficient de logic, ar fi putut efectiv să o anuleze, ca şi cum ar fi pocnit din degete şi s-ar fi trezit dintr-un vis – să-şi dovedească sie însuşi că nu era aici, ci într-un loc mult mai familiar.

Simţea că îi vine să vomite, dar, în schimb, a adormit din nou, iar când s-a trezit, o porţiune considerabilă din acel perete alb gol din faţa lui – treimea de sus, sau cam aşa ceva – era acoperită cu un desen. Camera mirosea acum a markere, ceea ce era scârbos, dar în acelaşi timp o binecuvântare, ţinând seama de alte mirosuri pe care markerele le acopereau. Desenul în sine era fantastic de detaliat, plin de câini, şi pisici, şi

televizoare, şi acele feţe cu gura deschisă care reprezentau semnătura lui „aproape ca o pânză de Bruegel, dar fără tehnică, o bogăţie de culori industriale primare lipsite de un model anume, şi ar fi putut fi frumos, dar Jonas nu-l putea vedea cu adevărat.

Cynthia i-a cerut lui Dawn să-i trimită prin fax orice informaţie găsea despre Azilul Silverberg şi a aflat că era una dintre cele mai populare şi faimoase instituţii de binefacere din oraş, bine administrat şi complet finanţat. În secret, sperase un răspuns diferit, pentru că în mintea ei se crease fantezia că ar fi putut pur şi simplu să cumpere acest loc. Nu că ar fi existat ceva ce ea ar fi putut îmbunătăţi aici. Ar fi dat fiecăruia din angajaţi un salariu mai mare, dar, în acelaşi timp, ar fi vrut să poată să cedeze iluziei că fiecare profesionist din acea clădire lucra doar pentru ea – genul acela de idee emoţională egoistă pe care oricine cu un părinte sau un copil bolnav l-ar fi putut avea, diferenţa fiind că Cynthia deţinea resursele de a transforma asemenea idei în realitate de fiecare dată. S-a întrebat dacă tatăl ei se afla în cea mai bună cameră disponibilă şi, deşi ar fi putut afla răspunsul la această întrebare în numai cinci minute, plimbându-se pe coridor – mai erau doar vreo opt alte camere, şi se părea că obiceiul era ca uşile să stea deschise –, cine ştie ce putea vedea atunci când băga capul în una din ele. În cele din urmă şi-a făcut curaj să o întrebe pe una dintre infirmiere; răspunsul a fost că diferenţa dintre

camere consta numai în prezenţa sau absenţa vederii spre lac. Nimeni de acolo nu se uita la ea ciudat atunci când punea o astfel de întrebare.

Azilul avea, de fapt, angajat un singur medic. El venea în vizită de două ori pe zi şi nu făcea aproape nimic, ceea ce Cynthia a trebuit să-şi repete că era şi scopul. A auzit întâmplător o discuţie în camera infirmierelor între medic şi Marilyn, care sugera că amândoi mergeau la aceeaşi biserică. Asta explica multe, şi-a spus ea, deşi adevărul era că nu ştia prea bine ce explica.

Îi era greu să privească mai ales atunci când schimbau aşternuturile în patul tatălui ei cu el acolo, felul blând, dar dovedind practică, în care rostogoleau de pe o parte pe alta fărâma de trup, pasivitatea neatinsă de ruşine cu care el se supunea acestui tratament. Era la fel de receptiv când era bărbierit, deşi era mai uşor pentru Cynthia să înţeleagă atracţia senzuală pe care o implica asta. Cunoscându-l, probabil că se desfătase odinioară în acele ocazii când se bucurase de un bărbierit profesionist. Îşi dorea să o poată face ea pentru el, dar nu se putea încrede că avea să fie suficient de calmă; să razi faţa cuiva cu un brici ar fi fost chinuitor chiar şi în alte circumstanţe, mai plăcute. Când devenea prea mult pentru ea să privească genul acesta de îngrijire, ieşea pe verandă, şi acolo, în picioare, privea lacul artificial. Era cumva mai uşor să se uite la el atunci când erau acolo şi păsările; dar ele nu păreau să aibă vreun soi de program. Irene nu venea lângă ea acolo, pentru că Cynthia îi spusese

că e alergică la fumul de ţigară – o minciună de care probabil că Irene se prinsese, dar existau momente când Cynthia simţea că nu mai putea suporta prezenţa nimănui.

Ar fi vrut să-i aducă de toate de mâncare, şi a fost încurajată să o facă, dar cu anumite limite; organele lui nu mai funcţionau bine, aşa că orice era greu de digerat ar fi putut să nu-i facă atât de multă plăcere pe cât s-ar fi aşteptat ea. Dar pe el nu-l interesa aproape deloc mâncarea. O dată a cerut îngheţată, care i-a fost adusă imediat, dar după ce Cynthia i-a dat din ea o lingură, s-a declarat sătul. Întotdeauna îi plăcuseră grozav dulciurile, aşa că poate toată chestia asta cu îngheţata era, de fapt, mai mult amintire decât dorinţă.

— Ar ajuta nişte frişcă? l-a întrebat Irene, prea tare, peste umărul Cynthiei. Ţi-aduci aminte cum îmi puneam pe mine frişcă pentru tine?

Îi vorbea pe un ton de simplitate dramatică, de parcă ar fi stat în faţa unei table de spiritism. Curând, el a adormit din nou, cu gura deschisă, răsuflând aritmie. Ele două stăteau de-o parte şi de alta a patului imens şi vorbeau în şoaptă, atunci când vorbeau. Infirmierele le aduceau uneori mâncare; Irene tot sugera să facă şi ele o pauză şi să iasă undeva să ia prânzul său cina, dar Cynthia a refuzat. Scuza ei era că se temea că tatăl ei avea să se trezească şi să întrebe de ea, şi ea să nu fie acolo, ceea ce era adevărat, deşi nu în întregime. Despre orice ar fi fost Irene nerăbdătoare să vorbească, Cynthia era foarte sigură că nu voia să

asculte. Deziluzia era o perspectivă prea amară.

Nu era greu să reziste mai mult decât Irene. Pe la vremea cinei, Irene începea să caşte şi, câteva minute mai târziu, pleca acasă ca să doarmă în propriul ei pat. Orele de vizită erau teoretic nelimitate, dar infirmierele continuau să sugereze, în felul lor atotştiutor, că Cynthia ar trebui să se întoarcă la hotel şi să doarmă şi ea ca lumea. Ea văzuse infirmierele împingând un soi de pat pliant pe rotile către capătul coridorului, pentru un tip cu care se întâlnise de câteva ori în camera infirmierelor sau la automatul de apă, care aştepta acolo moartea, de leucemie, a soţiei lui. Avea întotdeauna ochii roşii. Părea de vreo patruzeci de ani şi avea o chelie în vârful capului atât de arsă de soare, încât se cojea. Nu a dat absolut niciun semn care să sugereze că ar vrea să stea de vorbă cu Cynthia despre ceva, ceea ce era grozav, pentru că nici Cynthia nu dorea să vorbească cu el. Erau cam speriaţi unul de celălalt. Dacă experienţa ta era prea asemănătoare cu a altcuiva, atunci poate că nu valora atât de mult pe cât credeai tu că valorează.

Când era prea obosită ca să stea trează, sau când simţea atât de tare nevoia să se schimbe încât i se părea că miroase urât, ceda şi îl suna pe Herman, cerându-i să o ducă la hotel. Dar nici acolo nu putea să doarmă; a descoperit că acolo disperarea apărea mai repede decât la azil, poate pentru că era într-un loc necunoscut şi nu avea pe nimeni lângă ea. Pornea televizorul, cu sonorul închis, încerca să-şi dea seama cât era ceasul în

China, şi apoi îl suna oricum pe Adam.

— N-a murit încă – aşa îşi începea conversaţiile.

— Se simte confortabil? întreba Adam. De fapt, nici nu ştiu ce vreau să spun cu asta. Şi tu? Cum te simţi?

— Nu ştiu. E istovitor. Uneori e bine, uneori e agitat şi e destul de greu să-mi dau seama ce să-i spun. Tot ce vreau e să fiu un soi de mângâiere pentru el, dar totul e închis atât de adânc în el în acest moment, încât nu poţi ajunge acolo.

— Şi această Irene? E de vreun ajutor? Adică, presupun că a fost cu el în tot timpul cât s-a simţit rău, aşa că poate e mai obişnuită cu semnele sau ce-o mai fi?

Referinţele la trecut, chiar trecutul recent, au făcut-o să se încordeze brusc – sau poate era doar lipsa de somn.

— Aşa ar trebui, a spus. Dar, practic, ea e pe punctul de a ceda nervos de fiecare dată când starea lui se schimbă chiar şi puţin. E aproape ca şi cum se aşteaptă ca eu să o ajut să treacă prin toate astea, ceea ce nu e deloc ce am crezut.

— Şi atunci ce altă…

— Vreau să spun că nu e exact o fiinţă complexă, a spus Cynthia. Poţi să te uiţi la ea şi să-ţi dai seama destul de bine cum a fost toată relaţia aia. Poţi să vezi ce public bun a fost probabil ea. E ca un câine. Puţină bunătate, şi e atât de recunoscătoare, încât uită tot ce s-a întâmplat cu un minut în urmă.

A închis ochii strâns, ca să-şi oprească plânsul.

— Dar infirmierele? a spus Adam, şi ea l-a iubit că a schimbat subiectul. Măcar de la ele primeşti un oarecare ajutor, nu?

— Infirmierele sunt în esenţă nişte fiinţe imaginare, a spus Cynthia. Cred că ar trebui să le fac o poză ca să-ţi demonstrez că nu mi-am pierdut minţile.

El a râs. A urmat apoi una din acele tăceri a căror presupusă stânjeneală reprezenta diferenţa între o conversaţie la telefon şi una faţă în faţă.

— Ascultă, a spus el. Poate că asta o să sune straniu, dar mă tot gândesc la un lucru, care poate că o să te facă să te simţi bine, sau nu. Tu nu va trebui să treci prin asta singură.

— Credeam că trec prin asta singură, a spus Cynthia.

— Nu, ceea ce vreau să spun… îmi pare rău că sunt atât de departe. Nu aşa trebuie să fie. Dar ceea ce vreau să spun e că tu şi cu mine am cam trebuit să o luăm de la început în privinţa familiei, şi am făcut-o. Am reuşit. Suntem începutul unei noi ere. Lucrurile alea nu-ţi mai pot fi luate niciodată. Cine ştie de ce a ales el să trăiască aşa cum a trăit, dar tu n-ai să fii niciodată singură în felul acela. Asta în cazul în care te uiţi la el şi îţi pui întrebarea asta.

Chiar şi faptul că el încercase să formuleze ceva de genul acesta însemna pentru ea mai mult decât ceea ce spunea de fapt.

— Iubitule, nu doar că am reuşit, dar suntem o afurisită de multinaţională, a râs ea, ştergându-şi ochii. Ne-am creat singuri identitatea. Nu există

nimic mai solid decât noi. Oricum, sunt îndrăgostită nebuneşte de tine. Te întrebi vreodată ce s-ar fi ales de noi dacă nu ne-am fi găsit?

— Niciodată.

— Da, nici eu. Ascultă, ai reuşit să dai de Jonas?

— Nu. Am lăsat câteva mesaje. Vrei să spui că el nici nu ştie că eşti acolo?

— Probabil că nu. Adică sunt sigură că nu, altfel ar fi sunat. Ce face April? E acolo?

— În camera de alături. Încă mai doarme. Aici nu e nici şase dimineaţa. O să-i spun că o iubeşti.

În fiecare zi, demenţa era mai pronunţată. Se vedea întotdeauna în ochii lui atunci când nu ştia unde se află. Cumva, el o recunoştea pe Cynthia şi în acelaşi timp credea că e plecată la facultate; uneori i se părea mai tânără – „Vrei să-ţi citesc ceva?" i-a spus el la un moment dat –, dar, în general, punea întrebări despre cursuri, şi cât de curând trebuia ea să plece iar, când începea noul semestru. Ceea ce era ciudat, deoarece ei doi nu avuseseră niciodată o astfel de conversaţie pe care memoria lui să o evoce. De când îşi amintea ea, era plecat din casă cu intermitenţe, iar apoi plecase definitiv când avea ea nouă sau zece ani; când a mers la şcoală, treceau ani întregi până când primea vreo veste de la el, printr-o scrisoare sau un telefon ocazional, imprevizibil.

— Aşadar, i-a spus el, ai vreun iubit acum? Sau iubiţi? La vârsta ta, ai voie, ştii asta.

Ea i-a zâmbit. Irene stătea de cealaltă parte a patului, deşi în acel moment el nu părea să ştie că

era acolo, şi Cynthiei i se părea mulţumitor, într-un fel pervers, că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le ştia cealaltă femeie, tatăl şi fiica îşi aminteau de ceva care se întâmplase cu adevărat. Buzele lui erau crăpate; ea a umplut din nou un soi de cană cu tetină din carafa cu apă care stătea întotdeauna lângă pat şi i-a dus-o la gură.

— Câţiva, i-a spus, pe un ton uşor cochet, imitând fata care credea el că este. Nimic exclusiv.

— Bun, distrează-te. Pentru că asta e tinereţea. Nu trebuie să-ţi spun eu să ai grijă. O ai pe mama ta care să o facă.

Ea voia doar să fie generoasă. Şi totuşi, îşi făcea griji că începea să îl învinuiască pentru unele lucruri. O enerva puţin că acel trecut în care el se pierdea nu era ceea ce se întâmplase cu adevărat, nici măcar nu era trecutul, ci mai degrabă ceva nou. Dacă nu era cumva o fantezie pe care el o ţinuse pentru sine mult timp, iar acum fusese lipsit de abilitatea de a manevra între ce era în capul său şi ce era în afara lui.

De câteva ori, în acele prime zile, el încerca dintr-odată, din senin, să se ridice din pat; ceda atunci când ea îl atingea pe umăr, dar continua să se uite în jur, căutând cu privirea pe podea, ca şi cum ceva căzuse poate acolo. Când s-a întâmplat asta pentru a treia sau a patra oară, noaptea târziu, când ei doi erau singuri, el a trecut de la o stare de curiozitate liniştită la una mai degrabă de furie.

— Tată, a spus ea, ce… tată, încetează… ce cauţi?

El a ridicat privirea la ea ca şi cum îi cerea să repete ceva ce spusese deja de zece ori.

— Pantofii mei, a răspuns. Unde dracu' i-am pus? Ştii tu unde sunt?

Când propria ei panică şi ezitarea de a-l reţine fizic au ajuns în punctul în care a început să plângă, a cedat şi a sunat-o pe infirmiera de noapte, Kay, care a fost acolo în două secunde. Unul din motivele pentru care nu-i plăcea să se bazeze pe Kay era că tatăl ei părea, în felul lui iluzoriu, să fie îndrăgostit de ea şi flirta cu ea într-un mod ridicol. Deşi Kay avea cam şaizeci de ani şi era mare cât casa, Cynthia nu îl învinovăţea. Competenţa ei sarcastică până şi în cele mai înfricoşătoare momente era teribil de sexy.

— Charlie, ce te îngrijorează? a spus Kay pe un ton calm.

El s-a oprit din foit şi s-a uitat fix la ea cu gura deschisă, ca un bebeluş. Cynthia a simţit că începe să cedeze nervos şi a ieşit pe coridor. Două minute mai târziu a venit şi Kay.

— E bine? a spus Cynthia, cu o voce uşor tremurătoare. I-ai dat ceva?

— E-n regulă, a spus Kay, doar puţin agitat. Se mai întâmplă. Încercăm să nu exagerăm cu medicamentele.

— Doar că... nu ştiu ce i-a venit. Îşi căuta pantofii. Pare aşa de stupid. Dar e cam a zecea oară când se întâmplă. Întotdeauna a fost destul de orgolios în privinţa aspectului său. Poate că vrea să arate spilcuit pentru tine.

Kay a scuturat din cap.

— Nu-i asta, a spus, netezindu-şi partea din faţă a uniformei ei care părea de gală. Vrei să crezi sau nu, e ceva destul de obişnuit să-şi caute pantofii. Sau paltonul, sau geanta, dacă sunt femei. Am avut o doamnă aici doar acum câteva săptămâni care mă tot acuza că i-am furat pălăria.

Cynthia s-a uitat la ea nedumerită.

— Ei ştiu, a spus Kay. La un anume nivel. Ştiu că sunt pe cale să plece într-o călătorie undeva şi trebuie să se pregătească. Mda, a spus, încuviinţând din cap către Cynthia, care începuse din nou să plângă, eu ştiu bine, da? Crezi că e o metaforă sau aşa ceva, asta până să o fi văzut de câteva ori.

În Dongguan au stat într-un hotel în stil occidental unde toată lumea vorbea englezeşte, iar mâncarea era prost gătită, dar putea fi recunoscută, şi primeai o versiune ciudată, xeroxată, a *The New York Times* strecurată pe sub uşă; dar în dimineaţa când au plecat cu maşina într-un loc numit Changan, nimic din afara spaţiului închis şi cunoscut al maşinii nu mai era câtuşi de puţin familiar. Fundaţia construise un nou cămin pentru oamenii care lucrau la o anume fabrică – chiar purta pe el numele de Morey, aşa cum era de aşteptat –, aşa că mergeau cu toţii să arunce o privire. Unul dintre bodyguarzi îi spusese lui April că această parte a Chinei se numea Delta Fluviului Perlă, dar acesta trebuia să fie un soi de termen de marketing, pentru că era cel mai hidos loc pe care îl văzuse ea vreodată. Nimic altceva decât beton, şi

fum, şi claustrofobie, şi un cer care nu avea nicăieri vreo urmă de albastru. Faptul că fiecare caracter de pe fiecare indicator pe care îl vedea în afara hotelului era total de neînţeles pentru ea o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Încerca să se agaţe de dispreţul ei pentru tot ce vedea, dar adevărul era că totala ciudăţenie era atât de ameninţătoare, încât stătea tot timpul cu braţele încrucişate doar ca să le împiedice să tremure. Şoferul s-a oferit de trei ori să-i dea haina lui. Adam stătea lângă ea în spate, citind acel mic *Times* fotocopiat de la hotel. Dincolo de capul lui, April îl vedea pe bodyguard, a cărui motocicletă călătorea peste tot cu ei. De ce? De ce nimeni nu părea scos din minţi de spaimă în afară de ea? În acea dimineaţă, tatăl ei avusese un soi de întâlnire, nu spusese cu cine. Afaceri, spusese. Fondul de investiţii, nu fundaţia. Indiferent ce dracu’ ar fi însemnat asta.

Nu vorbiseră prea mult. Teama o făcea să tacă şi încă era furioasă pe el pentru că o obligase să vină aici.

Se întreba când aveau să iasă din acest district prin care se târau, plin cu fabricile astea gigantice, cu aspect nociv, şi apoi, incredibil, şoferul a încetinit, a frânat în faţa uneia dintre ele şi a oprit motorul.

— Trebuie să intru şi eu? a spus April. Nu pot să aştept aici?

Tatăl ei şi şoferul, care era şi interpretul lor ori de câte ori coborau din maşină în vreun loc, au schimbat priviri amuzate, ca şi cum totul era doar

ilar.

— În niciun caz, a spus tatăl ei.

Primul lucru care s-a întâmplat a fost că au primit cu toţii căştile astea uriaşe, şi April n-a străbătut nici trei metri înăuntru că a înţeles de ce. Chiar şi cu căştile la urechi, zgomotul era asurzitor. Dar cel puţin aşa nu-ţi sângerau efectiv urechile. Toţi muncitorii aveau, în plus, căşti de protecţie, şi ochelari de protecţie, şi uniforme gen salopete. Erau probabil aproape patruzeci de grade acolo. Toţi muncitorii se holbau la ea ca şi cum ea nu-i putea vedea. Erau fete – nu toţi, dar cea mai mare parte din ei – de vârsta lui April sau chiar mai tinere.

Un tip foarte agitat în costum îi conducea în turul fabricii, strigând la Adam şi arătând către un clipboard, chiar dacă ştia probabil că nimic din ce spunea cineva nu putea fi auzit acolo. Apoi ceva ciudat s-a întâmplat. Prin fabrică a început să se răspândească numele vizitatorilor. April vedea muncitorii vorbind între ei. O fată a rămas cu gura căscată când Adam a ajuns în apropierea ei, aplecându-se către ghidul lor şi încuviinţând din cap ca şi cum efectiv discutau, apoi ea şi-a părăsit curajoasă locul de la linia de montaj şi a pornit-o spre el. April a încremenit. Chinezoaica vorbea repede, şi zâmbea, şi îşi lăsa capul în jos. A luat mâinile lui Adam între ale ei, şi când el i-a zâmbit drept răspuns şi a spus „Cu plăcere”, asta a fost ca un soi de semnal pentru ceilalţi, mulţi dintre ei plecând de la locul lor şi venind să se adune în jurul lui. Totul se întâmpla în faţa lui April, nu chiar

în tăcere, ci ca într-un film a cărui coloană sonoră fusese înlocuită cu un huruit industrial. Adam le-a strâns mâinile femeilor şi a înclinat politicos din cap, ca şi cum ăsta era cel mai normal lucru din lume. Când aşteptarea pentru a-l atinge a de venit prea lungă – cel puţin un supraveghetor roşu la faţă ţipa la ei –, un alt grup s-a desprins din primul şi a înconjurat-o pe April. Ea a fost cuprinsă de groază. Fetele şi-au lăsat capetele în jos, şi au vorbit în păsărească lor, şi i-au luat mâinile lui April în mâinile lor, şi când ea s-a uitat în jos la o pereche de mâini care păreau neobişnuit de albe, aproape roz, a văzut că acelea erau cicatrici de arsuri, şi ăla a fost ultimul lucru pe care şi l-a amintit.

Tatăl ei stătea de data asta pe scaunul din faţă, întors către ea, iar ea era întinsă pe banchetă.

— Bună dimineaţa, Rază de Soare, a spus el. Cred că ai leşinat.

O durea gâtul. Două minute mai târziu erau la hotel, asta dacă nu cumva adormise din nou şi drumul durase mai mult de atât. El a decis că în acea seară o să ia împreună cina în cameră; în vreme ce ea stătea întinsă pe pat, el a sunat la room-service şi i-a comandat un Reuben[104], dar când sendvişul a venit şi tatăl ei a ridicat capacul de argint, ea a început să plângă.

Adam a tras un scaun lângă pat şi s-a aşezat, urcându-şi picioarele lângă ale ei.

— Vreau să merg acasă, a spus April. Sunt

104 Sendviş fierbinte constând din carne sărată de vită, şvaiţer şi varza murată pe pâine de secară

speriată de locul ăsta. Ştiu că n-ar trebui să fiu, dar sunt. Practic, mi-e frică de oamenii săraci. Cât de îngrozitoare mă face să par chestia asta?

— Sărăcia este înfricoşătoare, a spus Adam. Gândul de a nu avea ceea ce-ţi trebuie e înspăimântător. De aceea se străduiesc atât oamenii să se ferească de ea.

— OK, deci, bun, noi ne-am ferit de ea. Şi atunci de ce mai trebuie să vii aici? De ce nu ajunge să ne vedem doar de viaţa noastră?

— Mama ta şi cu mine încercăm să facem lumea un loc mai bun, a spus Adam.

— OK. Dar de ce?

— Păi, nu poţi să nu faci pur şi simplu nimic. Altfel, e ca şi cum nici nu ai trecut vreodată pe aici. Adam a luat jumătate de sendviş şi a muşcat din el. Uau, a spus. Groaznic.

April şi-a tras perna de sub cap şi şi-a pus-o peste ochi.

— Şi dacă tu *chiar* nu faci nimic? a spus ea. Şi dacă nu există nimic pe care să-l faci? Încerc să nu mă uit înainte, dar uneori o fac, şi văd toate zilele astea, şi n-am nicio idee naibii cu ce să le umplu. De-asta uneori mă întreb dacă nu cumva ceea ce chiar încerc să fac e, ştii tu, să scurtez viaţa.

El s-a oprit din mestecat.

— Nu mai spune asta, a zis pe un ton sumbru. Nu vreau să mai aud vreodată cuvintele astea de la tine. Ai înţeles?

Ea a băgat mâna pe sub pernă ca să-şi şteargă ochii.

— Îmi pare rău că am leşinat, a spus. Îmi pare

rău că te-am făcut de ruşine. Doar că n-am mai putut să rezist când au început toate să-mi mulţumească. Mie? Pentru ce? Tot ce voiam era să fiu cât mai departe posibil de ele. Aşa că nu merit să mi se mulţumească.

— Eşti iubită, a spus Adam. OK? Şi dacă ştii că eşti iubită, atunci ai putea face câte o greşeală din când în când, dar nu vei fi niciodată învinuită. Ştiu că nu e un moment prea grozav pentru tine, dar am încredere deplină că lucrurile vor sta mai bine, pentru că aşa se întâmplă întotdeauna. Devin mai bune. Despre asta mai ştiu câte ceva. Este, aşa cum se spune, stilul de viaţă american[105]. Poate că acum te simţi puţin pierdută, dar o să ştii ce să faci. Deocamdată, poate că ar trebui să te concentrezi doar pe ce să nu faci. Ca de pildă, să umbli cu gunoaie europene de traficanţi de droguri cu nume ca Dmitri.

— Bine, a spus ea. Oricum e un ticălos. Dar n-o să găsesc niciodată pe cineva aşa cum v-aţi găsit voi doi. Tu şi cu mama sunteţi caraghioşi.

— Sigur că vei găsi. Ştiu că se va întâmpla. Trebuie să se întâmple. Ia-o aşa: întotdeauna există cineva în lumea asta care te poate salva.

---

105 În original, *the American way,* stilul de viaţă american unic, real sau imaginar, al celor care trăiesc în Statele Unite. Expresia se referă la un etos naţionalist care susţine că aderă la principiile de „viaţă, libertate şi căutarea fericirii”. În centrul acestei vieţi americane se află Visul american, ideea că orice american poate obţine succesul prin muncă asiduă, un concept care se împleteşte cu excepţionalitatea americană, ideea că istoria şi cultura Statelor Unite au un caracter unic, ce conferă naţiunii americane superioritatea faţă de celelalte naţiuni.

— Aşadar, crezi în soartă sau ceva de genul ăsta? a spus April.

El şi-a lins degetele.

— Poate că nu pentru toată lumea, a răspuns.

A încercat să o convingă să mănânce, dar chiar n-o putea învinovăţi că refuza; sendvişul, ca şi cea mai mare parte a mâncării în stil american pe care o văzuseră în Dongguan, era ceva aproximativ bazat pe fotografii. Chiar şi ingredientele păreau ghicite, în general, după culoare. În schimb, ea a închis ochii şi el a rămas acolo, la picioarele patului, şi a privit-o, şi când ea a adormit, el s-a ridicat încet şi s-a întors în camera lui, lăsând întredeschisă uşa de legătură din apartamentul lor.

Trebuise să anuleze una din cele două întâlniri din acea zi ca să stea cu ea, dar cea de-a doua mersese bine, şi toate celelalte lucruri care îi veneau în minte erau aşa cum trebuiau să fie; şi totuşi, ceva îl neliniştea în vreme ce stătea acolo în picioare, uitându-se afară pe fereastră, care nu putea fi deschisă, la cerul cenuşiu ce se pierdea, într-un fel urât, în negru. Era însăşi camera de hotel, a decis el, sentimentul de silă neliniştită pe care îl trezeau întotdeauna în el camerele astea. Îl înnebuneau puţin; câteodată se trezea într-una şi îi trebuia chiar un minut ca să îşi aducă aminte unde era şi cum ajunsese acolo. Călătorind atât de departe prin lume, ar fi zis că trebuia să se simtă altfel. Dar camera asta era la fel pretutindeni: impersonală şi sigură pe sine într-un fel înfumurat, ca şi cum ar fi ştiut că avea să dăinuiască încă vreo mie de ani după ce el nu mai era. Îl determina să

fie meditativ, o stare care nu-i făcea plăcere şi despre care nu avea o părere prea bună, nici la el şi nici la alţii. Cel mai bun lucru ar fi fost pur şi simplu să se culce, dar Adam îşi cunoştea corpul suficient de bine ca să ştie că în niciun caz nu avea să adoarmă vreme de cel puţin o oră. Să zacă pur şi simplu acolo, în întuneric, ar fi mai rău. Cyn îi spusese să o sune oricând, dar când a încercat acum să dea de ea, a fost direcţionat la căsuţa vocală.

Poate că îşi uitase încărcătorul în New York. I-a lăsat un mesaj la hotel, în care îi spunea că spera ca tatăl ei să fie încă bine şi că o iubea.

Sfârşitul unei perioade, şi-a spus. Cumva, faptul că socrul lui fusese o umbră doar când era în viaţă făcea să-i fie mai greu să-şi imagineze că, în curând, avea să dispară cu adevărat. Iată un tip, pe cale de a pleca din această lume fără să lase vreo urmă a sa pe pământ – după ce a trăit, de fapt, într-un fel prin care a avut grijă să nu lase nimic după el. Nu avea niciun sens. Adam nu îi spusese niciodată asta Cynthiei, dar dacă el ar fi fost acel copil pe care Charlie Sikes îl părăsise cu vreo treizeci de ani în urmă, dinspre partea lui, tipul ar fi putut să moară singur într-un şanţ. Nu i-ar fi dat niciodată nici măcar un bănuţ, nu ar fi luat legătura cu el, n-ar fi vorbit cu el şi nici măcar nu s-ar fi gândit la el. Dar Cynthia avea o inimă mai generoasă decât el, în toate privinţele. „Jumătatea mea mai bună” era una din expresiile acelea pe care oamenii le foloseau fără să se gândească, dar ea era categoric jumătatea lui mai bună şi, fără ea,

se simţea ca şi cum ar şti exact genul de prăpastie în care ar cădea. Probabil că l-ar vedea acolo pe Charlie. Dar familia civilizează bărbatul. „Vezi, ăsta e genul de porcării la care urăsc să mă gândesc”, şi-a spus Adam şi s-a ridicat şi a pornit televizorul; dar singurul lucru pe care l-a putut găsi în engleză era Larry King şi, oricum, a închis sonorul ca să nu o trezească pe April.

Afară, dincolo de fereastră, întreaga panoramă a acoperişurilor pătrăţoase era înghiţită de întunericul sinistru. În acea dimineaţă coborâse în lobby în şort şi tricou ca să alerge, dar tipul de la recepţie alergase efectiv la uşă ca îl oprească în drum să îi spună că aerul era prea nociv pentru o asemenea activitate. Ceea ce era plauzibil. Sau poate tipul pur şi simplu nu voia ca Adam să fie răpit sau împuşcat când era el de serviciu, sau să vadă ceva ce un american n-ar fi trebuit să vadă. Acesta era un oraş nemilos de urât. Dar era viitorul. Toată lumea încuviinţa din cap când spuneai asta, dar numai câţiva oameni îşi mişcau fundul şi acţionau în acest sens.

Chiar şi în cadrul fondului de investiţii erau câteva persoane care considerau că cineva în poziţia lui Adam n-ar trebui să facă deloc afaceri cu China. Cei mai mulţi angajaţi ai săi îl considerau, indiferent de situaţie, neutru din punct de vedere politic, dar asta nu era, de fapt, adevărat. Era pe deplin conştient că ceea ce făcea el aici afecta mult mai multe averi decât doar pe a sa. Banii erau un sistem în sine, o limbă în sine, un principiu director în sine. Băgai bani într-o situaţie anume şi

banii eliberau potenţialul din fiecare om. Poate că te îmbogăţeai, poate că alţii din jurul tău se îmbogăţeau, iar tu nu, dar oricum trebuia să fie mai bine să afli adevărul despre propria ta fire.

Camera era tăcută ca şi cum el ar fi avut dopuri în urechi, aşa că a tresărit uşor când a auzit un zgomot la uşă. Cineva de la recepţie încerca să strecoare în cameră un teanc gros de ceea ce păreau hârtii de fax. Chiar n-avea chef să se uite prin ele acum. Simţea că începea să fie obosit.

Mâine la prima oră avea să iasă de aici şi să alerge pe străzile alea toxice, chiar dacă trebuia să-l pună la pământ pentru asta pe recepţioner. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai iritat se simţea că se lăsase întors din drum în acea dimineaţă. Trecuseră deja cinci zile la rând – chiar de când părăsiseră New Yorkul – fără exerciţii fizice. Era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaţilor cu vârsta pe jumătate cât a lui, dar oamenii nu erau conştienţi de cât de fragilă era starea asta. Trebuia să munceşti atât de mult ca să o menţii; slăbeai ritmul chiar şi pentru un moment, şi atunci, timpul prelua controlul. Şi-a ridicat cămaşa, aşa cum stătea aşezat pe pat, şi a putut să prindă un colăcel de grăsime între degetul mare şi arătător. Asta nu era bine. Şi-a făcut o promisiune solemnă să-şi dubleze exerciţiile în momentul în care ajungea din nou acasă.

S-a întors la azil în zori, dar tatăl ei era deja treaz. Privea fix, cu o oarecare panică, la ventilatorul din tavan care se rotea încet.

— Ce-i? a întrebat Cynthia. Vrei să-l opresc? Ţi-e frig?

L-a închis, dar expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat. I-a văzut buzele mişcându-se şi s-a dus să se aplece peste el la capul patului.

— Ce e aia? a spus el. Adică, la ce depărtare e?

Îi răspundea la o asemenea întrebare, şi el încuviinţa din cap, ca şi cum ar fi fost foarte logic, dar apoi, jumătate de minut mai târziu, vedea aceeaşi privire în ochii lui şi ştia că întrebarea era pur şi simplu mai importantă decât orice răspuns pe care i-l putea ea da.

Particularităţile lui care reapăreau din când în când – clipitul din ochi care însemna pe vremuri că te necăjea, dar care nu putea însemna acelaşi lucru acum, sau acel păcănit anume pe care îl făcea cu limba când înţelegea ceva ce nu reuşise înainte să înţeleagă – erau, îşi dădea seama Cynthia, doar rămăşiţe, ticuri care nu mai aveau aceeaşi semnificaţie ca odinioară, dar care cumva supravieţuiseră mai mult decât acele părţi din el mai importante, ca şi cum el se stingea dinăuntru spre afară.

— Cine sunt idioţii ăia? a spus el. Şi-a ridicat mâna să-şi ferească ochii de soare, chiar dacă încăperea era aproape total cufundată în întuneric. Eliberaţi pajiştea! a exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Oh, Doamne, a spus Irene nervoasă. Nu e nimic acolo. Ai vedenii.

L-a luat de mână; el şi-a tras-o smucit şi a început să-şi mişte picioarele către marginea

patului. Grilajele nu erau ridicate şi Cynthia nu ştia cum să le manevreze. Cele două femei au început să-l împingă la loc să stea întins.

— Sunteţi nebune? le-a spus el. Au început să tragă cu puştile. Trebuie să plecăm de aici! Unde-mi sunt pantofii?

— Sun-o pe infirmieră, i-a spus Cynthia lui Irene, dar Kay era deja în spatele lor.

O singură privire a lui Kay în ochii lui a părut să fie de ajuns ca să ştie că farmecele ei obişnuite nu-l mai atingeau; a apăsat pe un buton de lângă patul lui şi a apărut o altă infirmieră care ţinea în aer o seringă.

— O, rahat, a spus Cynthia.

Ea şi Irene s-au retras pe coridor şi au încercat să nu asculte.

— Rahat, rahat, rahat. Nu trebuie să fie aşa. Sau da?

— E doar un moment mai rău, a spus Irene, deşi era şi ea tulburată. Nu e ultimul. N-o să plece luptându-se aşa. O să fie pregătit.

Doamne, nici nu-i trecuse prin minte, până când Irene a pomenit de asta, că exact acum tatăl ei ar putea fi pe cale să moară. Una dintre infirmiere a venit şi a închis încet uşa. Cynthia a rămas cu ochii la uşă.

— De unde ştii? a întrebat.

— Domnul n-o să îngăduie, a spus Irene.

A zâmbit şi a pus o mână pe braţul Cynthiei. Expresia ei sugera că încerca să transmită un mesaj important şi liniştitor. Cynthia nu ştia dacă Irene alegea acest moment pentru a se dezvălui ca

un soi de adeptă a lui Iisus sau dacă spunea pur şi simplu tot ce îi trecea prin minte ca să o calmeze pe Cynthia, ca şi cum erau mamă şi fiică, dar, oricum ar fi fost, mâna aceea pe braţul ei a trimis prin ea un fulger şi brusca înţelegere a făcut-o să înţepenească. „Dumnezeule”, s-a gândit Cynthia. „Nu mai e timp.” Şi-a tras braţul cu multă grijă, ca şi cum ar fi scos o săgeată din el.

— Domnul n-o să îngăduie? a repetat ea. Domnul n-o să îngăduie. OK.

Câteva minute mai târziu, Kay a ieşit din camera tatălui ei şi a lăsat uşa deschisă în spate.

— O să doarmă o vreme, a spus şi ochii ei se plimbau între cele două femei. Chiar nu ne place să facem asta dacă nu trebuie neapărat, dar, aşa cum cred că aţi văzut, începea să fie foarte agitat. Cealaltă opţiune era să îl legăm. Îmi pare rău.

Cynthia s-a întors către Irene.

— Ei bine, a spus ea veselă, se pare că oricum avem câteva ore la dispoziţie. Mi-e foame. Ţie nu ţi-e foame?

Unul dintre infirmieri le-a spus cum să ajungă la un Cracker Barrel[106], chiar pe cealaltă parte a autostrăzii 1–75. Cynthia a mers în faţă lângă Irene în maşina ei. Nu mai ştia cât era ceasul, dar a comandat un mic dejun uriaş.

— Micul dejun servit douăzeci şi patru de ore este unul dintre lucrurile pentru care e grozavă America, i-a spus ea lui Irene, care nu prea ştia ce

106 Cracker Barrel Old Country Store este un lanţ american de localuri combinate restaurant-magazin de suvenire, bazate pe gastronomia din Sud.

voia să spună, dar a zâmbit încântată.

Era ocazia pe care o aştepta Irene şi, după ce au comandat, a început prin a-i pune Cynthiei nişte întrebări perfect rezonabile despre copii: câţi ani au, dacă avea la ea poze cu ei, dacă semănau cu mama şi bunicul lor.

— Eu am trei nepoţi, a spus Irene. Cel mai mare e în marină, locuieşte pe un submarin, dacă poţi să-ţi închipui. Nu ştiu cum poate. Fetele mele sunt casnice, una în Charlotte, şi una tocmai în California, în Silicon Valley. Jackie are un fiu care ar trebui să fie de vârsta fiului tău. N-ar fi grozav dacă s-ar putea întâlni?

Cynthia i-a făcut semn chelneriţei şi a mimat că bea o ceaşcă de cafea.

— Ascultă, a spus Irene pe un ton diferit, ştiu că tatăl tău poate că nu a fost cea mai stabilă figură din viaţa ta. Dar unii bărbaţi pur şi simplu nu sunt făcuţi aşa. Şi, poţi să crezi sau nu, ştiu că are multe regrete în privinţa asta. Sunt multe lucruri pe care le-ar fi făcut într-un mod diferit.

— Irene? a întrerupt-o Cynthia.

Irene i-a aruncat privirea unei recepţionere răbdătoare în vreme ce chelneriţa aşeza în faţa lor două farfurii atât de pline, încât mâncarea se revărsa peste marginile lor.

— Nu vreau să discut cu tine despre lucrurile astea, a spus Cynthia.

— De ce nu?

— Ţin de trecut. N-are rost.

— Dar ajută să vorbeşti despre ele. Nu? Eu ştiu că pe mine mă ajută să pot vorbi despre el cu tine.

— Nu ajută. Tu nu ai fost acolo. Tu nu te poţi băga în asta şi, sincer, simplul gând că tu vorbeşti despre asta mi se pare oarecum dezgustător.

Irene a părut şocată.

— O să-ţi spun ce gândesc eu despre trecut, a spus Cynthia, rezemându-se de spătarul de pluş din separeu. E ca o casetă de valori: dacă te îmbraci de gală şi te duci în centru ca să arunci o privire în ea, asta nu o să schimbe ce se află înăuntru. Mi-a mai rămas foarte puţin timp de petrecut cu tatăl meu. Cu cât se apropie sfârşitul, cu atât mai încordat e totul şi, ca să fiu sinceră, nu am timp să aflu ceva nou despre tine sau despre oricine altcineva care poate că a trăit cu el. Nu mă interesează deloc niciun fel de legătură întâmplătoare cu tine, ca de pildă că o să-mi fii mamă vitregă sau altceva. Iar dacă el ar fi vrut ca lucrurile să fie aşa între tine şi mine, ar fi pomenit de tine atunci când încă mai putea. Ştii, de fapt, m-am răzgândit. Chiar ajută să vorbesc despre asta.

Colţurile gurii lui Irene începeau să cadă.

— Pot să te întreb atunci, a spus, chinuindu-se să-şi păstreze demnitatea, de ce suntem aici?

— Pentru că e ceva ce vreau să te întreb, Irene, şi chiar nu ştiam cum să o fac. Dar stând aici, îmi dau seama că nu contează ce crezi despre mine. Nu contează. Aşa că iată ce am vrut să te întreb: Care e sfârşitul tău de partidă? Pentru că o să-ţi spun ceva. Nu te cunosc foarte bine, evident, dar îl cunosc pe el suficient de bine cât să îmi dau seama ce fel de relaţie aţi avut voi doi. El a fost un bărbat căruia îi plăcea grozav să fie admirat, şi

când acel sentiment dispărea, trecea mai departe, dar pentru că tu ai avut norocul de a fi acolo la sfârşit, probabil crezi că a fost o iubire care ar fi durat pe vecie. Nu a dus, de fapt, o viaţă prea grozavă, dar dacă avea cu el în cameră o femeie care îl credea minunat, ei bine, asta era tot ce-i trebuia ca să fie mulţumit. Uneori putea fi cam sarcastic, nu? Se umfla în pene învăţându-te diverse lucruri şi făcându-te să-i spui cât de deştept era, aşa-i? Şi pun pariu că avea o mulţime de motive valabile ca să nu se însoare, ori de câte ori aduceai asta în discuţie. Dar ideea de bază e că tu nu ai nicio legătură legală reală cu el, nicio obligaţie, şi, ca să fiu brutală, nici măcar o relaţie emoţională cu el acum, ţinând seama de faptul că nici nu ştie cine eşti. Cynthia a turnat un amestec de lapte şi frişcă în cafeaua ei, pentru că asta era singura opţiune de pe masă aici, în ţinutul grăsimilor, înţelegi unde vreau să ajung cu toate astea, Irene?

Buzele lui Irene erau strânse, iar capul i se mişca dezordonat, ca al unei păpuşi pe arc.

— Cred că, de fapt, interesele noastre coincid aici, a spus Cynthia. Îmi imaginez că tu, o femeie mai în vârstă lipsită de mijloace evidente de existenţă, aşa cum se spunea pe vremuri, te gândeşti că anii pe care ţi i-ai dedicat acestui tip nostim cu fiică bogată, dacă poţi să rămâi până la sfârşit, merită o oarecare recompensă.

— Ce vrei să sp…?

— Iar eu, a continuat Cynthia, aş vrea să pleci şi să mă laşi să îmi petrec acest puţin timp singură

cu el. Aş vrea asta foarte mult. Cred că văd o cale prin care aceste dorinţe ale noastre să se potrivească într-un mod agreabil. Tu vezi?

Faţa lui Irene devenise foarte roşie.

— Nu am nimic cu tine, a spus Cynthia. Pari o persoană destul de drăguţă.

— Nu înţeleg.

— Ce nu înţelegi?

— Adică, nu vreau să fiu grosolană.

— Dacă nu acum, atunci când? a spus Cynthia.

— Te-a părăsit, a spus Irene, şi pe urmă şi-a pus mâna peste gură. Ştiu că a fost un tată groaznic, groaznic pentru tine. Şi el o ştie. Şi ţi-a luat banii. Atâţia ani. Nu i-a cerut niciodată, dar ar fi putut săU refuze. Ar fi trebuit să o facă.

— Dimpotrivă. Ar fi putut să aibă orice mi-ar fi cerut.

— Nici măcar nu eram sigură că o să vii aici, a spus Irene.

Chiar nu eram. El a zis că o să vii, dar eu am crezut că doar aşa voia el să vadă lucrurile. Şi totuşi, pari să refuzi să crezi totul…

— Te-ai distrat cu el, nu? Îmi dau seama că da. E trist când se termină distracţia. Undeva în lume, o femeie învaţă lecţia asta în fiecare zi.

Irene a închis ochii.

— Încerc doar, a spus, să-i îndeplinesc dorinţele. Încerc doar să fac ce se cuvine. Niciodată nu m-am gândit la bani.

— Ei bine, sunt convinsă că aşa e. Hai să te gândeşti acum. I-ai îndeplinit dorinţele. Partea asta ai făcut-o. Acum îţi cer să-mi îndeplineşti mie

dorinţele.

A început să mănânce. Părea că până şi părul lui Irene începuse să se desfacă în vreme ce stăteau acolo la masă, ca şi cum mergea într-o maşină decapotabilă sau stătea incomod într-o barcă. În ochii ei apărea acea privire mohorâtă a restului vieţii ei. Cynthia îşi cunoştea tatăl destul de bine ca să ştie exact ce reprezentase el pentru această biată femeie, tot optimismul, toate promisiunile, toată finalitatea implicită în grija acordată cuiva care se aştepta să i se acorde grijă. Dar acum el era pe patul de moarte şi nu mai exista optimism pentru Irene. Brusc, gura ei s-a deschis şi ea a scos un hohot de râs care semăna mai degrabă cu un lătrat; a ridicat din umeri, cu mâinile în aer, şi a clătinat din cap ca şi cum ar fi negat că ea era persoana care spunea ceea ce urma să spună.

— O sută de mii de dolari, a spus.

— S-a făcut, a replicat Cynthia. S-a întins după un şerveţel şi a scos un pix din geantă. O să-ţi dau un număr la care să suni. Sună mâine. Va trebui să şi semnezi ceva.

— N-o să fie nevoie.

Cynthia a vrut să insiste, aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă, dar ceva în expresia lui Irene cerea îndurare. În schimb, şi-a coborât privirea spre masă şi a învârtit gânditoare paharul cu sirop.

— Doamne, ce decadent, a remarcat. Chiar beau aşa ceva oamenii de-aici? Sirop de mure? Ei, OK, ce dracu'! Când eşti la dracu-n praznic, te comporţi ca la dracu-n praznic.

— Ai… a început Irene, şi apoi a închis ochii şi şi-a lăsat capul în palmă. Ai nevoie să te duc înapoi la spital?

— Eşti foarte amabilă, a spus Cynthia, întinzându-se după mobilul ei. Dar nu.

Când telefonul lui Jonas a început să sune mai insistent, Novak, care nu-şi dădea seama cum să-l oprească, a găsit o nouă soluţie: s-a dus repede în baie şi i-a dat drumul în vasul de toaletă.

Jonas l-a văzut când s-a dus acolo. Se părea că avea voie să se ridice de pe canapea – nimic altceva decât frica nu îl împiedica –, deşi de câte ori o făcea, Novak se oprea din desenat şi se holba la el, pătrunzător, ca o pisică, până ce se întorcea la loc. Jonas nu ştia prea bine dacă statutul lui era de prizonier sau de un soi de ostatic, sau dacă era pur şi simplu liber să plece. Novak demonstrase deja cât de departe era dispus să meargă pentru a-şi impune propria percepţie, deşi percepţia a ce, Jonas nu ştia, dar nici nu avea chef să rişte să-l pună din nou la încercare. Cel puţin deocamdată.

Unul dintre lucrurile care îl enervau era faptul că nu mai mâncase de… ei bine, nu mai ştia de cât timp se afla acolo, împreună cu telefonul îi fusese luat şi ceasul, deşi, dintr-un motiv oarecare, nu şi portofelul sau cheile de la maşină. Hârtia de la ferestre fusese ruptă şi dată jos, dar jaluzelele erau lăsate. Novak trăsese o scară cu două trepte din dormitor, probabil pentru a acoperi acele părţi înalte din perete unde nu ajungea, şi Jonas s-a gândit că poate acesta ar fi momentul în care să se

repeadă la uşă, dar nu-l văzuse folosind-o încă. Mâncarea de la Arby’s rămăsese în bucătărie suficient de mult ca să contribuie la aerul sufocant de acru, supărător, care era suficient ca să îl adoarmă la loc.

Novak lucra fără să se oprească, dar nu lucra deosebit de repede. Jonas a decis, poate prea dramatic, că ceea ce avea să i se întâmple se va întâmpla atunci când desenul de pe perete era gata. Bineînţeles, mai erau şi alţi pereţi de umplut, deşi umplerea lor ar necesita o nouă mutare a mobilei. Pe faţa lui Novak nu exista vreo expresie de extaz sau emoţie în timp ce desena; doar concentrare, atât. Cât despre ceea ce desena, era doar o altă reconfigurare a aceloraşi rahaturi pe care le desena mereu; totul era obsesiv, şi de neînţeles, şi nu transmitea nimic, ceea ce înainte ar fi apărut ca o virtute, dar acum, când Jonas chiar voia să ştie ceva, era frustrant. Desenele lui Novak de pe pereţi nu erau un soi de cheie sau de portal către ceva. Iar faptul că desena nu părea să-l elibereze deloc din suferinţa lui interioară. Chiar părea mai cenuşiu şi mai descompus la faţă decât atunci când sosise Jonas. Era o povară, o povară uriaşă, dar una pentru care Jonas îşi pierduse orice disponibilitate de empatie sau chiar de interes. Pentru nimic în lume nu-şi putea aduce aminte de ce fusese atât de entuziasmat să vină aici.

Dintr-odată s-au auzit paşi pe scările de afară şi, pe urmă, o bătaie în uşa lui Novak, una nu foarte prietenoasă. Jonas a ridicat capul asemenea unui câine, dar Novak nici măcar nu a reacţionat.

Vârfurile degetelor lui erau acoperite complet cu tuş de markere de toate culorile.

— Joseph? a strigat o voce de femeie.

El şi-a văzut mai departe de treabă, fără să răspundă, dar şi fără să facă vreun efort de a nu scoate vreun zgomot.

— Joseph?

Alte bătăi în uşă.

— Joseph, dacă eşti acolo, te-am avertizat să-ţi scoţi gunoiul. Ştiu că nu-ţi place s-o faci, dar trebuie. Îi simt mirosul de jos de pe trotuar. Mă auzi?

Poate că Novak avea sau nu nevoie de ochelari, dar stătea cu nasul aproape atingând suprafaţa pe care lucra. Acum desena, în verde, la unul din acele televizoare pătrate, cu ecranul negru şi cu urechi de iepure, care erau preferatele lui. Acesta se afla pe acoperişul unei staţii de benzină.

— Până diseară, a spus femeia. Până diseară, sau îl chem pe fratele tău.

Paşii s-au îndepărtat.

„Foloseşte-ţi cheia”, a urlat Jonas în capul lui, „foloseşte-ţi dracului cheia, idiotule”, şi apoi, înjurându-se pentru laşitatea sa, a sărit în picioare şi a luat-o la fugă către uşă. La fel de repede, Novak şi-a aruncat markerele pe podea şi i-a tăiat calea lui Jonas, aşezându-se între el şi uşă. Jonas s-a oprit şi şi-a ridicat mâinile în faţa sa, cu inima bubuindu-i. Piciorul lui Novak a început să tremure. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Te rog, nu te mişca, a spus. Doar nu te

mişca. Doar dacă vrei să faci pipi, şi atunci du-te doar în baie. Ştii, asta nu e vina mea. Te crezi aşa de deştept, dar eşti prost. Ai idee în ce belea sunt eu acum?

De fapt, ce spera ea că ar putea să se mai întâmple? Dorea cu disperare ca el să nu moară, era adevărat, şi ştia că era ceva ruşinos în acest sentiment, din cauză că sfida în mod evident ceea ce voise el, mai demult, atunci când putea să vrea ceva. N-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare în faţa nimănui cât de mult simţea nevoia ca el să rămână în viaţă. Dar asta nu era pentru că dorea ceva de la el înainte să dispară. Era mai degrabă faptul că nu se putea imagina în această lume fără ca şi el să fie în ea undeva. El era reproşul viu pentru tot ceea ce au spus sau au gândit poate alţi oameni despre egoismul lui, despre abaterile lui de la datorie, despre presupusa purtare urâtă faţă de ea, deoarece adoraţia lui pentru ea nu era falsă, nu era o poză. El ştia cum să facă asta de departe, şi să o determine pe ea să o simtă. El credea în independenţa ei. Şi ea îl adora. Totul era bine între ei, dar ea avea nevoie de el în viaţă, ca să dovedească asta. Aşadar, oricât de rău se simţea el, pentru Cynthia era o agonie să vadă cum starea lui se înrăutăţea şi mai mult. În somn, respiraţia i-a devenit un soi de hârâială îngrozitoare. Ea auzise înainte expresia „horcăit de moarte” şi, la început, a presupus că asta era, dar apoi s-a gândit că poate nu, pentru că el s-a trezit din nou. Nu vorbise de o zi. Ea a preluat de la infirmieră sarcina de a-i

unge cu balsam buzele, care erau tot timpul crăpate, pentru că nu mai avea nici măcar forţa de a le linge.

Şi totuşi, când se trezea tresărind pe scaunul de la capul patului lui, sau când se repezea în cameră de pe veranda care dădea către lacul artificial pentru că i se părea că auzise un zgomot, se tortura singură cu gândul că el spusese ceva şi ea ratase acel moment.

A renunţat să se mai întoarcă la hotel. Suna la recepţie ca să se asigure că Herman va continua să fie la dispoziţia ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, cu orice plată în plus de care ar fi fost nevoie. Era o prostie, dar fără Herman era ruptă de tot restul lucrurilor cunoscute. Habar n-avea unde dracu' se afla. Pe de altă parte, poate că Marilyn infirmiera o putea duce cu maşina undeva, dacă avea nevoie. Poate chiar va fi nevoie să se oprească mai întâi acasă la Marilyn, în drumul lor către acel loc unde mergeau, pentru ca Cynthia să poată vedea cum trăiau astfel de oameni.

Timpul se micşorase până în punctul în care singura lui unitate de măsură era fiecare răsuflare neregulată. Într-o noapte, sau zi, s-a trezit pe scaun şi l-a văzut cu privirea aţintită asupra ei.

— Sindbad? a spus.

Pielea îi era întinsă pe craniu, dar ceaţa care părea aşternută peste ochii lui în cea mai mare parte a timpului dispăruse. Cynthia s-a aplecat înainte. El era uşor transpirat; ea a înmuiat prosopul în apă şi l-a tamponat uşor pe frunte,

tâmple, obraji.

— Asta e plăcut, a spus el, clar.

Lumina strălucitoare de neon pătrundea înăuntru pe uşa deschisă; doar uitându-se printre lamelele pe jumătate închise ale jaluzelelor vedea că se iviseră zorile. Asta dacă nu se lăsase amurgul. Orice ar fi fost, lacul gol şi malul artificial de dincolo de el erau învăluite în umbre la fel de albăstrui.

— Nu plânge, a spus tatăl ei.

Dar ea nu plângea. Chiar şi-a dus degetele la obraji ca să verifice.

— Nu plâng, tati, i-a spus şi a zâmbit.

— Haide, haide, a spus el. Se uita drept la ea. Ia-o-ncet. Sunt aici.

Oare de ce prima ei reacţie, atunci când el aiura ca acum, era să încerce să-l corecteze, să-l readucă în clipa prezentă? Ce mai conta, atât timp cât nu era furios, sau agitat, sau nu îşi căuta afurisiţii ăia de pantofi pe care nu avea să şi-i mai pună niciodată?

— În regulă, tati, a spus. Mersi. Acum mă simt mai bine.

— Bun. Probabil că în curând trebuie să ajungem la biserică. Nu?

Cynthia simţea cum halucinaţiile lui se agăţau de ea aşa cum un om care se îneacă te trage de gleznă pe sub apă. Ce era asta? Doar nu vorbea despre propria lui înmormântare?

— Cât e ceasul? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap, dar nu era sigură dacă el a văzut-o, aşa că şi-a dres glasul şi a vorbit:

— Nu ştiu, a răspuns.

— Ei, a spus el, uşor hârâit acum, sunt sigur că mai avem câteva minute. N-au cum să înceapă fără noi, nu-i aşa?

Ea i-a dus ceaşca la gură şi el a luat o înghiţitură. O parte din apă i-a curs pe obraz şi ea a întins mâna şi a oprit-o cu degetele înainte să ajungă pe pernă.

Felul în care putea să stea cu tatăl ei, dacă nu înţelegea exact în ce lume se dusese el, era să elimine fundalul de timp şi spaţiu, să uite de el, să-l lase să se estompeze, astfel încât nu erau decât ei doi, stând profilaţi pe vid. Astfel încât nu exista decât prezentul. Asta era ceea ce ei doi ştiau şi nimeni altcineva nu înţelesese niciodată. Toată lumea voia întotdeauna să ştie cum îl putea ea ierta, dar iertarea era o premisă falsă. Toată ideea de iertare presupunea că erai prins în trecut şi încercai să ieşi de acolo. Ea nu avea de gând să-l târască înapoi în acea direcţie, să-l pună să explice de ce trăise aşa cum trăise. Nu asta erau ei. Fiecare moment îl influenţa pe următorul şi, dacă aveai de gând să ai succes în această viaţă, acesta era nivelul pe care trebuia să trăieşti. Dacă începeai să te îndrepţi în genunchi către trecut, cerându-i ceva ce nu îţi dăduse de prima dată, erai mort. Ea nu cerea nimic de la trecut. Nici el. Ea era mândră de refuzul lui de o viaţă de a ceda în faţa narcisismului patetic al deprimării şi remuşcărilor. El făcuse ceea ce făcuse şi nu se punea problema să schimbe asta. Nu se punea problema întoarcerii. S-a aplecat către el, până când gura ei a ajuns

lângă urechea lui.

— Sunt aşa de obosită, a spus. E-n regulă dacă mă întind lângă tine în vreme ce aşteptăm?

El a privit-o şi fiecare muşchi de pe faţa lui s-a destins; mâna lui stângă a avut un spasm, şi ea a recunoscut că ceea ce încerca el să facă, sau credea că face, era să bată uşor locul de lângă el din pat.

Ea tot nu ştia cum funcţiona grilajul patului, aşa că a trebuit să se caţere peste el, ca şi cum ar fi fost un gard, şi s-a lăsat lângă tatăl ei pe cât de uşor a putut. S-a ghemuit cu spatele la el peste cuvertură, care nu mirosea chiar atât de plăcut, şi i-a ascultat răsuflarea slabă, regulată. Nu s-a mişcat; el era atât de fragil, încât se temea să nu-l lovească.

— Asta e ziua ta, l-a auzit spunând. Totul se află înaintea ta. Ce dar minunat să fii tânăr.

Câteva ore mai târziu, a simţit o mână pe umăr; era o infirmieră, una pe care n-o mai văzuse până atunci, care încerca să o trezească pe cât de blând putea, şi, înainte chiar să-şi ridice capul, şi-a dat seama după privirea femeii că tatăl ei, a cărui greutate încă o mai simţea pe pat în spatele său, se stinsese.

Ce venise să caute aici? Uitase acum cu totul. S-a închipuit încercând să explice toate astea cuiva – în primul rând, ce căuta aici, ce se aşteptase să găsească, şi nu lui Nikki sau lui Agnew, ci unei persoane total străine, care nu ştia cine era el –, şi tot ce a simţit a fost dezgustul acelei persoane

pentru nebunia întregii întâmplări. Totul era atât de fals. O inventase el pentru sine. Era ca şi cum nu mai exista, de fapt, o inimă a întunericului, aşa că el trebuia să creeze una din nimic, şi făcuse o treabă atât de bună, încât poate că acum chiar urma să moară aici şi să sfârşească drept un alt element al duhorii copleşitoare în care Novak reuşea cumva să trăiască.

Şi unde era chestia aia numită sindrom Stockholm[107] de care tot auzea? Tot ce simţea pentru Novak – pe care îl idealizase transformându-l într-o figură care suferea pentru arta sa şi pentru neputinţa sau refuzul lui de a se adapta lumii crude şi istoriei ei corozive – era o ură homicidă instinctivă, la fel cum ar fi simţit pentru un animal care îl ameninţa. Tipul era complet nebun şi asta era tot; ce conta, pentru el sau pentru oricine altcineva, dacă desenele lui atârnau în muzee sau dacă doar desena cu propriile excremente pe pereţii unui ospiciu?

Novak mormăia pentru sine în timp ce desena. Peretele avea cam doi metri şi jumătate pe trei şi jumătate. Ca o coală de hârtie gigantică, probabil că aşa îl vedea el. Acoperea fiecare centimetru de perete. *Horror vacui*[108] – expresia a apărut brusc în mintea lui Jonas, o expresie pe care trebuise odată să o identifice la examenul final de la cursul lui

107 Sindrom psihologic în care o persoană captivă începe să se identifice cu răpitorul său şi chiar să îl simpatizeze

108 „Oroare de vid” (în limba latină în original), teorie a filosofului grec Aristotel, care a afirmat că „natura are oroare de vid”, adică orice spaţiu gol tinde să absoarbă gaze sau lichide doar pentru a nu rămâne gol.

Agnew de artă brută. Peretele se transforma într-un soi de peisaj, unul plat, unidimensional, plin cu aceleaşi staţii de benzină şi televizoare stricate. Orice ar fi încercat el să spună cu acele câteva imagini, se părea că nu va reuşi niciodată să o spună. Desenul era traversat de un râu, sau poate mai degrabă un canal, căci curgea drept ca o scândură dintr-o parte a peretelui în cealaltă. Un drum făcut din apă. Tot soiul de oameni şi de resturi erau purtate de-a lungul lui, unii pe plute sau bărci, unii înotând sau poate înecându-se – gurile deschise în mod ambiguu ale tuturor personajelor din desen făceau să fie imposibil să-ţi dai seama. Novak lucra la fel cum ar lucra un zugrav, ţinând seama strict de spaţiu, de la stânga la dreapta; nicio figură nu părea mai importantă sau mai grea pentru el decât oricare alta. Ar fi putut să fie capodopera lui; oricum, avea să-l dea afară din casă. Cel mai puternic sentiment pe care Jonas putea să şi-l trezească era teama de ceea ce se va întâmpla atunci când desenul va fi terminat.

În ceafă, acolo unde ţeasta se unea cu gâtul, simţea o umflătură. O pipăise atât de des, încât nu-şi dădea seama dacă încă mai creştea. Poate că îi punea viaţa în pericol. Era foarte sigur că suferise o comoţie, cel puţin; îi era somn, nu era deloc sigur de cât timp se afla acolo, avea o durere de cap cum nu măi avusese niciodată, pe care o înrăutăţeau luminile strălucitoare. În toată viaţa lui nu fusese niciodată rănit în mod serios. Asta nu putea fi adevărat, i se părea lui, era prea grotesc, şi totuşi, încerca în zadar să se gândească la un alt

moment din copilăria lui când i se întâmplase ceva asemănător. Şi, dintr-odată, iată-l: sindromul Stockholm, momentul de identificare cu răpitorul tău. „Întreaga lui viaţă este degenerată”, s-a gândit Jonas; „nu l-a pregătit să supravieţuiască nici măcar o singură zi dincolo de uşa casei lui. Nici pe mine nu m-a pregătit viaţa mea.” Mintea lui a rătăcit puţin, şi apoi, dintr-odată, şi-a dat seama că Novak stătea întins pe podea, lucrând la ultima bucăţică de spaţiu alb de pe perete, colţul de jos din dreapta. Doar că nu părea să lucreze în acel moment. Între degetele lui se afla, nemişcat, un marker verde, şi Jonas a aşteptat, şi a aşteptat, încercând să-şi calmeze propria respiraţie, până când, în cele din urmă, markerul s-a rostogolit din mâna lui Novak pe podea.

— Joseph? a spus el încet.

Jonas nu îi vedea faţa, dar cu siguranţă era posibil să fi adormit. Din câte ştia Jonas, el nu dormise deloc în tot timpul cât fuseseră împreună, oricât de mult ar fi însemnat asta. Şi nici nu-l văzuse pe Novak luând vreo pastilă. Pastilele trebuie să fi fost o parte importantă a vieţii sale obişnuite, solitare. Cine ştia cum avea să-l afecteze asta psihic?

— Joseph, a repetat.

Chiar aşa se termină totul? şi-a spus Jonas. Se simţea ca un laş şi un idiot, şi totuşi, cumva, mai aproape de moarte ca oricând. Pe cât de încet a putut – în parte pentru că s-a dovedit că era mult mai dureros decât fusese el pregătit să fie –, s-a ridicat de pe canapea. Strălucirea luminii era atât

de puternică, încât nu a lăsat nicio umbră nicăieri. A făcut un pas, apoi altul, şi atunci podeaua a scârţâit sub tălpile lui. Novak nu s-a mişcat. Mai erau poate zece paşi până la uşă; Jonas s-a oprit o clipă, spunându-şi să nu se panicheze şi să rateze totul, dar pregătit să fugă spre uşă chiar şi dacă Novak doar se mişca. Apoi a răsucit încet cheia în broască, cu ambele mâini, şi apoi era afară pe palier, închizând uşa în urma lui ca să înăbuşe zgomotul coborârii lui în vârful picioarelor pe trepte, ţinându-se de amândouă balustradele, pentru că era atât de ameţit, încât avea senzaţia că o să cadă în faţă şi o să se rostogolească până jos.

Tot capul îi zvâcnea. Maşina era parcată tot acolo, la câţiva paşi; a reuşit cumva să ajungă din nou pe autostradă, doar ţinându-se după maşina din faţa lui. Când şi-a dat seama că mobilul lui rămăsese în toaleta lui Novak, nu a fost chiar atât de supărat, pentru că, deşi ştia că Nikki deja îşi pierduse minţile de îngrijorare şi sunase probabil la poliţie, nu era pregătit să vorbească cu ea, de fapt cu nimeni.

Nikki însăşi nu i se părea încă prea reală. Presupunea că sentimentul acela avea să-i revină, poate că atunci când o va vedea, dar în momentul ăsta, când încerca să evoce ceva mai mult decât doar o simplă imagine a ei, n-o putea face.

Poate că ar fi putut pleca din apartamentul lui Novak cu multe ore în urmă şi pur şi simplu nu şi-a dat seama. Poate că Novak uitase chiar că el era acolo. Un sentiment de jenă epică a început să-l

apese. Nu mâncase de atâta vreme, încât nici nu-i mai era foame; când a văzut un Mcdonald’s la o ieşire de pe autostradă, a comandat din maşină un burger, dar după trei kilometri a oprit pe acostament, a deschis portiera şi l-a aruncat peste marginea drumului.

Ar fi fost mai logic să iasă de pe autostradă şi să caute un telefon, sau să caute un poliţist, sau chiar să doarmă puţin; dar şi-a adus aminte că auzise undeva, poate într-un film, că victimele unei comoţii nu trebuiau să adoarmă şi, oricum, tot ce voia era să ajungă acasă. Maşinile îl claxonau în mod constant sau îi făceau semn cu farurile, şi el nu ştia de ce, dar nu-l ajutau. Cumva, lucrurile se răsuciseră în mintea lui şi el credea că la capătul acestui drum nu se afla casa pe care o împărţea cu Nikki, ci căminul în care crescuse, sau, mă rog, unul dintre ele, acel apartament penthouse de unde se vedea planetariul, şi era foarte sigur că părinţii lui îl aşteptau acolo. Nu voia să-i îngrijoreze. Trebuia să le spună ceva, faptul că, în sfârşit, îi înţelesese. Ei aveau mai mulţi bani decât putea cineva cheltui vreodată – atât de mulţi bani, încât trebuiau să angajeze oameni doar ca să-i ajute să găsească modalităţi de a-i dărui – şi totuşi, în loc să se oprească, tatăl lui muncea mai mult ca oricând, obţinând cantităţi nebuneşti de bani, cantităţi neruşinate, din nimic. Era ca atunci când oamenii întrebau: Chiar avem nevoie de toate rachetele astea nucleare? Cât de mult înseamnă prea mult? Răspunsul corect era că nu există noţiunea de prea mult, pentru că aici nu era vorba

de nevoie, ci de a te simţi în siguranţă în lume, şi aveai să te simţi vreodată pe atât de sigur pe cât ai nevoie să te simţi? Nu. Nu. Succesul era o fortăreaţă distrusă constant de teamă. Orice ai fi putut face ieri nu însemna nimic: în clipa în care te opreai ca să evaluezi ceea ce ai clădit, se instala ruina. Ceea ce îţi doreai cel mai mult, dintr-un punct de vedere strict al evoluţiei, era o memorie scurtă. Şi Jonas se apropia de asta: deja uitase aproape totul, cu excepţia dorinţei sale de a-şi recăpăta locul lui de drept în acea lume care se afla în miezul lumii – cu cât mai inaccesibilă, cu atât mai bine. Acela era adevăratul lui cămin. De-abia aştepta. Avea de gând să le ceară părinţilor lui atât de mulţi bani cât voiau să-i dea. Primul lucru pe care îl va face cu ei va fi să o scoată pe Nikki din dărăpănătura aia unde locuiau şi să o ducă într-un loc care să le ofere toate avantajele pe care le putea avea la dispoziţie, care se aflaseră dintotdeauna la dispoziţia lui, doar că el fusese prea prost şi prea naiv ca să le aprecieze. Dar pentru ca asta să meargă, ştia că mai întâi trebuia să găsească o explicaţie mulţumitoare, ceva mai convingător decât adevărul umilitor, pe care să i-o ofere lui Nikki când avea să îl întrebe unde dracu' fusese.

Am fost să-l caut pe artistul ăla dar nu l-am găsit. Aveam o adresă greşită. Aveam adresa, dar l-am tot aşteptat şi el n-a apărut acasă. Am hotărât să văd ceva din zona rurală. Ţinutul fermelor din America. Conduc atât de rar. Pe drumul spre casă am avut un accident. Simţi umflătura asta din

ceafă? Pe drumul spre casă m-am oprit în Joliet ca să văd casa unde s-a născut mama. Pe drumul spre casă m-am dus la Pittsburgh să-mi văd bunica. Ţie nu ţi-ar plăcea. Nu voiam să te simţi obligată. Nu voiam în mod deosebit să mă duc nici eu, dar familia e familie. Pe drumul spre casă am avut un accident şi am decis să rămân la un hotel. Am fost deturnat.

Am fost răpit şi părinţii mei au plătit răscumpărarea. Am stat într-una din mănăstirile alea unde nu te lasă să comunici cu lumea exterioară. Pentru că aveam nevoie să fiu singur o vreme. Pe drumul spre casă am început să fiu îngrijorat că devenim prea apropiaţi. Te părăsesc. Te-am părăsit, dar pe urmă m-am răzgândit şi m-am întors. Vrei să te măriţi cu mine? Pe drumul spre casă am intrat într-un şanţ. Am fost jefuit. M-am rătăcit. Am orbit. Am fost la un festival bluegrass şi m-am cuplat cu o femeie pe care am cunoscut-o acolo, dar a fost o greşeală enormă şi vreau să mă ierţi. Pe drumul spre casă am fost jefuit, şi lovit în cap, şi am avut amnezie. Nu-mi aduc aminte de nimic din ce s-a întâmplat înainte de ziua de ieri. Ţi-am găsit adresa în portofel. Nu mi-am putut aduce aminte cum mă cheamă. Nu mi-am putut aduce aminte cum te cheamă. Şi tot nu-mi aduc aminte. Hai să ieşim în oraş şi să ne luăm nişte nume noi. Fac eu cinste.

Pentru ajutorul lor inestimabil, autorul îşi îndreaptă mulţumirile către: Amanda Urban, Ann Patty, Jennifer Smith, Todd Kumble, The Macdowell Colony, The Corporation of Yaddo şi The National Endowment for the Arts.

În colecţia Buzz BOOKS au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ţi-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiaţii*

Vor apărea:

Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Fiona Barton, *Văduva*

Adam și Cynthia Morey sunt cuplul perfect. Inteligenți, fermecători, frivoli, trăiesc clipa, fără ca nimic să le stea în cale. Au puțin peste douăzeci de ani, și căsătoria li se pare ocazia perfectă pentru a rupe legăturile cu părinții. Adam este un băiat atrăgător, Cynthia este frumoasă și vanitoasă. Șase ani mai târziu, locuiesc într-un cartier de lux din Manhattan și au devenit cuplul tipic de aspiranți la un statut social la care mulți doar visează. El lucrează în domeniul investițiilor de capital de dimineața până seara, este favoritul șefului (pe care îl disprețuiește) și a început să câștige o mulțime de bani, nu întotdeauna în mod legal. Ea stă acasă cu copiii, iar efortul de a petrece aceleași zile repetitive ce par să nu se mai sfârșească a ajuns să o obosească. Cei doi au o singură mare ambiție: să devină și mai bogați, să ajungă, prin orice mijloace, la o poziție socială și mai înaltă. Și norocul este de partea lor: într-o bună zi Cynthia și Adam câștigă o sumă uriașă de bani... Copiii, la rândul lor, învață să profite de tot ce-i înconjoară: dacă au probleme, știu că vor reuși întotdeauna să scape, ca toți bogații din lume.

Privilegiații este odiseea unui cuplu atins de noroc, schimbat de timp și călăuzit, mai presus de toate, de o dragoste nemărginită. Lirică, provocatoare și strălucit scrisă, cartea este o meditație de actualitate despre familie, avere și despre vremurile în care trăim.

„Dee este fermecător, expresiv, sensibil și, de multe ori, extrem de amuzant... un scriitor plin de eleganță, vitalitate și complexitate."

The New York Times Book Review

„Sclipitor... Jonathan Dee este un portretist remarcabil, are talentul deosebit de a prezenta cu profundă empatie punctele de vedere ale personajelor sale."

The Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0457-6
9 786063 304576
eBook disponibil